

ΠΕΡΙΕΧΩΜΕΝΑ

Βιογραφικό σημείωμα.....	2
Πρόλογος.....	3
Επιστροφή από το στρατό.....	4
Στην Αυστραλία με ένα καλάθι φρούτα.....	6
Πλέοντας με το Κυρήνεια.....	12
Στο Σίδνεϊ και Γκρέτα.....	18
Στο σταθμό της Μελβούρνης.....	26
Μεγάλη απόφαση για το ζαχαροκάλαμο.....	30
Επιστροφή στη Μελβούρνη.....	50
Πρόταση γάμου.....	51
Ένας γάμος της χρονιάς.....	60
Το πρώτο σπίτι μας.....	66
Η ίδρυση σχολείου στο Μπράνσγουικ.....	70
Η καινούρια δουλειά.....	80
Αγορά εξοχικού σπιτιού.....	90
Το πρώτο ταξίδι στην Ελλάδα.....	92
Επιστροφή στο σπίτι.....	101
Ο γάμος της Αγγελικής και Άννας.....	106-107
Η συνταξιοδότηση μου.....	109
Μερικές γκάφες.....	110
Χριστούγεννα στην Ελλάδα 1982.....	120
Ταξίδι στη Βουλγαρία.....	121
Ανάληψη αντιπροεδρίας και προεδρίας στο Σύλλογο Θεσσαλονικέων.....	128
Ταξίδια διάφορα εντός Αυστραλίας.....	135
Διάφορα χόμπι.....	168
Ταξίδι Μελβούρνη-Ντάρουϊν.....	173
Ταξίδι Μελβούρνη-Κερνς.....	192
Κρουαζιέρα στα νησιά του Ειρηνικού.....	202
Κρουαζιέρα και ταξίδι στη Τασμάνια.....	210

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ο Αναστάσιος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε το 1929 στη Θεσσαλονίκη και μεγάλωσε στη Νέα Μαγνησία που απέχει 9 χιλ. από την πόλη .Οι γονείς του ήταν πρόσφυγες από την Μαγνησία της Σμύρνης. Η Νέα Μαγνησία (πρώην Αραπλή) κτίστηκε το 1925 κοντά στις όχθες του Γαλλικού η (Εχέδωρου) ποταμού για τους πρόσφυγες. Η περιοχή παρήγαγε και παράγει φρούτα, λαχανικά και γαλακτοκομικά προϊόντα .Τα παιδικά του χρόνια ήταν τραυματικά λόγω του πολέμου και η παιδεία του έμεινε στάσιμη για όλο το διάστημα αυτό . Μετά τη λήξη του πολέμου το 1945 εισάγεται στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης για μία τετραετή εκπαίδευση στη γεωπονία και γεωργοτεχνική . Το 1948 εισάγεται στη Στρατιωτική Σχολή Τεχνιτών στην Αθήνα για μία πενταετία και εκπαιδεύεται ως μηχανικός οχημάτων και αρμάτων μάχης και αποστρατεύεται το 1953 με το πτυχίο του μηχανικού Α΄ κατηγορίας.

Το 1954 μεταναστεύει στην Αυστραλία με προορισμό το κέντρο μετανάστευσης της Greta NSW,λόγο όμως των κακών συνθηκών στο κέντρο φεύγει κρυφά με άλλους και έρχεται στη Μελβούρνη .Η πρώτη του κατοικία ήταν στο σπίτι του αείμνηστου Ευθυμίου Σταμούλη ο οποίος του συμπαραστάθηκε να βρει δουλειά στο παρακαείμενο εργοστάσιο παραγωγής γύψου ως εργάτης. Λίγες μέρες αργότερα βρίσκει δουλειά σε μεγάλη αντιπροσωπεία αυτοκινήτων General Motors Holden ως μηχανικός .Έξι μήνες αργότερα αυτός και άλλοι τέσσερες συμπατριώτες του αποφασίζουν να πάνε στην Κουηνσλάνδη για να εργαστούν στο κόψιμο του ζαχαροκάλαμου αλλά αποτυγχάνουν και γυρίζουν στη Μελβούρνη φτωχότεροι και χρεωμένοι. Προσγειωμένος τώρα βρίσκει δουλειά στα εργοστάσια κατασκευής πολεμικών αεροπλάνων Commonwealth Aircraft Corporation και ειδικεύεται εκεί ως μηχανικός αεροπλάνων ,στη συνέχεια ακολουθεί η γνωριμία με την νεοαφιχθείσα εκ Θεσσαλονίκης νεαρή δασκάλα και συγκάτοικό του δεσποινίδα Χριστίνα Τζέγκα που σε λίγους μήνες παντρεύονται και αποκτούν δύο κόρες .

Το 1965 εργάζεται στο Department of Civil Aviation και στη συνέχεια στην αεροπορική εταιρεία ANSETT ως ειδικός μηχανικός αεροπλάνων και εφαρμοστής .Το 1984 ,μετά από 30 χρόνια σε δουλειές υψηλής τεχνολογίας αποφασίζει να ιδιωτεύσει .Έκτοτε εκπληρώνει ορισμένες του επιθυμίες. Τελειώνει το Ελληνικό Γυμνάσιο . Παίρνει το Victorian Certificate of Education in English και Basic Electronics από το Broadmeadows TAFE και συγχρόνως τις ελεύθερες ώρες ασχολείται με την ζωγραφική χειροτεχνία, κηπουρική με κομπιούτερ, διάβασμα και ταξίδια ,έχει γράψει δε την βιογραφία του ,την ιστορία του χωριού του και αρκετά ποιήματα που σχετίζονται κυρίως με τη ζωή του στο χωριό στην πόλη στο σχολείο στο στρατό και διάφορες εμπειρίες της μεταναστευτικής του ζωής εδώ στην Αυστραλία .

Με τη σύζυγό του Χριστίνα απολαμβάνουν τώρα τους κόπους τους τις κόρες και τα έξι τους εγγόνια και δισέγγονη

Αναστάσιος Κολοκοτρώνης 1954

Μετανάστης στην Αυστραλία

Πρόλογος

Η μετανάστευσή μου στην Αυστραλία ναι μεν ήταν απόφαση προαιρετική αλλά την επηρέασαν και διάφορες καταστάσεις, οικογενειακές, οικονομικές, πολιτικές που όπως χιλιάδες άλλοι Έλληνες πήραν το δρόμο της ξενιτιάς για ένα καλύτερο μέλλον τον ακολούθησα κι εγώ με επιλογή την Αυστραλία .

Ο τόπος αυτός ήταν τελείως άγνωστος για μένα και οι ελπίδες μου τότε ήταν ότι βασιζόμουνα στη καλή υγεία μου και στην όρεξη να δουλέψω λίγα χρόνια και να επιστρέψω στην Ελλάδα με λίγες οικονομίες και να αποκατασταθώ εκεί.

Δυστυχώς όμως τα σχέδια αυτά αλλάζανε καθώς περνούσαν τα χρόνια και η επιστροφή έμεινε μόνο σαν ένα όνειρο.

Βέβαια η αρχή, και κάθε αρχή, ήταν δύσκολη αλλά με τα χρόνια ξεπεράστηκαν οι δυσκολίες και η χώρα αυτή μου πρόσφερε ο, τι δεν μπόρεσε να μου προσφέρει η πατρίδα μου η Ελλάδα.

Την Αυστραλία πλέον την θεωρώ σαν πατρίδα μου αφού γράφοντας αυτά εδώ έχω συμπληρώσει τώρα 55 χρόνια ζωής στην υπέροχη αυτή χώρα. Εδώ απέκτησα παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα. Εδώ έζησα τα ωραιότερα χρόνια και εδώ αποφάσισα να αποδημήσω στο χώρο που ο ίδιος επέλεξα και είναι στο νεκροταφείο του Whittlesea.

Την συγγραφή αυτή την κάνω ο ίδιος κατ ευθείαν στον υπολογιστή μου όπως ακριβώς βγαίνουν από τη σκέψη μου δίχως αξιολόγηση και διόρθωση των γραπτών μου και ενδέχεται να έχω συντακτικά και ορθογραφικά λάθη για τα οποία ζητώ συγγνώμη.

Τάσος Κολοκοτρώνης

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ (Ως πολίτης)

Μετά από πέντε χρόνια και δύο μήνες στο στράτευμα γύρισα σπίτι σώος και αβλαβής. Ένωσα την πολιτική ελευθερία αλλά όχι την οικονομική όσο όπως στο στράτευμα .Το μαγαζί το δούλευε η μητέρα μου αλλά όχι τόσο καλά και έπρεπε τώρα ή να βρω δουλειά μηχανικού στη Θεσσαλονίκη που ήταν κοντά ή θα επιδιόμοι στο καφενείο που μπορούσε να αποδώσει καλά αλλά σε περισσότερες ώρες.

Πήγα πρώτα στο 412 Στρατιωτικό Συνεργείο που δούλευαν πολλοί πολίτες αλλά μου είπαν ότι δεν υπάρχουν θέσεις. Δοκίμασα αρκετές ιδιωτικές και κρατικές υπηρεσίες αλλά πουθενά δεν υπήρχε ελπίδα ακόμα και με μέσα ,που δεν τα είχα όσο άλλοι . Έτσι επικέντρωσα το ενδιαφέρον μου στο μαγαζί που θα είχα και την μητέρα μου δίπλα στο σπίτι

Όλοι οι παλιοί πελάτες και οι φίλοι μου χάρηκαν που είδαν ότι γύρισα στο χωριό και η συμπαράστασή τους ήταν αμέριστη .Αγόρασα καινούρια πράγματα και ένα ωραίο ραδιόφωνο Τελεφούνγκεν για να ακούνε μουσική και τα νέα και η δουλειά πήγαινε πολύ καλά .Το μόνο που σκεπτόμουν και έλεγα. «Αν ήταν να γίνω καφετζής γιατί να πήγαινα πέντε χρόνια στο στρατό για να μάθω τέχνη;».Αλλά απ την άλλη σκεπτόμουν ότι πάλι θα με παίρνανε κληρωτό για 2-3 χρόνια για ένα πακέτο τσιγάρα την ημέρα και για να πολεμήσω τους αντάρτες.

Παράλληλα δουλεύοντας το καφενείο, εκεί που κατά την κατοχή στεγαζόταν το κοινοτικό γραφείο, έκανα ένα μικρό εργαστήριο να επισκευάζω τις βενζινοκίνητες και ντίτζελ μηχανές του χωριού που αντλούσαν νερό από τα πηγάδια. Είχα τόση δουλειά που δεν προλάβαινα ούτε τη μία ούτε την άλλη δουλειά. Τώρα και οι πελάτες είχαν παράπονα που δεν είχαν την περιποίηση στο καφενείο .Ο καθ' ένας με τον πόνο του .

Από τις πρώτες δε μέρες υπέβαλα αίτηση να μεταναστεύσω στην Αμερική ή στον Καναδά και μετά λίγες μέρες είχα απάντηση ότι για την Αμερική υπήρχε πέντε χρόνια αναμονή και στον Καναδά περίπου τρία. Έγραψα στο χωριανό μου τον Παπαδόπουλο που είχε πάει στην Βραζιλία και μου είπε όχι εκεί, έτσι αποφάσισα να περιμένω τη σειρά μου .

Η μητέρα μου παρ' όλο που ήταν στο πόδι είχε προβλήματα με τα νεφρά της και κάθε εβδομάδα έπρεπε να κάνει αναλύσεις ούρων αίματος και να την βλέπει γιατρός .Ένωθε αδυναμία και ήταν χλωμή στο πρόσωπο της , και αυτές οι δουλειές κόστιζαν αρκετά χρήματα, κατάλαβα όμως, ότι όταν κάποιος αρρωστήσει πέφτει σε πολλά χέρια θεραπειών .Ο ένας σε στέλνει στον άλλον και ο άλλος αλλού και δεν έχει τελειωμό να αδειάζεις τις τσέπες σου και να χάνεις πολύτιμο χρόνο από την δουλειά σου

Κάποτε ένας «ειδικός» την συνέστησε να πάει σε ιδιωτική κλινική για να θεραπευτεί. Για να μη της χαλάσω το χατίρι και την ελπίδα της την πήγα να μείνει για κανένα μήνα εκεί ίσως και βρει την γιατριά της . Εξακρίβωσα όμως ο (ειδικός γιατρός) αυτός ήταν συντάξιμος στην κλινική και τον έβλεπα εκεί τακτικά. Όταν είδα ότι ο λογαριασμός θα φτάσει να πουλήσουμε και το μαγαζί ή το χωράφι πήγα να την πάρω. Όταν μου δώσανε τον λογαριασμό κόντεψα να πέσω ξερός. Είχα τα μισά και παραπάνω και τους παρακάλεσα να υπογράψω μερικά γραμμάρια και να τα εξοφλήσω με δόσεις αλλά ήταν ανένδοτοι και δεν με άφηναν να την πάρω. Έκανα μια φασαρία που ξεσηκώθηκε όλη η κλινική, κάλεσαν την αστυνομία και όταν ο αστυνόμος έμαθε γιατί έγινε η φασαρία τους απείλησε ότι εάν δεν την αφήσουν να την πάρω θα διωχθούν για παράνομη κράτηση

ατόμου, αφού υπέγραφα γραμμάρια για το υπόλοιπο ποσό την αφήσανε και την πήρα στο σπίτι .Αν πω και για τα δημόσια νοσοκομεία κι αυτά είχαν τα χάλια τους τότε .

Ήμουν είκοσι τεσσάρων χρόνων και κάτι , και η σκέψη για γάμο και αποκατάσταση ήταν βαλμένη στο ράφι .Είχα γνωρίσει αρκετά καλά κορίτσια σε διάφορα μέρη αλλά και στο χωριό ήταν αρκετές υποψήφιες όχι όμως για μόνιμη σχέση διότι δεν βοηθούσαν οι συνθήκες να κάνω δικό μου σπιτικό .Το μόνο που κατάφερα να πείσω την μητέρα μου ήταν να πάω στο εξωτερικό για ένα χρόνο να κάνω λίγα χρήματα και να επιστρέψω να πάρω κανένα ανατρεπόμενο ή ταξί και να δουλέψω στη Θεσσαλονίκη. Αυτό το δέχτηκε αλλά με δισταγμό.

Ο θείος μου, ο γιατρός από την Τζουμαγιά ,δεν είχε παιδιά είχε και το χρήμα προσφέρθηκε να μου αγοράσει ανατρεπόμενο για να μη φύγω αλλά όσα έβρισκα δεν ήταν καλά και ο γνωστός μηχανικός του τα απέρριπτε για να μην έχω φασαρίες με επισκευές. Είχα βάλει στο νου μου την Αμερική ή Καναδά και ήθελα να πάω να δω και να δοκιμάσω και γώ όπως και ο πατέρας μου την περιπέτεια της ξενιτιάς .

Μακέτα του καφενείου και του σπιτιού μας στη Νέα Μαγνησία Θεσσαλονίκης

Από τις αρχές του 1954 μέχρι το Μάιο η δουλειά πήγαινε καλά, εξόφλησα τους γιατρούς είχα και λίγες οικονομίες και η μητέρα μου μια στο πόδι μια στο κρεβάτι και οι αναλύσεις ήταν εβδομαδιαία ρουτίνα. δεν την θεραπεύανε αλλά την αρμέγανε, το πορτοφόλι.

Τον Ιούνιο πήρα γράμμα από την ΔΕΜΕ που έγραφαν ότι επειδή εκεί που θέλω να πάω θα περιμένω πολλά χρόνια θα μπορούσα να φύγω στην Αυστραλία μέσα σε ένα μήνα .Μου φάνηκε η ιδέα καλή αλλά δεν ήξερα τίποτα για το μέρος αυτό. Μόνο που διάβαζα στις εφημερίδες που κάθε λίγο και λιγάκι αναχωρούσε και ένα πλοίο με πολλούς μετανάστες . Για να μάθω περισσότερα πήγα στα γραφεία να ρωτήσω που ήταν αυτή η χώρα .

Με πήρε μία νεαρή γυναίκα στο γραφείο της και μου είπε. «Την Αμερική ξέχασέ την αλλά γιατί διάλεξες να πας στον Καναδά δεν μπορώ να καταλάβω, εκεί εννέα μήνες το χρόνο έχει χιόνια ,γιατί δεν πάς στην Αυστραλία που έχει ωραίο κλίμα πάντα είναι καλοκαίρι με χρυσές παραλίες και πανέμορφα ξανθιά κορίτσια» ; «Και το κυριότερο πολλές δουλειές. Και αν δέχεσαι αλλάζω την αίτηση τώρα για να περάσεις αμέσως και από τους γιατρούς» .Αμέσως άρχισα να τα ονειρεύομαι

Δέχτηκα και την άλλη μέρα άρχισα να βγάζω όλα τα δικαιολογητικά. κοινωνικών φρονημάτων, στρατολογικά και άλλα από την Κοινότητα και να περνάω γιατρούς όπως όταν ήταν να καταταχτώ εθελοντής στο στρατό. Είπα ότι δεν θα έχω προβλήματα αλλά ο πρώτος που με επίπληξε ήταν ο Στρατολόγος, ένας ταγματάρχη που μου είπε «Γιατί βρε παιδί μου εγκαταλείπεις την πατρίδα σου και πας σε άλλη χώρα ;.Εμείς σε εκπαιδεύσαμε τόσα χρόνια και όλα πάνε χαμένα». Όταν του είπα ότι δεν βρίσκω δουλειά για την τέχνη που έμαθα και κάνω τον καφετζή ,με κοίταξε και μου είπε . «Ε τότε καλά κάνεις σου εύχομαι καλή τύχη να πας στο καλό» και μου έδωσε το πιστοποιητικό των κοινωνικών φρονημάτων.

Στην Αυστραλία μ' ένα καλάθι φρούτα

Ένα άλλο εμπόδιο ήταν από τον μικροβιολόγο ο οποίος με απέρριψε με το αιτιολογικό ότι είχα μία αμοιβάδα και έπρεπε να μου κάνει ιδιωτική θεραπεία για ένα- δύο μήνες με πληρωμή και ανάλογα θα αποφάσιζε .Μ' αυτό ίσως να ακυρώνανε και τη μετανάστευσή μου .

Πήγα στο χωριό και το βράδυ δούλεψε το μυαλό μου ένα κόλπο , Πήγα το πρωί στο μπαζέ του Νίκου και είπα στον Νίκο να μαζέψει μερικά από τα ωραιότερα ροδάκινα, καΐσια, βερίκοκα και μερικά σύκα μαύρα και άσπρα και να τα βάλει σε πλατύ καλάθι στολισμένο με φύλλα συκιάς γύρω γύρω. Παραξευέντηκε και μου λέει..« Ρε μήπως αρραβωνιάζεσαι;». Του λεω. «Τα θέλω για να πάω στην Αυστραλία».Γέλασε και λέει . «Ως που να φύγεις ρε αυτά θα σαπίσουν».Του είπα ότι ήταν μπαξίσι για τον γιατρό και μου τα μοστράρισε πολύ επαγγελματικά

Το απογευματάκι πήγα στο σπίτι-ιατρείο που ήταν κοντά στη παραλία και χτύπησα την πόρτα του σπιτιού του. Βγήκε η γυναίκα του που νομίζω ότι κι αυτή ήταν γιατρός .Ωραία ντυμένη, στολισμένη με τα όλα της και πολύ ευγενικά .Μόλις είδε το καλάθι έμεινε με το στόμα ανοιχτό .Την χαιρέτησα και της είπα ότι μόλις τα είχα κόψει από τον μπαζέ μας στη Νέα Μαγνησία και τα φέρνω για τον σύζυγο και για σας να τα δοκιμάσετε . Με απορία μου λέει . «Μα ποιος είστε εσείς παρακαλώ; Πως σας λένε;». Της είπα το όνομα μου κλπ, και ότι είναι να πάω στην Αυστραλία αλλά θα κάνω λίγες θεραπείες γιατί έχω αμοιβάδες. «Σου το είπε ο σύζυγος μου αυτό;» Της είπα. «Ναι ,Δεν πειράζει, θα κάνω μερικές θεραπείες».

Πήρε το καλάθι μέσα ,το έβαλε πάνω στο τραπέζι, ανοίγει λίγο την πόρτα του ιατρείου και πατάει μια φωνή . «Παναγιωτάαααακη έλα μια στιγμή σε θέλω». Έρχεται ο Παναγιωτάκης ο καχεκτικός και του λέει.«Φέρε μου σε παρακαλώ το φάκελο του κυρίου Κολοκοτρώνη να τον δω . Πάει μέσα φέρνει τον φάκελό μου και φεύγει. Τον ανοίγει διαβάξει στα γρήγορα ,συμπληρώνει μία φόρμα μου τη δίνει στο χέρι και μου λέει . «Δεν έχεις τίποτα .Πάρε αυτή τη φόρμα να τη πας στην ΔΕΜΕ. Και όλα είναι εντάξει, κάτσε να σε κεράσω και ένα γλυκάκι αν θέλεις».

Που να κάτω άρπαξα το χαρτί και εξαφανίστηκα. Πήγα το βράδυ στου Νίκου και τους έλεγα για τα φρούτα .Του είπα την άλλη μέρα να ετοιμάσει μία ντοματοσαλάτα, μελιτζάνες, πιπεριέςκαι πατάτες τηγανητές με μπόλικη σάλτσα και ένα καρπούζι μέσα στο πηγάδι να κρυώσει και θα πάω με ένα μπουκάλι ούζο να το γλεντήσουμε. Και αυτό γινόταν τα μεσημέρια που δεν είχα δουλειά στο καφενείο.

Με το Νίκο κάναμε πολύ παρέα είχε απολυθεί κι αυτός από το στρατό και λέγαμε τις ιστορίες μας. Με τον Φώτη που συνυπηρετήσαμε και πήγαμε όλοι μαζί στο σχολείο αραιώσαμε τις επαφές μας διότι αυτός βρήκε αμέσως δουλειά στο λεωφορείο του γαμπρού του και δούλευε πολλές ώρες. Ο Μιχάλης έγινε χασάπης και ήταν βολεμένος Προσπάθησα να έρθει και ο Νίκος μαζί μου στην Αυστραλία αλλά ο πατέρας του ήταν ανένδοτος να μεταναστεύσει γιατί είχαν πολλά κτήματα ζώα και υπαλλήλους και ήταν σε όλα σχεδόν υπεύθυνος να επιβλέπει . Είχε και δύο αδελφές που σύμφωνα με τις συνήθειες μας έπρεπε πρώτα να παντρευτούν αυτές και μετά τα αγόρια ,και ήταν πέντε αδελφια

Στις αρχές του 1954 μετανάστευσαν για την Αυστραλία ο Νίκος Μώραλης ο Νίκος Σπανίδης και η Πολυξένη Χουμέτη .Ήταν μεγαλύτεροι μου ,οι τελευταίοι κατά δύο χρόνια και ο Μώραλης δέκα .Αλλά και ο Γεώργιος Τοκίσης με τα 4 παιδιά του Τα γράμματα που έστειλαν στους δικούς τους ήταν ενθαρρυντικά και όλοι, φίλοι και συγγενείς με ενθάρρυναν να πάω και έλεγαν . «Φύγε παιδί μου να σωθείς απ αυτό το κράτος».Όλοι, οι γεωργοί, εργάτες, επαγγελματίες, τα είχαν βάλει με το κράτος .Ακόμα όταν έβρεχε η φυσούσε πολύ ο βαρδάρη και έκανε ζημιές έφταιγε το κράτος που τους έχτισε σπίτια εκεί, διότι έπιανε πολύ ο αέρας και σήκωνε πολύ σκόνη το καλοκαίρι και το χειμώνα είχε λάσπη μέχρι τα γόνατα.

Η πρώτη είδηση να αναχωρήσω για στην Αυστραλία ήρθε γρήγορα, κατά τον Ιούλιο. Και μετά λίγες μέρες πάλι αλλά το ανέβαλα για την μητέρα μου και διότι είχα βάλει στο χωράφι μας ντομάτα συνεταιρικά και έπρεπε να μαζεύονται κάθε μέρα μέχρι τον Σεπτέμβριο Μετά πήρα άλλο γράμμα που με ειδοποιούσαν ότι αν αναβάλω και την τρίτη προσφορά θα ακύρωναν τελείως να μεταναστεύσω . Η μεγαλύτερη όμως απογοήτευση μου ήταν ότι μου έστειλαν άλλο γράμμα που έλεγε ότι ακυρώνουν τώρα την μετανάστευσή μου διότι για την Αυστραλία δεν δέχονται από την Ελλάδα άτομα με ειδικότητα μηχανικού, αλλά μόνο εργάτες και αγρότες

Πανικοβλήθηκα και πήγα να ζητήσω το λόγο και τους είπα ότι . «Εγώ όχι μόνο γεννήθηκα γεωργός από γονείς γεωργούς και ακόμα καλλιεργώ το χωράφι μου. Σπούδασα και γεωπονική είμαι γεωργοτεχνικός και μηχανικός. Δεν θα με πείραζε αν ήμουν και γιατρός αλλά εγώ πάω με σύμβαση να δουλέψω στην Αυστραλία δύο χρόνια σαν εργάτης και γεωργός .Μετά εσείς με προτείνετε να μη πάω στον Καναδά και να προτιμήσω την Αυστραλία .Αλλά αν θέλετε να σα φέρω αποδεικτικά ότι είμαι γεωργός ευχαρίστως θα το κάνω»

Δέχτηκαν και την άλλη μέρα πήγα στη σχολή και είδα τον διευθυντή μου κ. Θ. Λίτσα και του είπα ότι φεύγω για την Αυστραλία και ήθελα το πιστοποιητικό φοίτησης μου .Μου το έδωσε αλλά επέμενε να μη φύγω. Πήρα και ένα από τον πρόεδρο του χωριού και τους πήγα δύο αποδεικτικά και έμειναν ευχαριστημένοι .Ταλαιπωρίες συνηθισμένες στη χώρα μας ,απώλεια χρόνου χρήματος και τέντωμα νεύρων .

Στις αρχές του Οκτωβρίου πήρα γράμμα ότι η ημερομηνία αναχώρησή μου ορίστηκε για τις 20 Νοεμβρίου 1954 και έπρεπε να βρίσκομαι στην Αθήνα δέκα μέρες νωρίτερα .Από την ημέρα εκείνη άρχισε το δράμα.. Σκεπτόμουν πως θα άφηνα την μητέρα μου ξανά στην κατάσταση που ήταν ; Το μαγαζί ,το χωράφι, και το χωριό μου που το αγαπούσα πολύ, αλλά και την ωραία Θεσσαλονίκη; Τόσο όμως η αδελφή μου όσο και η μητέρα μου, θείοι και θείες με ενθάρρυναν να μη αλλάξω τα σχέδιά μου και θα φρόντιζαν αυτοί για όλα μέχρι που να γυρίσω σε ένα ή δύο χρόνια . Δεν ήξεραν ούτε αυτοί αλλά ούτε και εγώ πόσο μακριά ήταν η Αυστραλία και πόσο δύσκολα ήταν να γυρίσει κανείς όταν έφευγε .

Στο διάστημα αυτό είχα άλλες εκπλήξεις δίχως να γνωρίζω εγώ .Επειδή θα έφευγα ο αδελφός της μαμάς, ο θείος Δημητρός ,κανόνισε και έκανε προξενιά για την αδελφή μου τον Στέλιο Αντωνιάδη .Καλό παιδί και φίλος μου και οι πατεράδες μας ήταν μαζί στην Αμερική με καλή δουλειά .είχε εμπορομανάβικο στην αγορά της Θεσσαλονίκης. Αλλά τη Βασούλα δεν την είδα να είναι και τόσο ενθουσιασμένη από την προξενιά . Δεν ανακατεύτηκα και άφησα να το σκεφτεί η ίδια διότι ήταν τελείως προσωπικό το ζήτημα ,αλλά στην Ελλάδα δεν περνάνε πολύ οι προσωπικές προτιμήσεις.

Επέμενε ο ένας, επέμενε η άλλη, θα σωθείς κορίτσι μου, κλπ. και την έκαναν να πει το ΝΑΙ και στα γρήγορα έδωσαν και υπόσχεση γάμου.

Την άλλη μέρα το βράδυ, αργά όταν έκλεινα το μαγαζί, βλέπω την μεγάλη αδελφή του Νίκου την Σοφία και τον θείο του τον Παναγιώτη Καγιαλή να μπαίνουν στο μαγαζί.. Μου φάνηκε παράξενη η επίσκεψη .Χαιρετηθήκαμε και αμέσως μπήκανε στο θέμα .Ηρθαν να μου πούνε να ακυρώσω τον αρραβώνα της Βασούλας διότι ο Νίκος την αγαπάει και ήθελε αυτός να την ζητήσει αλλά ντρεπόταν επειδή ήσασταν φίλοι . Έμεινα ξερός ,και είπα «Γιατί ρε ο βλάκας δεν μου το έλεγε ; έβλεπα ότι έσταζαν τα σάλια του όταν την έβλεπε άλλα που να ξέρω εγώ ότι ήταν και ερωτευμένος; Και μένα στάζουν τα σάλια μου όταν βλέπω καμία πεταχτούλα αλλά δεν σημαίνει ότι είμαι και ερωτευμένος μαζί της Τα σκουπίζω και βλέπω . «Βρε αν ήξερε η Βασούλα ότι ο Νίκος την αγαπάει δεν θα έδινε το λόγο της .Δεν θα ήθελε και προξενιτάδες» . Τους είπα να φωνάξω την Βασούλα να της το πουν οι ίδιοι αλλά δεν θέλησαν .Ήθελαν να το πω εγώ να επέμβω για να αναιρέσει τον λόγο της και να δώσει λόγο με τον Νίκο . Έφυγαν με την ελπίδα ότι μπορεί ν' αλλάξει γνώμη. Πήγα μέσα και είπα τι συνέβη και αναστατώθηκε η μαμά και η Βασούλα .Το είπαμε και στους θείους και θείες και είπαν αν γίνει κάτι τέτοιο να πάρουμε πίσω το λόγο θα είναι πολύ ανέντιμο και δεν είναι σωστό . Πήγα είδα τον Νίκο και τους δικούς του και επέμεναν να χαλάσει το προξενιό αλλά δυστυχώς δεν έγινε τίποτα και έτσι οι φιλικές σχέσεις με τον Νίκο παγώσανε, εξ αιτίας του που δεν είπε ούτε σε μένα αλλά ούτε και στη Βασούλα ότι την αγαπούσε και σκόπευε στο μέλλον να την ζητήσει .Πρόλαβε όμως άλλος.

Ο Στέλιος ήταν καλός, ευκατάστατος, αλλά εγώ έβλεπα ότι δεν υπάρχει λίγο αίσθημα για να ταιριάζουν .Ήμασταν φίλοι εξ αποστάσεως διότι ήταν λίγο μεγαλύτερός μου αλλά με τα άλλα δύο αδέρφια του ήμασταν φίλοι και παίζαμε ομαδικά παιχνίδια στην πλατεία του χωριού.

Όταν κόντευαν οι μέρες για την αναχώρηση νοίκιασα το καφενείο στον πρώτο εξάδελφο του πατέρα μου και το χωράφι μας στον γείτονα να το καλλιεργεί για να έχει κάποιο εισόδημα η μητέρα μου. Ο Στέλιος από την πρώτη μέρα συμπαραστεκόταν σε όλα και μου έλεγε να μην στεναχωριέμαι, αυτός θα είναι στη θέση μου για κάθε ανάγκη .

Λίγες μέρες πριν φύγω ήρθε στο σπίτι η θεία Αθανασία Τύρη από το διπλανό συνοικισμό, το Διαβατά. Ήμασταν συμπέθεροι διότι η μεγάλη αδελφή της μαμάς μου ήταν παντρεμένη με τον πρώτο εξάδελφο του άντρα της τον Χρυσόστομο, και μου είπε ότι με την ίδια αποστολή είναι να φύγει και ο γιος της ο Λάζαρος. Με παρακάλεσε να πάμε παρέα και ήθελε να είναι μαζί μου μια που ήξερα λίγο τη γλώσσα και ήμουν πιο «βγαλμένος».

Τον Λάζαρο τον ήξερα καλά, δεν παίζαμε μαζί αλλά ερχόταν στη γειτονιά μας και γώ πήγαινα στο Διαβατά σε συγγενείς γιατί οι γονείς μας ήταν από το ίδιο μέρος, Δεν ήξερα ότι φεύγει κι αυτός. Ήμουν εξαιρετικά χαρούμενος που θα είχα κοντά μου παρέα ένα χωριανό και μάλιστα λίγο συγγενή. Είπα στη θεία να έρθει να συνεννοηθούμε όταν θα φτάσει η μέρα να φύγουμε μαζί για την Αθήνα.

Το πλοίο θα έφευγε στις 20 Νοεμβρίου από τον Πειραιά και εγώ κανόνισα να φύγουμε με το τρένο στις 13 για να έχουμε στην Αθήνα λίγες μέρες να πληρώσουμε τα φευγόσημα να απολυμανθούμε και άλλες διαδικασίες για να είμαστε εντάξει. Το σπίτι μας άρχισε να συνωστίζεται από φίλους και συγγενείς άλλοι να χαίρονται και άλλοι να λυπούνται.

Η μητέρα μου ήταν στο κρεβάτι κατάκοιτη και δεν μπορούσε να σηκωθεί και την τελευταία μέρα καθόμουν δίπλα της να την παρηγορώ και να της δίνω θάρρος να γίνει καλά και να γυρίσω κοντά της σύντομα. Μου είπε να μη στεναχωριέμαι γιατί είχε κοντά της την κόρη της την αδελφή της τον αδελφό της και ένα σωρό άλλους. Μου έδινε θάρρος και ευχές να είμαι καλά και να προοδέσω εκεί που θα πάω και να της γράφω γράμματα.

Σάββατο πρωί 13 Νοεμβρίου 1954. Αγκάλιασα τη μητέρα μου τη φίλησα και τη χαιρέτησα να έφευγα για κοντά και δεν έκλαψα αμέσως για να μη στενοχωρηθεί. Μόλις έφυγα από το δωμάτιο άρχισα τότε να κλαιω με λυγμούς ασταμάτητα και δεν μπορούσα να κρατηθώ. Άλλοι κουβαλούσαν τις αποσκευές μου κι εγώ περπατούσα με το ζόρι θαρρείς και ήμουν κουρασμένος.

Φίλοι και συγγενείς με συνοδεύσανε στη στάση του λεωφορείου όπου συνάντησα και τον Λάζαρο Τύρη νάναι κι αυτός εκεί με τους δικούς του να τον αποχαιρετήσουν. Πριν έρθει το λεωφορείο Ο Στέλιος μου έβαλε στη τσέπη ένα δώρο, χαρτζιλίκι αρκετά καλό. Έριξα από μακριά μία τελευταία ματιά στο σπίτι μας. Φιλήσαμε, χαιρετήσαμε με το Λάζαρο όλους και φύγαμε.

Για πότε φτάσαμε στο Βαρδάρη δεν καταλάβαμε. Πήγαμε περπατώντας με τις βαλίτσες μας στον παλιό σταθμό και πήραμε το τρένο για την Αθήνα. Το ταξίδι θα ήταν πολύωρο και το τρένο ήταν γεμάτο ανθρώπους σαν και μας, ήμασταν κάπως στριμωγμένοι στα καθίσματα μας. Η φύση έξω ήταν φθινοπωρινή τα δέντρα και οι κάμποι ήταν κατάξεροι με σύννεφα βροχής. Το ταξίδι αυτό Αθήνα-Θεσσαλονίκη το είχα κάνει αρκετές φορές όταν υπηρετούσα και τα τοπία ήταν γνωστά, κάθε εποχή είχε την ομορφιά της. Τότε είχαμε όρεξη και τραγουδούσαμε όλοι μαζί. Τώρα δεν ακουγόταν ούτε ψίθυρος όλοι ήταν σκεπτικοί.

Με τον Λάζαρο είχαμε περίπου ένα χρόνο διαφορά, κι αυτός δεν πρόλαβε να τελειώσει το δημοτικό σχολείο λόγω του πολέμου αλλά είχαν λαχανόκηπο και καλλιεργούσαν διάφορα λαχανικά ήταν τετραμελής οικογένεια δύο αδέρφια και μια αδελφή. Κάποιος έπρεπε να φύγει για να δώσει περιθώριο και ευκαιρία στους άλλους. Μετά η γεωργία και η κηπουρική δεν ήταν και τόσο αποδοτικό επάγγελμα.

Ο Τελευταίος ασπασμός της μάνας

13 Νοεμβρίου 1954

Ήταν μέρα Παρασκευή κι ο μήνας είχε δεκατρείς
 Πως ν' αφήσεις τη μητέρα και πως κουράγιο να βρεις
 Έσκυψα και τη φίλησα με δακρυσμένα μάτια
 Και η καρδιά μου σπάραζε γινότανε κομμάτια
 Μ' αγκάλισε και μ' έσφιξε γερά στην αγκαλιά της
 Στα μάγουλά μου ένοιωθα τα χείλη τα δικά της
 Μικρή εικόνα μούδωσε πούχε την Παναγία
 Της προίκας της πεντόλιρο και μία ευλογία
 Πάνε παιδί μου στο καλό και την ευχή μου νάχεις
 Να είσαι πάντα τίμιος και προκοπή θα κάνεις.
 Πολλές φορές ανέβαλλες ετούτο το ταξίδι
 Δεν θέλω νάμαι εμπόδιο μπρος στη δική σου τύχη
 Την είδα άλλη μια φορά στο νεκρικό κρεβάτι
 και το χλωμό της πρόσωπο κοκκίνισε λιγάκι
 Εκείν' η εικόνα έμεινε στη μνήμη μου γερά
 Άρπαξα την βαλίτσα μου και έκανα φτερά
 Ο χωριανός μου ο Λάζαρος περίμενε εμένα
 Μαζί οι δυο να φύγουμε να πάμε για τα ξένα
 Τη Σαλονίκη αφήσαμε γεμάτοι συγκινήσεις
 αργά το βράδυ φτάσαμε εις το σταθμό Λαρίσσης .
 Η ξενιτιά μας άρχισε απ' τη δική μας χώρα
 σ' ένα ξενώνα και οι δυο με μια βαλίτσα τώρα .
 Όνειρο είδα τρομερό εκείνη τη βραδιά
 Πως στη κηδεία της μαμάς ήμουνα βρε παιδιά.
 Ήτανε τόσο ζωντανό και λεω εις τον Λάζο
 Λάζαρε, πάει η μαμά μου, και υποψίες βάζω .
 Όνειρο είναι ρε χαζέ μη το πολυπιστεύεις
 Αν κάτι τέτοιο έγινε την είδηση θα έχεις.
 Σάλπαρε το Κυρήνεια στις είκοσι Νοέμβρη
 Τερμάτισε στο Σίδνεϋ στις εικοσιδυό Δεκέμβρη
 *Κάρτες και γράμματα πολλά έστελνα μάνι μάνι
 Όταν το πλοίο άραζε φτάνοντας σε λιμάνι
 Από την GRETA έγραφα κάθε μέρα κι ένα γράμμα
 πως θα γυρίσω γρήγορα της έκανα το τάμα .
 Ως που μία μέρα πήγαμε στο Wollongong να δούμε
 Συγγενική οικογένεια και νέα να μας πούνε
 Μάντεψαν πως δεν ήξερα ότι η μαμά δεν ζούσε
 ο Μπαρμπα Γεώργος άρχισε δάκρυζε και μιλούσε
*«Πέθαν' η μάνα σου παιδίμ στο σπίτι εκεί πέρα
 αμέσως όταν έφυγες την ίδια την ημέρα
 Πριν ξεψυχήσει άφησε σε όλους εντολή
 το ταξίδι σου στα ξένα να μη αναβληθεί.»*

Θυμήθηκα το όνειρο που είδα στην Αθήνα
 Και είπα εις τον Λάζαρο πριν από ένα μήνα .
 Πως στην κηδεία ήμουνα σα νάτανε αλήθεια
 Θα το θυμάμαι τ' όνειρο όπως τα παραμύθια

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη

Ο Λάζαρος ήταν καλό παιδί είχε χιούμορ, του άρεσαν τα αστεία, ήταν νοικοκύρης και καλός διαχειριστής με τα λεφτά του .Είχαμε πάρει την απόφαση ότι θα ήμασταν για αρκετό καιρό μαζί.

Στη Αθήνα δεν είχε ξανάπαι, ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε . Όταν φτάσαμε ήταν βράδυ και για ευκολία πήγαμε σε ένα ξενοδοχείο απέναντι από το σταθμό και την άλλη μέρα πήγαμε κοντά στην πλατεία Ομονοίας για να ήμαστε πλησιέστερα στα γραφεία της ΔΕΜΕ .

Εκατοντάδες νέοι ανέβαιναν και κατέβαιναν τις σκάλες και οι ουρές στη σειρά ήταν ατελείωτες . Ήταν όμως και μία ευκαιρία που φώναζαν τα ονόματα δυνατά και ακούαμε και κανένα γνωστό όνομα . Όταν για μια στιγμή άκουσα το όνομα Φαρμάκης Φιλώτας πήγα και τον ρώτησα τι συγγένεια είχα με κάποιον Φαρμάκη Ανδροκλή που ήταν συμμαθητής μου από το Σέδες και μου είπε ότι ήταν πρώτα εξαδέλφια . Έκτοτε λοιπόν γίναμε φίλοι. Σε μία άλλη περίπτωση κάποιος, Λεωνίδας Καρακατσάνης, άκουσε το όνομα του Λάζαρου Τύρη και ρώτησε τι συγγένεια είχε με κάποιον γείτονά του Τύρη από την Σίνδο .Είπε ότι ήταν πρώτος εξάδελφος του πατέρα του και η γυναίκα αυτού ήταν αδελφή της μητέρας μου, Έτσι και ο Λεωνίδας έγινε ένας αχώριστος φίλος μας

Το όνειρο

Δύο μέρες μετά την αναχώρησή μου από το σπίτι στις 15 το βράδυ προς στις 16 ξύπνησα το πρωί ταραγμένος από ένα όνειρο που είδα και είπα στον Λάζαρο . «Λάζαρε απόψε είδα όνειρο πως η μητέρα μου έχει πεθάνει και ήμουν στην κηδεία της από την αρχή μέχρι το τέλος με όλους τους συγγενείς και χωριανούς μας και ήταν τόσο καθαρά». Γέλασε και για να με καθησυχάσει μου λέει. «Καλά χαζός είσαι να πιστεύεις τα όνειρα»; Έτσι κράτησα την ημερομηνία στο μυαλό μου .Για να κάνω τηλέφωνο δεν μπορούσα διότι και η αστυνομία ακόμα δεν είχε τηλέφωνο στο χωριό Όσο για τα κινητά ήταν ακόμα 40 χρόνια μακριά ή εφεύρεση τους .

Όταν πήραμε πια τα διαβατήρια στο χέρι και τελειώσαμε με την ΔΕΜΕ πήγα να δω μερικούς συγγενείς από τους Λαφαζάνηδες τον Τρομάρα και τον Καλλέργη που ήμασταν μαζί στο συνεργείο και την τελευταία μέρα πήγαμε ο Λάζαρος ο Φιλώτας, ο Λεωνίδας και γώ σε ξενοδοχείο στον Πειραιά απέναντι από τι λιμάνι και κοντά στο καράβι .

Το πλοίο που θα μας πήγαινε στην Αυστραλία ήταν το «Κυρήνεια». Πολλοί επιβάτες είχαν μείνει όλο το βράδυ έξω στην προκυμαία για να μη χάσουν το πλοίο, ή δεν βρίσκανε ξενοδοχείο.

Μου έκανε εντύπωση που εκτός από μερικές οικογένειες που μπαίνανε μέσα οι άλλοι ήμασταν όλοι νέοι από 18-30 και υπολογίζω ότι θα ήταν πάνω από εξακόσιοι .Αρκετοί συγγενείς ήρθαν να αποχαιρετήσουν τα αγαπημένα του πρόσωπα και περίμεναν μέχρι που σάλπαρε, λίγο μετά το μεσημέρι .Αφήνοντας τον Πειραιά βλέπαμε τον κόσμο να μας

χαιρετάει και σιγά σιγά ανοίχτηκε προς τον Σαρωνικό ,από την μια πλευρά βλέπαμε τον Υμηττό και άλλη την Αττική και από την άλλη την Αίγινα .

Έτσι με μία βαλίτσα γεμάτη από χειροποίητα ρούχα της μαμάς με ελπίδες και όνειρα ξεκινήσαμε να βρούμε καινούριες πατρίδες αφού δεν μπόρεσε να μας κρατήσει η δική μας,

Πλέοντας με το Κυρήνεια για την Αυστραλία

Πλέοντας με το «Κυρήνεια»αποχαιρετήσαμε τον κόσμο, τον Πειραιά και την Ελλάδα. Σε λίγη ώρα δεν βλέπαμε πια τίποτα και ήμασταν στα ανοιχτά του Αιγαίου ,Κατεβήκαμε να βρούμε την καμπίνα μας που δεν ήταν άλλο από κοιτώνες με διώροφα κρεβάτια στριμωγμένα το ένα κοντά στο άλλο .Το πλοίο πριν ναυλωθεί να μεταφέρει μετανάστες ήταν μεταγωγικό του Αγγλικού στρατού και με λίγες μετατροπές έγινε επιβατικό αλλά μόνο για μετανάστες .Είχε και μερικές καλές καμπίνες γι αυτούς που πλήρωναν και για τις οικογένειες με παιδιά.

Οι περισσότεροι που ήμασταν φρέσκο-απολυμένοι από το στρατό ξαναθυμηθήκαμε τα κρεβάτια και την στρατιωτική ζωή . Κατά τα άλλα ήταν καλό.

Όλοι βρήκαν και έκαναν παρέες και εμείς οι τέσσερις που γνωριστήκαμε στα γραφεία της ΔΕΜΕ τις περισσότερες φορές ήμασταν μαζί κάναμε όμως και άλλες γνωριμιές. Κατά σύμπτωση βρήκα έναν δεύτερο εξάδελφο από την Χαλκιδική ,τον Αγαμέμνονα Μυλωνά (οι γιαγιάδες μας ήταν αδελφές) απ αυτόν έμαθα ότι τα αδέρφια Γιάννης και

Νίκος Μαγνήσαλης που ήταν και αυτά ξαδέλφια από την άλλη αδελφή των γιαγιάδων ήταν ήδη στην Αυστραλία κάπου στην Αδελαΐδα . Έτσι αρχίσαμε να απλώνουμε τις ρίζες μας στους αντίποδες .

Η πρώτη στάση για ανεφοδιασμό και παραλαβή και άλλων μεταναστών έγινε στο Πόρτ Σάιτ. Δεν κατεβήκαμε αλλά όπως από την Αθήνα φεύγοντας έτσι και απ εδώ τώρα έστειλα γράμμα στην μητέρα μου και περιέγραφα το ταξίδι μου και τις πρώτες εντυπώσεις .Απο το λιμάνι αυτό ανέβηκε με την οικογένειά της μία ωραία νέα κοπέλα, που με την ομορφιά της είχε ξετρελάνει όλους του νέους που επέβαιναν στο πλοίο. Ήταν η ωραία Ελένη.

Υπήρχαν μερικές ωραίες νέες παντρεμένες αλλά η κοπέλα αυτή αποτελούσε εξαίρεση .Κάναμε παρέα με την οικογένειά της που έδειχναν ότι ήταν μορφωμένοι και κοινωνικοί αλλά καταλάβαμε ότι την προόριζαν για κάποιον δικό τους στην Αδελαΐδα . Ο Λεωνίδας .ο φίλος της παρέας μας που ήταν νεώτερός μας ,με το πρώτο την είχε ερωτευθεί τρελά και την παρά ενοχλούσε, ως που μια μέρα του λέει. «Λεωνίδα χρυσέ μου αν δεν σταματήσεις να μου γίνεσαι τσιμπούρι θα σε ρίξω μέσα στον ωκεανό να σε φάνε τα ψάρια».

Νοέμβριος 1954 .Στο κατάστρωμα του Κυρήνεια με τον Τάσο Καβαλιώτη, στη μέση εγώ και αριστερά ο συγχωριανός μου Λάζαρος Τύρης.

Η άλλη στάση ήταν στο Άντεν. Το πλοίο άραξε στα ανοιχτά του λιμανιού και βγήκαμε με μικρά πλοιάρια στην προκυμαία ,κι απ' εκεί για την πόλη πήραμε ταξί .Ένας Καβαλιώτης που ήταν μαζί μας προθυμοποιήθηκε να πληρώσει αυτός το ταξί. Είχε

αρκετά χαρτονομίσματα της κατοχής και έκανε δοκιμή να δει αν θα τα πάρει ο ταξιτζής .Τα είδε με περιέργεια που είχαν μεγάλους αριθμούς ,δέκα και είκοσι εκατομμυρίων δραχμών και απορούσε .Όλοι του είπαμε .Good money very good. Πετάγεται ο Φιλώτας και λέει στον καβαλιώτη τον Τάσο «δώστου ρε άλλα εκατό εκατομμύρια του ανθρώπου» . Τα πήρε ο μαύρος και χάρηκε .αλλά πηγαίνοντας στη πόλη πρώτη φορά τα χρειαστήκαμε μέσα στο ταξί . Εκεί οδηγούν αριστερά και αυτό δεν το ξέραμε Κάθε φορά που ερχόταν αυτοκίνητο από τα δεξιά μας πατούσαμε τις φωνές νομίζοντας ότι έρχεται προς τα πάνω μας να μας τρακάρει .Ο οδηγός τρόμαζε και δεν ήξερε γιατί φωνάζαμε αλλά αμέσως μάθαμε ότι όλοι οδηγούσαν αριστερά .

Στη πόλη είχανε αρκετά καταστήματα με σουβενίρ και άλλα πράγματα .Ο Λεωνίδας που ήταν ξανθός ήθελα να αγοράσει ένα ψάθινο καπέλο για να μην τον καιει ο ήλιος όταν θα καθόταν στο κατάστρωμα .Δοκίμασε μερικά ,φόρεσε ένα ,πήρε άλλο στο χέρι, το πλήρωσε και βγήκε έξω. Μετά από λίγη ώρα τον ρώτησα γιατί αγόρασε δύο καπέλα όμοια ,και μου λει αγόρασε ένα αυτό που κρατούσε στο χέρι ,και του λεω. «Αυτό που έχεις στο κεφάλι σου τι είναι» ;μου λει « ήθελα να το κάνω δώρο στον αδελφό της Ελένης αλλά άντε αφού το ανακάλυψες εσύ πάρτο για σένα. Καπέλα δεν φορούσα και τον άφησα να το δώσει εκεί που ήθελε.

Κατά τις δέκα το βράδυ φύγαμε και το επόμενο λιμάνι που θα πιάναμε ήταν στο Κολόμπο και ήταν αρκετά μακριά. Στο διάστημα αυτό οι υπεύθυνοι της συνοδείας από την ΔΕΜΕ ανακοίνωσαν να παρουσιαστούν όσοι ξέρουν να μιλάν και να γράφουν Αγγλικά για να κάνουν ένα τεστ. Παρουσιάστηκα κι εγώ γιατί είχα κάνει τρία χρόνια Αγγλικά στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή και ήξερα λίγα. Από το τεστ που έκαναν έκριναν ότι μπορούσα να παραδίδω λίγα απλά Αγγλικά μαθήματα στους μετανάστες για να είναι λίγο καταρτισμένοι στη Αγγλική γλώσσα που θα ήταν χρήσιμη στη δουλειά τους και στη καθημερινή ζωή τους όταν θα έφταναν στην Αυστραλία .Έτσι μας έδωσαν μικρά γκρουπ και τους διδάσκαμε τα βασικά Αγγλικά για να είναι προετοιμασμένοι πώς να συνεννοούνται με τους Αυστραλούς.

Στο Κολόμπο

Σε σύγκριση το Άντεν με το Κολόμπο είναι όπως η νύχτα με την ημέρα .Ενώ το Άντεν είναι μία πόλη δίχως πράσινο με κτίρια κακοφτιαγμένα από πλίθιά και είναι ξηρότοπος που δεν βρέχει ποτέ ,το Κολόμπο είναι ένα νησί σαν μαργαριτάρι μέσα στον Ινδικό ωκεανό καταπράσινο από πολλά τροπικά δένδρα .Η πόλη δε ,έχει τα σημάδια της Αγγλικής αποικιοκρατίας με τα ωραία δημόσια κτήρια τους ωραίους δρόμους και τα καλοσχεδιασμένα πάρκα .

Το Μουσείο του Κολόμπο της Κεϋλάνης που κτίσθηκε κατά το διάστημα της Αγγλικής αποικιοκρατίας

Στη πόλη του Κολόμπο μείναμε σχεδόν ολόκληρη την ημέρα και γυρίσαμε αρκετά μέρη και ψωνίσαμε μικρά σουβενίρ και κάρτες για να στείλουμε στους δικούς μας .Εστειλα πάλι κάρτα και γράμμα στην μητέρα μου περιγράφοντας το ωραίο αυτό μέρος. Οι κάτοικοι είναι ως επί το πλείστον Ινδοί στην καταγωγή .Εντύπωση μας έκανε που ο περισσότερος κόσμος μασούσε ένα είδος κόκκινης μαστίχας και έφτυναν κάτω και οι δρόμοι με τα πεζοδρόμια ήταν όλα κόκκινα .

Από το Κολόμπο φύγαμε όταν κόντευε να βραδιάσει και απολαύσαμε την πόλη και τα περίχωρα με τα φώτα να λαμποκοπούν σε όλες τις παραλίες .

Το ταξίδι τώρα απ' εδώ ήταν το μακρύτερο μέχρι την Αυστραλία και δεν θα βλέπαμε άλλη στεριά μέχρι το Φρέμαντλ. Ο Φιλώτας κι εγώ είχαμε πιάσει φιλίες με τον καπετάνιο και την γυναίκα του που τον συνόδευε συχνά και πηγαίναμε στη γέφυρα να κουβεντιάσουμε για να μας πει καμία ιστορία από την ναυτική ζωή του . Ρωτούσαμε πως βρίσκεται μέσα στον ωκεανό την κατεύθυνση και σε ποιο σημείο του ωκεανού βρίσκεται το πλοίο και μας έδειχνε αρκετά πράγματα που ταίριαζαν με το σύστημα εύρεσης του αζιμουθίου όπως και στο στρατό .Πολύ ενδιαφέροντα πράγματα .Μας πήγε και μια φορά στο μηχανοστάσιο όπου μείναμε έκπληκτοι από το μέγεθος των μηχανών

Μεταξύ Κολόμπο και Φρέμαντλ είχαμε μεγάλη θαλασσοταραχή και μπροστά μας υπήρχε όπως μας είπε ο καπετάνιος μεγάλη θύελλα την οποία παρακάμψαμε κατά είκοσι μίλια για να την αποφύγουμε αλλά δεν το ήξερε ο κόσμος .

Τα παράλια της δυτικής Αυστραλίας τα είδαμε νομίζω κατά τις 14 Δεκεμβρίου και τη ίδια μέρα το πρωί άραξε το πλοίο σε Αυστραλέζικο λιμάνι, στο Φρέμαντλ .και πατήσαμε το πόδι μας εκεί για πρώτη φορά το έδαφός της .Η πόλη δεν έλεγε και τίποτα τότε .Στο λιμάνι ήταν κάτι παλιές αποθήκες από λαμαρίνες και σε ένα μαγαζί που πήγαμε ζητούσαμε νερό και δεν είχαν να μας δώσουν .Μας έδειχναν να αγοράσουμε αναψυκτικά .

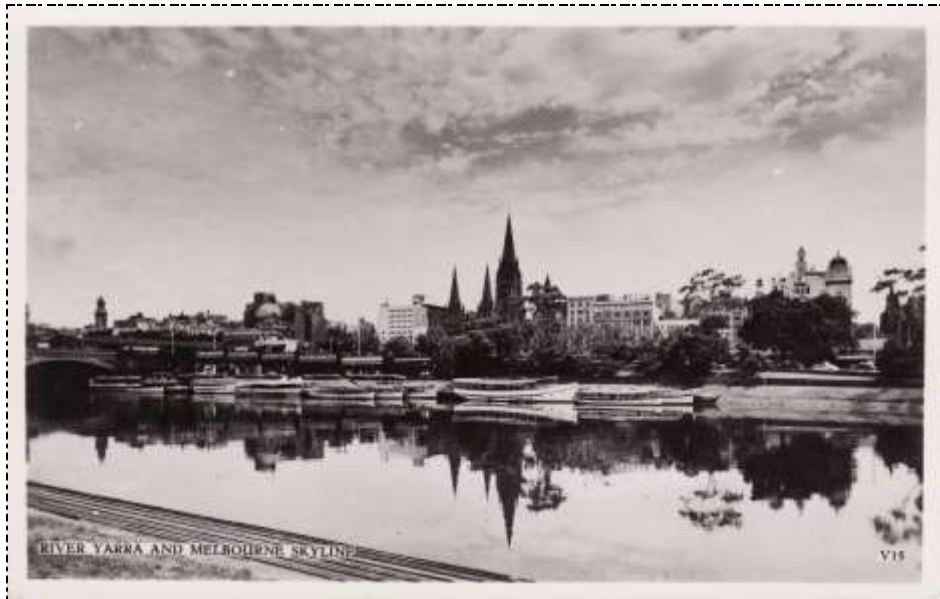
Εκεί κατέβηκαν μερικοί μετανάστες με πρόσκληση. Θα μέναμε όλη την ημέρα, έτσι παρέα με άλλους πήγαμε με λεωφορείο μέχρι την Πέρθη που ήταν μία ωραία πόλη και μας άρεσε

Στο Φρέμαντλ κατέβηκαν μερικοί με τις οικογένειές τους που τους περίμεναν να τους παραλάβουν . Το βραδάκι πάλι σαλπάρουμε, τώρα για την Μελβούρνη. Κάναμε περίπου τρεις μέρες και η θάλασσα ήταν πολύ ταραγμένη .Στην αρχή βλέπαμε τις ακτές αλλά μετά μέχρι που φτάσαμε στον κόλπο του Πορτ Φίλιπ ήμασταν στον ωκεανό .Εκεί μας παρέλαβε ο πιλότος και μας οδήγησε στο λιμάνι της Μελβούρνης . Η πρώτη εντύπωση του λιμανιού της Μελβούρνης ήταν απελπιστική .Βλέπαμε τα μικρά σπιτάκια . με τις λαμαρινένιες σκεπές και τους καπνοδόχους και λέγαμε. « Τι είδος πόλη είναι αυτή η Μελβούρνη;» Μας είπαν όμως ότι το κέντρο είναι κάπου 3-4 χιλιόμετρα μακριά από την αποβάθρα και μπορούμε να πάμε με το τραίνο ή με το λεωφορείο γιατί θα μέναμε στη Μελβούρνη μέχρι το βράδυ.

Στη Μελβούρνη κατέβηκαν μερικές πάλι οικογένειες και άλλοι επιβάτες . Με μια μεγάλη παρέα που πήγαινε στη πόλη με τα πόδια τους ακολουθήσαμε και εμείς .Μας είπαν ότι υπάρχει ένα μέρος που είναι όλα τα μαγαζιά Ελληνικά και υπάρχουν πολλοί Έλληνες .Περπατώντας φτάσαμε στον ποταμό Γιάρρα και άκρη άκρη βγήκαμε στην γέφυρα Πρίνσες Μπριτζ . Βρήκαμε την Κοινότητα που ήταν στην Μπερκ στριτ και το καφενείο και μετά πήγαμε στην Λόνσδαηλ στριτ όπου συναντήσαμε αρκετούς Έλληνες και κουβεντιάσαμε μαζί τους να μάθουμε για την Μελβούρνη διότι όλους εμάς κάπου εξακόσιοι που ήμασταν θα μας πηγαίνανε στο Σίδνεϊ.. Μετά τη βόλτα αυτή πήραμε το δρόμο πάλι για το πλοίο αλλά από τη ζέστη και το περπάτημα είχαμε τέτοια κούραση που αποφασίσαμε να κατεβούμε κάτω από την γέφυρα που είχε ωραίο χόρτο και δένδρα και τραβήξαμε έναν ύπνο για δύο ώρες περίπου και ξεκουραστήκαμε για να βαδίσουμε ξανά για το λιμάνι,

Στη Μελβούρνη

Η Μελβούρνη του 1954 Από τον ποταμό Γιάρρα διακρίνεται ο σιδηροδρομικός σταθμός Φλίντερς και ο καθεδρικός ναός που ήταν το υψηλότερο τότε κτίριο μέσα στη πόλη.

Η Μελβούρνη του 1954 με τον σιδ. σταθμό Flinders η γέφυρα Princes Bridge με την Saint Kilda Road και αριστερά το πάρκο Alexandra Gardens and Government House και στο Βάθος διακρίνεται το μνημείο The Shrine και δεξιά ήταν το Νοσοκομείο Henry και το υψηλότερο τότε κτίριο στην περιοχή.

Για το Σίδνεϊ

Η πόλη της Μελβούρνης ήταν εντυπωσιακή. Μας άρεσαν οι δρόμοι τα κτήρια της και ο κόσμος, άντρες και γυναίκες ήταν καλοντυμένοι. Ο Λάζαρος κι εγώ είχαμε στη Μελβούρνη τους πατριώτες μας, τον Νίκο Μόραλη και τον Νίκο Σπανίδη αλλά δεν είχαμε το χρόνο να τους βρούμε. Ο Λεωνίδας από την Σίνδο είχε τον γείτονά του τον Στέφανο Γκρούντα και ο Φιλώτας τον πρώτο του εξάδελφο τον Γεώργο Φαρμάκη που όλοι τους είχαν έρθει κάπου έξι μήνες νωρίτερα .

Επειδή δεν ξέραμε να χρησιμοποιήσουμε τα μέσα συγκοινωνίας και να χειριστούμε τα χρήματα τους πήραμε πάλι τον ίδιο δρόμο από τα εργοστάσια που ήταν δίπλα από το ποτάμι και απέναντι από το σταθμό και βγήκαμε στο λιμάνι σε περίπου μία ώρα χαζεύοντας τα εργοστάσια τα μαγαζιά και τα μικρά σπιτάκια του πορτ Μέλμπουρν .

Κατά τις δέκα το βράδυ αφήναμε την καταφώτιστη Μελβούρνη και σιγά σιγά βγήκαμε πάλι στον ωκεανό για το τελευταίο σκέλος του πολυήμερου ταξιδιού . Είναι αλήθεια ότι πολλοί επιβάτες υπόφεραν από τη ναυτία και ήταν άρρωστοι για όλο το διάστημα του ταξιδιού, Ευτυχώς ούτε εγώ μα ούτε και αυτοί της παρέας μου είχαν τέτοιο πρόβλημα . Το ταξίδι μας βέβαια δεν ήταν κρουαζιέρα αναψυχής αλλά για μας που ήμασταν τότε νέα παιδιά μας φάνηκε έτσι και ήταν καλό που φτάσαμε σχεδόν στη χώρα που διαλέξαμε να κάνουμε ένα καινούριο ξεκίνημα στη ζωή μας σώοι και αβλαβείς με μια ελπίδα για καλύτερη ζωή.

Πριν φτάσουμε στο Σίδνεϊ άρχισε να βραδιάζει και τα φώτα από τις παραλιακές συνοικίες λαμποκοπούσαν . Όλοι σχεδόν είχαμε ετοιμαστεί με τις βαλίτσες στο χέρι. Όταν μας πήρε πάλι ο πιλότος έξω από τον ωκεανό για να μπούμε μέσα στο λιμάνι ήμασταν όλοι στο κατάστρώμα και απολαμβάναμε το ωραίο θέαμα του λιμανιού που ήταν πολύ εντυπωσιακό. Είδαμε την μεγάλη γέφυρα από μακριά αλλά το πλοίο δεν πέρασε από κάτω .

1954 Το λιμάνι του Σίδνεϊ με τη φημισμένη γέφυρα

Έστριψε προς τα αριστερά σε μία αποβάθρα ,και όταν έδεσε ανέβηκαν επάνω οι αρμόδιοι της μεταναστευτικής υπηρεσίας και μετά από λίγη ώρα αρχίσαμε να κατεβαίνουμε . Μερικές οικογένειες που είχαν απομείνει έφυγαν ξεχωριστά από μας και μερικοί άλλοι ήρθαν και πήραν τους δικούς τους που προφανώς να ήταν με προσκλήσεις .Με ένα Σαμιώτη που κάναμε πολύ παρέα και ερχόταν με πρόσκληση του θείου του, που ήταν εστιάτορας κατέβηκε στο Σίδνεϊ, μας έδωσε την διεύθυνση του, αν περάσουμε καμιά φορά από την πόλη να πάμε να τον δούμε . Αλλά ο Λάζαρος κι εγώ είχαμε τον πατριώτη μας τον Γεώργιο Τοκίτση που ήταν κάπου στο Σίδνεϊ με την οικογένειά του. Η γυναίκα του μάλιστα ήταν και Βαφτισημιά του πατέρα μου .Την είχε βαφτίσει όταν βρισκόταν στην Αμερική με εξουσιοδότηση (πρόξυ)και συγγενεύαμε ,και με το Σωκράτη τον γιο του ήμασταν και καλοί φίλοι. Ο δε Λάζαρος είχε και ένα δικό του γνωστό από το Διαβατά το Νίκο Μανταμά κάπου εκεί στο Σίδνεϊ

Σε ένα ανοιχτό χώρο απέναντι από το πλοίο ήταν σταθμευμένα πολλά λεωφορεία .Κατά τις δέκα το βράδυ επιβιβαστήκαμε σ 'αυτά και μας πήγαν σε ένα σιδηροδρομικό σταθμό .

Είναι αλήθεια ότι ήμασταν περίπου εξακόσια άτομα όλοι νέοι άντρες από 18-28 χρονών. Δεν ξέραμε πού ακριβώς πηγαίναμε και πόσο μακριά θα πηγαίναμε .Στο σταθμό μας περίμενε μία αμαξοστοιχία με πολλά βαγόνια .

Έκαναν ένα προσκλητήριο για να δουν αν έλειπε κανένας και μετά επιβιβαστήκαμε για το ταξίδι μας για το κέντρο μετανάστευσης που μας είπαν ότι θα είναι περίπου τρεις ώρες μακριά και λεγόταν Greta,

Μετά τα μεσάνυχτα φτάσαμε σε ένα μικρό σταθμό που επάνω στο κτίριο έγραφε GRETA. Έξω από το σταθμό ήταν σταματημένα 2-3 λεωφορεία και αμέσως μόλις κατεβαίναμε από το τρένο μπαίναμε στα λεωφορεία που πήγαιναν κάπου δέκα λεπτά και επέστρεφαν να πάρουν άλλους . Μας πήγαν σε ένα κέντρο που ήταν παλιός στρατώνας του Β΄ Π. Πολέμου που απείχε περίπου 3 χιλιόμετρα από τον σταθμό που έγραφε WELLCOME GRETA MIGRANT CAMP .

Μας έδωσαν κάτι να φάμε. Εγώ έφαγα να βρω τον εξάδελφο μου τον Αγαμέμνονα άλλα δεν τον βρήκα .Με τον Λάζαρο προσπάθησα να ήμαστε μαζί έτσι όταν μας έδωσαν τα δωμάτια μας έβαλαν μαζί και ο Φιλώτας με τον Λεωνίδα στο διπλανό δωμάτιο. Όταν τα είδαμε τα δωμάτια απελπιστήκαμε διότι νιώσαμε ότι ξαναγυρίσαμε στο στρατό που πρόσφατα είχαμε απολυθεί. Η ζέστη δε, ήταν ανυπόφορη αλλά από την ταλαιπωρία και την κούραση κοιμηθήκαμε με ροχαλητό.

Το κέντρο αυτό αλλά και της Μπονεγκίλας κατά το διάστημα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και μετά ήταν στρατώνες που κτίστηκαν από τους αμερικάνους κοντά σε σιδηροδρομικές γραμμές και δρόμους αλλά μακριά από μεγάλα αστικά κέντρα για να μη είναι εύκολος στόχος βομβαρδισμών

Όταν έληξε ο πόλεμος και άρχισε το μεταναστευτικό πρόγραμμα ο στρατός δεν τα χρησιμοποιούσε πλέον και χρησιμοποιήθηκαν για να στεγαστούν οι μετανάστες και ήταν όπως τα άφησαν και για αυτούς που είχαν υπηρετήσει στο στρατό νιώθανε σαν να πήγαν ξανά στο στρατό αλλά πιο ελεύθεροι .

Εδώ είμαι στο μεταναστευτικό κέντρο της Μπονεγκίλας .Όπως εδώ έτσι ακριβώς ήταν και οι παράγκες του μεταναστευτικού κέντρου της Γκρέτας το οποίο κέντρο κατεδαφίστηκε και δεν αφήσανε ούτε ένα δείγμα ότι υπήρξε εκεί κάποτε κέντρο μεταναστών και ότι πέρασαν κι από εκεί χιλιάδες μετανάστες για να αρχίσουν την καινούρια τους ζωή στη νέα τους χώρα.

Σε σύγκριση το κέντρο της Μπονεγκίλας ήταν σε πιο ωραιότερο μέρος με τη λίμνη και τον ποταμό Μάρν κοντά και δύο μεγάλες πόλεις το Άλμπουρν και την Γοντόγκα σε κοντινή απόσταση με αρκετή κοινωνική ζωή και με περισσότερους Έλληνες μετανάστες να έρχονται σ 'αυτό το κέντρο γιατί υπήρχαν περισσότερες αγροτικές δουλειές στην ευρύτερη περιοχή αλλά και η βιομηχανία της Μελβούρνης απορροφούσε πολλούς σε διάφορα εργοστάσια της

Αριστερά και πίσω από την πινακίδα υπήρχε ένα Μιλκ Μπαρ και δεξιά ήταν το κέντρο μεταναστών που τώρα είναι δάσος κρατικό. Το χώρο αυτό τον επισκέφτηκα το 2004, μετά από 50 χρόνια και απογοητεύτηκα που δεν βρήκα έστω και μία επιγραφή να λέει ότι από εδώ πέρασαν χιλιάδες νέοι μετανάστες για να κτίσουν την Αυστραλία και να την κάνουν μεγάλη.

Λίγο πιο κάτω δεξιά είναι ένα καινούριο σπίτι μέσα σε μία μικρή φάρμα που κάποτε υπήρχε ένα παλιό .Πήγα να ρωτήσω σχετικά για το κέντρο και μίλησα σε ένα ζευγάρι με νεαρά παιδιά και μου είπε ότι κάθε Σαββατοκύριακό και καθημερινές ακόμα έρχονται παλιοί μετανάστες που πέρασαν απ' εκεί και ψάχνουν να βρουν πού ήταν το κέντρο και ρωτούν αυτούς. Επειδή γεννήθηκε εκεί στο παλιό σπίτι ήξερε ακριβώς πού ήταν και τους έλεγε αυτά που ήξερε και ήταν το μόνο μέρος κοντά εκεί ,μας έλεγε, που έδινε πληροφορίες στους παλιούς μετανάστες.

Greta NSW 1954

Εξακόσια παλικαριά ένας ένας διαλεγμένοι
Σαλπάραμ' απ' τον Πειραιά μ' ελπίδες φορτωμένοι

Στ' αμπάρια του « Κυρήνεια » σαν σαρδέλες παστωμένοι
απ' την ναυτία άρρωστοι σαν τις κότες ζαλισμένοι.

Στο Σίδνεϋ αράξαμε νύχτα κατά τις δέκα
σ' ένα σταθμό μας πήγανε με buses double Decker

Σ' ατιμότρενο μας φόρτωσαν μας πήγανε στην Greta.
Ήταν κι αυτή μία ξακουστή του μετανάστη βίλα
νομίζω πιο χειρότερη από την Μπονεγκίλλα.

Σε μακρινό ξηρότοπο σε μία βουνοπλαγιά
ζέστη, μύγες και κουνέλια, βγήκε εκεί η καραβιά
δύο μήνες απομόνωση , να σε πιάνει παλαβιά.

Τ' αφεντικά , μας διάλεγαν κατά προτίμησή τους
(όπως διαλέγουν τα αρνιά) στην επιχείρησή τους.

Γεμίζανε τις φάμπρικες ,τα έργα και τις φάρμες
με τους λεβέντες που έστειλαν οι ελληνίδες μάνες.

Πενήντα χρόνια πέρασαν απ' την αφετηρία
θυμήθηκα να κάνω εδώ αυτή τη μαρτυρία

πως μετανάστες σαν κι εμάς γράψαμε ιστορία
για τα παιδιά κι εγγόνια μας εδώ στην Αυστραλία .

Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη

GRETA MIGRANT CAMP NSW

Κέντρο μεταναστών Greta

Η χαρά και ο ενθουσιασμός που είχαμε όταν είδαμε την ωραία πόλη του Σίδνεϊ ήταν μέχρι το σταθμό. Όταν στις 22 Δεκεμβρίου ξημέρωσε και είδαμε που μας είχαν φέρει απελπιστήκαμε. Ήταν ένας στρατόνας με πολίτες, άντρες, γυναίκες και παιδιά κατά χιλιάδες κυκλοφορούσαν εκεί μέσα, άλλοι να πάνε να φάνε, άλλοι να πλυθούνε και άλλοι να περιμένουνε τη σειρά τους να πάνε στο καμπινέ και άλλοι να περπατάνε δίχως να έχουν κανένα προορισμό.

Το πρωί είδαμε καλά το δωμάτιό μας. Είχε δύο κρεβάτια, μία ντουλάπα και ένα τραπέζι και τίποτα άλλο. Ήταν Δεκέμβριος και η θερμοκρασία ήταν 40 βαθμούς κελσίου και οι μύγες σύννεφο. Κανένας αρμόδιος δεν μας ενημέρωσε για τις συνθήκες αυτές που επικρατούσαν στο κέντρο αυτό, μερικοί που είχαν δύο παλτελόνια κόβανε το ένα και το έκαμναν σορτς.

Μάθαμε ότι το κέντρο ήταν περί τα τρία χιλιόμετρα από χωριό το οποίο ήταν μικρό με μερικά σπίτια και μαγαζιά και ότι απείχε από την πόλη του New Castle περίπου 40 χιλιόμετρα. Βρισκόταν στην πλαγιά ενός λόφου που ήταν δασωμένο και η περιοχή τα παλιά χρόνια είχε μεταλλεία και ορυχεία κάρβουνου. Χιλιάδες κουνέλια λοιμαίνανε την περιοχή μέχρι που μπαίνανε και μέσα στον καταυλισμό μας, έτσι για να σκοτώσουμε την ανία μας βγαίναμε με τις βέργες κυνηγήσουμε και σκοτώναμε κουνέλια. Απέναντι από το κέντρο ήταν μια φάρμα που είχε μία μικρή λιμνούλα με νερό για τα ζώα και για να δροσιστούμε πηγαίναμε να κάνουμε μπάνιο εκεί μέσα στα λασπόνερα. Απέναντι από την πύλη υπήρχε και ένα μιλκ-μπαρ και αναψυκτικά.

Τα Χριστούγεννα έκαναν μια γιορτή αλλά πέρασε απαρατήρητη επίσης και η πρωτοχρονιά. Αυτοί που γλέντησαν ήταν οι οικογένειες εκείνες που έμεναν εκεί μόνιμα και επέστρεφαν οι σύζυγοι από τις δουλειές τους με άδεια για λίγες μέρες.

Όταν τελείωσαν οι γιορτές, μας είπαν ότι η διαμονή μας εκεί θα ήταν προσωρινή και γρήγορα θα μας τακτοποιούσαν σε δουλειές γεωργικές ή εργατικές, όπου υπήρχαν ανάγκες, αλλά λόγω των εορτών θα καθυστερούσαν λιγάκι ως που να λήξουν οι διακοπές, περίπου στο τέλος Ιανουαρίου.

Αφού είχαμε τόσο περιθώριο είπα στο Λάζαρο να πάμε να βρούμε τους Τοκίτσηδες να τους δούμε και να μάθουμε κανένα νέο. Ζητήσαμε άδεια και με την διεύθυνση που είχαμε στα χέρια μας έπρεπε να πάμε στο Wollongong και δεν ξέραμε που είναι αλλά ρώτα-ρώτα το βρήκαμε και φτάσαμε το βράδυ με πολλές ταλαιπωρίες. Είχαμε να ειπωθούμε από τον καιρό που έφυγαν από το χωριό. Όταν μας είδανε χάρηκαν, όπως και εμείς, που συναντηθήκαμε σε ξένο μέρος. Ο μπάρμπα Γεώργος μας είπε μερικά νέα από το χωριό και το πρώτο πράγμα που ρώτησε εμένα ήταν αν είχα τίποτα νέα από τους δικούς μου. Του είπα ότι έστελνα γράμματα και κάρτες από κάθε λιμάνι αλλά επειδή δεν είχα σταθερή διεύθυνση δεν είχα πάρει γράμμα τους και δεν ήξερα τίποτα και ειδικά για την κατάσταση της μητέρας μου.

Κράτησαν λίγη σιγή και με κοίταζαν σαν να ήθελαν να μου πουν κάτι. Σηκώθηκε από τη θέση του με αγκάλιασε και μου είπε με δάκρυα. «Η μητέρα σου παιδί μου πέθανε 24 ώρες μετά που έφυγες από το σπίτι. Οι θείοι σου και άλλοι συγγενείς δεν θέλησαν να σε γυρίσουν πίσω και να εμποδίσουν το ταξίδι σου γιατί θα ήταν γρουσουζιά και έκαναν την κηδεία δίχως εσένα. Ζωή σε σένα και συλλυπητήρια». Αμέσως υπενθύμισα στο Λάζαρο το «όνειρό» που είχα δει στις 16 Νοεμβρίου και του είπα ότι η μητέρα μου είχε πεθάνει

και δεν με πίστευε . Είδε το γράμμα που του έστειλαν και ήταν στις 16 Νοεμβρίου. Να που βγήκε το όνειρο αλήθεια

Η είδηση αυτή με έκανε και έχασα όλη τη διάθεσή μου και έπεσα σε θλίψη .Όλοι τους κάνανε το πάν να με κάνουν να μη το σκέπτομαι .Μας κράτησαν εκεί μερικές μέρες και η φιλοξενία τους ήταν απερίγραπτη .Μας είπαν ότι εκεί υπήρχαν δουλειές στα χυτήρια αλλά ήταν δύσκολες και δεν μας συνέστησαν να μείνουμε .Έτσι επιστρέψαμε πάλι στο κέντρο για να δούμε που θα μας έστελναν αυτοί για δουλειά . Πολλοί φαρμαδόροι ερχόντουσαν και διάλεγαν εργάτες για τις φάρμες τους ή για τα εργοστάσιά τους .

Κατά το τέλος Ιανουαρίου σε μερικούς από μας πρόσφεραν δουλειές σε αρδευτικά έργα να τοποθετούμε σωλήνες και ήταν κάπου στο βόρειο μέρος της πολιτείας και σε άλλους στο ζαχαροκάλαμο αλλά δεν δεχθήκαμε .

Η απόδραση για το Σίδνεϊ

Με τη σκέψη εγώ ότι μπορούσα να προσφέρω καλύτερη δουλειά από αυτή που μου δίνανε τους είπα ότι εκτός από εργάτης η γεωργός είμαι και μηχανικός με πείρα σε οχήματα και σε γεωργικά μηχανήματα και τους έδειξα τα χαρτιά μου αλλά δεν συμβιβάστηκαν και ήθελαν να πάω εκεί που ήθελαν αυτοί όπως βέβαια ήταν και η σύμβαση να δουλέψουμε δύο χρόνια εκεί που θα μας έστελναν .Βασιζόμενος στις δικές μου ικανότητες είπα στους άλλους ότι σκέπτομαι να φύγω και να βρω δουλειά μόνος μου κάπου στο Σίδνεϊ .Την ίδια σκέψη να βρουνε δουλειά μόνοι τους έκαναν και οι άλλοι έτσι συμφωνήσαμε να δραπετεύσουμε .

Κάτσαμε και στρώσαμε το σχέδιο απόδρασης. αλλά δεν είχαμε τα διαβατήρια στο χέρι .Για να μη φεύγουμε από το κέντρο, από την αρχή με κόλπο, είπαν, όσοι θέλαμε να πάρουμε τσιγάρα και ταμπάκο να πάμε με τα διαβατήρια για να μας δώσουν και τα κράτησαν και τα έδιναν όταν μας στέλνανε στη δουλειά. Αλλά είπαμε «Δεν βαριέσαι τι τα θέλουμε αυτά στην Αυστραλία αφού κανένας δεν είχε ταυτότητα εδώ» δεν θα μας χρειαστούν

Κοντά στη πύλη βρήκαμε έναν ταξιτζή .Με τα λίγα Αγγλικά που ήξερα του είπα να έρθει λίγο πιο μακριά από την πύλη κατά τις 10 το βράδυ και να μας πάει στο σταθμό του Maitland .Μου είπε ότι ήξερε αυτός, πήγαινε πολλούς που φεύγανε όταν δεν τους άρεσε το μέρος. Όταν σκοτεινίασε πηδήξαμε τον χαμηλό φράκτη με τις βαλίτσες μας και σε λίγη ώρα ήμασταν στο σταθμό αλλά το τρένο για το Σίδνεϊ θα ερχόταν το πρωί. Μέχρι το πρωί την βγάλαμε στα παγκάκια του σταθμού και κατά το μεσημέρι ήμασταν στο σταθμό του Σίδνεϊ και το πρώτο μέλημα μας ήταν να βρούμε σπίτι . Ο Φιλώτας θυμήθηκε τον φίλο μας τον Σαμιώτη που κάναμε παρέα στο πλοίο που πήγαινε με πρόσκληση στον θείο του τον εστιάτορα. Αφήσαμε τον Λάζαρο και τον Λεωνίδα στο Σταθμό και με την διεύθυνση που είχε δώσει στον Φιλώτα τον βρήκαμε και δεν ήταν μακριά από το σταθμό . Χάρηκε που μας είδε .Ρωτήσαμε αν ήξερε αυτός ή ο θείος του κανέναν που νοίκιαζε σπίτι. Πήγε μέσα και έφερε μία διεύθυνση που ήταν μετά από την γέφυρα και ήταν Κύπριος. Του ζήτησε αν είχε να του δανείσει λίγα λεφτά αλλά είπε ότι ο θείος του δεν τον είχε πληρώσει ακόμα .Τότε του είπε αν μπορεί να μας πουλήσει 2-3 ψωμιά διότι δεν είχαμε φαει από το προηγούμενο βράδυ . Πήγε ρώτησε πάλι τον θείο του και ήρθε λίγο στεναχωρημένος και μας είπε ότι έχουνε ψωμιά αλλά είναι για να τα κάνουν σάντουιτς και δεν τα πουλάνε και είπε να αγοράσουμε σάντουιτς τα οποία πουλούσαν στο μαγαζί .Τέλος δεν αγοράσαμε φύγαμε ντροπιασμένοι πίσω στο σταθμό

και λέγαμε στους άλλους δύο που δεν μας πούλησε ψωμιά αλλά έξω από το σταθμό ένα μαγαζί πουλούσε κάτι σαν ψωμιά .Το είδαμε και μας άρεσε και είπα στη κοπέλα να μας το δώσει. Μας είπε ότι όλο ήταν ακριβώς αλλά το αγοράσαμε .Όταν το κόψαμε στα τέσσερα είδαμε ότι ήταν κέικ με φρούτα μέσα και ήταν πολύ γλυκό ,αλλά την πείνα που είχαμε το φάγαμε σε δευτερόλεπτα και δεν μας έφτασε ,ήπιαμε και άφθονο νερό και χορτάσαμε .

Πήραμε ένα ταξί και μας πήγε στο σπίτι του Κύπριου. Ήταν μεγάλο διώροφο μένανε και άλλοι εκεί και ήταν σαν ξενοδοχείο. Του δώσαμε το ενοίκιο προκαταβολικά και πήγαμε να αναπαυθούμε. Δεν πέρασε λίγη ώρα και το κέικ έκανε το θαύμα του . Μας έπιασε όλους κόψιμο και είχαμε διάρροια με κοιλόπονο και κάθε πέντε λεπτά τρέχαμε στο μέρος. Όταν γίναμε καλά ο Κύπριος μας έστειλε να ψάξουμε δουλειά αλλά ήταν προς τη πόλη και πηγαίναμε με τα πόδια από την γέφυρα που μας άρεσε να την περπατάμε και να απολαμβάνουμε τη θέα του λιμανιού αλλά δουλειά δεν βρίσκαμε και τα λεφτά τελειώναν γρήγορα .Εγώ είχα ένα χρυσό πεντόλιρο που μου το είχε δώσει η μητέρα μου και μου είχε πει ότι αυτό θα μου φανεί χρήσιμο σε μεγάλη ανάγκη και ο Λάζαρος είχε κάτι κρυφά αλλά ο Φιλώτας και ο Λεωνίδας ήταν σπασμένοι. Τελικά εγώ πούλησα το πεντόλιρο στον Κύπριο όσο όσο για πληρώσουμε το ενοίκιο και να τρωμε

Ο Φιλώτας σκέφτηκε να πουλήσει μία καινούρια κόκκινη βελέντζα που την κουβαλούσε και ήταν βαριά και εγώ το ρολόι μου .Έτσι βγήκαμε μαζί έξω αυτός έριξε στον ώμο την βελέντζα και από μαγαζί σε μαγαζί ρωτούσαμε αν ήθελαν να την αγοράσουν .Πρώτη φορά βλέπανε τέτοιο πράγμα και δεν βλέπαμε να την αρέσουν . Έξω και Ιανουάριος μήνας είχε 35 βαθμούς ζέστη, όλοι φορούσαν κοντά σορτσάκια και πέδιλα και εμείς φορούσαμε ακόμα τα χειμωνιάτικα Εγώ έμπαινα στα ωρολογάδικα να πουλήσω το ρολόι και όλοι λέγανε ΝΟ.

Γυρίσαμε όλη την ημέρα και θα μπήκαμε σε καμιά σαρανταριά μαγαζιά Όλοι τους γελούσαν με μας ,αλλά δεν μας ένοιαζε, είχαμε ανάγκη . Στο τέλος κάτσαμε σε ένα πάρκο ξεκουραστήκαμε και περπατήσαμε πίσω στο σπίτι . Ξαφνικά ο Λάζαρος θυμήθηκε ότι είχε μία διεύθυνση ενός γνωστού του από τον Διάβατά που τον λέγανε Θωμά Μανταμά Τον ήξερα και γώ αλλά εξ αποστάσεως και ήταν μόνο γνωστός και στους δύο μας .Σκεφτήκαμε να πάμε να τον βρούμε και ξεκινήσαμε με τα πόδια. Ήμασταν πολύ καλοί στο βάδισμα . Αφού ρωτήσαμε καμιά διακοσαριά άτομα κατά το απόγευμα τον βρήκαμε και η διεύθυνση ήταν ένα εστιατόριο κοντά σε βιομηχανική και πυκνοκατοικημένη περιοχή .Ρωτήσαμε μπροστά και μας μίλησαν Ελληνικά αλλά μας έστειλαν να τον δούμε από το πίσω δρόμο που δούλευε και έπλενε πιάτα σε ένα υπόγειο Τον φώναξαν και βγήκε έξω με τα χέρια ανασκουμπωμένα και την ποδιά στη μέση .Γνώρισε τον Λάζαρο αλλά εγώ μόλις και τον θυμήθηκα γιατί έλειπα και αρκετά χρόνια από το χωριό .Λοιπόν χάρηκε που είδε τον Λάζαρο, μιλήσανε για το χωριό τους το Διαβατά ,πήγε έφερε ένα μπουκάλι μύρα και μας κέρασε μετά έφερε και σάντουιτς να φάμε , κουβεντιάσαμε για διάφορα πράγματα και για δουλειές και πριν φύγουμε ο Λάζαρος του είπε αν μπορούσε να μας δανείσει δέκα λίρες για να βγάλουμε τέσσερα εισιτήρια να πάμε στην Μελβούρνη .Αυτός απόρεσε και λέει. «Τι είναι ρε δέκα λίρες ίσα ίσα για τα εισιτήρια είναι και είσατε τέσσερις, πάρτε είκοσι για να σας φτάσουν και όταν θα πιάσετε δουλειά και θα έχετε, κι αν έχετε, στείλτε τα» Βγάζει από τη τσέπη του και μας δίνει 20 πάουντς που γι αυτόν τότε ήταν τρία εβδομαδιάτικα μισθός, επί πλέον δε μας έδωσε και δύο ψωμιά από τα μεγάλα για το σπίτι .Τον χαιρετήσαμε τον

ευχαριστήσαμε και υποσχεθήκαμε να του στείλουμε τα λεφτά μόλις θα πιάναμε δουλειά στη Μελβούρνη .

Φύγαμε και δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε τη γενναιοδωρία και τη φιλοξενία του λαντζιέρη Θωμά .Μεγάλη διαφορά από τον Σαμιώτη τον εστιάτορα.

Πήγαμε σπίτι τώρα με αρκετά χρήματα στη τσέπη και τα σχέδια μας να πάμε στην Μελβούρνη όπου είχαμε γνωστούς , πολλές δουλειές και πολλοί Έλληνες .Έτσι ένα πρωί πήραμε το ατμότρενο για την Μελβούρνη που θα έπαιρνε περίπου 12 ώρες.. Η διαδρομή ήταν εντυπωσιακή για πρώτη φορά βλέπαμε τόσες μεγάλες εκτάσεις και φάρμες με ζώα να βόσκουν αδέσποτα και τόσο πράσινο και κανένα μέρος να μην είναι οργωμένο και να καλλιεργείται .

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

φτάσαμε κατά το βραδάκι και ο Φιλώτας χώρισε και έφυγε μόνος του να πάει να βρει τον εξάδελφό του τον Γεώργιο και εμείς οι τρεις πήγαμε να βρούμε με ταξί τον χωριανό του Λεωνίδα από την Σίνδο τον Στέφανο Γκρούντα .. Η διαδρομή δεν ήταν και μεγάλη φτάσαμε γρήγορα και ήταν απέναντι από το Πανεπιστήμιο της Μελβούρνης επί της Royal parade.

Εκεί βρήκαμε τον Στέφανο και μερικούς άλλους Έλληνες που συγκατοικούσαν, Χάρηκε ο Στέφανος που είδε τον Λεωνίδα τον γείτονά του αλλά και εγώ βγήκα λίγο συγγενής μαζί του και ο Λάζαρος όταν μας είπε ότι ο πρώτος εξάδελφός του είχε παντρευτεί την κόρη του πρώτου εξαδέλφου μου του Γ, Τύρη . Το σπίτι ήταν από τα μεγάλα τα αρχοντικά αλλά το νοικιάζανε για τους Έλληνες νεοφερμένους , Για ένα βράδυ μας φιλοξένησαν στον φαρδύ διάδρομο και την άλλη μέρα μας πήγε με το αυτοκίνητό του (σε 6 μήνες είχε και κάρο)σε ένα σπίτι μίας πολωνέζας στο Κόμπουργκ. Πληρώσαμε το ενοίκιο με μπρέκφαστ αλλά στο τέλος της εβδομάδας **η πολωνέζα μας έδιωξε γιατί τρώγαμε πολύ ψωμί και βούτυρο κι ένα βάζο μαρμελάδα στη καθισιά** Έτσι πήγαμε εκεί κοντά στη Σίδνεϋ Ρόουντ που ήταν ένα μεγάλο κάφε του Σταμούλη και μας έστειλε στο 20 Cozens St στο Μπράνσγουικ στο σπίτι του κυρ Ευθύμη και Μάχης Σταμούλη με τα παιδιά τους τον Σπύρο ,Νικηφόρο και Ελένη με την κυρία Μάχη έγκυο για το τέταρτο . Το σπίτι τους ήταν ξύλινο αλλά αρκετά μεγάλο με 4 υπνοδωμάτια και ένα βοηθητικό και δύο κουζίνες . Στο ένα έμενε ο κυρ Γιάννης Γλυκοκάλαμος με τον γιο του τον Μανόλη στο άλλο Ο Βασίλης Κοτούλας με την γυναίκα του την Βαγγελία και στο άλλο μέναμε εμείς οι τρεις άνετα σε καλά κρεβάτια . Από σπίτι είχαμε βουλευτεί ή κυρά Μάχη το διατηρούσε καθαρό από την πρώτη μέρα μας άρεσε το περιβάλλον και τα παιδιά τους ήταν νέα αλλά ήσυχα και πειθαρχικά .Απέναντι ακριβώς ήταν ένα γυμναστήριο και ο Σπύρος τότε 16-17 χρονών και ο Νικηφόρος 14 κάθε βράδυ μετά την δουλειά πήγαιναν για να κάνουν εξάσκηση θαρρείς και όλη την ημέρα ήταν σε γραφείο .Όλοι μαζί με τον πατέρα τους δουλεύανε στο τουβλάδικο που ήταν βαριά δουλειά και την εποχή των φρούτων πηγαίνανε για το μάζεμα με σύμβαση . Το πρώτο πράγμα που ρώτησε ο κυρ Θύμιος ήταν αν είχαμε δουλειά .Και δεν είχαμε. Την άλλη μέρα μας έδειξε σε ένα εργοστάσιο μεγάλο λίγο πιο κάτω από το σπίτι του που έκανε γύψο ή πλάστερ .Μας έστειλε και τους τρεις γιατί ήξερε ότι εκεί ζητούσα εργάτες και ήταν σίγουρος ότι θα μας έπαιρναν με το πρώτο και ήταν στο Tinning St Brunswick.

Δεν χρειάστηκε να μιλήσω .Ο μπόσης καθόταν μπροστά στη πόρτα και όποιος περνούσε απ' εκεί ρωτούσε αν ήθελε δουλειά. Μίλησα να του πω τα ονόματα μας και

μας είπε να αρχίσουμε αμέσως αλλά ζητήσαμε να μας αφήσει να πάμε να αλλάξουμε τα ρούχα μας. Δεν μας πήρε και πολύ σε ένα τέταρτο ήμασταν εκεί και αρχίσαμε δουλειά .

Με μια σύντομη περιγραφή να πω ότι το εργοστάσιο αυτό ήταν το **AUSTRALIAN PLASTER INDUSTRIES** και ήταν δίπλα από τις σιδηροδρομικές γραμμές . Με το τρένο έφερναν ειδική σπασμένη πέτρα σαν χαλίκι και την έψηναν σε υψηλή θερμοκρασία ως που να γίνει σαν στάχτη αλλά σε άσπρο χρώμα που ήταν και ο γύψος, ασβέστης ή η πλάστερ όλα το ίδιο είναι .Όταν ήταν έτοιμο ήταν και πολύ ζεστό και οι εργάτες γέμιζαν τα χάρτινα σακιά από μία τρύπα του τσουβαλιού και από την άλλη έβγαине ο αέρας και τα γεμάτα τα φέρνανε σε χώρο που τα φόρτωναν σε τράκς και σε σέμι τρέηλερς .Αυτό το φόρτωμα το κάναμε εμείς οι τρεις και μερικοί άλλοι . Βάζαμε δέκα τσουβαλάκια στο καροτσάκι και όλη την ημέρα φορτώναμε τα τρακ.

Το περιβάλλον εκεί από τη σκόνη ήταν απελπισία .Πηγαίναμε το πρωί καθαροί και σε δέκα λεπτά δεν γνώριζε ό ένας τον άλλον από τη σκόνη . Τα χείλη και τα ματοτσινόρα μας γινόντουσαν σαν κόκαλο. Δεν έφτανε αυτό αλλά για να προλάβουν να φορτώσουν τα τρακ που περίμεναν έξω ο Μαλτέζος ο μπόσης όλη την ώρα φώναζε come on hurry come on hurry και κολλούσε πολύ τον νεαρό Λεωνίδα .Το come on το καταλάβαινε αλλά όταν έλεγε hurry νόμιζε ότι τον κορόιδευε και αντί να πει Λεωνίδα τον έλεγε Χάρη . Την Τρίτη ή την τέταρτη μέρα πάλι τα ίδια με τον Μαλτέζο .Έρχεται ο Λεωνίδας θυμωμένος και μου λέει . «Τάσο...πες αυτόν τον ασχημομούρη τον γύφτο ότι εμένα με λένε Λ ε ω ν ί δ α, και όχι Χάρη ,εάν με ξαναπει Χάρη θα του σπάσω τα μούτρα» . Κατάλαβα τη γκάφα του και δεν του είπα τίποτα .Αμ δεν πέρασαν λίγα λεπτά και βλέπουμε τον Λεωνίδα να του δίνει μια γροθιά στο πρόσωπο και την ίδια στιγμή αναισθητο κάτω με αίματα σε όλο το πρόσωπο . Καλέσανε τις πρώτες βοήθειες και τον πήγαν στο νοσοκομείο για σπασμένη μύτη . Σταμάτησε το εργοστάσιο . Ο διευθυντής κάλεσε εμένα και τον Λεωνίδα στο γραφείο να του πει ότι τον κάνει sack. Και δεν θα πληρωθεί Εξήγησα στον Λεωνίδα ότι τον κάνουν σάκ και μου είπε να τους πω να γίνουν Φάκ Αυτοί και τα λεφτά τους .Σηκώθηκε και βρίζοντας Ελληνικά έφυγε για το σπίτι .

Την άλλη μέρα ο Λάζαρος κι εγώ πήγαμε στη δουλειά γιατί είχαμε ανάγκη από τα λεφτά. Θέλαμε να στείλουμε και τα 20 πάουντς του Θωμά. Το μεσημέρι εκεί που τρώγαμε έξω κοντά στα βαγόνια πήγα κοντά σε έναν Αυστραλό που διάβαζε μια εφημερίδα AGE και ρώτησα αν κάποιος θέλουν κανένα μηχανικό αυτοκινήτων . Με κοίταξε και ρώτησε αν ήμουν μηχανικός και του είπα «ναι» και μου λέει . «Εσύ πρέπει να είσαι βλάκας που δουλεύεις εδώ» .Είπα ότι ήμουν καινούργιος στην Αυστραλία .Μου έδωσε αρκετές σελίδες και μου είπε . «Για σένα υπάρχει πολύ δουλειά» και μου υπέδειξε μερικά μέρη μέσα στη πόλη για να πηγαίνω και με το τραμ .Πήγα στο πρώτο που σημάδεψε και ήταν το QUEENS BRIDGE MOTORS .Μία αντιπροσωπεία από τις μεγαλύτερες για τα αυτοκίνητα Χόλντεν . Την άλλη μέρα ντύθηκα με το κοστούμι που πρόλαβα και έκανα στη Λάρισα όταν ήμουν στο στρατό και τα σκαρπίνια του μακαρίτη του μπαμπά μου και βρήκα το μέρος .Όπως έβλεπα για να σιγουρευτώ ότι είμαι σ' αυτό το μέρος και εκεί ένας κοντά στην είσοδο μου λέει «Do you want a job ? Θέλεις δουλειά; » Του είπα «ναι» και με πήγε στο γραφείο του διευθυντή κ. Μίτσελ .Του έδειξα τα χαρτιά μου και έμεινε ικανοποιημένος .Με ρώτησε αν ξέρω από Χόλντεν .και του είπα ότι «ξέρω» . Απόρρεσε και μου λέει «Καλά πως είναι δυνατόν αφού ακόμα δεν κάνουμε εξαγωγές Χόλντεν στο εξωτερικό και ιδιαίτερα στην Ελλάδα πως ξέρεις;» . Είχα δει και ήξερα ότι οι μηχανές των Χόλντεν ήταν ίδιες με τις Σεβρολέτ που τα κατασκεύαζε η Τζενεραλ Μότορς για τα GMC του στρατού είχαν τις ίδιες μηχανές και

μιλούσα με σιγουριά .Τον μπερδεψα τον άνθρωπο και για να δει αν πράγματι ξέρω μου είπε . «Θα σε στείλω επάνω που κάνουμε τις επιθεωρήσεις να σε δοκιμάσει ένας μηχανικός μας» Με πήρε ένας και με πήγε στο επάνω πάτωμα σε έναν που μιλούσε καλά Αγγλικά αλλά φαινόταν ότι ήταν ξένος και μου είπε ότι «Εδώ έχω μία μηχανή η οποία είναι ξεχρονισμένη. Έχω εδώ το όργανο και θα σε παρακαλέσω να την κάνεις και να την βάλεις μπρος και έχεις μία ώρα μόνο» και έφυγε και έκατσε απέναντι με έναν άλλον .Εριξα μια ματιά και είδα το διανομέα (τριστιούπητερ) ήταν βγαλμένος με τα καλώδια και το καρμπρατέρ πειραγμένο Φόρεσα την φόρμα που μου δώσανε και όλη την δουλειά την τελείωσα σε περίπου μισή ώρα με τη μηχανή να δουλεύει .Έκανε τον έλεγχο με το φωτόμετρο και το βρήκε να είναι τέλεια χροнисμένη. Με ρώτησε δε πως την χρόνισα την μηχανή δίχως να χρησιμοποιήσω το χρονόμετρο και ήταν σωστά . Του εξήγησα ότι στη σχολή οι Άγγλοι μας είχαν μάθει και πρακτικό τρόπο που είναι πιο γρήγορος και ακριβής όπως και με το όργανο .Του το εξήγησα και το παραδέχτηκε. Με ρώτησε στο τέλος από πού είμαι .Του είπα ότι είμαι Έλληνας από την Θεσσαλονίκη ,και μου λέει «Δεν μιλάς ρε ευλογημένε και γώ Έλληνας είμαι από την Αίγυπτο και λέγομαι Μιχάλης Μιχελής ,(κολακευτικά)εσύ είσαι καλύτερος από μένα και θα σε πάρω να κάνεις μαζί μου επιθεωρήσεις πριν τα παραλάβουν οι πελάτες». Πήγε κάτω στον κύριο Μίτσελ και του λέει ότι ήμουν ΤΟΠ και με προσέλαβε να πιάσω δουλειά την άλλη μέρα . Η χαρά μου ήταν μεγάλη μπήκα στο **QUEENS BRIDGE HOTEL** που ήταν στη γωνία και τράβηξα καναδυό μπύρες να ξεδιψάσω γιατί έκανε πολύ ζέστη .(Το χοτέλ αυτό είναι ακόμα εκεί διότι είναι διατηρητέο)Πήγα μετά στο ασβεστάδικο για να δώσω την παραίτησή μου .Εκεί ήταν ο Λάζαρος του είπα να κάνει λίγη υπομονή και γρήγορα θα βρει κι αυτός μία καλή δουλειά .Ο δε Λεωνίδας βρήκε δουλειά αμέσως σε ένα άλλο εργοστάσιο και ήταν τυχερός που δεν τον έκαναν μήνυση που έσπασε τα μούτρα του Μαλτέζου

Την πρώτη μέρα μας φιλοξένησε η κυρά Μάχη και μας έδειξε που να μαγειρεύουμε και πώς να χρησιμοποιούμε το γκάζι και το πλυσταριό και τα παιδιά μας έδειξαν να ψωνίζουμε από το Μιλκ Μπαρ που ήταν πλάι από τις σιδηροδρομικές γραμμές στην Μορελαντ ρόουντ . Στα ψώνια πήγαινα εγώ επειδή μιλούσα τη γλώσσα και επειδή εκεί ήταν και μία νεαρή ξανθιά ωραία Αυστραλεζούλα με γαλανά μάτια και μου άρεσε και ο Λάζαρος μαγειρεύε και ο Λεωνίδας έπαιζε με τα παιδιά αλλά μια μέρα του λεω «Ρε Λεωνίδα καιρός είναι να κάνεις και συ καμιά φορά ψώνια από το Μιλκ Μπαρ. Είναι ρε εκεί και ένας κόματος να την πεις σαν το κρύο νερό».Τον πήρα να του δείξω, να δει και να μάθει πώς να ψωνίζει .Όταν είδε την Αυστραλέζα έτρεχαν τα σάλια του και λέει «Γιατί αυτό ρε παλιόγερε δεν μου το έλεγες και κάθε λίγο και λιγάκι πήγαινες για ψώνια; .Αυτή είναι για μένα ρε, και από τώρα κομμένη, εγώ θα πηγαίνω για ψώνια»

Τον είχα μάθει να λέει bread eggs lemonade cigarettes and ice cream και να λέει παρακαλώ please και στο τέλος thank you .Πήγαινε με προθυμία αλλά για το κάθε πράγμα πήγαινε ξεχωριστά μόνο και μόνο για να βλέπει την Αυστραλέζα που ήταν ξετρελαμένος μαζί της.

Μια μέρα τον έστειλα να πάρει πάλι τα ίδια πράγματα αλλά και μία πορτοκαλάδα .Πήγε τροχάδην, τα είπε όλα αλλά όταν έφτασε ξέχασε πως λένε την πορτοκαλάδα. Δεν ήξερε πως την λένε και υπολόγισε αφού την λεμονάδα την λένε λέμονεηντ και την πορτοκαλάδα θα την λένε πόρτοκαλέηντ και της έλεγε πόρτοκαλέηντ, πόρτοκαλάηντ και η κοπέλα δεν καταλάβαινε . Έρχεται θυμωμένος και μου λέει «Ελα δω ρε γαμώτο, Την πορτοκαλάδα πως την λένε αυστραλέζικα» Γελάσαμε όλοι . «Οραντζ ρε βλάκα οραντζ»

πήγε τροχάδην να την πάρει.. Κάθε λίγο και λιγάκι ρωτούσε όλους αν ήθελαν να τους αγοράσει τίποτα από το Μιλκ Μπαρ για να πηγαίνει να την βλέπει.

Δεν πέρασαν λίγες μέρες και ο Λάζαρος βρήκε καλή δουλειά στο Τζενεραλ Μότορς Χόλντεν. Έτσι όλοι μας βολευτήκαμε από δουλειές και μόλις μαζέψαμε λίγα λεφτά έστειλα τις 20 λίρες που είχαμε δανειστεί από τον Θωμά με ταχυδρομική επιταγή και γράμμα να τον ευχαριστήσουμε αλλά δεν ήξερα και δεν έβαλα μέσα το απόκομμα της επιταγής (όπως ήταν τότε το σύστημα) για να πάει με την απόδειξη να παραλάβει τα χρήματα από το ταχυδρομείο.

Όταν μαζέψαμε λίγα λεφτά ακόμα στείλαμε τις πρώτες επιταγές στους δικούς μας να τους βοηθήσουμε αλλά να κάνουμε και λίγη επίδειξη πόσο καλά είμαστε στην Αυστραλία. Εγώ περισσότερο για να βοηθήσω την αδελφή μου με τα έξοδα της κηδείας της μητέρας μου και έχοντας τώρα σταθερή διεύθυνση είχαμε συχνά επαφή αλλά μετά τον θάνατό της μαμάς νοίκιασε το σπίτι και πήγε στην Έδεσσα που ήταν υιοθετημένη από την αδελφή της μητέρας μας Μαρία και τον θείο Μάρκο και έμενε μόνιμα εκεί .

Από τον καιρό που φύγαμε από την Ελλάδα δεν είχαμε ακούσει ούτε ένα ελληνικό τραγούδι .Έτσι αποφασίσαμε με τον Λάζαρο ν' αγοράσουμε συνεταιρικά ένα ραδιογραμμόφωνο. Τότε ήταν πανάκριβα αλλά πήγαμε απέναντι στην Σίδνεϊ ρόουντ και αγοράσαμε με δόσεις ένα ASTOR που ήταν τότε τα πιο δημοφιλή ραδιογραμμόφωνα που τα αγόραζαν όλοι οι έλληνες ήταν και με καπάκι. Για δώρο ο καταστηματάρχης μας έδωσε ένα δίσκο Ελληνικό και μοναδικό που είχε.

Κάθε μέρα μετά τη δουλειά στο δωμάτιό μας βάζαμε τον ίδιο δίσκο και ταραζάμε τα νεύρα του κυρ Θύμιου . Ο μπάρμπα Σταμούλης και ο δάσκαλος, Γιάννης Γλυκοκάλαμος παίζανε πρέφα και συχνά μαλώνανε βρίζοντας ό ένας τον άλλον και δυνατά ό δε Βασίλης και η Βαγγελιώ νιόπαντροι από την Ελλάδα απολαμβάνανε στο δωμάτιό τους τον μήνα του μέλιτος η δε κυρά Μάχη έγκυος και με τρία παιδιά ήταν πάντα εύθυμη χαρούμενη και δούλευε στο νοικοκυριό της και τα είχε όλα στη τάξη και καθαρά .

Τις Κυριακές είχαμε επισκέψεις από φίλους που είχαμε έρθει μαζί και από καινούριους που κάναμε όταν ήρθαμε στη Μελβούρνη και με τη σειρά μας πηγαίναμε και εμείς σ' αυτούς.

Μια Κυριακή με τον Λάζαρο πήγαμε επίσκεψη να δούμε τον Φιλώτα Φαρμάκη που έμενε κάπου στο Νόρθ Φίτσοϋ. Βρήκαμε το σπίτι του μετά από αρκετό ψάξιμο Κάτσαμε φάγαμε ήπιαμε μύρτες και περάσαμε μια χαρά. Κατά τις 11 το βράδυ αποφασίσαμε πια να πάμε σπίτι . Μας έβγαλε έξω στη στάση και μας είπε «Γρήγορα, τρέξτε να το προλάβετε αυτό είναι » πήραμε το τραμ, ήταν και μερικοί άλλοι μέσα, αλλά μετά από αρκετές στάσεις παρατήρησα ότι τα σημάδια που είχα βάλει όταν πηγαίναμε δεν είναι τα ίδια και λεω στον Λάζαρο «Ρε Λάζο θυμάσαι αν ήρθαμε απ' αυτόν τον δρόμο;» Κοίταζε ο Λάζος αλλά δεν μπορούσε μεσα στη νύχτα να διακρίνει τίποτα και λέει. «Τάσο όλα τα μαγαζιά και τα σπίτια φαίνονται ίδια». Μετά από μερικές άλλες στάσεις δεν βλέπαμε ούτε φώτα και ήμασταν μέσα στο τραμ μόνοι οι δύο μας . Ξαφνικά σταμάτησε και λέει ο εισπράκτορας . Εδώ είναι το τέρμα και αυτό ήταν το τελευταίο τραμ «Τόσο βλάκας δεν ήμουν ποτέ και λεω στον Λάζο «Λάζαρε την πάθαμε αντί να πάρουμε το τραμ για το σίτυ πήραμε αυτό που πήγαινε στα προάστια , φταίξιμο του Φιλώτα ,τώρα τι θα κάνουμε;». Αυτός είχε καλή ιδέα και λέει. Να περιμένουμε για κανένα ταξί ,να περάσουμε πρώτα από τον Φιλώτα να του τραβήξουμε ένα καλό ξύλο και μετά να πάμε σπίτι» Είδαμε στις επιγραφές στο τέρμα ότι έγραφε BUNDURA.

Ήταν 12 τα μεσάνυχτα και δεν περνούσε ψυχή .Κατά τις 2 το πρωί βρήκαμε ταξί και μας πήγε σπίτι .Όταν τον ξαναείδαμε του τα ψάλαμε .

Δεν είχαμε ούτε τρεις μήνες βλέπουμε μια μέρα τον Λεωνίδα να έρχεται σπρώχνοντας μία μοτοσικλέτα .Την βρήκε λέει φτηνή για 5 πάουντς και την αγόρασε από έναν Αυστραλό . Έπαιρνε μπρος αλλά δεν προχωρούσε , είπε την έφερε σπίτι επειδή ήξερα εγώ, να του την διορθώσω. Δεν έφερα αντίρρηση την λύσαμε με τον Σπύρο που του άρεσε να ανακατεύεται με μηχανές και είδαμε ότι είχε χαλασμένο το κυβώτιο ταχυτήτων και τον συμπλέκτη .Επειδή θα στοίχιζε ακριβά την παρατήσαμε πίσω στην αυλή .

Τα Σάββατα πρωί πηγαίναμε στο σίτυ και ιδιαίτερα στου MYERS .Όχι βέβαια για ψώνια αλλά να το περιεργαστούμε και να αναβαίνουμε στις κυλιόμενες σκάλες. Για πρώτη φορά είδαμε κινούμενες σκάλες και τις ευχαριστιόμασταν να ανεβαίνουμε και να κατεβαίνουμε για ώρες .Ο Λεωνίδας μας έλεγε ότι θα ήθελε πολύ να του έδιναν μια δουλειά στου MYERS και 20 λίρες εβδομαδιαίτικο(έπαιρνε 8) και όλη την ημέρα να ανεβοκατεβαίνει με τις σκάλες .Πηγαίναμε και στην άλλη γωνία στο FOYS αλλά δεν ήταν τόσο καλό και δεν είχε πολλές σκάλες .

Τις Κυριακές πηγαίναμε στον Ορφέα που ήταν η Κοινότητα και το Ελληνικό καφενείο και συναντούσαμε πολλούς Έλληνες .Οι παλιοί συνήθως φορούσαν καβουράκια παίζανε χαρτιά με χρήματα και καπνίζανε και δεν έκαναν παρέα μ' εμάς τους νεοφερμένους που πίναμε κανένα καφέ και παίζαμε τάβλι ή κουβεντιάζαμε για τις δουλειές που έκανε ο κάθε ένας και πόσες γουέντζες παίρναμε εκεί που δουλεύαμε .

Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα που είχαμε όλοι οι νεοφερμένοι τότε 1953-54-55 και μετά ακόμα ήταν που δεν βρίσκαμε Ελληνίδες .Πολλοί συνάπτανε σχέσεις με Αυστραλέζες ,εάν ήταν επιθυμητοί ,και πολλοί έπρεπε να κάνουν προσκλήσεις σε γνωστές τους κοπέλες ή με συνοικέσιο, και η διαδικασία ήταν να περιμένουν ένα η δύο χρόνια και πολλές φορές να έχουν αποτυχία που ερχόμενες γι αυτούς να γνωρίζουν άλλους μέσα στο πλοίο και να μη παρουσιάζονται καθόλου ούτε να τις δουν και να τους δουν .

Όταν κατεβαίναμε στο σίτυ δεν παραλείπαμε να πάμε και στην Lonsdale St. όπου υπήρχε η μπυραρία του Νικάκη και το εστιατόριο « ο Πειραιάς» η «Ομόνοια» και άλλα μαγαζιά και σύχναζαν πάρα πολλοί νέοι και λίγο πιο κάτω ήταν το μοναδικό τότε παντοπωλείο του Βιολάρη.

Η μεγάλη απόφαση για το ζαχαροκάλαμο

Είχαν περάσει τώρα σχεδόν έξι μήνες όλοι είχαμε τακτοποιηθεί από δουλειές και αποταμιεύαμε λίγα λεφτά με σκοπό να γυρίσουμε σε λίγα χρόνια πίσω στην Πατρίδα για να παντρευτούμε και να κάνουμε οικογένειες αλλά τα πράγματα δεν έρχονται πάντοτε όπως τα λογαριάζουμε .

Στο καφενείο και στα σπίτια ακούγαμε ότι αυτοί που πάνε να κόψουν ζαχαροκάλαμο κερδίζουν όχι 9-10 λίρες την εβδομάδα αλλά πενήντα και παραπάνω και φέρνανε παραδείγματα από μερικούς που πήγαιναν κάθε χρόνο και γύριζαν γεμάτοι με χρήμα .

Αυτό το θέμα το συζητούσαμε και το ξανασυζητούσαμε και λογαριάζαμε!.. .Εάν πηγαίναμε για καναδυό φορές η περισσότερο θα γινόμασταν γρήγορα πλούσιοι .Ρωτήσαμε και τον μπάρμπα Σταμούλη και είπε ότι αυτός είχε οικογένεια και δεν ήθελε να πάει τόσο μακριά και πήγαινε στα φρούτα όταν ήταν για μάζεμα και ήταν ευχαριστημένος και με λιγότερα και μας είπε να μη πάμε γιατί είναι πολύ δύσκολη

δουλειά . Θεωρητικά αυτό εμάς δεν μας φόβιζε αλλά στη πράξη δεν ξέραμε τι είδος δουλειά ήτανε μόνο που ακούγαμε ιστορίες πως πλούτισαν οι άλλοι .

Είναι αλήθεια ότι εγώ τους ενθάρρυνα και έπαιξα ηγετικό ρόλο να πάμε και να δοκιμάσουμε και εμείς την τύχη μας κόβοντας ζαχαροκάλαμο. Μετά δουλειές υπήρχαν τόσες πολλές τότε που μπορούσες ν' αλλάξεις 3-4 δουλειές την ημέρα . Εάν δεν τα καταφέρναμε θα γυρίζαμε πάλι στη Μελβούρνη στις ίδιες δουλειές ή κάπου αλλού .

Αυτοί που θέλησαν να πάμε κάναμε μια συμφωνία να είμαστε σαν κομπανία και ήταν:

Εγώ και ο Λάζαρος από την Νέα Μαγνησία .Ο Γεώργιος Αλμπάνης από τις Μουριές και ο Λεωνίδας Καρακατσάνης με τον Στέφανο Γκρούντας από την Σίνδο . Ο Στέφανος θα έβαζε το αυτοκίνητό του ένα παλιό μικρό τετραθέσιο Austin και όλα τα έξοδα θα ήταν εξ ημισείας. Ο καθ' ένας όμως θα ήταν υπεύθυνος για τον εαυτόν του ή και καμιά φορά συνεταιρικά στο φαγί .

Αγοράσαμε ωραίους χάρτες από του Myers και βιβλία με πληροφορίες. Καταστρώσαμε τα σχέδια, κάναμε αρκετές συνεδριάσεις, χαράξαμε και το δρομολόγιο να ακολουθήσουμε τον παραλιακό δρόμο, μια και κάνουμε τον κόπο να βλέπαμε και τα αξιοθέατα της Αυστραλίας σαν τουρίστες .Τώρα το πρόβλημα ήταν ότι το κάρω χωρούσε μόνο τέσσερις και εμείς ήμασταν πέντε . Επειδή ο Λεωνίδας ήταν μικρότερός μας (μόλις 19) τον στείλαμε να πάει με το τραίνο και να τον συναντήσουμε στο Ελληνικό καφενείο του Μπρίσπαν ,και το δέχτηκε . Εκεί θα μαθαίναμε και θα αποφασίζαμε σε ποιο μέρος θα πηγαίναμε αλλά ο αρχικός προορισμός ήταν το CAIRNS αλλά μπορούσε να είναι όποιο μέρος θα είχε δουλειά .

Θαρρώ πως ήταν 15 Μαΐου του 1955 . Ξεκινήσαμε πρωί με το σαραβαλάκι φορτωμένο με τις βαλίτσες στο μικρό χώρο που είχε πίσω και μία επάνω στην οροφή που ήταν από μουσαμά και έσταζε . Έκανε κρύο και έβρεχε και πηγαίναμε σιγά ,αλλά και να θέλαμε να πάμε πιο γρήγορα αυτό δεν έτρεχε παραπάνω από 40 χιλ. και οι δρόμοι δεν ήταν καλοί . Με λίγες στάσεις που κάναμε το βράδυ φτάσαμε στο SALE.Εγώ καθόμουν μπροστά σαν στρατηγός με τους χάρτες στα γόνατά μου, μη τυχόν και χάσουμε τον δρόμο , διάβαζα και έλεγα στους άλλους που βρισκόμασταν πόσα χιλιόμετρα κάναμε και πόσα έχουμε να κάνουμε ακόμα και ποια ποτάμια περνούσαμε .

Όλοι θαυμάζαμε την ομορφιά του Γκίπσλαντ αλλά ο Γεώργιος θαύμαζε όλα τα ρυάκια και είπε «Για κοιτάξτε ρε σεις σε κάθε ρυάκι που περνάμε γράφει και Γκρίκ και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι».Συμφώνησε και ο Λάζαρος αλλά όχι ο Στέφανος που κάτι ήξερε αλλά για να είναι σίγουρος μου λέει « Αυτό ρε Τάσο έτσι που γράφεται Creek δεν είναι ρυάκι;» Λεω (ναι αλλά δεν προφέρεται το ίδιο) και ο Τζόρτζ «Ε εγώ νόμιζα ότι όλα ήταν Ελληνικά».

Στο Sale είχε νυχτώσει ,πήγαμε σε ένα χοτέλ στον κεντρικό δρόμο για να μείνουμε και να φαμε κάτι . Ο Λάζαρος δεν δέχτηκε γιατί του φάνηκε ακριβό και προτίμησε να την βγάλει στο πισινό κάθισμα του αυτοκινήτου που έσταζε αλλά είπε ότι θα φύλαγε και τα πράγματα να μη τα κλέψουν και σκεπάστηκε με την κουβέρτα αλλά όπως μας είπε το πρωί είχε γίνει κάγκελο από το κρύο.

. Εμείς κάναμε το ζεστό μας το μπάνιο φάγαμε και από ένα μεγάλο στείκ με μπυρίτσα με τσιγαράκι και το διασκεδάσαμε ,κοιμηθήκαμε δε σαν αγγελοῦδια..

Ξεκινήσαμε πάλι νωρίς ξεκουρασμένοι και πριν βραδιάσει ήμασταν στη πόλη BEGA. Κάναμε μια μεγάλη βόλτα με τα πόδια στην αγορά και βρήκαμε ένα μαγαζί ψαράδικο που από το όνομα που είχε καταλάβαμε ότι ήταν Έλληνας . Μπήκαμε μέσα ν' αγοράσουμε φισ εν τσιπς και του έκανε εντύπωση η παρουσία μας εκεί στο χωριό . Μας είπε ότι ήταν εκεί στο χωριό πριν από τον πόλεμο και ζούσε εκεί με την οικογένειά του . Του είπαμε ότι πηγαίνουμε για να κόψουμε καλάμι και ο άνθρωπος κόντεψε να βάλει τα κλάματα και μας είπε ότι πριν από τον πόλεμο δούλευε εκεί και ότι είναι πολύ σκληρή δουλειά και επέμενε να μη πάμε εκεί και να πάμε στην COOMA που είχαν αρχίσει τα μεγάλα υδροηλεκτρικά έργα και είχε δουλειές με καλά χρήματα από παντού .

Βγήκαμε έξω λίγο απογοητευμένοι από τα λεγόμενά του και αφού φάγαμε και το τελευταίο τσιπ, ήπιαμε και τα δύο μεγάλα μπουκάλια κόκα κόλα αποφασίσαμε να πάμε στη Κούμα για να δούμε τι είδος δουλειές υπήρχαν εκεί και με την ευκαιρία αυτή να δούμε και την Καμπέρα την πρωτεύουσα μας .

Φύγαμε από την Bega και όταν στρίψαμε να πάρουμε το δρόμο για κει άρχισε να νυχτώνει έτσι αποφασίσαμε να σταματήσουμε δίπλα από το δρόμο και να την βγάλουμε κάτω από ένα μεγάλο δένδρο που ήταν απέναντι. Έκανε κρύο και τα χόρτα ήταν υγρά .Είπαμε όσα ξέραμε και δεν ξέραμε αλλά η ώρα δεν περνούσε εύκολα .Ο Στέφανος ξάπλωσε στα πισινά καθίσματα του κάρου του αλλά έτσι ψηλός που ήταν δεν χωρούσε και τα πόδια του από τα γόνατα και μετά κρεμόντουσαν έξω . Μετά από λίγη ώρα βαρέθηκε ήρθε κοντά μας και ξαναρχίσαμε να λέμε πάλι ιστορίες και να καπνίζουμε ,δεν ξέραμε ούτε και τι ώρα είναι , από τον δρόμο αυτό δεν περνούσε ούτε αυτοκίνητο .Αλλά κάποτε ησυχάσαμε οι άλλοι άρχισαν σχεδόν να ροχαλίζουν .Εγώ έβλεπα τον ουρανό και τα μαύρα σύννεφα ανάμεσα από τα κλαδιά και σκεπτόμουν αν αυτό που κάνουμε να πάμε για καλάμι είναι σωστό. Και εκεί που συλλογιζόμουν και έβλεπα προς τα επάνω βλέπω ένα μεγαλούτσικο ζώο να περπατάει επάνω στο κλαδί και να κατεβαίνει προς τα επάνω μου .Κόντεψα να πάθω συγκοπή από το φόβο μου . Πάτησα τις φωνές και πετάχτηκαν όλοι στο πόδι και ρωτούσαν τι έπαθα ,και τους είπα . «Ρε σεις ένα άγνωστο ζώο κατέβαινε και ήταν έτοιμο να πηδήξει επάνω μας και να μας κατασπαράξει, ήταν σαν μία μικρή τίγρης» .Δεν πιστεύανε και λέγανε ότι θα έβλεπα όνειρο. Αλλά σίγουρα μπορεί να μην ήταν τίγρης αλλά θα ήταν κανένα πόσοιμ η κάτι άλλο. Δεν έφτανε το κρύο και η υγρασία είχαμε και τα ζώα στο κεφάλι μας Άντε τώρα να σε πιάσει ύπνος.

Πριν ξημερώσει, μόλις άρχισε να φέγγει ,βάλαμε μπρος για την Κούμα .Μπροστά μας είχαμε έναν στενό δρόμο και κάτι βουνά να ανεβούμε που αμφιβάλαμε αν θα μας ανεβάσει το κάρο μέχρι εκεί επάνω . Σε ένα σημείο ήρθαμε φάτσα με φάτσα με ένα ανατρεπόμενο που δεν χωρούσε να περάσει .Μας ανάγκασε να πάμε με την όπισθεν καμιά διακοσαριά μέτρα σε ένα φαρδύ μέρος για να περάσει .Μετά μέχρι την Bemboka δεν συναντήσαμε τίποτα αλλά μέσα στο χωριό παραλίγο να τρακάρουμε με άλλο κάρο .

Το μεσημέρι φτάσαμε στην Κούμα εκεί είδαμε μεγάλη κίνηση από κόσμο και εργάτες που δούλευαν στα έργα .Φάγαμε κάτι και μετά από περιέργεια ρωτήσαμε στα γραφεία για δουλειά . Μας είπαν ότι δουλειές υπήρχαν πολλές και σε διάφορες ειδικότητες από εργάτες μέχρι γιατρούς και δικηγόρους .Εγώ μπορούσα να κερδίζω διπλάσια χρήματα σαν μηχανικός από ότι στη Μελβούρνη τα ίδια και ο Στέφανος ως εφαρμοστής αλλά και ο Λάζαρος με τον Γεώργο σαν εργάτες θα ήταν πολύ καλύτερα και ήμασταν έτοιμοι να μείνουμε εκεί αλλά το πρόβλημα ήταν πώς να ειδοποιήσουμε τον Λεωνίδα που ταξίδευε με το τρένο για το Μπρίσμπακ;

Σκεφτήκαμε ότι δεν θα ήταν σωστό να αθετήσουμε την αρχική συμφωνία .Μετά θέλαμε να δούμε την Καμπέρα το Σίδνεϊ ξανά, να περάσουμε και από την Greta να πάρουμε τα διαβατήριά μας, να μείνουμε λίγο στο Μπρίσμπακ και εκεί θα βλέπαμε τι θα κάνουμε .

Φύγαμε από την Κούμα για την Καμπέρα και εκεί μας έπιασε το σούρουπο .Μπαίνοντας μέσα στη πόλη μπερδευτήκαμε στου κυκλικούς δρόμους και δεν μπορούσαμε να βρούμε την έξοδο για το κέντρο . Από τον έναν κύκλο μπαίναμε στον άλλο και δώστου και ήμασταν στο ίδιο σημείο μέχρι που είδαμε έναν αστυνομικό και του είπαμε να μας δείξει πώς να βγούμε . Μας είπε να τον ακολουθήσουμε και μας πήγε στην αγορά .Καταλήξαμε σε ένα χοτέλ, φάγαμε κάτι και καθαριστήκαμε και πήγαμε κατ ευθείαν για ύπνο .

Για το Σίδνεϊ

Από την Καμπέρα για το Σίδνεϊ δεν είναι μακριά. Αποφασίσαμε να την δούμε και λίγο μέρα .Με το χάρτη βέβαια τώρα και με το φως της ημέρας πήγαμε από τους κυκλικούς δρόμους πάλι και είδαμε τη Βουλή και άλλα αξιοθέατα και μας άρεσε πολύ . Μετά το μεσημέρι πήραμε τον δρόμο για το Σίδνεϊ αλλά όταν φτάσαμε στα προάστια άρχισε να νυχτώνει . Είχε πολύ κίνηση και δεν ξέραμε και πού βρισκόμασταν . Θέλαμε να περάσουμε την γέφυρα και μετά απ εκεί ξέραμε ο Λάζαρος κι εγώ λίγο την περιοχή όταν μέναμε στον Κύπριο . Κατά τις δέκα το βράδυ βρήκαμε την γέφυρα την περάσαμε αλλά καθήκαμε πάλι και δεν μπορούσαμε να βρούμε την έξοδο και το Princes Hwy.

Οδηγούσε ο Στέφανος τώρα από την Καμπέρα πολλές ώρες και με πολύ στρες μέσα σ' αυτή την ατελείωτη πόλη . Κατά τις δώδεκα τα μεσάνυχτα πια έχασε την υπομονή του και νευριασμένος όπως ήταν βλέπει μπροστά του ένα μεγάλο Round about και τραβάει κατ ευθείαν επάνω και σταματάει κάτω από τα δενδράκια και στα λουλούδια που ήταν στο κέντρο και λέει. «Φτάνει για σήμερα απόψε θα την βγάλουμε εδώ στα χόρτα και κάτω από τα δέντρα και το πρωί βλέπουμε».

Τα έβαλε και με μένα που δεν έβρισκα τους δρόμους στον χάρτη ,αλλά δεν μπορούσα να δω τον χάρτη νύχτα και δεν έβλεπα να διαβάζω τα σήματα μέσα στο σκοτάδι με λιγοστά φώτα.

Ευτυχώς εδώ ο καιρός ήταν κάπως καλύτερος .Κατεβάσαμε τα πράγματά μας φάγαμε ψωμί και κονσέρβες κορν μπίφ, μετά στρώσαμε κάτω στα χόρτα τις κουβέρτες μας και τραβήξαμε έναν ύπνο δίχως να μας ενοχλήσει κανένας .

Όταν άρχισε όμως να ξημερώνει άρχισε και η κίνηση και ο θόρυβος από τα αυτοκίνητα . Σηκωθήκαμε μαζέψαμε τις κουβέρτες μας ,πήραμε τις πετσέτες μας στους ωμούς για να πάμε στα απέναντι σπίτια να πλυθούμε από τις βρύσες που είχαν μπροστά στις αυλές τους . Ο κόσμος που πήγαινε στις δουλειές τους και αυτοί από τα αυτοκίνητα κορνάρανε και όλοι κοιτούσαν εμάς και τον καταυλισμό μας .

Πήραμε και τα κεθρεπτάκια μας για να ξυριστούμε γιατί ήμασταν αξύριστοι από την ημέρα που φύγαμε .Βρήκαμε ένα σπίτι που είχε ένα χαμηλό τούβλινο φράχτη .Βάλαμε τα καθρεπτέκια στη σειρά και αρχίσαμε το ξύρισμα . Είδαμε ένα γυναικείο πρόσωπο να βλέπει από το μπροστινό παράθυρο αλλά δεν βγήκε έξω να μας πει τίποτα, πλυθήκαμε καλά και μετά βάλαμε τις κολόνιες μας τα μαζέψαμε για να φύγουμε . Όταν είδα τον χάρτη μέρα είδα ότι ήμασταν περί τα δέκα χιλιόμετρα σε λάθος δρόμο .

Όταν μπήκαμε στο σωστό δρόμο και φτάσαμε στο New Castle στρίψαμε να πάμε στη Greta για να πάρω εγώ και ο Λάζαρος τα διαβατήριά μας (και του Λεωνίδα αν το έδιναν) που όταν αποδράσαμε τα αφήσαμε εκεί. Πηγαίναμε αλλά είχαμε και τον φόβο να μη μας πιάσουν και μας στείλουν πίσω στην Ελλάδα που δεν τηρήσαμε την συμφωνία που υποχρεωτικά έπρεπε να δουλέψουμε δύο χρόνια εκεί που θα μας έστελναν .

Ξανά στη Γκρέτα

Μετά από μία ώρα περίπου ήμασταν εκεί και αντικρίζαμε το κέντρο που ήταν η πρώτη μας κατοικία και το πρώτο μας ξεκίνημα στη μακρινή αυτή χώρα . Τόσο το κέντρο αυτό όσο και τα άλλα που λειτουργούσαν τότε δεν ήταν βέβαια ξενοδοχεία πολυτελείας να παρέχουν παραθεριστικές ανέσεις. Ήταν μόνο για προσωρινή παραμονή έως που να τακτοποιηθούν οι μετανάστες σε δουλειές και μετά να αναλάβουν πλέον μόνοι τους να συντηρούνται . Πολλοί μετανάστες που ήταν πολεμόπληκτοι και δεν είχαν πουθενά να πάνε, βρήκαν στα κέντρα αυτά στέγη και φαγητό . Ήταν δε και αρκετές οικογένειες που έμεναν εκεί για χρόνια ενώ οι άντρες δούλευαν σε μακρινές πόλεις και επισκέπτονταν τις οικογένειές τους μία ή δύο φορές το χρόνο.

Κατά καιρούς έχουν λεχθεί από μερικούς αρνητικά σχόλια για τα κέντρα αυτά και από άλλους θετικά και μάλιστα επαινετικά διότι ήταν πολλοί που δεν ήθελαν να φύγουν και τους άρεσε το σίγουρο . Η στέγη και το φαγητό . Τώρα για ορισμένους επίλεκτους μετανάστες όπως αυτοί από την Αγγλία είχαν τα χόστελς μέσα στις πόλεις και του παρείχαν περισσότερες ανέσεις .

Δίχως να χάνουμε καιρό είπα στον Λάζαρο να πάμε να ζητήσουμε τα διαβατήρια αλλά αυτός φοβόταν να έρθει και μου λέει «Άντε τράβα πρώτος εσύ, εάν σε συλλάβουν να πιάσουν μόνο εσένα αντί και τους δύο και μόλις στο δώσουν εσένα φώναξε με να έρθω και γώ».

Πήγα στο γραφείο και βρήκα τον φίλο μου και συνταξιδιώτη τον Κώστα Κάκαλη από την Σιάτιστα που έμεινε στο κέντρο να κάνει τον διερμηνέα και δούλεψε εκεί γιατί τα κατάφερε λίγο στα Αγγλικά . Χάρηκε που με είδε και μου είπε ότι όλοι της αποστολής μας είχαν φύγει και τακτοποιήθηκαν σε δουλειές . Του είπα ότι ήμασταν περαστικοί και πάμε να κόψουμε καλάμι και έμεινε με ανοιχτό το στόμα και μου είπε «Ξέρω ότι φύγατε για να μη σας στείλουν στο καλάμι και τώρα πάτε μόνοι σας; Σας λεω να μη πάτε γιατί δεν είναι καλά εκεί για σας».

Για τα διαβατήρια έψαξε άλλα του είπαν οι άλλοι ότι μας είχαν για αγνοούμενους και τα διαβατήρια τα στείλανε στο Σίδνεϊ. Ήρθε έξω στο αμάξι κουβεντιάσαμε λίγη ώρα και φύγαμε.

Συνεχίσαμε το ταξίδι μας τώρα από το New England Hwy. Νυχτώσαμε στο Tamworth που είχε αρκετό κρύο . Μείναμε σε ένα παλιό χοτέλ γιατί ήταν φθηνό και την βγάλαμε με ξηροφαγία .

Το πρωί βάλαμε μπρος και είπαμε να κάνουμε τουλάχιστον τη μισή απόσταση για το Μπρίσμπαμ αλλά μετά το Armidale προς το Glen Innes άρχισε να χιονίζει και μας φάνηκε παράξενο . Δεν έφτανε αυτό σταματάει ξαφνικά η μηχανή. Κατεβαίνει ο Στέφανος και λέει η μηχανή υπερθερμάνθηκε γιατί δεν είχε νερό καθόλου μέσα . Κατέβηκα εγώ και με το κατσαρολάκι μας πήγα σε ένα ρυάκι και έφερα νερό και το γεμίσαμε αλλά δεν έπαιρνε πια μπρος και η μπαταρία άδειασε τελείως .

Αποφασίσαμε να πάω εγώ στην επόμενη πόλη στο Γκλέν Ίνες και να φωνάξω ρεμούλκα για να μας πάρουν

Κάτσαμε μέσα στο κάρο όλοι κουκουλωμένοι με τις κουβέρτες μας και βλέπαμε να περάσει κάποιος για να ζητήσω να με πάρει . Για μια στιγμή είδα έναν να έρχεται του έκανα νόημα και σταμάτησε ,σταμάτησε και ρώτησε αν θέλω βοήθεια . Του είπα ότι δεν μπορούμε να βάλουμε μπρος την μηχανή .Με πήρε με ευχαρίστηση στο καινούριο χόλτεν που είχε μπροστά την γυναίκα του και μια μικρή κορούλα και με πήγε σε ένα μεγάλο συνεργείο που τους γνώριζε και τους είπε πού περίπου ήμασταν σταματημένοι , Στην αρχή δεν ήθελαν να στείλουν ρυμουλκό γιατί ήταν κάπου 30 χιλιόμετρα μακριά αλλά μετά ήρθε ένας με ένα σορτς και με μια φανελίτσα με πήρε και φύγαμε .

Όταν φτάσαμε στο κάρο όλοι τους ήταν μέσα σκεπασμένοι με τις κουβέρτες μέχρι και το κεφάλι .Μόλις τους είδε γελούσε και τους κορόιδευε και είπε «Αν θέλετε να σας ρυμουλκήσω δεν θα κάτσει κανένας μέσα. Είναι νόμος ,Φεύγοντας θα πάρω μόνον έναν και εσείς οι τρεις να βρείτε λιφτ και να έρθετε στο συνεργείο» . Τον παρακαλέσαμε ο Ττζώρτζ του έδωσε τσιγάρο και ένα μπουκάλι μύρα και έγινε το κέφι του . Μας έβαλε και τους τέσσερις μπροστά ,ό ένας στα γόνατα του άλλου και μας πήγε στο συνεργείο, Εκεί δεν βιάστηκαν να το δουν αμέσως γιατί δεν είχαν τα ανταλλακτικά που ήθελαν και τα παρήγγειλαν και είπαν θα ήταν έτοιμο το βράδυ. Έτσι τώρα θα διανυχτερεύαμε στο Γκλέν Ίνες. Μας είπαν ότι από την υπερθέρμανση καταστράφηκαν τα μπουζιά τα καλώδια και ο συμπυκνωτής , φόρτισαν ξανά την μπαταρία και με το ρυμούλκισμα μας στοίχισε ,για μία απροσεξία περί τα 28 πάουντς

Η διαδρομή από το Γκλέν Ίνες για το Μπρίσμπαν έχει πολλά υψώματα και αρκετές στροφές και ο δρόμος δεν ήταν και τόσο καλός .Όταν περάσαμε το Warwick και κοντεύαμε στο Ipswich αρχίσαμε να νιώθουμε ότι φτάνουμε στον προορισμό μας να είμαστε νωρίς στο Μπρίσμπαν

Το πάθημα έγινε μάθημα .Τώρα το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού έπρεπε να το κάνουμε σε μία μέρα , Ξεκινήσαμε νωρίς και πριν σκοτεινιάσει ρωτώντας και ψάχνοντας βρήκαμε το Ελληνικό καφενείο και την Κοινότητα του Μπρίσμπαν που ήταν απέναντι από ένα μεγάλο πάρκο. Εκεί βρήκαμε τον Λεωνίδα που είχε φτάσει τρεις μέρες πιο μπροστά δίχως ταλαιπωρίες και μας περίμενε .

ΣΤΟ BRISBANE

Εμείς με το αυτοκίνητό μας, σε μία εβδομάδα ,είχαμε διανύσει περίπου δύο χιλιάδες χιλιόμετρα και όλο με περιπέτειες και μέχρι το Μπρίσμπαν ήταν η μισή απόσταση που είχαμε κάνει . Για το Κερνς θέλαμε άλλα τόσα χιλιόμετρα . Ο Λεωνίδας που ήρθε με το τρένο ήταν ο τυχερός, ήρθε σε δύο μέρες. Πήγε σε ένα φτηνό ξενοδοχείο και την πρώτη μέρα κιόλας μας είπε ότι βρήκε μία νεαρή και ωραία Αυστραλέζα γκόμενα που την λέγανε Λίντα και μένανε τα βράδια μαζί .Μας ξάφνιασε, πως δίχως να ξέρει τη γλώσσα τα κατάφερε να συνεννοηθεί μαζί της (αλλά ο έρωτας έχει διεθνή γλώσσα).

Κουβεντιάσαμε αρκετή ώρα στο καφενείο , φάγαμε ωραία γιατί είχαμε ακόμα λίγα ψιλά στη τσέπη μας και επίσης μου είπε ότι βρήκε κατά τύχη έναν συμμαθητή μου από την Αμερικανική Γεωργική Σχολή που τον λένε Ησαΐα Λευτεράκη και ότι δουλεύει σε ένα ξενοδοχείο πολυτελείας εκεί κοντά στο καφενείο και ότι θα έρθει να με βρει .

Το βράδυ πήγαμε και εμείς να μείνουμε στο ίδιο ξενοδοχείο. Μετά λίγη ώρα ήρθε η φιλενάδα του Λεωνίδα την οποία μας την σύστησε και ήταν πραγματικά καλλονή 16-17 χρονών ξανθιά ομιλητική και πρόσχαρη κοπέλα .μιλήσαμε λίγο και έφυγε στο δωμάτιο

Ο Λάζαρος που ήταν πειραχτήριο και τον πείραζε που είχε μεγάλη μύτη για να τον τσατίσει του λέει «Ρε Λεωνίδα τώρα όπως ξέρεις όλοι μας είμαστε μια κομπανία και την Αυστραλέζα πρέπει να την έχουμε όλοι μας συνεταιρικά» .Αμέσως συμφώνησε ο Τζώρτζς ,και εγώ με τον Στέφανο είπαμε. «Βέβαια, βέβαια γιατί όχι ρε, τι μόνος σου θα την έχεις ».

Ο Λεωνίδας το πήρε λίγο στα σοβαρά και θυμωμένος λέει στον Λάζαρο πρώτα «Ρε γέρο στραβομουτσουνιάρη.(αυτός είχε πλατιά μύτη ήταν και 27 χρονών) Αυτή η κοπέλα δεν είναι για τα μούτρα σου αλλά ούτε και για τα δικά σας ρε .Και για να ξέρετε εγώ δεν θα έρθω μαζί σας για το καλάμι, θα μείνω εδώ και σκοπεύω να την παντρευτώ.

Όλοι μείναμε με ανοιχτό το στόμα .Ο Στέφανος που ήταν και χωριανός του και μεγαλύτερός μας τον πήρε ιδιαίτερα και του είπε ότι λέμε αστεία και τον καθησύχασε αλλά η ιδέα του να μείνει εκεί και να παντρευτεί δεν μας άρεσε

Την άλλη μέρα οι τέσσερις πήγαμε με το κάρο να δούμε και τα αξιοθέατα της πόλης και το βράδυ πήγαμε στο καφενείο να φαμε να δούμε και κανέναν γνωστό . Εκεί συνάντησα τον Ησαΐα που είχαμε να ειδωθούμε από το 1948 όταν φύγαμε από τη σχολή .Όπως έμαθα είχε έρθει το 1950 και αυτός στη Γκρέτα και απ εκεί ήρθε στο Μπρίσμπαν και είχε καλή δουλειά σε καλό ξενοδοχείο ως σερβιτόρος μέσα στη πόλη με καλό μισθό και φιλοδώρήματα . Μου πρότεινε να με πάρει και μένα εκεί αλλά (ήμασταν κομπανία) δεν δέχτηκα . Μας είπε ότι η ιδέα να πάμε στο καλάμι ήταν λανθασμένη και μας είπε να μη πάμε διότι ,πρώτα απ' όλα δεν πήγαινε αυτοκίνητο εκεί εύκολα την εποχή εκείνη διότι από τις πολλές βροχές οι περισσότεροι δρόμοι ήταν πλημμυρισμένοι και πολλά δένδρα ήταν πεσμένα πάνω στους δρόμους και σε πολλά σημεία οι δρόμοι δεν ήταν ασφαλτοστρωμένοι.

Την άλλη μέρα πάλι βρεθήκαμε στο καφενείο, Συναντήσαμε και μερικούς που ήταν καλαμοκόπτες για αρκετά χρόνια και όπως μας τα είπανε ήταν μία από τις δυσκολότερες χειρονακτικές δουλειές που μπορούσε να κάνει κάποιος για να κερδίζει πολλά αλλά με κίνδυνο να βλάψει την μέση του και το σπουδαιότερο ότι οι δρόμοι μετά από το Μπρίσμπαν δεν ήταν καλοί και μας συμβούλεψαν ,αν θέλαμε τελικά να πάμε έπρεπε να πάμε με το τρένο και το αυτοκίνητο να το φορτώσουμε κι αυτό στο τρένο ,αν το θέλαμε μαζί μας .

Όταν άκουσα αυτά που μας έλεγαν αμέσως θυμήθηκα τον γέρο Τζάκ τον καθαριστή που δούλευε κι αυτός μαζί μου στην αντιπροσωπεία των Χόλντεν . Όταν έμαθε ότι θα φύγω για να πάω στο καλάμι ήρθε και με παρακαλούσε να μην αφήσω τη δουλειά μου για το καλάμι . Μου είπε ότι πριν από τον πόλεμο όταν είχαν το ντιπρέσσιον άφηνε την οικογένειά του στη Μελβούρνη και πήγαινε να κόψει καλάμι και όταν γύριζε ήταν διπλωμένος σαν ένα γάμα από τη μέση του και μου έδειχνε ότι ακόμα ήταν κυρτός από τότε και μου έλεγε «Αν πάζ θα γυρίσεις like that Γ»

Αφού είχαμε ακούσει τόσο και τόσα έπρεπε να κάτσουμε και να το ξανασκεφθούμε,

Την Τρίτη μέρα φύγαμε από το χοτέλ γιατί λιγοστεύανε τα χρήματά μας. Αφήσαμε εκεί τον Λεωνίδα γιατί πλήρωνε και η φιλενάδα του μερικά έξοδα γι αυτόν και ήταν καλά

Εμείς είχαμε μάθει εκεί στο καφενείο ότι υπήρχε τζάμπα φαγητό και στέγη στο **SALVATION ARMY** . Πήγαμε και ρωτήσαμε αν μπορούμε να μείνουμε εκεί προσωρινά και μας δεχτήκανε με ευχαρίστηση.

Μας έδωσαν δωμάτια ανά δύο και φαγητό δίχως να πληρώνουμε τίποτα και ήμασταν μια χαρά . Εκεί ήταν αρκετοί ταλαιπωρημένοι, άποροι, άνεργοι ,άστεγοι σαν κι εμάς ακόμα και (πλούσιοι καλαμοκόπτες) όπου βρισκανε άσυλο. Το πρωί είχαμε τέτοιο ωραίο μπρέκφαστ που ούτε στα καλύτερα εστιατόρια δεν τα σερβίρανε. Τρώγαμε τόσο καλά που δεν πεινούσαμε μέχρι το βράδυ και το βράδυ τρώγαμε καλά φαγητά .Ο οργανισμός αυτός (Ο Στρατός Σωτηρίας) πραγματικά μας είχε σώσει και έτσι μείναμε εκεί καμιά δεκαριά μέρες .Εκτοτε που έμαθα το τι προσφέρει για τους φτωχούς το Salvation Army κάθε χρόνο που περνάνε από τα σπίτια, τους δίνω απλόχερα και με ευχαρίστηση λίγα για τον έρανο τους .

Όλοι μας ήμασταν υπερήφανοι και νιώθαμε κάπως μειωμένοι που δεχόμασταν ελεημοσύνη από φιλανθρωπικό οργανισμό αλλά ο Λάζαρος ήταν λίγο παραπάνω και έλεγε «Αχ ρε Τάσο αν με έβλεπε τώρα ο μπαμπάς και η μαμά μου θα πέθαιναν από συγκοπή»

Κάποτε έπρεπε να πάρουμε κάποια απόφαση. Ο Λεωνίδας δεν ήθελε να έρθει λόγω έρωτα. αλλά τον κάναμε να έρθει .Ο Στέφανος σκεπτόταν το κάρο του, ήθελε και δεν ήθελε.. Οι άλλοι δύο ήταν αναποφάσιστοι αλλά εγώ ήθελα να πάμε όχι τόσο για δουλειά και για τα λεφτά αλλά ήθελα να δω και να γνωρίσω και τα τροπικά μέρη της Αυστραλίας με όλα τα επακόλουθα .

Πήγαμε στο σταθμό και κάναμε το κάρο να πάει με φορτωτική και μας είπαν ότι θα πάρει περί τις δέκα μέρες και ίσως παραπάνω μέχρι το Κερνς και ότι θα πληρώναμε τα έξοδα μετά την εκφόρτωση . Πληρώσαμε όμως τα δικά μας εισιτήρια έχοντας την επιλογή να κατεβούμε στο Rockhampton ,Mackay,και Townsville μέχρι και το Κερνς . Εάν βρίσκαμε δουλειά σε μία από τις πόλεις αυτές θα λέγαμε να ξεφορτώσουν εκεί και το κάρο μας

Σε κάθε πόλη που πηγαίναμε κατεβαίναμε ρωτούσαμε για δουλειά αλλά λόγω των βροχών δεν υπήρχε δουλειά σε καμία από τα μέρη αυτά .

Τα βράδια μέναμε στους σταθμούς και την βγάζαμε στα παγκάκια μέχρι να έρθει το άλλο τρένο την άλλη μέρα Μετά κατεβήκαμε και σε ένα μικρό μέρος, το Ingham. Στο κεντρικό δρόμο είχε αρκετά μαγαζιά, βρήκαμε το γραφείο εργασίας συμπληρώσαμε κι εκεί τις φόρμες, όπως και στις άλλες πόλεις για επίδομα ανεργίας αλλά δεν είχε δουλειά όσο για επίδομα έπρεπε να περιμένουμε μία εβδομάδα ή δεκαπέντε μέρες . Η ταλαιπωρία από τη ζέστη , η κούραση από την αϋπνία και λίγο η πείνα μας είχε ξεκάνει, χορταίναμε πίνοντας άφθονο νερό . Κάτσαμε σ' ένα παγκάκι του πεζοδρομίου και μπροστά μας ήταν ένα ψαράδικο με όνομα Ελληνικό και λεω στους άλλους. «Παιδιά αυτός πρέπει να είναι Έλληνας με τέτοιο όνομα». Ο Τζώρτζ που κάπνιζε πολύ βρήκε ένα εξαπέννι στη τσέπη του και μ' έστειλε να αγοράσω μερικά τσίπια για το τσιγάρο.

Μπήκα μέσα και επειδή ήταν και άλλοι πελάτες και περίμεναν μίλησα Αγγλικά και του είπα να μου δώσει για έξι πέννες τσίπια. Αρνήθηκε λέγοντας ότι δεν πουλάει τσίπια για έξι πέννες . Ρώτησα αν ήταν Έλληνας και μου λέει, «Όχι ,Είμαι Μακεδόνας» Χάρηκα που είπε ότι είναι Μακεδόνας και Ελληνικά τώρα του λεω. «Κι εγώ Μακεδόνας απ' τη Θεσσαλονίκη είμαι».Η απάντηση ήταν ότι εγώ ήμουν Έλληνας και αυτός Μακεδόνας και τότε δεν είχα ιδέα γι αυτά αλλά κάτι κατάλαβα ότι ήταν Σλαβομακεδόνας

Μου είπε σόρρυ και πήγα να φύγω όταν ένας μεσήλικας Αυστραλός πελάτης του λέει. Δώσε στον νεαρό όσα τσίπς θέλει και θα τα πληρώσω εγώ .Τον ευχαρίστησα τον κύριο και δεν δέχτηκα την προσφορά του .Βγήκα έξω και λεω στον Γιώργη .«Φίλε Γιώργη τσίπια για έξι πέννες(Γιόκ) δεν πουλάει αυτός εδώ κάπνισε το τσιγάρο σου δίχως τσίπια». Ποιος είδε το θεό και δεν φοβήθηκε.

Άρχισε να βρίζει και δεν εξαίρεσε κανέναν από το σόι του ούτε και Άγιο . Άκουσε αυτός και οι πελάτες του και κατάλαβαν τι είχε γίνει .Εμείς γελούσαμε με τα νεύρα του Γιώργη και το γυρίσαμε στη πλάκα , Δεν πέρασαν δέκα λεπτά βγήκε ο μαγαζάτορας με ένα δέμα τυλιγμένο με εφημερίδες και μας έφερε τσίπια με ψάρια για όλους και ζήτησε συγγνώμη για την απρεπή συμπεριφορά του . Δεν θέλαμε να τα πάρουμε αλλά επέμενε . Η πείνα νίκησε τον εγωισμό μας, τα πήραμε φάγαμε και ήταν τόσα πολλά που περίσσεψαν και για μετά. Απ' εκεί το Κερνς δεν ήταν μακριά . Το απόγευμα πήραμε το τοπικό τρένο και πήγαμε στο Κερνς..

Στο Cairns *Μάιος 1955*

Στο σταθμό του Κερνς φτάσαμε κατά το απόγευμα. Το κτίριο ήταν ωραίο με θάλαμο αναμονής και αρκετά καθίσματα μέσα στο θάλαμο αναμονής αλλά και έξω κάτω από τα υπόστεγα .Είχε περίπου τρεις ή τέσσερις παράλληλες γραμμές .Πίσω από τον σταθμό υπήρχε μεγάλος ανοιχτός χώρος με ψηλά άγρια χόρτα και με θάμνους και ένας δρόμος οδηγούσε στην πόλη που απείχε κάπου διακόσια μέτρα και ήταν η αγορά με τα μαγαζιά .Τα περισσότερα κτίρια απέναντι από το σταθμό ήταν παλιά ξενοδοχεία από αυτά με μεγάλες βεράντες και μπαλκόνια όπως τα καουμπούστικα .

Αφήσαμε τους άλλους τρεις με τις βαλίτσες στο σταθμό και με τον Στέφανο περπατήσαμε προς τα μαγαζιά για να βρούμε το γραφείο εργασίας που είχε προτεραιότητα . Δεν ήταν και μακριά, το βρήκαμε αλλά μας είπαν ότι οι δουλειές για το ζαχαροκάλαμο δεν άρχισαν ακόμα και ήταν νωρίς αλλά μπορούσαμε να γραφτούμε στο κατάλογο και για άλλες δουλειές .Όταν ρωτήσαμε αν υπάρχουν δουλειές για μηχανικό αυτοκινήτων και για εφαρμοστή μας είπαν ότι υπήρχαν πολλές και μπορούσαμε να τις πάρουμε αμέσως .

Πήγαμε πίσω και είπαμε στους άλλους την κατάσταση αλλά φέρανε αντίρρηση λέγοντας ότι είμαστε κομπανία, ήρθαμε για καλάμι και πρέπει να δουλέψουμε όλοι μαζί και όχι ο ένας εδώ και ο άλλος αλλού . Η ιδέα να δουλέψουμε τουλάχιστον για λίγο οι δύο μας με τον Στέφανο και να συντηρήσουμε και τους άλλους δεν έγινε δεκτή και είχαμε διαφωνίες .Αλλά πήραμε τις φόρμες και συμπληρώσαμε τις αιτήσεις για επίδομα ανεργίας και τις υποβάλαμε . Δεν έφτανε που συμπλήρωνα όλες τις αιτήσεις εγώ ο Λεωνίδας ήθελα να του γράψω γράμμα και για τη Λίντα του .Του έγραψα ένα γράμμα όπως μου το υπαγόρευσε αλλά ήταν και ζηλιάρης και έβαζε στο νου του υποψίες και μου είπε «Και που ξέρω τώρα εγώ τι έχεις γράψει;» Ο Λάζαρος πάλι. «Γράψε της ρε να έρθει να μείνει με μας και θα περάσει καλά .

Είχε νυχτώσει , η ζέστη και η υγρασία ήταν ανυπόφορη .Αφήσαμε τον Γιώργη με τις βαλίτσες και βγήκαμε βόλτα στη πόλη που είχε μεγάλους φαρδύς δρόμους. Μπροστά στη παραλία είχε μεγάλα δένδρα και μερικά εστιατόρια χοτέλς και άλλα μαγαζιά στον κεντρικό δρόμο.

Τα λεφτά μας είχαν εξαντληθεί αλλά από τα κρυφά που είχε ο καθ' ένας στις τσέπες του έβγαζε κάπου κάπου ένα ή δύο σελίνια να πάρουμε κάτι για φαγητό και το πιο φθηνό ήταν τα τσίπια με ένα σελίνι χορταίναμε όλοι αλλά για ξενοδοχείο δεν είχαμε ανάγκη δεν είχε κρύο μπορούσαμε να την βγάλουμε και στα παγκάκια του σταθμού .

Όταν γυρίσαμε κατά τις δέκα στο σταθμό φάγαμε καπνίσαμε ήπιαμε και μπόλικο νερό και μετά ξαπλώσαμε στα παγκάκια και κοιμηθήκαμε . Το πρωί όταν άρχισε να έρχεται ο κόσμος που ταξίδευε σηκωθήκαμε πλυθήκαμε και μετά παρακαλέσαμε τον σταθμάρχη ν' αφήσουμε τις βαλίτσες μας κάπου για να μη τις πάρει κανένας και βγήκαμε για σεργιάνι . Τις έβαλε στην αποθήκη και εμείς πήραμε τον δρόμο για περιήγηση στη πόλη πάλι . Όταν κουραστήκαμε κάτσαμε σε ένα πάρκο κάτω από ένα μεγάλο τροπικό ωραίο δένδρο με ωραία σκιά και ξαπλώσαμε για ξεκούραση και ύπνο . Το χόρτο ήταν πυκνό σα βελόντζα αλλά δροσερό φυσούσε και ένα απαλό αεράκι από τον Ειρηνικό Ωκεανό αλλά ήταν ζεστό αλλά ευχάριστο .

Κουβεντιάζαμε όλοι μαζί μεγαλοφώνως για διάφορα πράγματα αλλά το ύφος ήταν σα να μαλώναμε, όταν ένας κάπως ηλικιωμένος περαστικός που κρατούσε δύο ζιμπιλια στα χέρια με ψώνια σταμάτησε , τα άφησε κάτω και λέει «Γιατί μαλώνετε ρε παιδιά ; Πως έτσι εδώ. Από που έχετε έρθει;».Και έκατσε να ξεκουραστεί .Χαρήκαμε και πιάσαμε κουβέντα

Του είπαμε όλη την ιστορία μας και την περιπέτειά μας και φαίνεται συγκινήθηκε λίγο . "Έβγαλε από την σακούλα του και μας έδωσε το ένα από τα δύο ψωμιά του και ένα πακέτο τυρί και μισή λίρα (10 σελίνια) για να πάρουμε τσιγάρα. Μείναμε έκπληκτοι από την γενναιοδωρία του ανθρώπου αυτού και ήταν ο πρώτος Έλληνας που είχαμε δει εκεί. Μας είπε ότι ήταν από το νησί Ιθάκη και ζούσε στο Κερνς πριν από το πόλεμο . Είχε παιδιά και εγγόνια αλλά η γυναίκα του είχε πεθάνει .

Μας είπε ότι στο Κερνς δεν υπήρχαν πολλοί Έλληνες που ζούσαν μόνιμα εκεί αλλά ερχόντουσαν μόνο για το καλάμι και οι φαρμαδόροι δεν τους προτιμούσαν διότι δεν τηρούσαν τις συμφωνίες που κάνανε. Προτιμούσαν περισσότερο τους Ιταλούς. Τους γιουγκοσλάβους αλλά όχι Έλληνες

Όταν βράδιασε πήγαμε στο σταθμό .Τα βράδια δεν είχε κόσμο και πιάσαμε από ένα παγκάκι για να κοιμηθούμε. Ένα καλό ότι δεν χρειαζόμασταν σκεπάσματα αλλά δίχως μαξιλάρι στράβωνε το κεφάλι μας έτσι βάζαμε τα παπούτσια μας και μια πετσέτα για να μη μυρίζουμε τις ποδαρίλες.

Εκεί που κοντεύαμε να μας πιάσει ο ύπνος ξαφνικά έρχεται ο σταθμάρχης με τον βοηθό του και ρωτάει αν είμαστε ταξιδιώτες και έχουμε εισιτήρια .Του μίλησα εγώ και του είπα ότι ήμασταν αλλά τα εισιτήρια ήταν μέχρι εδώ και ήρθαμε για να βρούμε δουλειά. Συμφώνησε και είπε ότι τα εισιτήρια μας δεν ήταν και για να διανυκτερεύουμε στα παγκάκια ,και μας έδωξε .

Ήταν αργά .Μαζέψαμε τα πράγματα μας και βγήκαμε έξω και πίσω από τον σταθμό και στρώσαμε τις κουβέρτες μέσα στα ψηλά χόρτα για να μη μας βλέπουν και ήταν πιο μαλακά αλλά εγώ φοβόμουν τις αράχνες και τα φίδια . Τραβήξαμε ένα ύπνο μέχρι τις δέκα το πρωί αλλά είχε υγρασία από κάτω, αλλά ζεστή . Το βράδυ αλλάξαμε «ξενοδοχείο» και πήγαμε σε αληθινό ξενοδοχείο σε ένα από τα καουμποϊστικά . Ρώτησα πόσο έχει ο ύπνος την βραδιά και μου λέει «Εάν κοιμηθείτε μέσα σε δωμάτιο με κρεβάτια, ντους κλπ 2 λίρες» .Εάν κοιμηθούμε στη βεράντα στρωματσάδα με δικές μας κουβέρτες 2 σελίνια για όλους αλλά μετά τις δέκα το βράδυ και δίχως ντους και στις 6 το πρωί έξω.

(Να κάνω μία σύγκριση εδώ .Ένα ποτήρι μπύρα τότε είχε 3 πέννες και με δύο σελίνια αγοράζαμε σχεδόν 7 ποτήρια μπύρες .Σήμερα τα 7 ποτήρια κοστίζουν \$ 28 δολάρια) .

Μείναμε δύο βράδια και ήταν μια χαρά. Για πλύσιμο πηγαίναμε στη θάλασσα κάναμε μπάνιο εκεί .Αν και δεν είχε καλή αμμουδιά μπαίναμε μέσα στο νερό να δροσιστούμε και μετά κάναμε ντους με γλυκό νερό της παραλίας .

Κατά λάθος ανακαλύψαμε ότι ο Λάζαρος είχε μέσα στο βιβλιάριο του καμιά εκατοσταριά λίρες (πάουντς) και δεν το φανέρωνε ο μπαγάσας ο τσιγκούνης. Προτιμούσε να κοιμάται με μας στα χόρτα και στα παγκάκια, να τραβάει πείνες και δεν έβγαζε λίγα από το μπουκό του να σωθούμε όλοι, παρά μόνο ένα ένα σελίνι και του είπαμε. Ρε Λάζαρε δάνεισέ μας λίγα για να μη πεθάνουμε από την πείνα και μόλις πιάσουμε δουλειά θα σου τα δώσουμε με τόκο . Γυρίζει και λέει ο τσιγκούνης . «Αυτά τα λεφτά ρε παιδιά, μακριά από μένα, τα έχω για την κηδεία μου και δεν βγαίνουν με κανένα τρόπο» . Σα χωριανός μου που ήταν και είχα το θάρρος του λεω . Ρε αρκαντάς δώσε μας καμιά δεκαριά λίρες τώρα που έχουμε ανάγκη και αν τύχει να πεθάνεις θα σου κάνουμε μια κηδεία αξέχαστη, με την φιλαρμονική του δήμου του Κερνς» Γέλια με την κατάντια μας και πλάκα με τα αστεία μας .

Μάθαμε ότι στους σιδηροδρόμους υπήρχε δουλειά , Πήγα και μίλησα στον σταθμάρχη .Με θυμήθηκε ο κερατάς αμέσως και του είπα ότι (είμαστε πολύ καλοί πελάτες, ταξίδια με τρένο κουβαλάμε και αυτοκίνητο με το τρένο) Τον παρακάλεσα αν μπορούσε να μας βοηθήσει να βρούμε κάπου δουλειά ,έστω και στις γραμμές . Σκέφτηκε λίγο,, και είπε. «Υπάρχει δουλειά αλλά είναι 60 χιλιόμετρα νότια του Κερνς σε ένα χωριό που λέγεται BABINDA». Αν θέλουμε μπορεί να μας δώσει εισιτήρια τζάμπα, να πάμε και να πιάσουμε δουλειά αμέσως όλοι μαζί .

Αισθάνθηκα τόση χαρά που του είπα ότι «δεχόμαστε αλλά να πάω να πω και στους άλλου να χαρούν ς». Έτρεξα και τους είπα τα νέα και χάρηκαν .

Πήγαμε, μας έδωσε τα εισιτήρια και μας είπε να δούμε τον σταθμάρχη του χωριού και θα μας τακτοποιούσε . Είπαμε επίσης ότι έχουμε και ένα αυτοκίνητο που είναι φορτωμένο σε βαγόνι .Του έδειξε ο Στέφανος τα χαρτιά και έδωσε εντολή να το κατεβάσουν στην Μπαμπίντα .

Στη Babinda *Ιούνιος 1955*

Σε μία ώρα περίπου ήμασταν εκεί και την άλλη μέρα θα αρχίζαμε κιόλας δουλειά . Μας παραχώρησε ένα τόλ που θα μέναμε όλοι μαζί και μία μικρή κουζίνα σε άλλο τόλ με μερικά σκευή για να μαγειρεύουμε και μας είπε ότι η πληρωμή θα γίνεται κάθε δεκαπενθήμερο .

Το συνεργείο αυτό επισκεύαζε τις γραμμές. Αλλάζανε τις γραμμές και τις τραβέρσες και είχε περί τα τριάντα με σαράντα άτομα ,οι περισσότεροι ήταν νέοι Αυστραλοί ,λίγοι ιθαγενείς και εμείς οι πέντε γενναίοι Έλληνες επίδοξοι καλαμοκόπτες . Το πρώτο πράγμα που μας είπε ο σταθμάρχη ήταν να μας δείξει δίπλα από το σταθμό ένα Milk Bar & General Store για να κάνουμε τα ψώνια μας και ότι ήταν και Έλληνας και ζούσε πολλά χρόνια εκεί, μας έδωσε και πέντε λίρες δανεικές έναντι μισθού για να κάνουμε τα απαραίτητα ψώνια ως που να πληρωθούμε .

Πήγαμε όλοι μαζί να συστηθούμε ,να τον γνωρίσουμε και να κάνουμε λίγα ψώνια . Αγοράσαμε αρκετά πράγματα και την μαγειρική την είχε αναλάβει ο Γεώργης. Τα μακαρόνια με τυρί, το ρύζι και οι πατάτες βραστές ήταν το πρώτο φαγητό που κάναμε ,σχεδόν κάθε μέρα βραστά τρώγαμε

Την επόμενη μέρα πιάσαμε δουλειά .Ο αρχιεργάτης ήταν Αυστραλός ,μας έδειξε τι θα κάναμε και ήταν δουλειά με φτυάρι, δικράνι, κασμά ,λοστό και πιάστρες που σηκώναμε τις γραμμές και άλλα εργαλεία . Έκανε πολύ ζέστη και όλοι δουλεύανε με ένα σορτσάκι και δίχως φανέλα, ιδίως οι Αυστραλοί που τα κορμιά τους ήταν σαν μπρούντζος .Οι αμπορίτζινοι ήταν ντόπιοι και έμεναν σε ένα οικισμό από παράγκες δίπλα από ένα ωραίο και καθαρό ποτάμι που περνούσε σε λίγη απόσταση από το σταθμό . Συχνά έβρεχε και η ατμόσφαιρα ήταν υγρή

Το χωριό ήταν απέναντι από το σταθμό .Είχε ένα φαρδύ δρόμο με όλα τα μαγαζιά και οι κάτοικοι δεν υπέρβαιναν τους εξακοσίους που οι περισσότεροι δουλεύανε στο καλάμι και στο εργοστάσιο ζάχαρης που ήταν κοντά στο σταθμό και πάνω στον εθνικό δρόμο. Η Μπαμπίντα είναι χτισμένη στις πλαγιές ενός βουνού που είναι δασωμένο από τροπικά δένδρα και είναι πανέμορφο και η θάλασσα με τις ωραίες παραλίες δεν απέχει και πολύ.

Δεν πέρασαν λίγες μέρες να και το κάρο μας έφτασε στο σταθμό .Το ξεχώρισαν και το βαγόνι το βάλανε κοντά στην ράμπα για ξεφόρτωμα .Πήγαμε στον σταθμάρχη με τα χαρτιά για να το κατεβάσουμε αλλά μας είπε ότι εάν δεν πληρώναμε τα κόμιστρα το κάρο δεν κατεβαίνει και ήθελε 28 Πάουντς(λίρες). Και αν δεν κατέβαινε το κάρο αμέσως, μετά για κάθε μέρα που κρατούσε το βαγόνι υπήρχε πρόστιμο . Τα χρήματα της κηδείας ήταν δεσμευμένα και δεν βγαίνανε. Έτσι πήγαμε για εξωτερικό δάνειο

Κάναμε το βράδυ ένα συμβούλιο να πάμε στον Έλληνα μπακάλη και να ζητήσουμε δανεικά έναντι του αυτοκινήτου και πίστωση να ψωνίζουμε τρόφιμα μέχρι που να πληρωθούμε και να αφήσουμε εκεί στο σπίτι του εκτός από το αυτοκίνητο και τα ρολόγια μας .

Μας κοίταξε λίγο συλλογισμένος και διστακτικός και μας λέει . «Ξέρετε ρε παιδιά πόσοι άλλοι Έλληνες ,και ξένοι ακόμα ,πέρασαν έτσι και ψώνισαν με πίστωση και δεν τους έχω ξαναδεί; Δεν μπορώ να πω με σιγουριά τι είσθε αλλά φαίνεστε να είστε καλά παιδιά και ειλικρινείς. Έβγαλε ο άνθρωπος από το συρτάρι του τα λεφτά τα έδωσε στον Στέφανο να πάρει το κάρο του και να μη το φέρει για ενέχυρο ούτε και τα ρολόγια μας ήθελε και μας είπε να παίρνουμε ότι θέλαμε από το μαγαζί έως την πληρωμή μας .Η καλοσύνη του μας σκλάβωσε και δεν ξέραμε πώς να τον ευχαριστήσουμε

Ήταν ο μόνος Έλληνας εκεί με την οικογένειά του. Είχε δύο μεγάλες κόρες ,17 και 19 και ένα αγόρι κάπου 13 ετών .Ήταν και ο Τόνης (Αντώνης) που είχε έρθει πριν από τον πόλεμο αλλά έπασχε ο φουκαράς από ψυχασθένεια, φορούσε μ' εκείνη τη ζέστη παλτό ,καβουράκι, αρβύλες και περιφερόταν γύρο από το σταθμό και δεν πείραζε κανέναν και δεν έλεγε πολλά .Τον φωνάζαμε να φαι μαζί μας όταν ήταν εκεί .Δεν είχε κανέναν και δεν μας είπε από πού ήταν .

Μετά τη δουλειά αλλά και τα μεσημέρια πηγαίναμε και κάναμε μπάνιο στο ποτάμι με τα αμποριτζινάκια και εκεί πλέναμε και τα ρούχα μας τα απλώναμε πάνω στους θάμνους και σε πέντε λεπτά αν δεν έβρεχε ήταν ξερά . Το βράδυ μετά τη δουλειά πηγαίναμε στην μπυραρία και πίναμε καμιά μπύρα . Έξω από την μπυραρία συναντούσαμε τους αμπορίτσινους που δουλεύαμε μαζί . Γι' αυτούς δεν επιτρεπόταν να μπαίνουν μέσα και να πίνουν .Μας έδιναν τα λεφτά τους και τους αγοράζαμε μπύρα και την φέρναμε να την

πιουν έξω που επιτρεπόταν . Στο γυρισμό πριν πάμε στη βίλα μας αγοράζαμε και από ένα παγωτό στο χουνί που αν δεν το έτρωγες γρήγορα έλιωνε και έφτανε στον αγκώνα .

Ένα Σάββατο πήγαμε και στο σινεμά να δούμε ένα καουμποϊστικό έργο . Ήταν γεμάτο και πήγαμε στον εξώστη κοντά στις μηχανές προβολής που δεν ήταν εκεί κανένας αλλά και για να βλέπουμε κάτω στην πλατεία τον κόσμο. Πριν αρχίσει η προβολή άρχισε να παίζει τον Εθνικό Ύμνο και όλοι σηκώθηκαν . Εγώ ήξερα ότι ήταν ο ύμνος τους διότι ή μουσική ήταν τότε ίδια με τον Αμερικανικό ύμνο αλλά με διαφορετικά λόγια και δεν σηκώθηκα ούτε και είπα τίποτα στους άλλους που δεν ήξεραν . Νόμισα ότι κάποιος επίσημος θα μπαίνει μέσα και σηκώθηκαν .

Ορμάει ένας φανατικός υπερπατριώτης από τον θάλαμο προβολής με φωνές και βρίζοντας μας λέει να σηκωθούμε σε στάση προσοχής ή να φύγουμε αν δεν μας αρέσει . Σηκώθηκε πρώτος ο Λεωνίδας για καβγά . Του είπα να κάτσει και πήγα να μάθω γιατί φώναζε . Όταν μας είπε ότι στα σινεμά πριν αρχίσει το έργο παίζεται ο Εθνικός Ύμνος και πρέπει να σηκώνονται όλοι . Του ζήτησα συγνώμη και του είπα ότι δεν το ξέραμε διότι είμαστε νεομετανάστες και όλα ήταν εντάξει.

Η δουλειά ήταν σκληρή γιατί σηκώναμε και βαριά πράγματα . Εγώ μεγάλωσα δίπλα σε σιδηροδρομικές γραμμές και θυμάμαι στην Ελλάδα η κάθε γραμμή είχε μήκος 10-15 μέτρα στην Μπαμπίντα είχαν μήκος 40 μέτρα και για να βγάλουμε την παλιά και να βάλουμε την καινούρια την πιάναμε 30-40 άτομα με ειδικούς γάντζους ανά δύο και όταν ο αρχιεργάτης φώναζε. Οοου Απ. Σηκώναμε συγχρόνως και την βγάζαμε έξω και με τον ίδιο τρόπο βάζαμε τις καινούριες

Εγώ και ο χωριανός μου Λάζαρος σηκώναμε μαζί. Αυτός σκοτωνόταν στο σήκωμα μέχρι που τα μάτια του πεταγόντουσαν έξω και κοκκίνιζε . Μετά από μερικές μέρες πονούσε η μέση μου και τα χέρια μου είχαν βγάλει φούσκες και δεν σήκωνα πολύ, (μάλλον δεν σήκωνα καθόλου και από την πρώτη ημέρα), αλλά όταν φώναζε ο αρχιεργάτης φώναζαν και οι εργάτες για συγχρονισμό και εγώ φώναζα παραπάνω αλλά δεν σήκωνα ούτε δράμι έκανα όμως ότι σήκωνα . Ο Λάζαρος όμως πήρε χαμπάρι ότι έκανα μπλόφα και μου λέει «Καλά ρε, εσύ δεν σηκώνεις καθόλου;» - «Χαζός είμαι ρε Λάζο ,θέλεις να φύγω σακάτης απ εδώ; Άσε να σηκώνουν οι Αυστραλοί και οι αποριτζίνις που είναι γερά παιδιά »-«Και γιατί ρε μπαγάσα δεν μου το έλεγες τόσες μέρες να μη σηκώνω κι εγώ;». Μετά κι αυτός έκανε το ίδιο . Αλλά δεν το είπαμε στους άλλους.

Προσπαθούσα και απέφευγα τις δύσκολες δουλειές με σκύψιμο για να μη πάθω καμιά ζημιά. Όταν είχα στα χέρια το φτυάρι ή το δικράνι δούλευα μόνο όταν ο μπόσης ήταν κοντά και έβλεπε, μόλις όμως πήγαινε μακριά σταματούσα . Ο πονηρός είχε καταλάβει ότι όταν δεν έβλεπε δεν έκανα τίποτε και καθόμουν όρθιος. Αυτός γύριζε ξαφνικά και με τσάκωνε «στα πράσα»και με φώναζε μπροστά σε όλους « Come on you bloody Greek statue do some work. Έλα άγαλμα της Ελλάδας, κάνε και καμιά δουλειά» Το όνομά μου ήταν δύσκολο να το προφέρει και με φώναζε (monument) μνημείο ή (statue)άγαλμα .

Όταν έβρεχε σταματούσαμε την δουλειά και πηγαίναμε στις παράγκες μας και πολλές φορές η βροχή δεν σταματούσε για πολλές ώρες και τη βγάζαμε μια χαρά . Το νερό από τη ζέστη εξατμιζόταν γρήγορα και ο ατμός φαινόταν σα να έβραζε η γη . Όταν άρχιζε να πέφτει η πρώτη σταγόνα εγώ ήμουν ο πρώτος που φώναζα στον μπόση, (boss rain, rain) Αμέσως θύμωνε και έβριζε .

Η δουλειά έπρεπε να γινόταν στα γρήγορα διότι περνούσαν και τρένα φορτηγά τα τοπικά και ή ταχεία αμαξοστοιχία .Τότε σταματούσαμε τη δουλειά και το τρένο περνούσε σιγά και οι επιβάτες μας χαιρετούσαν από τα ανοιχτά παράθυρα ,τους χαιρετούσαμε κι εμείς ,Αυτό το πράγμα δεν άρεσε στον Λάζαρο και μια μέρα που ήταν να περάσει η ταχεία φωνάζει και μου λέει «Τάσο πρόσεξε έρχεται η ταχεία ,γύρνα τη πλάτη σου και μη χαιρετάς» .Μου φάνηκε παράξενο και ρωτάω, «Γιατί ρε Λάζο να μη χαιρετάμε τον κόσμο και τα κορίτσια;» Με σοβαρό ύφος μου λέει . «Δεν ξέρεις ρε ποιοι είναι μέσα .Αν είναι κανένας από το χωριό μας καήκαμε, μάνι μάνι θα το γράψει ότι μας είδανε να δουλεύουμε στις γραμμές και θα γίνουμε ρεζίλι στο χωριό. Για καλό και για κακό μη βλέπεις τον κόσμο» Γελάσαμε όλοι για τη σκέψη που έκανε . Κατάλαβα ότι ντρεπόταν για τη δουλειά που έκανε

Ο Λάζαρος και η οικογένειά του από το Διαβατά ήταν κτηματίες κηπουροί που για πρώτη φορά ξενοδούλευε και σίγουρα αισθανόταν μειωμένος να κάνει δουλειά που στην πατρίδα την έκαναν οι τελευταίοι εργάτες και είχε το φόβο να μη πληγώσει το γόητρο του αλλά και τους δικούς του.

Τις Κυριακές δεν δουλεύαμε παίρναμε το κάρο και πηγαίναμε στα γύρω χωριά και στις καλαμόφαρμες να δούμε πως δουλεύουν . Οι εργάτες αρχίζανε την δουλειά από τα ξημερώματα και τελείωναν το βράδυ, Το κόψιμο, αφού το καίγανε πρώτα, γινόταν με ειδικά μαχαίρια και μετά έπρεπε να φορτωθούν και στα μικρά βαγόνια που τα τραβούσε ένα μικρό τρενάκι και τα πήγαινε στο εργοστάσιο. Τις γραμμές τις μετακινούσαν με τα χέρια εκεί που έπρεπε να φορτώσουν το καλάμι ,και δουλεύανε 7 μέρες την εβδομάδα γιατί οι δουλειές ήταν όλες με σύμβαση . Όταν είδαμε πως δουλεύουν θυμηθήκαμε αυτούς που μας τα λέγανε και δεν τους πιστεύαμε.

Μπορεί μερικοί να κέρδιζαν αρκετά αλλά φεύγανε με σπασμένες μέσες και δουλεύανε πάρα πολύ σκληρά και πολλές ώρες .Τότε καταλάβαμε και είπαμε καλά είμαστε εκεί που δουλεύουμε και βάλουμε πρόγραμμα μόλις μαζέψουμε λίγα χρήματα να φύγουμε πάλι για τη Μελβούρνη που είναι το καλύτερο μέρος της Αυστραλίας .

Ο Λεωνίδας έλεγε ότι θα μείνει στο Μπρίσμπακ να βρει την Λίντα και να παντρευτεί .Την εβδομάδα δύο φορές του έγραφα ερωτικά γράμματα και με έβαζε να ορκιστώ ότι έγραφα αυτά που μου έλεγε και όχι τίποτα δικά μου και του την πάρω .Για να με ευχαριστήσει μου αγόραζε ένα διπλό παγωτό.

Είχαμε συμπληρώσει τώρα σχεδόν έξι εβδομάδες στη δουλειά αυτή .Στο διάστημα αυτό εξοφλήσαμε τον Έλληνα μπακάλη που μας βοήθησε να πάρουμε το κάρο πάνω από το βαγόνι και με τη πίστωση που μας έκανε με τα ψώνια. Είχαμε και χρήματα στη τσέπη.

Πηγαίνοντας με το κάρο από Μελβούρνη στο Μπρίσμπακ οδηγούσε ο Στέφανος κι εγώ .Αλλάζαμε για να ξεκουράζει ο ένας τον άλλον .Ο Στέφανος είχε άδεια οδήγησης αλλά εγώ δεν είχα αυστραλέζικη και οδηγούσα δίχως άδεια μέχρι το Μπρίσμπακ . Είχα όμως την Ελληνική επαγγελματική άδεια και του στρατού που ήταν παντός τύπου που νόμιζα ότι είναι έγκυρες. Επειδή στην επιστροφή θα οδηγούσα πάλι και μάλιστα τώρα 4.000χιλιάδες χιλιόμετρα για τη Μελβούρνη αποφάσισα να πάω στην αστυνομία και να βγάλω άδεια . Ρώτησα τον αστυνόμο και μου είπε να πάω το Σάββατο πρωί για εξετάσεις . Πήγαμε με τον Στέφανο. Έβρεχε, και η βροχή ήταν τόσο δυνατή που δεν μπορούσαμε να βγούμε έξω από το κάρο έσταζε και ο μουσαμάς .Όταν καλμάρισε λίγο πήγα και κάλεσα τον αστυνόμο να πάμε για τεστ .Έκατσε δίπλα μου αλλά το κάρο δεν έπαιρνε μπρος .Βαρέθηκε και έφυγε, είπε όταν βάλουμε μπρος την μηχανή να τον φωνάξουμε.

Βάζω μπρος ξανά και πάω να τον φέρω .μόλις μπήκαμε μέσα και κλείσαμε τις πόρτες έσβησε πάλι η μηχανή .Αυτή τη φορά έφυγε λίγο θυμωμένος και είπε . «Εάν την άλλη φορά δεν πάρει μπρος θα έρθεις με ένα καινούριο κάρο Χόλντεν». Κάθε φορά που πηγαίναμε και ερχόμασταν γινόμασταν μούσκεμα

Κατέβηκε ο Στέφανος και ως που να δει τι είχε η μηχανή έγινε μούσκεμα κι αυτός, όλα μέσα τα καλώδια ήταν βρεμένα. Τα σκούπισε ,την έβαλε μπρος και λέει. «Τρέχα γρήγορα και φέρτον». Τρέχω και τον φωνάζω Παίρνει ένα αδιάβροχο στο κεφάλι του και τρέχει .Μπαίνουμε μέσα σαν τις πάπιες βρεμένοι, βάζω ταχύτητα να ξεκινήσω και ξανασβύνει . Καλύτερα να με κατάπινε η γη. Γίναμε ρεζίλη του κερατά .Ο άνθρωπος κόντευε να σκάσει από το κακό του. Του αράδιασα καμία δεκαριά σόρυ, σόρυ ,σόρυ, για να τον καλμάρω .Πριν βγει έξω μου λέει «Ακολούθησέ με στο γραφείο». Λεω από μέσα μου (αμάν ,τώρα την πάτησα)

Έκατσε στο γραφείο και μου λέει. Ξέρεις να οδηγάς αυτοκίνητο;» και του λεω..»Όχι μόνο ξέρω να οδηγάω αλλά είμαι και μηχανικός, έχω άδεια επαγγελματική και του στρατού και του δείχνω τα χαρτιά και τις άδειες και με πίστεψε. Έτσι, γράφει την άδεια και μου τη δίνει αμέσως και μου λέει «Είναι για δέκα χρόνια και δωρεά εδώ στην Κουηνσλάνδη» . “Now, piss off and I don’t want to see you again.” (Χάσου από μπροστά μου και δεν θέλω να σε ξαναδώ)

Όταν ήρθε όμως η μέρα να φύγουμε ,κατά τα τέλη του Ιουνίου ,αποφασίσαμε ο Λεωνίδας ο Λάζαρος κι εγώ να φύγουμε με το τρένο και ο Γεώργος με τον Στέφανο να έρθουν δίχως επιβάτες και πολύ φορτίο σιγά σιγά και να φέρουν το κάρο στη Μελβούρνη . Πληρώσαμε για τα έξοδα της επιστροφής ,διαλύσαμε τον συνεταιρισμό μας και ο καθ’ ένας πήρε τον δικό του δρόμο .

Ο Λεωνίδας κατέβηκε στο Μπρίσμπαν να βρει την αγαπητικιά του .Ο Λάζαρος και γώ κατεβήκαμε στο Σίδνεϊ για να πάρουμε τα διαβατήριά μας από τα γραφεία μετανάστευσης . Εκεί ήμασταν λίγο διστακτικοί να πάμε στα γραφεία φοβούμενοι μήπως είχαμε κυρώσεις με εκτοπισμό στην Ελλάδα κλπ. Αλλά όταν πήγαμε και ζητήσαμε τα διαβατήριά μας ρώτησαν αν είχαμε δουλειά ,και τους λέμε. «Ου, από δουλειά είμαστε έντάξη» Ήρθε ένας άλλος υπάλληλος και μας είπε ότι μας είχαν για αγνοούμενους και θα ειδοποιούσαν την αστυνομία για να μας βρει αν ζούμε . Μας τα έδωσαν και την άλλη μέρα πήραμε πάλι το τρένο για την Μελβούρνη

.Κάτι που έμαθα για τα τρένα ήταν επειδή από το τροπικό κλίμα κατεβαίναμε κάτω προς το ψυχρό κλίμα από ένα σταθμό που δεν θυμάμαι μπήκαν οι υπάλληλοι και έβαλαν κάτω από κάθε κάθισμα ένα κάνιστρο με πολύ ζεστό λάδι για να ζεσταίνονται τα βαγόνια γιατί δεν είχαν καλοριφέρ .

Η Μπαμπίντα τον 1998 με τους θραύτους δρόμους και τα θραύα πάρκα της. Η περιοχή αυτή παράγει ζάχαρη. Το ζαχαροκάλαμο κόβεται τώρα εδώ και αρκετά χρόνια με μηχανήματα και μεταφέρεται κομμένο με φορτηγά αυτοκίνητα στο εργοστάσιο για επεξεργασία. Παλαιότερα κοβόταν με ειδικά μαχαίρια.

1955 Ο Λάζαρος Τύρης, Τάσος Κολοκοτρώνης και ο Λεωνίδας Καρακατσάνης. Ήρθαμε με το πλοίο Κρήνηνα στις 22 Δεκ. 1954 στο κέντρο Greta NSW. Εδώ είμαστε στο δρόμο Cozen st. Brunswick μπροστά στο σπίτι του Θίμου Σταμούλη.

Greta NSW 2004

Αυτοί που μετανάστευσαν και πήγαν στην Greta
στο κέντρο όπου ζήσανε δεν έμειναν μία πέτρα.

Ούτε καμιά επιγραφή πως κάποτε περάσαν
χιλιάδες νέοι, κι Έλληνες, που τώρα πια γέρασαν .

Στη μνήμη όλων σίγουρα είναι καλά γραμμένη
σου μετανάστη τη ζωή καλά ζωγραφισμένη.

Στην Greta πήγα κι έμαθα πως έκλεισε το εξήντα
το κέντρο κατεδάφισαν τα κάνουν όλα λίμπα.

Τίποτα δεν θυμίζει πια όπως την Μπονεγκίλλα
πως και η Greta ήτανε του μετανάστη «βίλα».

Ένας που ζει απέναντι και που καλά γνωρίζει
στους επισκέπτες εξηγεί και σ' όλους τους θυμίζει.

Πως ο ερημότοπος εκεί ήταν χωριό μεγάλο
τώρα γραμμένο στα χαρτιά και δεν υπάρχει άλλο

Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη

Ο σιδ. σταθμός της Μπαμπίντα. Εδώ εργαστήκαμε το Ιούνιο και Ιούλιο 1955 αντί στο ζαχαροκάλιο.

Το Κερνς τη Μπαμπίντα και την ευρύτερη περιοχή την επισκεύτηκα τον Οκτ. 1999. Μετά από 44 χρόνια. Εδώ είμασταν ο Στέφανος Γκρούντας, ο Λεωνίδας Καρακατσάνης, ο Γεώργιος Αλιμπάνης, ο Λάζαρος Τύρης και εγώ (Τάσος Κολοκοτρώνης). Εδώ ήταν μόνο ένας Έλληνας ο Άθας που είχε μπακάλικο και ένας άλλος ο Τονύ από την Ιθάκη και ήταν διανοητικά ανάπειρος, έμεινε στο σταθμό

Bonegilla των μεταναστών η βίλα Greta των μεταναστών τα γκέτα

Δύο μεγάλα μεταναστευτικά κέντρα υποδοχής μεταναστών σε δύο διαφορετικές πολιτείες .

Η Bonegilla που βρίσκεται στην Βικτόρια και περί τα 12 χιλιόμετρα από το Albury-Wodonga και κοντά στο μεγάλο φράγμα Hume σίγουρα μπορεί να χαρακτηριστεί ένα μέρος αξιόλογο σε ομορφιά και σε τοπίο που θα ζήλευε κανείς να παραθερίσει κοντά στις ωραίες παραλίες και στα θέρετρα της απέραντης λίμνης.

Εκεί κοντά ο παλιός στρατόνας που μετατράπηκε σε κέντρο υποδοχής μεταναστών φιλοξένησε εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες και πολλούς χιλιάδες Έλληνες.

Πολλά έχουν γραφτεί για την Bonegilla από όλα σχεδόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης .Αλλά η πιο εκτεταμένη και ενημερωτική αναφορά που έγινε ίσως ποτέ ήταν κατά τα τέλη του 2004 από τον καταξιωμένο δημοσιογράφο του <Νέου Κόσμου > κ. Κώστα Νικολόπουλο και του αξίζουν θερμά συγχαρητήρια. Θα ήταν όμως παράληψη εάν δεν έκανα αναφορά και στην συμβολή του φίλου μου Ζαχαρία Βογιατζόπουλου σαν παλιό στέλεχος της ΔΕΜΕ που συνόδευσε στην Αυστραλία αρκετές αποστολές από Έλληνες μετανάστες αλλά και μετέπειτα που εργάστηκε στο κέντρο σαν συντονιστής εμπλούτισε με την πείρα του και τις γνώσεις του και με φωτογραφικό υλικό ώστε η περιγραφή της ζωής των μεταναστών εκεί να είναι σωστή .

Το Greta Migrant Camp ήταν ένα άλλο μεταναστευτικό κέντρο όχι τόσο μεγάλο όπως η Bonegilla ούτε και σε ωραίο μέρος Βρισκόταν περί τα 50 χιλιόμετρα δυτικά από το New Castle και τρία χιλ. από το χωριό Greta στις πλαγιές ενός βουνού, λειτούργησε από το 1949 μέχρι το 1960 και τελικά έκλεισε.

Στις 22 Δεκεμβρίου του 1954 το Κυρήνεια μετέφερε στο Σίδνεϋ περί τους 800 μετανάστες απο τους οποίους οι 600 ήμασταν νέοι από 18-28 ετών και οι άλλοι ήταν με τις οικογένειες τους, μετά από ένα ολονύχτιο ταξίδι με ατμότρενο φτάσαμε στο κέντρο κατά τα ξημερώματα .Η πρώτη μας εντύπωση ήταν ότι βλέπαμε ένα μεγάλο στρατόνα και σε λίγο είχαμε τα δωμάτια μας ανά δύο με κρεβάτια στρατιωτικά με μία ντουλάπα και ένα τραπεζάκι .Η άλλη εντύπωση ήταν ότι κανένας δεν μας είπε ότι τον Δεκέμβριο η θερμοκρασία εκεί θα ήταν 35-40 βαθμούς Κέλσιου ,Οι περισσότεροι ήμασταν με τα χειμωνιάτικα, αυτοί που είχαν δύο παλτελόνια έκοβαν το ένα και το έκαμαν σορτς, Το άλλο ότι έτυχε ν' αρθούμε σε περίοδο διακοπών και δουλειές θα μας έδινα μετά από τον Ιανουάριο. Πολλοί ήταν αυτοί που τους άρεσε η ιδέα διότι είχαν εξασφαλισμένη κατοικία ,τροφή ,λίγα χρήματα και τσιγάρα., το μόνο που το κέντρο ήταν στο πουθενά και το χωριό είχε μόνο μία μπουραρία ένα παντοπωλείο μία εκκλησία και μερικά σπίτια σκόρπια .Αρκετοί ήταν όμως και αυτοί που ήταν ανήσυχοι είχαν την ανάγκη να εργαστούν και προτιμούσαν τις μεγάλε πόλεις ,δεν τηρούσαν την συμφωνία και έφευγαν για να βρουν κάποιο συγγενή η γνωστό στο Σίδνεϋ στο Μπρίσμπαρ η στην Μελβούρνη . Ένας απ' αυτούς ήμουν κι εγώ που παρέσυρα και όλους τρεις που φύγαμε κρυφά ένα βράδυ με προορισμό πρώτα το Σίδνεϋ και όταν δεν τα καταφέραμε εκεί να βρούμε δουλειά φύγαμε μετά για την Μελβούρνη. Για την περιπέτεια μπορώ να γράψω πολλές σελίδες αλλά έγραψα λίγα ποιήματα με τα οποία ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να βγάλει συμπέρασμα.

Γενικά είμαι πολύ ευχαριστημένος που μου δόθηκε η ευκαιρία να μεταναστεύσω σ' αυτή την ωραία χώρα .Επισκέφθηκα και το κέντρο της Bonegilla τότε στις αρχές και εξακρίβωσα ότι και τα δύο κέντρα ήταν όμοια στην λειτουργία, σχεδόν όμοια χτίρια αλλά διέφεραν όπως προείπα σε τοποθεσία και αυτό ήταν σπουδαίο σαν πρώτη εντύπωση Το δυσάρεστο για μένα και απογοητευτικό ήταν όταν πέρυσι που έκλεισα τα πενήντα χρόνια παραμονής σ' αυτήν την χώρα πήγα να επισκεφθώ το κέντρο Greta απο όπου άρχισα την ζωή μου εδώ και δεν βρήκα απολύτως τίποτα, ούτε μία απλή πινακίδα που να λέει ότι εκεί υπήρχε κάποτε κέντρο μεταναστών .Ντροπή για την Κυβέρνηση της Νέας Νοτίου Ουαλίας που δεν τίμησε τους χιλιάδες μετανάστες. Ένας φαρμαδόρος που κατοικεί απέναντι μου είπε ότι κάθε Σαββατοκύριακο έρχονται από όλα τα μέρη της Αυστραλίας για να βρουν το κέντρο και φεύγουν απογοητευμένοι που δεν βρίσκουν τίποτα παρά έναν ερημότοπο με χόρτα και θάμνους.

Τα καράβια

Τρία καράβια ελληνικά είναι πολύ γνωστά
σ' Έλληνες μετανάστες που μάρκαραν μ' αυτά .

Με πρώτο το Κυρήνεια, Πατρίς και Ελληνίς
που μας ταξίδεψαν εδώ μ' όνειρο η «Ελπίς».

Σε μία χώρα άγνωστη με χίλιες ευκαιρίες
με μόχθους και με βάσανα και χίλιες δυσκολίες.

Αυτά τα κέντρα τα γνωστά Greta και Bonegilla
ήταν για το ξεκίνημα του μετανάστη βίλα.

Αυτά τα πλοία χάθηκαν κλείσανε και τα κέντρα
η Μπονεγκίλλα αδειανή στη Γκρέτα βγήκαν δένδρα.

Χιλιάδες που ταξίδεψαν μ' αυτά τα τρία πλοία
λίγοι μείνανε στη ζωή που ζουν με δυσκολία
και γι' άλλους χώρα τυχερή αυτή η Αυστραλία.

Τάσος Κολοκοτρώνης

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Αφού πήραμε τα διαβατήριά μας στο χέρι προτιμήσαμε να επιστρέψουμε στη Μελβούρνη μια που είχαμε μάθει τα κατατόπια και γνωρίζαμε τώρα και αρκετό κόσμο. Η πρώτη μας δουλειά ήταν να πάμε πάλι πίσω στο σπίτι του Κυρ, Θύμιου Σταμούλη και να ζητήσουμε δουλειά εκεί που δουλεύαμε πριν η κάπου αλλού που είχαμε στο νου. Θυμάμαι που ο Στέφανος εκεί στη Μπαμπίντα έλεγε ότι υπήρχε ένα εργοστάσιο αεροπλάνων κάπου εκεί κοντά στο Τζένεραλ Μότορς και θα πήγαινε εκεί όταν επέστρεφε . Αυτό το είχα στο νου μου μόλις επιστρέψω στη Μελβούρνη να πάω πρώτα εκεί και να ζητήσω δουλειά

Στις 2-7-55 το βράδυ όταν φτάσαμε στη Μελβούρνη κατ' ευθείαν πήγαμε στο σπίτι του Σταμούλη αλλά το δωμάτιο που είχαμε ήταν νοικιασμένο και έμεναν τέσσερα παιδιά από την Χαλκιδική .Ο Κώστας Κούμαρος, Νικ. Βασιλειάδης, Θεωδ.Χαρανάς και Μιλτ. Μπαξεβανίδης. Δεν υπήρχε μέρος αλλά για ένα βράδυ βολευτήκαμε με τον Λάζαρο και την άλλη μέρα κατεβήκαμε στο καφενείο που ήταν στον Ορφέα και εκεί από ανακοίνωση βρήκαμε δωμάτιο στο Corsair street Richmond σε ένα στενό ξύλινο σπίτι που ανήκε στον κ. Κανέβα. Ο κυρ Κανέβας ήταν μεσήλικας, χήρος και η κόρη του ήταν παντρεμένη με τον κύριο Νικολαΐδη που ήταν τότε και προσωπάρχης στο εργοστάσιο αυτοκινήτων Τζένεραλ Μότορς στο Πόρτ Μέλμπουρν που έκανε και τις προσλήψεις εργατών, κυρίως Ελλήνων. Ήταν αρκετά μορφωμένος και σύμφωνα με τα λεγόμενά του είχε διατελέσει και δήμαρχος Δράμας πριν τον πόλεμο και είχε άνετη ζωής τότε αλλά μετά όταν χήρεψε ήρθε να είναι κοντά στη κόρη του, αλλά ζούσε ξεχωριστά, νοίκιαζε τρία δωμάτια και αυτός έμενε στο μπανγκαλόου. Εκεί έκανε δε και αρκετές ποσότητες παστουρμά και λουκάνικα που το σπίτι και όλη η συνοικία μύριζε σκορδίλα .

Όταν πήγαμε εκεί ο κυρ Κανέβας μας υποδέχτηκε με ευγένεια. Μας σύστησε την ανιψιά του (χήρα) κυρία Δέσποινα και την δεκάχρονη κόρη της και με μεγάλη ιδιαιτερότητα μας γνώρισε την δεσποινίδα Χριστίνα Τζέγκα που είχαν συνταξιδέψει και ήρθαν όλες μαζί με το πλοίο Στραθνάβερ λίγες μέρες πριν πάμε εκεί. Η ανιψιά του μας σέρβιρε καφέ και ούζο με παστουρμά . Με την συζήτηση που αρχίσαμε και απευθυνόμενος σε μένα, που μιλούσε και πολλά, μου είπε ότι η δεσποινίδα Χριστίνα είναι από την Θεσσαλονίκη και ότι είχε τελειώσει την Παιδαγωγική Ακαδημία της Θεσσαλονίκης και είναι δασκάλα.. Γελαστός με λίγη φιλοφρόνηση είπε ότι μαζί θα μπορέσουμε να κάνουμε και «ακαδημαϊκές» συζητήσεις αφού ήμασταν και συμπατριώτες Αφού τακτοποιήσαμε τον Κ. Κανέβα φέραμε και τα πράγματά μας από του Σταμούλη κάναμε και λίγα ψώνια, το βράδυ μετά το φαγητό κάτσαμε στο σαλονάκι και κουβεντιάσαμε ως αργά για διάφορα πράγματα και περισσότερο για την περιπέτειά μας στο καλάμι.. Ο κυρ Κανέβας μας έδειξε πως ν' ανάβουμε τον θερμοσίφωνα με εφημερίδες και να κάνουμε μπάνιο .Ήταν το πρώτο μπάνιο που είχαμε κάνει μετά από πολύ καιρό και το ευχαριστηθήκαμε . Αργά αποσυρθήκαμε στα δωμάτιά μας να ξαπλώσουμε .Με τον Λάζαρο σχολιάσαμε λίγο πόσο ωραία ήταν η Χριστίνα κλπ που ήταν η πρώτη Ελληνίδα που είχαμε γνωρίσει στους επτά μήνες που ήμασταν στην Αυστραλία . Η πρώτη επαφή με την Χριστίνα μου έδωσε κάποια ελπίδα και θάρρος και ήθελα να την γνωρίσω λίγο καλύτερα . Ζήτησα συγνώμη από τον Λάζαρο και πήγα στο δωμάτιο της Χριστίνας και ζήτησα την άδειά της αν μπορώ να έρθω μέσα για να κουβεντιάσουμε .Με δέχτηκε, μάλιστα με ευχαρίστηση και αφού κουβεντιάσαμε μέχρι τα μεσάνυχτα φεύγοντας ζήτησα να την καληνυχτίσω με ένα φιλάκι το οποίο δεν το αρνήθηκε.

Αυτό ήταν ένα σημάδι ότι και οι δύο είχαμε κάποια συμπάθεια ο ένας στον άλλον . Έφυγα και όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Την άλλη μέρα το πρωί στις 4 Ιουλίου του 55 ετοιμάστηκα και πήγα κατ' ευθεία στο εργοστάσιο κατασκευής αεροπλάνων Commonwealth Aircraft Corporation να βρω δουλειά όπως είχα προγραμματίσει και ο Λάζαρος στο Τζένεραλ Μότορς απεσταλμένος από τον κυρ Κανέβα. Η αίτησή μου έγινε αποδεκτή και μετά από την συνέντευξη με πήρε ο υποδιευθυντής κ. Μόρρις και με ξενάγησε στο τμήμα κατασκευής μηχανών για τα πολεμικά αεροπλάνα. Εκεί θα εργαζόμουν ως μηχανικός –εφαρμοστής ,και συγκεκριμένα μου είπε ότι είχαν πολύ δουλειά για πολλά χρόνια και ζήτησε να του υποσχεθώ ότι θα μείνω εκεί τουλάχιστον δέκα χρόνια. Ήμουν τόσο ενθουσιασμένος που του το υποσχέθηκα να μείνω και μόνιμος.

Γύρισα στο σπίτι χαρούμενος να πω τα νέα σε όλους ότι είχα βρει την καλύτερη δουλειά με καλό μισθό και πολλές υπερωρίες .Ιδιαίτερα πήγα να κουβεντιάσω με την Χριστίνα που φαινόταν λίγο αδιάθετη και για να μάθω περισσότερα για το ταξίδι της στην Αυστραλία. Και μου εξήγησε . Μου είπε ότι είχε έρθει με πρόσκληση για να παντρευτεί έναν γνωστό της που τον είχε αρραβωνιαστεί αλλά αμέσως μόλις ήρθε διέλυσε τον αρραβώνα της για λόγους ασυμφωνίας με σκοπό να γυρίσει πίσω στους γονείς της και προσωρινά έμενε με την κυρία Δέσποινα που της είχε παραχώρησε στέγη στου θείου της κ. Κανέβα Κουβεντιάσαμε για πολλές ώρες και αργά έφυγα να ετοιμαστώ για να πάω την άλλη μέρα στη πρώτη μου δουλειά, μετά από την περιπέτεια μας. Το πρωί όταν πήγα η πρώτη μέρα ήταν να προσαρμοσθώ στο καινούριο περιβάλλον και να μάθω ορισμένα πράγματα, σχετικά τι δουλειά θα έκανα .Η χαρά μου τώρα ήταν διπλή .Μία διότι είχα καλή δουλειά και η άλλη η γνωριμία μου με την Χριστίνα που μου έδινε την ελπίδα ότι θα μπορούσα να την κάνω δική μου αν δεχόταν μια πρόταση γάμου

Πρόταση γάμου

Για μένα τώρα ήταν η μοναδική ευκαιρία να της κάνω πρόταση αν ήθελε να γνωριστούμε καλύτερα με σκοπό βέβαια να παντρευτούμε αμέσως. διότι το ήθελα πάρα πολύ. Και αυτό της το είπα με σοβαρότητα να το σκεφτεί αφού πλέον δεν δεσμευόταν αλλά ούτε κι εγώ είχα κανέναν δεσμό και ήμουν έτοιμος και ελεύθερος για γάμο

Το σκέφτηκε, αλλά επειδή δεν με ήξερε, παρά μόνο για δύο μέρες. Δεν είχε και πολύ εμπιστοσύνη, ήθελε να μάθει περισσότερα για μένα αφού πρώτα έγραφε στον πατέρα της να πάει στην Νέα Μαγνησία και να μάθει για το πρόσωπό μου και όταν οι γονείς της έδιναν την συγκατάθεσή τους τότε θα αποφάσιζε αναλόγως.

Έγραψε αμέσως και σε δύο εβδομάδες είχε την απάντηση ότι για μένα είχαν τις καλύτερες πληροφορίες και συστάσεις και της έδιναν την άδεια τους να με παντρευτεί. Ή εάν πάλι δεν ήθελε, να τους έγραφε να της βγάλουν τα εισιτήρια της να γυρίσει πίσω αμέσως . Σ' αυτές τις δύο εβδομάδες που μεσολάβησαν ως που να πάρει την απάντηση είχαμε εξοικειωθεί περισσότερο και ο ένας είχε γνωρίσει τον άλλον καλύτερα .Βγαίναμε έξω μαζί στη πόλη και παρ' όλο που ήμουν απένταρος μόνο με μια βαλίτσα έκανα όνειρα να παντρευτώ και να την κάνω χαρούμενη . Βέβαια είχα καταλάβει ότι η κυρία Δέσποινα και ο Θεός της Κανέβας, την προτρέπανε να μη χάσει το τυχερό της και να αποφασίσει να παντρευτεί αφού αυτός ήταν και ο σκοπός του ταξιδιού της στην Αυστραλία

Μόλις βέβαια πήρε και την συγκατάθεση από τους δικούς της αποφασίσαμε να κάνουμε αμέσως πολιτικό γάμο πρώτα και μετά να κάνουμε και τον θρησκευτικό αφού θα είχαμε λίγη οικονομική άνεση . Ήταν και η επιθυμία της μαμάς της αλλά και δική της να φορέσει το νυφικό της και να την δουν οι δικοί της νύφη τουλάχιστον σε φωτογραφία .

Ο πολιτικός γάμος έγινε με κουμπάρους τον Γεώργιο Μαγεράκο και τον Φιλώτα Φαρμάκη και το γεγονός το γιορτάσαμε εμείς οι τέσσερις στο Australia Hotel στο σίτυ με μερικά ούισκι μεζεδάκια και σαμπάνια γιατί δεν υπήρχε και το «ψιλό».Μάλιστα δε δανείστηκα και πέντε λίρες από τον Λάζαρο (Τώρα έδωσε δανεικά γιατί ήταν για γάμο). δεν παραβρέθηκε στο γάμο διότι ήταν καινούριος και δεν ήθελε να απουσιάσει από τη δουλειά. και δεν ήθελε να χάσει και το μεροκάματο. Ε. και λίγο δυσαρεστημένος που χωρίζα πια από την μεκιάρικα ζωή.

Για να έχουμε περισσότερη άνεση αναγκαστήκαμε να μετοικήσουμε . Νοικιάσαμε δωμάτιο στο 163 Dryburgh St. N. Melbourne σε σπίτι ενός συμπαρόικου από την Κύπρο .Αμέσως η Χριστίνα έπιασε δουλειά στο εργοστάσιο καλτσοβιομηχανίας Holeproof στο Μπράνσγουικ. Κάθε πρωί φεύγαμε μαζί για την δουλειά και γυρίζαμε το βράδυ, αλλά κι εκεί δεν ήμασταν ευχαριστημένοι διότι υπήρχαν πολλοί ενοικιαστές και υπήρχε συνωστισμός στο μαγειρέμα στο μπάνιο και στο μέρος. Ευτυχώς στη δουλειά της η Χριστίνα γνώρισε μία κυρία που ήταν έγκυος και νοίκιαζε ένα δωμάτιο. Ήθελε ένα ζευγάρι περισσότερο για παρέα παρά για το ενοίκιο .Το σπίτι ήταν του Δήμου Σταύρου που είχε μεταναστεύσει στην Αυστραλία με τον πατέρα του το 1936 και της συζύγου του Ελένης στο 134 Collier Cr.W.Brunswick. Ήταν ωραίο και καλά επιπλωμένο το σπίτι και ήταν όλο στη διάθεσή μας .Ήταν πολύ ευχαριστημένοι μαζί μας κι εμείς μ' αυτούς.

Ο δεύτερος γάμος (1^η Οκτωβρίου 1955)

Η συνκατοίκηση με τον Δήμο και Ελένη ήταν κάτι που ήρθε σαν ευλογία θεού .Νιώθαμε σα να ήμασταν σε δικό μας σπίτι και καλύτερα .Οι φίλοι τους γίνανε και δικοί μας φίλοι και οι δικοί μας δικοί τους .Γνωρίσαμε αξιόλογες οικογένειες που ζούσαν στη Μελβούρνη για πολλά χρόνια και ήταν πετυχημένοι επιχειρηματίες και καλοί οικογενειάρχες που μας εκτιμούσαν και έδειχναν σεβασμό σε μας τους νέους και μας βοηθούσαν με κάθε τρόπο. Η Χριστίνα με την Ελένη έγιναν καλές φίλες .Ο Δήμος που είχε υπηρετήσει στον Αυστραλέζικο στρατό μετά τη δουλειά περνούσε από το χοτέλ στο Union St. κάθε μέρα για καναδυό μύρες και μετά το βράδυ κουβεντιάζαμε ατελείωτες ώρες να λέει ιστορίες για την σκλαβωμένη του πατρίδα την Β. Ήπειρο .Εκτός από τη δουλειά του εργοστασίου που έβαφε σχοινιά, σαν χόμπι είχε την επιπλοποιεία, έκανε ωραία έπιπλα και κομοδίνα στους γνωστούς του .

Ο δεύτερος μας γάμος, ο Χριστιανικός, ορίστηκε για την 1^η Οκτωβρίου 1955 .Αυτός ήταν που προσδοκούσαμε και οι δύο αλλά περισσότερο ήταν που μας ενθάρρυναν ο Δήμος και η Ελένη. Προθυμοποιήθηκαν να διαθέσουν το σπίτι τους και η Ελένη να δώσει το δικό της νυφικό να ντυθεί νύφη και η Χριστίνα και κουμπάρο επιλέξαμε τώρα έναν, τον Φιλώτα Φαρμάκη.

Στη μεγαλύτερη χαρά της ζωής μας δεν είχαμε κοντά μας κανέναν δικό μας συγγενή να μοιραστεί μαζί μας τη χαρά. Οι δικοί μου δεν ζούσαν και της Χριστίνας ήταν αδύνατον

να παραβρεθούν .Είχαμε όμως όλους του γνωστούς και καλούς φίλους του Δήμου και Ελένης και τους δικούς μου τους λίγους που ήταν εξ ίσου καλοί και πιστοί φίλοι .

***Τη πρώτη Οκτωβρίου τελέσαμε το γάμο μας στην εκκλησία του Ευαγγελισμού
Με κουμπάρο τον Φιλώτα Φαρμάκη.***

Η τελετή της στέφης έγινε στην μοναδική τότε εκκλησία του Ευαγγελισμού στη Μεμβούρνη με καταρακτώδη βροχή που σύμφωνα με τη λαϊκή ρήση σήμαινε ευτυχία (Δεν ξέρω αν συντέλεσε η βροχή η τίποτα άλλο αλλά έκτοτε και μέχρι αυτή τη στιγμή που γράφω αυτές τις γραμμές είμαστε ευτυχισμένοι).

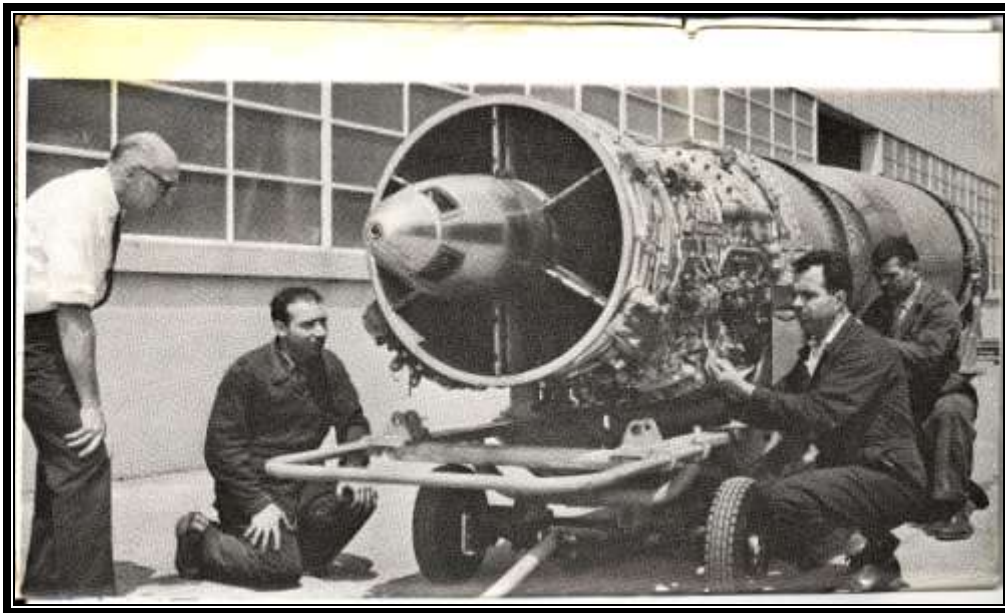
Μετά από το φωτογραφείο στην Swanston St επακολούθησε γλέντι στο σπίτι μέχρι τις πρωινές ώρες όπου όλοι γλεντήσαμε Ηπειρώτικα ,Μικρασιάτικα Μακεδονικά και με όλους τους δίσκους που είχε στο ραδιογραμμόφωνο του ο Δήμος.

Την άλλη μέρα σκέφτηκα να μείνω στο σπίτι για να βοηθήσω τις γυναίκες .Από την αφηρημάδα μου δεν τηλεφώνησα στη δουλειά μου ότι θα απουσιάσω που ήταν πολύ αυστηρά να ειδοποιούμε μέχρι τις 10 πμ όταν θα απουσιάζουμε . Την Τρίτη το πρωί μόλις πήγα στη δουλειά ήρθε ο υποδιευθυντής κ. Μόρρις και μου έδωσε ένα φάκελο και μου είπε ότι μέσα είναι η απόλυσή μου και να πάω στο ταμείο να πληρωθώ. Κόντεψα να πάθω συγκοπή. Νόμισα ότι έπεσε επάνω μου το εργοστάσιο. Ζητούσα συγγνώμη που ξέχασα να τηλεφωνήσω. Αρχισα να κλαιω και έλεγα δεν θα το ξανακάνω .Με πήρε και με πήγε στον διευθυντή τον Mr Taggart ο οποίος ρώτησε να μάθει γιατί δεν τηλεφώνησα που ο κανονισμός όριζε να τηλεφωνούμε πριν από τις 10 π.μ. Τους είπα ότι την Κυριακή παντρεύτηκα και επειδή φάγαμε και ήπιαμε πολύ δεν ήμουν καλά να βγω έξω να τηλεφωνήσω. Όταν τους είπα ότι παντρεύτηκα κοντέψανε τώρα αυτοί να πάθουν συγκοπή από ντροπή. Έμειναν για λίγα δευτερόλεπτα αμίλητοι και ο ένας κοίταζε τον άλλον.

Πήραν τον φάκελο από τα χέρια μου και ζήτησαν συγνώμη και ήθελαν να μάθουν γιατί δεν τους το είπα λίγες μέρες πιο μπροστά να μου έκαναν και δώρο ,αλλά και να μου έδιναν άδεια να πάω και για γαμήλιο ταξίδι .Μου είπαν να πάρω δύο εβδομάδες άδεια να πάρω την γυναίκα να πάμε honey moon. Τους ευχαρίστησα για την καλοσύνη τους και τους είπα. «Δεν έχω χρήματα για τέτοια πολυτέλεια. Έχω ανάγκη από τη δουλειά μου» Ζήτησαν πάλι συγνώμη και μου είπαν να πάω στη δουλειά μου και να μη στεναχωριέμαι. Την Άλλη μέρα ήρθε ο κ. Τάγκαρτ και μου έδωσε ένα μικρό δωράκι, βιβλιαράκι με φωτογραφίες από όλα τα μέρη της Αυστραλίας . Όταν πήγα το βράδυ στο σπίτι και τους έλεγα την περιπέτειά μου δεν πιστεύανε πως με το να μη τηλεφωνήσει κανείς στη δουλειά μπορεί να χάσει την δουλειά του. Και όμως επειδή το εργοστάσιο κατασκεύαζε πολεμικά αεροπλάνα ήθελαν να ξέρουν πού λείπουν και γιατί λείπουν οι εργάτες τους και απαγορευόταν αυστηρά να λέμε τι δουλειά κάναμε εκεί , Αν μάθαιναν ότι κάποιος δίνει πληροφορίες σε κάποιον είχε δέκα χρόνια φυλακή .Όλα ήταν τότε απόρρητα από το Υπουργείο Αμύνης .

Η ζωή άρχισε να γίνεται ρουτίνα, κάθε μέρα δούλευα το οκτάωρο και δύο ώρες υπερωρία και τα Σάββατα όλη την ημέρα . Ο μισθός μου ήταν αρκετά καλός και η προοπτική να αγοράσουμε κι εμείς σπίτι ήταν στα όρια των δυνατοτήτων μας κάπως γρηγορότερα από ότι αν δεν είχα τα προνόμια αυτά .

Η δουλειά δε ήταν πολύ ενδιαφέρουσα διότι μάθαινα ένα καινούριο επάγγελμα (μηχανικός αεροπλάνων) που τέτοια ευκαιρία δεν θα μπορούσα να την έχω στην Ελλάδα .Με ειδικεύανε στην κατασκευή συναρμολόγηση και επισκευή στις εμβολοφόρες μηχ. P&W και στις μηχανές Rolls Roys αεριωθούμενων πολεμικών αεροπλάνων Sabre, Vampire, Jindivick και Mirage III..

1964. Κινητήρας Άταρ για τα Γαλλικά μαχητικά Μιράζ 111-0 που κατασκεύαζε το εργοστάσιο Commonwealth Aircraft Corporation στη Μελβούρνη Αριστερά όρθιος ο κ, E. Taggart με τους μηχανικούς κινητήρων Τέρρυ Λάιο από την Αίγυπτο αριστερά, Τάσο Κολοκοτρώνη από τη Θεσσαλονίκη δεξιά και πίσω ο Πίτερ Μίκελικ από τη Σερβία

Το βιογραφικό σημείωμα της Χριστίνας

Η Χριστίνα Τζέγκα του Δημητρίου και της Άννας γεννήθηκε στα Άνω Πορρόια του Νομού Σερρών στις 24 Οκτωβρίου του 1930. Ήταν η δεύτερη κόρη μετά την Ευθυμία και μεγαλύτερη από την Λόλα την Αμαλία και την Γιαννούλα. Τα Πορρόια είναι ένα πανέμορφο χωριό κτισμένο στους πρόποδες του Μπέλες που συνορεύει με τα Βουλγαρικά σύνορα και είναι δασωμένο με πλατάνια, οξιές, δρυς κέδρα και διάφορα άλλα δένδρα που το καθιστούν και σαν ξυλεμπορικό κέντρο που προμηθεύει καυσόξυλα αλλά και για οικοδομές εκτός τούτου η περιοχή είναι και γεωργική που παράγει ως επί το πλείστον καπνά σιτάρι και γαλακτοκομικά είδη. Το κλίμα είναι υπέροχο γι' αυτό τα καλοκαίρια πλήθος κόσμου επισκέπτονται τα Πορρόια είτε με ημερήσια εκδρομή η και για πολυήμερες εκδρομές που μένουν στα 3-4 άνετα ξενοδοχεία που υπάρχουν γι αυτό τον σκοπό. Η οικογένεια του πατέρα της αποτελείται από επτά αδέρφια, έξι αγόρια και ένα κορίτσι τον Αθανάσιο, Στέργιο, Σωτήρη, Βασίλη, Χρίστο, Μαριόνγκα και Δημήτρη. Ο πατέρας των παιδιών πέθανε όταν γεννήθηκε το τελευταίο παιδί του γι' αυτό και τον ονόμασαν Δημητρό, η χήρα μητέρα τους τα μεγάλωσε με μεγάλη δυσκολία δουλεύοντας στα χωράφια με τα μεγαλύτερα παιδιά της και τελικά κατάφερε να τα αποκαταστήσει όλα και να κάνουν καλές οικογένειες.

Η οικογένεια της μαμάς της ήταν σε καλύτερη μοίρα, ο Γκίνης Αστέριος και η Αμαλία η(Μουλιώ) είχαν τέσσερα παιδιά την Άννα (μητέρα της Χριστίνας) τον Γεώργο και τον Γιάννη, ο Γιάννης σε ηλικία 18 ετών κάηκε ζωντανός όταν υπηρετούσε στο στρατό το 1940 μέσα σε μία αποθήκη από ατύχημα. Τα άλλα αδέρφια πέθαναν σε μεγάλη ηλικία από διάφορες αρρώστιες. Ο Γκίνης ήταν αρκετά ευκατάστατος είχε αποκτήσει στα Κάτω Πορρόια ένα αρκετά μεγάλο οίκημα το οποίο χρησιμοποιήθηκε σαν ξενοδοχείο. Είχε και δύο καταστήματα στο ισόγειο και με ένα άλλο κατάστημα στην κεντρική πλατεία του χωριού που ήταν παντοπωλείο και ακόμα είναι αλλά έχει πουληθεί. Η Αμαλία η γιαγιά της Χριστίνα προήρχετο από πολύ εύπορη οικογένεια των Τσαμπάζηδων. Ο Χρήστος Τσαμπάζης είχε δύο κόρες την Αμαλία και την Κατίνα ήταν πλούχιος του χωριού και ασχολείτο με το εμπόριο, με την γεωργία και διετέλεσε δήμαρχος των Άνω και Κάτω Πορροίων για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Οι παππούδες και οι πρόπαππούδες της ήταν ντόπιοι στην καταγωγή τους προερχόμενοι από την Ήπειρο. Λέγεται δε ότι οι Ηπειρώτες που εμπορεύονταν με την Πόλη και ακολουθούσαν τον δρόμο αυτό διανυκτέρευαν κάτω από τα πλατάνια και στις όχθες με τα γάργαρα νερά του ποταμού που έρεε από το Μπέλες για να ενωθούν με τα νερά του Στρυμόνα. Μία παράδοση λέει ότι το Όνομα Πορρόια προέρχεται από την ροή των υδάτων και μερικοί που δεν μπορούσαν να ταξιδεύουν μένανε σ' αυτό το μέρος για πολύ καιρό και σιγά σιγά μείνανε μόνιμα και κτίσανε μόνιμες κατοικίες για να εξελιχθεί σήμερα σε μία υπέροχη δίδυμη κωμόπολη με πανοραμική θέα το κάμπο των Σερρών και τα όρη Κρούσια.

Οι γονείς, οι παππούδες και οι πρόπαππούδες της Χριστίνας πήραν μέρος σε όλους τους αγώνες για την απελευθέρωση του γένους από τον τουρκικό ζυγό πήραν δε μέρος και στον Μακεδονικό αγώνα κατά των Βουλγάρων. Με την Γερμανοβουλγαρική κατοχή οι Βούλγαροι τους είχαν όλους τους άντρες ονομαστικώς για να εκτελεστούν αλλά πρόλαβαν και με την βοήθεια ορισμένων που ήξεραν τα σχέδια τους να τους φυγαδεύσουν πρώτα στο Κιλκίς και μετά στην Θεσσαλονίκη όπου δεν είχαν τον έλεγχο εκεί. Φεύγοντας όμως άφησαν πίσω τις οικογένειες τους στην τύχη και στα χέρια των Βουλγάρων οι οποίοι καθημερινώς τους ενοχλούσαν και τους κακοποιούσαν να

μαρτυρήσουν πού ήταν κρυμμένοι οι άντρες τους. Η αλήθεια όμως ήταν ότι δεν ήξερε κανένας που βρισκόντουσαν . Όταν έμαθαν ότι ήταν ασφαλείς κατάφερε η μητέρα της Χριστίνας που μιλούσε άπταιστα τα βουλγάρικα και τα τουρκικά να πλησιάσει τον Βούλγαρο διοικητή με τα πέντε μικρά κοριτσάκια της και να τον παρακαλέσει να τους αφήσουν να πάνε στο Κιλκίς. Ο Βούλγαρος βλέποντας την μάνα με τα μικρά της φαίνεται συγκινήθηκε και το βλέμμα του έπεσε στην μικρή Χριστίνα , ρώτησε πως την λένε της έδωσε καραμέλες, και στις άλλες αδελφές, και είπε στην μαμά της «έχω κι εγώ μία κορούλα που της μοιάζει καταπληκτικά .Θα σας δώσω μία βοδάμαξα και έναν φρουρό να σας συνοδεύσει μέχρι τα σύνορα που ελέγχουμε εμείς, και δεν θα σας πειράξει κανένας» Την άλλη μέρα κιόλας με τις λίγες αποσκευές φόρτωσαν το αμάξι και με τα απαραίτητα χαρτιά που τους έδωσε πήραν το δρόμο για το ταξίδι της προσφυγιάς. Μετά απο λίγα χιλιόμετρα και κοντά στο χωριό Καστανούσα τους σταμάτησαν “Έλληνες κομιτατζήδες και όταν είδαν ότι ήταν η Άννα Τζέγκα με τα παιδιά της δημιούργησαν μεγάλη φασαρία και ζητούσαν να μάθουν που ήταν ο άντρας της και που πήγαινε .Επενέβη όμως ο Βούλγαρος συνοδός με απειλή να τους σκοτώσει εάν δεν τον άφηναν να εκτελέσει την διαταγή του διοικητή του να τους περάσει τα σύνορα .”Έτσι μπόρεσαν και πέρασαν τα σύνορα. Μείνανε σε ένα μικρό χωριό που ονομάζεται Ραγιάν και μετά από μερικές μέρες συναντήθηκαν με τον πατέρα τους στην Θεσσαλονίκη που ήταν υπό Γερμανικής κατοχής .Είναι 1941, η οικογένεια τώρα με τα πέντε παιδιά ηλικίας 13,11,9.7 και με το νεογέννητο βολευτήκανε σε ένα μικρό σπίτι κοντά στην οδό Κωνσταντινουπόλεως και μετά από μερικούς μήνες μετακινήθηκαν να συγκατοικήσουν με τον αδελφό του πατέρα τους που και αυτός είχε τρία παιδιά και όλοι μαζί τώρα μένανε σε ένα σπίτι με δύο υπνοδωμάτια .Οι συνθήκες ήταν τρομερά δύσκολες και λίγους μήνες αργότερα η κυρά Άννα βρήκε ένα σπίτι άδειο μπήκε μέσα με τα πέντε κορίτσια της και αρνήθηκε να μετακινηθεί. Το σπίτι άνηκε σε μία εβραϊκή οικογένεια οι οποίοι Ηταν φαρμακοποιοί. Το σπίτι φανέρωνε ότι οι ιδιοκτήτες ήταν εύποροι ήταν καλά διακοσμημένο με ακριβά φώτα και σε ένα δωμάτιο υπήρχαν πολλά φάρμακα. Αυτοί συνελήφθηκαν όμως και μεταφέρθηκαν στα κάτεργα της Γερμανίας. Τα χρόνια της κατοχής ήταν πολύ δύσκολα δεν υπήρχαν τρόφιμα και οι ελλείψεις ήταν πολλές και το πρώτο μέλημα τους ήταν να βρουν δουλειά .Όσο γι’ αυτό δεν δυσκολεύτηκαν και ιδιαίτερα η κυρά Άννα που ήταν τρομερά δραστήρια και εργατική τα καλοκαίρια νοίκιαζε χωράφια στην περιοχή του Λαγκαδά και καλλιεργούσε σιτάρι και καλαμπόκια με τον άντρα της για να συντηρήσουν την οικογένεια .Λίγο αργότερα βρήκαν μόνιμες δουλειές, ο Κυρ Δημητρός βρήκε δουλειά σε ένα αρτοποιείο και η κυρά Άννα στο υφαντήριο της ΥΦΑΝΕΤ Στο σπίτι αυτό η οικογένεια του Τζέγκα έμεινε μέχρι που τελείωσε ο πόλεμος. Λίγους μήνες αργότερα εμφανίσθηκε κάποιος κληρονόμος από την Γαλλία και ήρθε να διεκδικήσει το σπίτι και τα υπάρχοντα και να το πουλήσει. Η κυρά Άννα ήταν ανένδοτη να φύγει απ’

1942 Η οικογένεια Τζέγκα. Από αριστερά ο πατέρας Δημητρός, Ευθυμία, Λόλα η μητέρα Άννα. με τη μικρή Γιαννούλα, Αμαλία και Χριστίνα δεξιά.

Στο Νοσοκομείο

Μία μέρα δεν ήμουν καλά και ένιωθα λίγο να έχω πυρετό. Πριν σχολάσω, το απόγευμα, πήγα στο αναρρωτήριο για να ζητήσω από την νοσοκόμα καμία ασπιρίνη . Μου έβαλε το θερμόμετρο στο στόμα και βρήκε ότι είχα λίγο πυρετό και αντί να μου δώσει ασπιρίνη ειδοποίησε και ήρθε ένα νοσοκομειακό για να με πάει στο νοσοκομείο. Διαμαρτυρήθηκα ότι δεν είναι ανάγκη για λίγο πυρετό να με στείλει στο νοσοκομείο αλλά που να μ' ακούσει

Σε λίγα λεπτά ήρθε το πρώτων βοηθειών με έβαλαν στο φορείο και με πήγαν στο Royal Melbourne Hospital .Αμέσως έβαλα κακό στο μυαλό μου ότι κάτι σοβαρό θα είναι ο πυρετός που είχα. Μετά από λίγα λεπτά ήμασταν εκεί .Με ανεβάσανε στο ακτινολογικό, με ξεγύμνωσαν και αρχίσανε τις γενικές εξετάσεις και να βγάζουν ακτίνες από όλες τις πλευρές του σώματός μου .Μετά με βγάλανε και με βάλανε σε ένα φορείο με πήγαν και με κλείσανε σε ένα δωματιάκι (cubicle) και μου είπαν να περιμένω να βγουν τα αποτελέσματα (που θα αργούσαν λίγο) για να μου πουν τι έχω

Περίμενα μία ώρα, δύο ώρες, ίσως και τρεις. Μετά φαίνεται ότι κουράστηκα να περιμένω και με πήρε ο ύπνος αλλά κάποτε ξύπνησα και βλέπω το ρολόι μου ότι ήταν σχεδόν 11 και κόντευαν τα μεσάνυχτα . Εκεί που σκεφτόμουν και έβαζα ένα σωρό κακά στο νου μου ανοίγει την κουρτίνα μία νοσοκόμα που είχε αρχίσει καινούρια βάρδια και ρωτάει ποιος ήμουν και γιατί ήμουν μέσα στο δωμάτιο πάνω στο φορείο κλπ. Της είπα το όνομά μου, γιατί με φέρανε και αμέσως πήγε να δει στο γραφείο.

Γύρισε αμέσως και με χίλια συγνώμη μου είπε ότι η προηγούμενη βάρδια των νοσοκόμων ξέχασαν να πουν ότι δεν είχα τίποτα και έπρεπε να πάω στο σπίτι (κατά τις 3μμ). Εγώ βέβαια κοιμήθηκα τζάμπα μερικές ώρες αλλά ξελιγώθηκα στη πείνα και η Χριστίνα δεν ήξερε ποιο δρόμο να πάρει για να με βρει. Έφτασα στο σπίτι με ταξί μετά τις 12 τα μεσάνυχτα για να τους πω την περιπέτειά μου. Πάλι καλά που δεν με εγχειρίσανε να πάρουν κανένα όργανο.

Μια άλλη περιπέτεια είχα με την εγχείρηση που έκανα στο κόκκυγα, (στην ουρά) για να μου αφαιρέσουν ένα τρίχωμα. Ήταν μια εύκολη επέμβαση αλλά μου είχαν καμιά δεκαριά ραφές. Μετά μία εβδομάδα πήγα να μου τις αφαιρέσουν. Η νοσοκόμα που μου έβγαλε τις ραφές άφησε και μία μέσα και η πληγή όχι μόνο δεν περνούσε αλλά μολύνθηκε πολύ. Κάθε φορά που πήγαινα στο νοσοκομείο μου λέγανε θα περάσει αλλά δεν πέραγε. Μία μέρα ενώ έκανα μπάνιο και έτριβα την πληγή έπιασα την νάλιον κλωστή και την τράβηξα και πονούσα. Όταν βγήκε ήταν περίπου τρεις ίντσες. Αμέσως και θυμωμένος όπως ήμουν πήγα στο νοσοκομείο και ζήτησα να δω τον διευθυντή. Με πήρε ένας γιατρός, εξέτασε το περιστατικό ζήτησε συγνώμη και μου είπε ότι τα ράμματα τα αφαίρεσε μία μαθητευόμενη νοσοκόμα, και μου είπε, εάν επιμένω να πάω στον διευθυντή πιθανώς η κοπέλα να χάσει τη δουλειά της, και με παρακάλεσε να μη προχωρήσω. Και έτσι έκανα. Το κακό είχε γίνει.

Είμαι τυχερός που ζω και γράφω αυτά τα πράγματα. Το 1993 έκανα εγχείρηση του προστάτη πάλι στο RMH. Φαίνεται ότι ο αναισθησιολόγος ήταν χουβαρδός και μου έδωσε μπόλικο αναισθητικό. Πριν με κοιμίσει τον είδα και δεν μου γέμισε το μάτι γιατί μου φάνηκε ότι ήταν πιωμένος. Δεν είδα βέβαια τι κάνανε αλλά η εγχείρηση πέτυχε. Όταν ξύπνησα ήμουν σε ένα θάλαμο με άλλους και δίπλα μου ήταν η Χριστίνα που παρακολουθούσε την εξέλιξή μου. Μιλήσαμε λίγο αλλά μετά από λίγα λεπτά δεν αισθανόμουν καλά, ιδρώνα έτρεμα και χανόμουν από τη ζωή. Αμέσως ειδοποίησε μια νοσοκόμα να φωνάξει γιατρό αλλά επειδή ήταν Κυριακή υπήρχε μόνο ένας. Μόλις πρόλαβαν και μου έβαλαν ορό, και έκανα μία ώρα για να συνέλθω.

Οι Έλληνες γιατροί. Οι Έλληνες γιατροί της παροικίας το 1955 από ότι θυμάμαι ήταν: Ο Παρουλάκης και ο Θωμάς Μάλιος γιος Ηπειρωτών που είχαν μεταναστεύσει πριν τον πόλεμο. Μάλιστα δε ήταν και πρώτος εξάδελφος του σπιτονοικοκύρη μας Δήμου Σταύρου. Μετά στα χρόνια που ακολούθησαν σπούδασαν και άλλοι.

Αυτά με τα νοσοκομεία, άλλοτε κάνουν θαύματα και άλλοτε είναι για κλάματα. Αυτός ο αναισθησιολόγος που με κοίμισε είχε υπερβολική δόση αλκοόλ γι αυτό ίσως μου έδωσε υπερβολική δόση υπνωτικού.

Η ζωή σχετικά ήταν ήσυχη, όλοι ήταν απασχολημένοι με τις δουλειές τους αλλά τα Σαββατοκύριακα πηγαίναμε επισκέψεις η δεχόμασταν φίλους αλλά απαραίτητο για πολλούς τότε ήταν που πηγαίναμε στην Βικτόρια Μάρκετ (στη Μαρκέτα) εκεί κάναμε τα ψώνια μας, κρέατα, ψάρια και λαχανικά διότι ήταν πιο φθηνά από τα μαγαζιά της συνοικίας μας. Για τα Ελληνικά προϊόντα κατεβαίναμε στο παντοπωλείο του Βιολάρη που ήταν στη γωνία Λόνσνταηλ και Ελίσσαβεθ στριτ που ήταν το 1955 το μοναδικό. Εκεί συναντούσαμε πολλές φορές και άλλους γνωστούς που είχαμε συνταξιδεύσει και ήταν σαν τόπος συνάντησης. Πηγαίναμε και στα άλλα μαγαζιά και ιδιαίτερα στο κατάστημα του Στάνλεϋ Γιάνκ (Γιαννόπουλου) να αγοράσουμε και κανένα δίσκο η Ελληνική εφημερίδα η περιοδικό. Στη Λόνσνταηλ στριτ βέβαια ήταν και άλλα μαγαζιά το εστιατόριο «Ο Πειραιάς» και το «Ομόνοια» και του Νικάκη η Μπυραρία για όσους

ήθελαν να φάνε η να πιουν καμία μπύρα .Όσοι ήθελαν λίγο καλαμπούρι πήγαιναν στο ραφείο του Κώστα Τύρου (στο Γάλλο) που έραβε καλά κοστούμια . Γενικά στον Ορφέα που ήταν το μόνο καφενείο τότε και η Κοινότητα στο Βέρκ Στριτ και στη Λόνσταηλ Στριτ ήταν τα μέρη που ανταμώνανε οι Έλληνες μετανάστες για κοινωνικούς και άλλους σκοπούς .

Το 1956 το θεωρώ τυχερό χρόνο διότι από τον πρώτο μήνα ακόμα η Χριστίνα μου ανήγγειλε το πιο ευχάριστο νέο. Ότι ήταν έγκυος. Η σκέψη ότι θα γινόμουν πατέρας μ' έκανε να είμαι χαρούμενος και περίμενα πότε να έρθει ο καιρός να δω το πρώτο μου παιδί. Άλλο τόσο ήταν και η Χριστίνα που φαίνεται ότι ζήλεψε την Ελένη την σπιτονοικοκυρά που είχε ήδη ένα μωράκι που το χαιρόταν σα να ήταν δικό της .

Ο Σεπτέμβριος δεν άργησε να έρθει .Ένα σημαντικό γεγονός ήταν: Πρώτον οι Ολυμπιακοί αγώνες που όλη η Αυστραλία και ιδιαίτερα η Μελβούρνη θα πανηγύριζε το μεγάλο αυτό συναπάντημα με τους αθλητές και θεατές Δεύτερον η έναρξη για πρώτη φορά της μετάδοσης τηλεοπτικών προγραμμάτων, των αγώνων και γενικά η γέννηση της τηλεόρασης στην Αυστραλία, και τρίτον .Η γέννηση της κόρης μας που συνέπεσε να είναι με όλα αυτά τα σημαντικά γεγονότα .

Ήταν Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου του 1956 .Ήταν πρωί κατά τις δέκα ήρθε ο Herman (φόρμαν), που όλοι τον τρέμανε για την αυστηρότητά του και μου λέει .»Σε θέλει ο διευθυντής να πας στο γραφείο του αμέσως». Αμέσως ο νους πήγε ότι κάτι στραβό θα έχω κάνει και θα έχει πάλι την απόλυσή μου σε κανένα φακελάκι. Τον χαιρέτησα και μου είπε να κάτσω, Σηκώθηκε και δια χειραψίας μου έδωσε τα συγχαρητήριά του λέγοντας ότι είχε τηλεφώνημα από το νοσοκομείο ότι η Χριστίνα γέννησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι .Έμεινα άναυδος. Είπα να τον αγκαλιάσω και να τον φιλήσω αλλά σκέφτηκα να μη παρεξηγηθεί και βρω τον μπελά μου .Τον ευχαρίστησα όμως για το νέο αρκετές φορές και πήγα να φύγω. Με σταμάτησε και μου είπε, αν θέλω μπορώ να πάω κοντά στη γυναίκα μου για το υπόλοιπο της εβδομάδας και να χαρώ το γεγονός μαζί της και να έρθω στη δουλειά την Δευτέρα .Ήταν πραγματικά πολύ ευγενικό εκ μέρους του και ποτέ δεν το ξέχασα .

Όταν πήρα την Χριστίνα με το μωρό και πήγαμε στο σπίτι η Ελένη και ο Δήμος μας είχαν ετοιμάσει ειδική υποδοχή με λουλούδια ,δώρα και ωραία φαγητά για το νεογέννητο .Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν οι επισκέψεις από τους φίλους και γνωστούς για συγχαρητήρια

Η ζωή τώρα άλλαξε. Ενώ πριν ένα χρόνο ήμουν μόνος και έρημος που γύριζα και έμενα όπου νάναι τώρα είχα γυναίκα που με αγάπαγε, με φρόντιζε και μου χάρισε ένα κοριτσάκι που συμφωνήσαμε να δώσουμε το όνομα της μητέρας μου που δεν πρόλαβε η άτυχη, επίσης και ο πατέρας μου να με καμαρώσουν γαμπρό ούτε και να δουν εγγόνι και το ονομάσαμε Αγγελική Το όνομα της μητέρας μου Έβλεπα τις δύο νεαρές μητέρες, την Χριστίνα και την Ελένη να χαιρόνται τα νεογέννητά τους, ένα δώρο της φύσης που όλοι οι άνθρωποι το περιμένουμε να είναι ωραίο, τέλειο όπως το ονειρευόμαστε και χαιρόμαστε όταν όλα έρθουν βολικά . Δόξα το θεό ήταν όλα ωραία.

Ένας γάμος της χρονιάς

Θυμάμαι ότι ήταν το 1959. Δούλευα στο εργοστάσιο παραγωγής πολεμικών αεροπλάνων Commonwealth Aircraft Corporation σχεδόν τέσσερα χρόνια. Ήμουν ένας από τους πρώτους Έλληνες που άρχισα δουλειά εκεί το 1955 σαν τεχνικός.

Ήταν μια δουλειά που σπάνια έβρισκαν τότε νεομετανάστες από την Ελλάδα σε τέτοιες ειδικότητες. Εκεί γνώρισα δύο άλλους Έλληνες τεχνικούς αλλά ήταν από την Αίγυπτο και κάναμε παρέα τις ελεύθερες ώρες.

Ήταν ο Μιχάλης και ο Τζίμης οι οποίοι ήταν τορναδόροι-εφαρμοστές . Το 1959 έτυχε να γνωρίσω εκεί και έναν άλλον νέο στη δουλειά από την Ελλάδα. Ήταν ο Γεώργιος Πατεράκης από την Κρήτη. Μαζί ταιριάζαμε αμέσως και κάναμε παρέα και τα μεσημέρια παίζαμε στους ανοιχτούς χώρους του εργοστασίου μπάλα αλλά και τις εργάσιμες ώρες μπορούσαμε να πηγαίνουμε ο ένας επίσκεψη στον τμήμα του άλλου για λίγη κουβέντα . Έμαθα ότι ο Γεώργιος είχε υπηρετήσει στην Ελληνική Βασ. Αεροπορία ως πιλότος μαχητικών αεροπλάνων με το βαθμό του ανθυποσμηναγού, αλλά τελικά δεν θέλησε να κάνει καριέρα στο στράτευμα και προτίμησε (σαν εμένα) να μεταναστεύσει και να δοκιμάσει την τύχη του στην Αυστραλία .

Την εποχή εκείνη ο Γεώργιος έμενε στο Μπράνσγουικ ήταν νιόπαντρος και δεν είχε αυτοκίνητο . Περνούσα όμως από το σπίτι που έμενε και τον έπαιρνα για την δουλειά και πηγαίναμε μαζί να κάνουμε το μεροκάματο. Κουβεντιάζαμε για διάφορα πράγματα και για τη καινούρια ζωή που είχαμε διαλέξει σ' αυτή τη χώρα και σαν νέοι τότε τη βρίσκαμε αυτή τη χώρα να έχει πολλές ευκαιρίες, για όσους θέλανε και είχαν όρεξη να δουλέψουν.

Συνέπεσε τότε με τους πολέμους στην Νοτιοανατολική Ασία το εργοστάσιο αυτό να είναι στην ακμή της παραγωγής αεροπλάνων και δουλεύαμε πολλές υπερωρίες και όλη την ημέρα τα Σάββατα και οι αποδοχές μας ήταν αρκετά καλές .

Μια μέρα του 1961 ο Γεώργιος μου μίλησε ότι ο νεοφερμένος αδελφός του ήταν να παντρευτεί μία νεαρή Κρητικοπούλα που την έφερε από την Ελλάδα ο θεός της και να την αποκαταστήσει γιατί ήταν μία φτωχιά ανιψιά από μεγάλη οικογένεια και μένανε στο Sunbury λίγα χιλιόμετρα έξω βόρεια της Μελβούρνης σε μία φάρμα με αρνιά Μου είπε ότι ονομαζόταν Αλέκος Πατάκης. Ήταν παλιός μετανάστης και ευκατάστατος αλλά δεν γνώριζε κανέναν να οργανώσει το γάμο της ανιψιάς και ζήτησε να του βρει κάποιον να αναλάβει την δεξίωση . Μου είπε ότι κι' αυτός δεν ήξερε από τέτοια πράγματα και ζήτησε την βοήθειά μου να βρω εγώ κάποιον μια που ήμουν και λίγο πιο παλιός στη Μελβούρνη. Μου είπε ο Γεώργιος ότι θα είναι λίγο μεγάλος γάμος , και μου το τόνισε ότι θα είναι για περίπου χίλια άτομα ..Τον κοίταξα έτσι μήπως αστειευόταν και με δούλευε. Αλλά στα σοβαρά μου λέει. «Ίσως και για χίλια διακόσα άτομα».

Όταν μου εξήγησε ότι ο συμπέθερός του είχε πολλά λεφτά και ήθελε να γίνει γάμος που θα άφηνε ιστορία στην παροικία μας, αμέσως σκέφτηκα τον γνωστό τότε στο Μπράνσγουικ συμπάροικο κύριο Αγρότη που οργάνωνε χορούς και δεξιώσεις για την Κοινότητα του Μπράνσγουικ και για το σχολείο της Χριστίνας κλπ . Πήγα ,τον συνάντησα στο σπίτι του και του είπα ότι είχα ένα γάμο να μου οργανώσει αλλά θα είναι λίγο μεγαλούτσικος και αν ήθελε να τον αναλάβουμε μαζί για να βγάλω κι' εγώ κανένα μεροκάματο για την δουλειά που θα έβαζα . Ήταν λίγο διστακτικός νομίζοντας ότι θα είναι το πολύ 200 άτομα και μου πρόσφερε λίγες λίρες για κομίσιο και ένα μεροκάματο. Αλλά όταν του είπα για περίπου 1200 άτομα κόντεψε να πάθει συγκοπή καρδιάς.

Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε και το πρώτο που είπε ήταν ότι δεν υπάρχει τέτοιο Χολ που να χωράει τόσα άτομα πουθενά στη Μελβούρνη εκτός από το Exhibition Building. Και αν θα ήταν κι' αυτό διαθέσιμο για την ημερομηνία που το ήθελαν .

Όταν άκουσε για τόσα άτομα αμέσως μου πρόσφερε τα καθαρά κέρδη από την διοργάνωση να τα πάρουμε μισά-μισά . Συμφωνήσαμε και το επόμενο βήμα ήταν να πω στον Πατεράκη να φέρει τον συμπέθερό του ένα βράδυ στο σπίτι του Αγρότη για να κάνουν την λεπτομερή συμφωνία και να εξακριβώσουμε αν το Γκραντ Χολ ήταν διαθέσιμο για το γάμο .

Για καλή μας τύχη το Χολ κλείστηκε για τη ημερομηνία που ήθελαν και στη συνέχεια εγώ δεν είχα να κάνω και πολλά πράγματα αλλά ο Αγρότης που ήξερε και ήταν η δουλειά του φρόντισε να βρει όλα τα σκεύη και καμιά τριανταριά σερβιτόρους-ρες και μεταξύ αυτών τον Βενιζέλο Κονάκα που έμενε τότε μ' εμάς αλλά θα σερβίριζα κι' εγώ. Αυτό που ανάλαβε ο Αγρότης ήταν μόνο το φαγητό που θα ήταν μισό κοτοπουλάκι με πατάτες και μπιζέλια, και το ψωμί . Τα ορεκτικά, μεζεδάκια, αναψυκτικά, ποτά μπύρες ούζα κρασιά και ούισκι και άλλα θα τα προμήθευε ο κυρ Αλέκος Τακάκης αλλά θα τα ετοιμάζαμε και θα τα σερβίραμε εμείς. Να που το Εξιμπίζιον Χολ είχε τα πάντα. Μεγάλη κουζίνα ,ψυγεία και κουλ ρουμς ως και μεγάλο μπαρ με αρκετά καλή επίπλωση για τέτοιες δεξιώσεις .

Η ετοιμασία, όπως το στρώσιμο των τραπεζιών βέβαια άρχισε καναδυό μέρες νωρίτερα αλλά και τα υλικά φτάνανε το ένα μετά το άλλο. Πρώτα ήρθε μία σέμιτρέϊλερ με τις μπύρες και με όλα τα άλλα τα ποτά τα οποία τακτοποίησαν οι οδηγοί μέσα στα κουλ ρουμς αλλά κράτησαν ένα κιβώτιο για τον εαυτό τους . Μετά ήρθε το φορτηγό με τα τυριά τις ελιές, τα τουρσιά, τα παστά, λάδια, σαλάμια και ένα σωρό άλλα κι' εκεί κάτι κράτησε ο οδηγός για τον εαυτό του.

Τελευταία ήρθε ένα μεγάλο τρακ με πατάτες. Περισσότερα από τριάντα άτομα τις καθαρίζαμε για να προλάβουμε να ψηθούν στην ώρα τους. Τα κοτοπουλάκια που ήταν περί τα 700 έπρεπε να κοπούν στα μισά να ψηθούν και να είναι έτοιμα στην ώρα τους Όλα αυτά γιατί ο κυρ Αλέκος είχε στείλει 1200 προσκλήσεις και δεν ήξερε πόσοι θα ανταποκρινόντουσαν . Ο Γάμος δεν θυμάμαι που έγινε αλλά πιστεύω να ήταν στον Ευαγγελισμό διότι τότε δεν υπήρχε και άλλη εκκλησία . Ίσως να ήταν και στον Άγιο Γεώργη του Κάρλτον Πολλοί ήρθαν κατ' ευθεία στο Χολ. Το μπαρ ήταν ανοιχτό και ο καθ' ένας μπορούσε να πει ότι ζητούσε πριν κάτσει στο τραπέζι του που και εκεί σε κάθε τραπέζι υπήρχε ένα μπουκάλι ούισκι του Γιάννη του περπατητή (Johnny Walker) και ούζο Ελληνικό 12 κάρι και άλλα

Εντύπωση μου έκανε που έβλεπα αρκετούς να παίρνουν μπουκάλια με ούισκι και ούζο που τα έβαζαν στη τσέπη τους και τα πήγαιναν κατ ευθεία στα κάρα τους .Γύριζαν και ξαναπαίρνανε .Τέτοια ασυδοσία και κλεψιά δεν είχα δει ποτέ .Ευτυχώς πρόλαβα και είπα σε έναν από τους μπάρμαν εκεί να κρατήσει από ένα μπουκάλι για μένα και για τον Βενιζέλο μια που δεν μπορούσαμε να πιούμε μαζί τους την ώρα εκείνη.

Είχε τόσο κόσμο που έμοιαζε σαν ένα φεστιβάλ. Είμαι σίγουρος ότι ήρθαν και άνθρωποι που δεν είχαν καν και πρόσκληση .Πάντως όλοι οι Κρήτες οι γνωστοί τους και οι φίλοι των φίλων είχαν προκληθεί να συνεορτάσουν το ευχάριστο γεγονός του γάμου της ανιψιά του Ελένης και του Σπύρου Πατεράκη Την ορχήστρα την διάλεξε ο Γεώργος Πατεράκης και ήταν του φίλου του Νίκου που είχε το συγκρότημα Λος Κομπάνος που έπαιζαν υπέροχα τραγούδια και αναγκαστικά έμαθαν να παίζουν και αρκετά Κρητικά για να ευχαριστήσουν τον κυρ Αλέκο και την γυναίκα του την Μαίρη . Δεν θα ξεχάσω όταν η

κυρά Μαίρη έφερε με το κάρο της μία σκάφη γεμάτη με κεφτεδάκια για μεζέ και υπολόγιζε ότι θα ήταν περί τα 5000 που τα έκαναν οι συννυφάδες και φιλενάδες της στο σπίτι τους .Δύο μέρες τηγανίζανε κεφτεδάκια .

Το γεγονός είναι ότι όλοι διασκέδασαν με το παραπάνω και ο κόσμος έμεινε ευχαριστημένος, Άλλο τόσο και ο κυρ Αλέκος όσο και Μαίρη Τακάκη προσφέρανε στη ανιψιά τους ένα αξέχαστο γάμο που πιστεύω να το θυμούνται για πάντα . Βέβαια όλα τα καλά έχουν και το τέλος τους . Όταν φύγανε οι νεόνυμφοι και οι καλεσμένοι και τακτοποιήσαμε τα πράγματα στις θέσεις τους μείναμε για λίγη ώρα να κουβεντιάσουμε και να κάνουμε έναν απολογισμό αν κάναμε καλά τη δουλειά μας .

.Σίγουρα όλοι ήταν ευχαριστημένοι. Περισσέψανε αρκετά τρόφιμα και ποτά που τα πήραν πίσω αλλά καμιά πενηνταριά κοτόπουλα τα πήραν οι σερβιτόροι για να μη πεταχτούν στα σκουπίδια . Με τον Γεώργιο Πατεράκη βλεπόμασταν κάθε μέρα στη δουλειά μέχρι το 1964 και τα λέγαμε αλλά. Μετά έφυγα για να κάνω δική μου δουλειά και δεν είχαμε συχνή επαφή για πολλά χρόνια παρά μόνο όταν συναντιόμασταν κάπου κάπου σε καμία εκδήλωση Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα και τα πάντα είχαν ξεχαστεί ως που μια μέρα το 2004 στο κλαμπ των ηλικιωμένων του Άβονταηλ Χέητς κουβέντιαζα με έναν αρκετά ηλικιωμένο, ενενηντάρη που μου είπε ότι ερχόταν από το Σάμπουρι και ήταν από τα παλιά φαρμαδόρος που έτρεφε αρνιά. Ρώτησα το όνομά του και όταν μου είπε ότι λεγόταν Τακάκης κάτι θυμήθηκα για το γάμο εκείνο Είχαν περάσει όμως από τότε 45 χρόνια . Όταν ανάφερα το όνομα του Γεώργου Πατεράκη που ήμασταν φίλοι και ότι εγώ είχα βρει το Χολ για το γάμο της Ελένης κλπ αμέσως μου είπε . «Ναι ο αδελφός του πήρε την ανιψιά μου και ακόμα είναι μαζί μας στο Σάμπουρι και είναι τώρα πολύ πλούσιος ,αγόρασε το μισό Σάμπουρι»

Δεν μπορούσα να πιστέψω μετά τόσα χρόνια να συναντήσω τον κυρ Αλέκο και τα λέγαμε γι' αυτόν τον γάμο που ήταν ο μεγαλύτερος Ελληνικός γάμος που είχε γίνει ποτέ Όπως εγώ έτσι κι αυτός είχε προσέξει που γνωστοί του κλέβανε τα μπουκάλια με το ουίσκι και τα ούζα και τα πηγαίνανε στα κάρα τους Του είπα . «Κι' εγώ πήρα κυρ Αλέκο ένα μπουκάλι αλλά το ζήτησα από έναν από τους τρεις γιους σου που ήταν στο μπαρ και μου το κράτησαν ». Από όσα έμαθα ο κυρ Αλέκος βοηθούσε το κλαμπ των γερόντων και ήταν φιλόανθρωπος .Τόσο αυτός όσο και τα άλλα αδέρφια του όπως έμαθα είναι αρκετά ευκατάστατοι στην περιοχή εκείνη και μέσα στη πόλη είναι ιδιοκτήτες πολλών καταστημάτων στις αγορές .

Ο κυρ Αλέκος απεβίωσε πριν από δύο χρόνια αφήνοντας πίσω αρκετούς απογόνους και πολλοί θα τον θυμούνται για τις φιλανθρωπικές του πράξεις

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Στη ζωή μου είχα πολλά χόμπι αλλά λόγω της δουλειάς μου και των υποχρεώσεων δεν μπορούσα να τα εκπληρώσω όλα. Το μόνο χόμπι που μου άρεσε τότε ήταν το κυνήγι .Όχι που ήμουν καλός κυνηγός και καλός σκοπευτής αλλά διότι είχα βρει καλή παρέα και ήταν μία ευκαιρία για χαλάρωση και να απολαμβάνω τον καθαρό πρωινό αέρα της υπαίθρου. Κατά βάθος δεν ήθελα να σκοτώνω τα κουνελάκια που δεν με έβλαπταν καθόλου αλλά δεν ήμουν και καλός σκοπευτής .Τότε πρόβλημα είχαν οι φαρμαδόροι και ήθελαν τους κυνηγούς να σκοτώνουν όσα κουνέλια ήθελαν και μας έδιναν την άδεια να μπαίνουμε στις φάρμες τους και να κυνηγάμε όποτε θέλαμε εκτός βέβαια τις Κυριακές

Είχα γνωρίσει τον Κώστα Κούμαρο και τον Μιλτιάδη Μπαξεβανίδη .{...}Όπως προανέφερα όταν φύγαμε για το καλάμι από το σπίτι του Θύμιου Σταμούλη στο δωμάτιό μας ήρθαν τρία παιδιά από τη Χαλκιδική ,ο Κώστας Κούμαρος ο Μιλτιάδης Μπαξεβανίδης και ο Χαρανάς . Οι δύο πρώτοί μου άρεσαν και όταν αργότερα παντρευτήκαμε ξανασμίξαμε και κάναμε παρέα με επισκέψεις εκδρομές, πάρτι κλπ.

Ο Κώστας και ο Μιλτιάδης ήταν μανιόδεις κυνηγοί και καλοί σκοπευτές είχαν δε και εξάσφαιρες караμπίνες και όλα τα κυνηγητικά εξαρτήματα .Ο Μιλτιάδης μου είχε δώσει ένα μονόκαννο έτσι για να λέγω και γώ ότι ήμουν κυνηγός .Μαζί μας ερχόταν και ο Άγγελος Φαρμάκης που έμενε στο σπίτι μου με τα αδέρφια του Φιλώτα και Σούλα του άρεσε να κυνηγάει κουνέλια

Πηγαίναμε σε αρκετές περιοχές που είχε κουνέλια . Σηκωνόμασταν από τα ξημερώματα εφοδιασμένοι με όλων των ειδών τρόφιμα, μύρες, ουζάκι κλπ. Περισσότερο απολαμβάναμε το ταξίδι στην ύπαιθρο και το περπάτημα μέσα στα καταπράσινα λιβάδια και το πικνίκ κοντά στα ρυάκια με τα ωραία δένδρα παρά τα θηράματα .Εγώ ζήτημα είναι αν σκότωσα όλα αυτά τα χρόνια πέντε κουνέλια.

Μία φορά, ένα Σάββατο, πηγαίναμε προς το Ντάλιςφορτ. Στο δρόμο σταματήσαμε να βάλουμε βενζίνη και ν' αγοράσουμε λίγα αναψυκτικά και караμέλες .Πριν φύγουμε πήρα και δύο LIFE SAVER πορτοκάλι και μέντα και τα έβαλα στη τσέπη μου που είχα και τις σφαίρες, γιατί δεν είχα φυσιγγιοθήκη.

Όταν φτάσαμε στο σημείο να κυνηγήσουμε βαδίζαμε στη σειρά αλλά παρέα για να μη μας φύγει κανένα και γλιτώσει, αλλά και για να μη σκοτώσει ο ένας τον άλλον. Εκεί ήταν πάρα πολλά και αρχίσανε οι άλλοι να πυροβολούν σε μπαράζ που δεν γλίτωνε ούτε μύγα . Σήκωσα και γώ να πυροβολήσω αλλά δεν τα κατάφερα και πάνω στη σαστιμάρα έτρεχα και προσπαθούσα να ξανά- γεμίσω. Σπάνω το όπλο και βάζω μια σφαίρα που έπιασα από τη τσέπη μου, τράβηξα τη σκανδάλη

Έκανε ένα (τσακ) αλλά δεν εκπυρσοκρότησε το όπλο. Αμέσως ο Μπίλ (Μιλτιάδης) που ήταν κοντά ρώτησε γιατί δεν πυροβόλησα .Του είπα ότι πυροβόλησα άλλα το όπλο δεν πήρε φωτιά .Ήρθε αμέσως να δει γιατί το όπλο που μου έδωσε δεν πυροβόλησε.

Όταν έσπασε το όπλο να δει, βλέπει ότι αντί για φυσίγγι είχα βάλει μέσα στην κάνη την κυλινδρική караμέλα LIFE SAVER .

Αυτό ήταν. Δεν κρατήθηκε λιγάκι ο μπαγάσας.

Αμέσως ξέσπασε στα γέλια σαν κουκαμπάρα. Φώναξε τους άλλους να σταματήσουν και όλοι γελούσανε με την γκάφα μου και έγινα ρεζίλης των κουνελιών .Αλλά από την άλλη μεριά σκέφτηκα ότι αυτή η караμέλα ήταν πραγματικά LIFE SAVER διότι σώθηκε το κουνέλι.

Η παρέα του Μπίλ και του Κώστα ήταν ευχάριστη μου άρεσε ο Μπίλ όταν έλεγε ιστορίες του χωριού του και πολλά ανέκδοτα .Ήταν από το Άγιο Παύλο της Χαλκιδικής και είχε Θρακιώτικη καταγωγή και προφορά .Όταν ήθελε να πει ότι κάνει κρύο Έλεγε « σήμα καν κρυσονίτσα». Έτσι μεταξύ μας τον λέγαμε (Ο Μπίλ ο κρυσονίτσας) .

Ο Μπίλ Έζησε πολλά χρόνια στο Μπράνσγουικ και εργαζόταν στο τουβλάδικο του Μπάτλα και μετά σε μηχανουργείο ήταν δε και ερασιτέχνης φωτογράφος στην εκκλησία του Αγίου Βασιλείου σε γάμους και βαφτίσεις.Ο δε Κ. Κούμαρος ασχολήθηκε με τις μεταφορές στην εταιρεία IPEC. Εκτός από τον Χαρανά που πέθανε πολύ νέος τότε οι υπόλοιποι είναι εν τη ζωή με παιδιά και με εγγόνια και ζουν στα προάστια της Μελβούρνης.

1958.Κυνήγη στη περιοχή Μπέντιγκο με τους φίλους Γ.Καζάνα .(Μπίλ) Μιλτιάδη Μπαξεβανίδη Κ.Κούμαρο και ο γράφων Τάσος Κολοκοτρώνη

1958 Κυνήγη με τους φίλους Γ.Καζάνα και Κώστα Κούμαρο με μερικά κουνέλια.
Τάσος Κολοκοτρώνης

1958.Τάσος Κολοκοτρώνης,Γ.Καζάνας και οΜιλτιάδης Μπαξεβανίδης (Μπίλ) με τα κουνέλια που σκοτώσαμε στην περιοχή Μπέντιγκο

Ο (Μπίλ) Μιλτιάδης Μπαξεβανίδης ήταν άριστος κυνηγός αλλά και καλός καλαμπουρτζής και αγαπητός από όλους της παρέας με την Χαλκιδικιώτικη προφορά και τα αστεία του που έκανε όλους μας να γελάμε .

Ο ΜΠΙΛΛ (1956)

Ο καλός μου φίλος Bill από την Χαλκιδική
μετανάστης και εργάτης όπως κι άλλοι μερικοί

Δούλευε σκληρά μοχθούσε στο τουβλάδικο του Μπάτλα
όλοι τόξεραν πως ήταν δυνατός οσάν τον Άτλα.

Έπρεπε καλά να τρώει για το είδος της δουλειάς του
με πολυ αγάπη είχε την φροντίδα της κυράς του

Είχε ένα βαλιτσάκι που χωρούσε μια βιέννα
δώδεκα αυγά μεγάλα διαλεγμένα ένα-ένα

Πέντε μήλα και τρεις πίτες και δύο-τρεις καλές ντομάτες
μία φέτα καρπουζάκι και με δύο μπακλαβάδες

Μία μέρα πήγαινε πρωί με τραμ για την δουλίτσα
φρενάρει ξαφνικά το τραμ και ανοίγει η βαλίτσα

Δώδεκα αυγά βραζμένα μήλα και τυροπιτάκια
στο πάτωμα κυλούσαν σαν να ήτανε μπαλάκια.

Κάποιοι μάζευαν τα μήλα κι άλλοι τσάκωναν τ' αυγά
άλλοι ξέσπαγαν στα γέλια με του Μπίλλυ τα αυγά

Με ευγένεια μεγάλη όλοι τάδιναν στον Μπίλλυ
ο φτωχός ο μετανάστης έγινε κομά ρεζίλη

Πριν κατέβει απ' το τραμ κι άλλο αυγό μπροστά ρολλάρει
Another one is here, λένε, σκύβει ο δόλιος να το πάρει.

Όταν πήγαινε ο Μπίλλυ το πρωί εις την δουλειά του
την βαλίτσα την κρατούσε πιο σφιχτά στην αγκαλιά του.

Το ποίημα είναι μια αληθινή ιστορία που συνέβει στον φίλο μου
Μιλτιάδη Μπαξεβανίδη την έλεγε ο ίδιος για να γελάμε

Τάσος Κολοκοτρώνης

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Η συμβίωση με την Ελένη και το Δήμο ήταν αρμονική, ζούσαμε σα μία οικογένεια με κατανόηση και αγάπη αλλά η επιθυμία να αποκτήσουμε κι εμείς μία στέγη πάνω από το κεφάλι μας ήταν ένα όνειρο από την αρχή .Πολλές φορές τα κλάματα του δικού μας μωρού ενοχλούσαν αυτούς τα βράδια και άλλοτε το δικό τους εμάς. Έτσι βάλουμε σκοπό να μαζέψουμε μία μικρή προκαταβολή και να αγοράσουμε ένα σπίτι κάπου γύρω στην ίδια περιοχή.

Το όνειρο αυτό κάποτε πραγματοποιήθηκε όταν βρήκαμε ένα σπίτι και το αγοράσαμε λίγο βεβιασμένα και λίγο ακριβούτσικο.(5.000 πάουντς) στην περιοχή του Pascoe Vale South στην οδό 229 O'Heas Road. Ήταν τούβλινο σπίτι εφραπτόμενο με άλλο με δύο υπνοδωμάτια . Ήταν κενό και μετακινηθήκαμε γρήγορα. Τις πρώτες μέρες κοιμόμασταν στο πάτωμα και τρώγαμε στο πάτωμα αλλά σιγά σιγά αγοράσαμε μεταχειρισμένα έπιπλα, τραπέζι και καρέκλες για την κουζίνα και κρεβάτι και μερικά σκεύη για να βολευτούμε .

Τους πρώτους μήνες η Χριστίνα δεν δούλευε γιατί είχε το μωρό αλλά εγώ τα κατάφερα και μόνος μου στα έξοδα διότι είχα καλή δουλειά και μισθό στο εργοστάσιο αεροπλάνων.

Η Χριστίνα η κόρη μας Αγγελική (Κική) κι εγώ μπροστά στο σπίτι μας

Στη δουλειά πήγαινα με το τραμ που ήταν κοντά στο σπίτι αλλά με έπαιρνε και ένας Μαλτέζος. Ο Τζό Γκαούτζη που δούλευε κι αυτός εκεί και έμενε κάπου εκεί κοντά μου , ήταν νιόπαντρος και καλός. Όταν έμαθε ότι έχουμε ένα δωμάτιο διαθέσιμο ζήτησε να του το νοικιάσουμε και αυτό μας βόλεψε που θα είχαμε λίγο βοηθητικό εισόδημα από το ενοίκιο αλλά και παρέα και το σπουδαιότερο ότι θα πήγαινα μαζί του στη δουλειά δίχως

να ταλαιπωρούμαι . Μαζί με το Τζό και τη Νέλλη ζήσαμε σχεδόν ένα χρόνο αρμονικά έως που και αυτοί αποφάσισαν να πάρουν δικό τους σπίτι και να φύγουν .

Έτσι το 1956 πέρασε με λίγες στερήσεις .Το όνειρό μου ήταν να αποκτήσω ένα αυτοκίνητο έστω και ένα σαραβαλάκι να μπορώ να πηγαίνω στη δουλειά αλλά και να εξερευνήσω τη Μελβούρνη. Μία μέρα τυχαία περνώντας από μία μάνδρα που μόλις είχε ανοίξει στην γειτονιά μου στην Bell St. Είδα ένα αυτοκίνητο Ford Custom line 8 Cyl. καινούριο μαρκαρισμένο με τιμή λιγότερο από τη μισή αξία. Μου φάνηκε παράξενο και πήγα να ρωτήσω. Πωλητής ήταν ο νεαρός γιος του Θορπ ο οποίος μου εξήγησε ότι το αυτοκίνητο ήταν από τους Ολυμπιακούς αγώνες που ήταν για τους επισήμους και το κράτος τα έδωσε στους ντίλερς για να τα πουλήσουν . Από ότι ήξερα όταν δούλευα στην αντιπροσωπεία των Χόλντεν ένα καινούριο Χόλντεν έκανε περί τα 1200 Πάουντς και το Κάστουμλάιν που ήταν το ακριβότερο από τα Φορντ έκανε τότε περίπου 1600 πάουντς και η τιμή πάνω στο μπαμπρίζ έγραφε 600 .Με λίγα παζαρλίκια το παιδί κατέβασε περί τα 20 πάουντς και αμέσως έδωσα μία προκαταβολή υπόγραφα τα συμβόλαια και το αγόρασα με δόσεις. Το πήρα και κατ ευθείαν πήγα να το δείξω στην Χριστίνα .Όταν το είδε δεν πίστευε στα μάτια της .Ένα μπλε και άσπρο με λιγότερα από 5000 μίλια στο κοντέρ .Το αυτοκίνητο της άρεσε αλλά όχι το χρέος, διότι ήμασταν χρεωμένοι και το σπίτι και άρχισε λίγο να γκρινιάζει .

Μετά από μερικές μέρες πήγα στη μάνδρα να μου βάλουν ένα μικρό γλόμπο στο πισινό φανάρι . Μόλις με είδαν έτρεξε ο πατέρας και γιος να μου πουν ότι είχαν κάνει τραγικό λάθος με την τιμή .

1957 Μπροστά στο σπίτι μας με το Ford Custom line με την Κική να κάθεται επάνω

Ζητούσαν να επιστρέψω το κάρο και να μου δώσουν άλλο .αλλά εγώ νομικά ήμουν κατοχυρωμένος διότι πλήρωσα τη τιμή που ήταν γραμμένη επάνω στο κάρο και δεν δέχτηκα να το επιστρέψω ,Θυμήθηκα που συχνά διάβαζα στα καταστήματα της πατρίδας . «Ουδέν λάθος αναγνωρίζεται μετά την απομάκρυνση εκ του ταμείου» . Είναι γεγονός ότι το αυτοκίνητο αυτό το χαρήκαμε όσο τίποτα άλλο .Κάθε Κυριακή πηγαίναμε εκδρομές σε διάφορα μέρη και σε λίγους μήνες ξέραμε σχεδόν όλα τα περίχωρα και τα ωραία μέρη της Μελβούρνης .Τα Σαββατοκύριακα, όταν δεν είχαμε δουλειά πηγαίναμε παρέα με τον Μιλτιάδη και Άννα Μπαξεβανίδη τον Κώστα και Μένια Κούμαρο και με άλλους φίλους εκδρομές και για κυνήγι που με την ευκαιρία αυτή απολαμβάναμε την

ωραία φύση και ύπαιθρο της Αυστραλίας και το φαγοπότι κάτω από τα ευκάλυπτοδενδρα βέβαια δεν γυρίζαμε ποτέ με άδειο σάκο .Εγώ δεν ήμουν και τόσο καλός στη σκοποβολή αλλά ο Μπίλ και ο Κώστας ήταν καλοί κυνηγοί όλο κάτι είχαν για στιφάδο.

Η ζωή βέβαια κυλούσε ήσυχα αλλά οι ανάγκες μεγάλωναν, έτσι αναγκαστήκαμε να νοικιάσουμε πάλι το ένα δωμάτιο στα αδέρφια Φιλώτα και Άγγελο Φαρμάκη για να έχουμε και έξτρα εισόδημα .Δεν άργησαν δε να φέρουν με πρόσκληση και την αδελφή τους την Αναστασία (Σούλα) που την βολέψαμε να μένει προσωρινά στο σαλόνι έως που να κάνουμε ένα ακόμα δωμάτιο γι αυτήν σαν επέκταση στο σπίτι . Εδώ η Χριστίνα και η Σούλα, που ήταν νεώτερή της ,ταιριάζανε απόλυτα και συμφωνήσαμε να μαγειρεύουμε το ίδιο φαγητό για όλους και να ψωνίζουμε για την διατροφή μας συνεταιρικά και το σύστημα δούλευε μια χαρά, έτσι κάναμε και οικονομία .

Η συγκατοίκηση ήταν αρμονική με αλληλοσεβασμό και αγάπη. Δεν άργησε δε ο Φιλώτας εκτός από κουμπάρος που έγινε στον πολιτικό γάμο μας στεφάνωσε δε και στον θρησκευτικό γάμο και βάπτισε την κόρη μας την Αγγελική (Κική). Αυτός ο θεσμός μας έκανε να είμαστε και να αισθανόμαστε σαν συγγενείς .

Μαζί μέναμε, μαζί τρώγαμε και μαζί κάναμε τις διακοπές του 1957 οδηγώντας από την Μελβούρνη στο Λέικ Έντρανς, Μπεγκα – Ούλα Ντάλα, Γόλογκονγκ, Κρουνάλα, Σίδνεϊ και Γκόσφορντ με το Φορντ και με δύο σκηνές κατασκηνώναμε σε δημόσιες κατασκηνώσεις που ήταν τότε άνευ πληρωμής .Βέβαια υπήρχαν τα χοτέλς που ήταν και μπυραρίες αλλά όχι μοτέλ. Στο γυρισμό ήρθαμε από το Χιουμ Χάϊγουέι και μέσο Καμπέρας για να δούμε και άλλες πόλεις και χωριά .

Όταν η Κική μας έγινε 6 μηνών η Χριστίνα αποφάσισε να πάει στη δουλειά για να ενισχύσει λίγο τα οικονομικά μας αλλά θα έπρεπε να δουλεύει απογευματινή βάρδια για να μη μένει το μωρό πολλές ώρες σε ξένα χέρια .Το πρώτο άτομο που ανάλαβε να κοιτάξει την Κική ήταν ο αδελφός του Κώστα Κούμαρου ο Τζίμης που έμενε στο Κόμπουρκ κάπου δύο χιλιόμετρα από το σπίτι μας και ήταν άνεργος και νεοφερμένος . Ήταν καλός και την πρόσεχε μόνο για δύο ώρες ως που να γυρίσω εγώ από την δουλειά για να την πάρω .Μετά την φρόντιζα εγώ ως που να έρθει η Χριστίνα από την δουλειά, κατά τις 11μμ. Δούλευε στο Μπράνσγουϊκ στη καλτσοβιομηχανία νάιλον του Χόλπρουφ..

Αυτό δεν διήρκησε πολύ διότι ο Τζίμης έπιασε δουλειά Έτσι βρήκαμε την Μαρία (Λαλοπούλου) Φαρμάκη που είχε παντρευτεί με δική μας προξενιά τον πρώτο εξάδελφο του Φιλώτα και ήταν σε ενδιαφέρουσα και δεν δούλευε . Ήθελε να την προσέχει για λίγες ώρες. Το μόνο που τώρα η απόσταση ήταν τρία χιλ. πιο μακριά από το σπίτι μας και κοντά μία ώρα περπάτημα αλλά την πρόσεχε σα να ήταν δικό της παιδί .Όταν σχολνούσα εγώ πήγαινα και την έπαιρνα και βάδιζα την ίδια απόσταση πίσω στο σπίτι . Στο σπίτι ήταν η Σούλα που βοηθούσε στο τάισμα και στο καθάρισμα του μωρού . Εμένα μου άρεσε να την ταΐζω εκείνες τις ωραίες σουπες .Η Μαρία την παρατάιζε και όταν έπαιρνα εγώ να την ταΐσω δεν ήθελε το παιδί να φαι άλλο και γύριζε το κεφαλάκι της άλλου. Έτσι την κουταλιά την κατέβαζα εγώ που ήταν νόστιμη σουπά .Όταν ερχόταν η Χριστίνα ρωτούσε αν τάισα το μωρό και της έλεγα «Ω...βέβαια έφαγε μια χαρά»

Μετά τη δουλειά πήγαινα να πάρω την Κική Πίναμε μετά από ένα καφεδάκι με τον Γεώργιο και την Μαρία, έπαιρνα το πρεμ και τραβούσα στα γρήγορα για το σπίτι. Περνούσα πάντα από τους ίδιους δρόμους και τα πεζοδρόμια και χάζευα τις αυλές των σπιτιών .Εκεί κοντά στο σπίτι που έμενε η Μαρία πάντα έβλεπα να παίζουν τα παιδιά και τα χαιρόμουν . Ένα απόγευμα περνώντας μπροστά από την αυλή που παίζανε τα παιδιά

μαζεύτηκαν όλα μαζί και με μια φωνή για να με κοροϊδέψουν, φώναζαν. « Hello silly man with the gram» αλλά ασταμάτητα. Μου κακοφάνηκε. Ντράπηκα και έγινα ρεζίλι εκεί γύρω στη γειτονιά Έτρεξα να τα φοβηρίσω αλλά εξαφανίστηκαν . Την άλλη μέρα και κάθε μέρα με περίμεναν τα άτιμα να περάσω απ' εκεί για να με κοροϊδέψουν .Μετά άλλαξα δρόμο και με χάσανε και ησύχασα.

Στο διάστημα αυτό ο Φιλώτας γνώρισε την Λουλού ,Τρίτη και μεγαλύτερη κόρη του γνωστού ράφτη της Μελβούρνης του Κώστα Τύρου (Γάλλου) που είχε το ραφείο του στην Λόνσδαηλ στριτ στο σίτυ. Και στη συνέχεια αρραβωνιαστήκανε . Η δεύτερη ήταν παντρεμένη με τον Γιάννη Ηλιάδη τον Ροδίτη που είχαν εστιατόριο και η μικρή με τον δικηγόρο τον Μπίλ Βάση

Η ρουτίνα της μεταναστευτικής ζωής είχε γίνει πια συνήθεια και άλλαζε κάπως όταν ερχόταν το Σαββατοκύριακο με τις επισκέψεις ,με τις εκδρομές και τα μπαρ-μπε-κιού. Δεν υπήρχε εβδομάδα που να μη γινόταν κάποιος γάμος η βάπτιση και να μη γιόρταζε κάποιος η κάποια .Αν όχι πηγαίναμε στους Ελληνικούς κινηματογράφους που ήταν το Άστρο στην Σανκίλντα και στο Ιντερνάτιοναλ στο Ρίτσμοντ του Στάθη Ραφτόπουλου.

Το σπίτι μας δεν άδειαζε από ενοικιαστές. Όταν αρραβωνιάστηκε ο Φιλώτας Φαρμάκης έφυγε αλλά δεν άργησε να παντρευτεί και να νοικιάσει σπίτι. Τότε και τα αδέρφια του Σούλα και Άγγελος μετακινήθηκαν μαζί του και στη θέση τους ήρθαν το νεαρό αντρόγυνο από την Κόρινθο Κώστας και Γιαννούλα Σταματέλου. Δούλευαν και οι δύο αλλά ο Κώστας είχε και μία πάρτ τάιμ δουλειά. Πουλούσε τυρί φέτα .Είχε ένα παλιό αυτοκίνητο και στα πισινά καθίσματα είχε τους ντενεκέδες με τα τυριά και το είχε μετατρέψει σε τυροκομείο .Γύριζε από σπίτι σε σπίτι και πουλούσε τυρί Το κάρο του δε και η γειτονιά όλη όταν είχε ζέστη μύριζε σαν τυροκομείο, μάλλον βρώμαγε αλλά έβγαζε έξτρα λεφτά. Η Γιαννούλα και ο Κώστας ήταν καλοί κάναμε καλή παρέα και η Γιαννούλα τον φώναζε «Πουλάκι μου» χαϊδευτικά, (Ας ήταν και μαντράχαλος) .

Η Γιαννούλα με το «πουλάκι» της με την σκληρή δουλειά και τις μεγάλες οικονομίες μετά από λίγο καιρό έφυγαν πίσω στη πατρίδα τους την Κόρινθο .αγοράσανε σπίτι εκεί και εγκαταστάθηκαν μόνιμα .

Πριν βέβαια από όλους αυτούς τους ενοικιαστές, ήρθε η αδελφή της Χριστίνας η Αμαλία με πρόσκληση του Τάκη Φαρμάκη η οποία τον είχε αρραβωνιαστεί μετά από μία σύντομη γνωριμία που είχαν στην Ελλάδα όταν ήταν να μετανάστευση κοντά στα αδέρφια του. Ο αρραβώνας αυτός δεν είχε καλό τέλος, διότι ,Ο Τάκης όταν ήρθε εδώ πιο μπροστά δεν τα βρήκε τα πράγματα όπως τα περίμενε να είναι .Από πλευράς δουλειάς ,από κοινωνική ζωή κλπ. Έπεσε σε μελαγχολία και αποφάσισε να επιστρέψει στην Ελλάδα ενώ η Αμαλία ταξίδευε για την Αυστραλία .Ο αρραβώνας τους βέβαια πάγωσε για λίγο αλλά το πιο θλιβερό γεγονός ήταν όταν μάθαμε ότι ο Τάκης έπεσε στις σιδηροδρομικές γραμμές της Θεσσαλονίκης μπροστά στην ταχεία αμαξοστοιχία και αυτοκτόνησε. Η είδηση ήταν συγκλονιστική για όλους μας και ιδιαίτερα στα αδέρφια του και για την Αμαλία .Η ζωή βέβαια συνεχίστηκε και σε λίγους μήνες η Αμαλία γνωρίστηκε με τον Νίκο Βασιλειάδη από τον Άγιο Παύλο της Χαλκιδικής και τον παντρεύτηκε και έκανε οικογένεια .

Από την πρώτη χρονιά που ήρθε η Χριστίνα στη Μελβούρνη(1955) έκανε προσπάθειες να βρει δουλειά σε Ελληνικό σχολείο. Ήταν πτυχιούχος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης και ήθελε να εξασκεί το επάγγελμά της και να διδάσκει τα Ελληνικά αλλά δυστυχώς δεν τα κατάφερε. Τότε υπήρχε μόνο ένα Ελληνικό σχολείο που ήταν της Ελληνικής Κοινότητας Μελβούρνης και Βικτορίας και μία εκκλησία του Ευαγγελισμού

που άνηκε κι αυτή στην Κοινότητα . Δασκάλα στο σχολείο ήταν η κυρία Βραχνά και ο Σπύρος Άλτης. Όταν της ζήτησε να εργαστεί εκεί η απάντηση της ήταν, και την συνέστησε να βρει δουλειά σαν μοδίστρα η σε κανένα εργοστάσιο. Ήταν λίγο απογοητευτικό αλλά έτσι ήταν τότε τα πράγματα. Και αυτό έκανε διότι έπρεπε να εργαστεί από ανάγκη

Θυμάμαι θα ήταν αρχές του 1957 πρόεδρος της Κοινότητας Μελβούρνης είχε εκλεγεί ο Δημήτριος Ελεφάντης, τηλεφωνήσαμε και πήγαμε να τον δούμε στο σπίτι του κάπου στο Ρίτςμοντ για να τον παρακαλέσει η Χριστίνα να την διορίσει αλλά έμεινε μόνο με την υπόσχεση.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΠΡΑΝΣΓΟΥΙΚ

Ενώ τα χρόνια περνούσαν και οι μετανάστες έφταναν κατά χιλιάδες οι ανάγκες να γίνουν και άλλες εκκλησίες και σχολεία Ελληνικά ήταν προτεραιότητα των ιθυόντων .Οι συνοικίες που συγκέντρωναν πολλούς μετανάστες ήταν τα γύρω προάστια που ήταν κοντά στην πόλη της Μελβούρνης εκεί που υπήρχαν βιομηχανικές εγκαταστάσεις και τα βιοτεχνικά κέντρα. Αυτά ήταν το Βράνσγουϊκ, Πρέστον, Κόλινγουντ, Ρίτςμοντ. Περάν. Πορτ Μέλμπουρν. Φούτσκραη Γιάραραβιλ και άλλες περιοχές.

Η περιοχή του Μπράνγουϊκ μπορώ να πω ότι ήταν η πολυπληθέστερη σε Έλληνες από όλες τις περιοχές. Ένας από του πρώτους που εγκαταστάθηκε εκεί ήταν ο Γιάννης Ρέντζης που ήρθε το 1949 από τα μέρη της Σπάρτης και συγχρόνως έφερε όλη του την οικογένεια και αγόρασε σπίτι στην Μπλάθ στ. Δεν άργησαν να τον ακολουθήσουν και να εγκατασταθούν στην περιοχή αυτή όχι μόνο οι Λάκωνες αλλά και άλλοι από την Πελοπόννησο αλλά και από άλλα μέρη της Ελλάδος. Οι κάτοικοι ένιωσαν τότε την ανάγκη να δημιουργήσουν και να κτίσουν εκκλησία και σχολείο για τις ανάγκες του κόσμου.

Για το σκοπό αυτό το 1957 πρωτοστάτησαν τότε θυμάμαι πρώτα με την ηθική και λίγο οικονομική βοήθεια του μπάρμπα Γιάννη Ρέντζη και μετά οι νεαροί και ενθουσιώδεις πατριώτες .Ηλίας Ρέντζης, Γεώργιος Πανουτσόπουλος Μιχάλη Γιατράκος, Φιλώτας Φαρμάκης και Αθανάσιος Βλαχονάσιο να ιδρύσουν πρώτα το Ελληνικό σχολείο και μετά να προχωρήσουν στο δύσκολο έργο να κτισθεί σχολείο και μία εκκλησία .

Την εποχή εκείνη ήρθε στη Μελβούρνη από την Ελλάδα ο Αρχιμανδρίτης Ιερόθεος Κουρτέσης και διορίστηκε στην μοναδική τότε εκκλησία της Κοινότητας στον Ιερό Ναό του Ευαγγελισμού αλλά γρήγορα ήρθε σε διένεξη με το πρόεδρο Δ. Ελεφάντη και τους υποστηρικτές του για το ποιος θα ελέγχει την εκκλησία και τα οικονομικά της και αυτή ήταν η αρχή της διαίρεσης της παροικίας σε κοινοτικούς και σε αρχιεπισκοπικούς..

Μετά από μικρή απουσία του ο Ι. Κουρτέσης επιστρέφει και ιδρύει δική του κοινότητα και εκκλησία και παράλληλα βοηθάει και τους πρωτεργάτες και Έλληνες κατοίκους του Μπράνσγουικ να ανοίξουν σχολείο και να χτίσουν εκκλησία στην περιοχή τους. Μετά από λίγο καιρό έρχεται σε διένεξη και με την Αρχιεπισκοπή και αποσπάται ιδρύοντας αυτοκέφαλη εκκλησία που θα ανήκει στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων όπου ο διχασμός αυτός διήρκησε μέχρι το θάνατο του

Ο Ηλίας Ρέντζη που δούλευε τότε στο εργοστάσιο κατασκευής σχοινιών του James Miller με τον σπιτονοικοκύρη μας τον Δήμο ήξερε ότι η Χριστίνα ήταν δασκάλα .Έτσι μία μέρα το 1959 μας επισκέφθηκε μαζί με τον Θαν. Βλαχονάσιο (ο οποίος έτυχε να δουλεύει στο εργοστάσιο υφαντουργίας της ΥΦΑΝΕΤ στη Θεσσαλονίκη μαζί με την μητέρα της Χριστίνα) και ζήτησαν από την Χριστίνα να ιδρύσει ένα σχολείο για τα

παιδιά των μεταναστών του Μπράνσγουικ που θα λειτουργούσε μετά τις εργάσιμες ώρες (5-7μμ). Όσο για το χώρο ο συμπατριώτης του μπάριμπα Γιάννη κύριος Παπατζανητέας που είχε ένα μεγάλο Μίλκ Μπαρ επί της Σύνδνεϊ ρόουντ παραχώρησε μία αποθήκη δίχως παράθυρα και φωτισμό στο μικρό και στενό δρόμο επί της 3 Albot St. για το σκοπό αυτό.

Τώρα, βρήκανε την δασκάλα ,την αποθήκη για αίθουσα διδασκαλίας .και αρκετά παιδιά που ήρθαν με τους γονείς τους από την Ελλάδα και λίγα γεννημένα εδώ, αλλά δεν υπήρχαν θρανία ούτε και πίνακας .Προσωρινά τα παιδιά καθόντουσαν πάνω σε κάσες από γάλατα και κόκα κόλας και γράφανε πάνω στα γόνατά τους . Ο μπάριμπα Γιάννης εκεί που δούλευε είχανε μεγάλα κιβώτια .Εφερνε αυτά που ήταν άχρηστα και από αυτά κάναμε εγώ αυτός και ένας άλλος μερικά θρανία για να βολευτούν τα παιδιά .Μετά αγόρασα ένα μεγάλο μάσονάϊτ το έβαψα μαύρο έκανα και την κορνίζα του και έγινε ένας ωραίος πίνακας και το σχολείο άρχισε με περίπου 50-60 παιδιά και φαινόταν να παίρνει σάρκα και οστά..

Η πρωτοβουλία αυτή ενθάρρυνε όλους τους κατοίκους. Η προσωρινή αυτή επιτροπή που λειτουργούσε και σαν Κοινοτικό Συμβούλιο προσέλκυσε το ενδιαφέρον πολλών συμπαροίκων και αποφασίστηκε να αγοραστεί οικόπεδο η σπίτι και να μεταφερθούν μελλοντικά τα παιδιά εκεί. Μέχρι που να γίνει όμως αυτό το πράγμα πέρασαν δύο χρόνια και στο διάστημα αυτό η Χριστίνα εργαζόταν και ξόδευε, δίχως να πληρώνεται, με την υπόσχεση κάποτε να την πληρώσουν.

Ή υπόσχεση αυτή βέβαια δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ αλλά ούτε αναγνωρίστηκε από την Κοινότητα η συμβολή της, κάποτε, μετά τη διάλυση της Κοινότητας σε μία ομιλία ο κ. Ηλία Ρέντζης είπε μερικά επαινικά λόγια για τη συμβολή της

1959 Εδώ από τα εγκαίνια της του θεμέλιου λίθου για την ανέγερση της εκκλησίας Αγίου Βασιλείου του Βράνσγουϊκ. Ο Επίσκοπος Ιεζεκιήλ και δεξιά του ο Ιερόθεος Κουρτέσης, Αθανάσιος Βλαχονάσιος και ο Γιάννης Ρέντζης

Επειδή η Κοινότητα του Μπράνσγουϊκ έχει μεγάλη και ενδιαφέρουσα ιστορία στην παροικία μας και δεν είμαι ειδικός για να την γράψω οι συμπάροικοι Αλέκος Αγγελίδης και Τάκης Ευστρατιάδης έχουν εκδώσει ένα λεπτομερές και ενδιαφέρον βιβλίο 182

σελίδων που βρίσκεται σε κάθε βιβλιοθήκη των Δήμων Μελβούρνης και περιχώρων και αξίζει να διαβαστεί..

Είναι τα «30 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΜΠΡΑΝΣΓΟΥΙΚ»

Να προσθέσω εδώ ότι η Χριστίνα ίδρυσε το Ελληνικό απογευματινό σχολείο που λειτούργησε επί 30 χρόνια .Στο διάστημα αυτό ιδρύθηκε και το ενιαίο ημερήσιο δίγλωσσο σχολείο το BRUNSWICK GRAMMAR SHOOOL της Κοινότητας που λειτούργησε πάνω από 15 χρόνια και Διευθύντρια ήταν η κόρη μας Άννα Mackey (Κολοκοτρώνη) . Όταν η Κοινότητα έφτασε σε μααρασμό και η Αρχιεπισκοπή δεν συμπαραστάθηκε για να τη σώσει, η Κυβέρνηση του Κένετ το έκλεισε αφήνοντας όλους τους δασκάλους δίχως δουλειά αλλά και έξι μήνες απλήρωτους .

Καλά είτε μια φορά ο Ρέντζης «Η μαμά το άρχισε και η κόρη το έκλεισε».Όχι βέβαια ότι το ήθελε η ίδια. αλλά οι κακοτυχίες της εποχής και άσχημες συγκυρίες.

Η Κοινότητα σήμερα δεν υπάρχει αλλά λειτουργεί σαν ενορία υπό την αιγίδα της Αρχιεπισκοπής .

Ας επιστρέψω πάλι στα χρόνια πριν να ιδρυθεί του απογευματινού σχολείο του Μπράνσγουικ.

Η ταλαιπωρία να έχει μια γυναίκα μωρό και να έχει ανάγκη να δουλεύει σε εργοστάσιο η οπουδήποτε αλλού ήταν θυσία της μητρικής στοργής και φροντίδας για το παιδί που μπορούσε να έχει σοβαρές επιπτώσεις αργότερα στο παιδί αλλά και στους γονείς, αλλά όλα αυτά τα πράγματα τα βάζαμε σε δεύτερη μοίρα για την ανάγκη του βιοπορισμού.

Μετά όταν η Μαρία γέννησε το δικό της παιδί και για λίγο ακόμα πρόσεχε την Κική μας και σαν δική της, αλλά δεν μπορούσε πλέον να κοιτάζει δύο. Τότε αναγκαστήκαμε να νοικιάσουμε το ένα δωμάτιο μας σε ένα νεαρό ζευγάρι την Άννα και τον Μιχάλη από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου που είχαν και αυτοί ένα κοριτσάκι και ή Άννα δεν εργαζόταν. Δέχτηκε αντί μίας αμοιβής να επιβλέπει και το δικό μας μωρό. Για αρκετό καιρό ήταν καλά έως που το κοριτσάκι του δεν τα περνούσε καλά με το δικό μας οπότε αναγκάστηκαν να μετακινήσου αλλού ,

Μετά την πήγαμε σε μία γειτόνισσα μας την κ. Αθανασία που έμενε σε λίγη απόσταση από το σπίτι μας στο ίδιο δρόμο αλλά εκεί δεν τα πήγαινε καλά με την Κική ο γιος της ο Λίο ώσπου μια μέρα της έκοψε το μάγουλο με ένα γυαλί .Ευτυχώς δεν άφησε σημάδι .Ναι, η Κική μας δοκίμασε πολλές νταντάδες μία απ' αυτές ήταν και η άλλη γειτόνισσα μας από την Αίγυπτο η κυρία Θεοδώρα .Αυτή την κοίταξε για μία μόνο εβδομάδα διότι όπως μας έλεγε η Κική δεν άφηνε ντουλάπα για ντουλάπα στην κουζίνα να μη βγάζει έξω όλες τις κατσαρόλες και τα τηγάνια για να παίξει, έτσι δεν την πήγαμε εκεί ξανά.

1963 Στο μικρό δωμάτιο του ξύλινου σπιτιού η κ. Κολοκοτρώνη διδάσκει τραγούδια στα παιδιά του απογευματινού σχολείου

1963 Τα κορίτσια του σχολείου του Βράνσγουι στη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου που ήταν και τα πρώτα της παροικίας σε θέατρο, επιδείξεις χορού και στολών

1963 Σχολική γιορτή των Χριστουγέννων. Τα κοριτσάκια που κάθονται είναι η κόρη μου η Αγγελική και η Άννα, ο γιος του Ιατράκου, η κ. Κολοκοτρώνη, Ευπρ. Ριγάκου και Όρθιοι από αρ. Ο Γ. Πανουτσόπουλος, με τα γυαλιά Γιάννης Ρέντζης, Αη Βασίλης αγνωστος Βλαχονάσιος ,Η Ρέντζης και Κ. Ζήκος.

1978 δεξιά η κυρία Χριστίνα Κολοκοτρώνη στην αυλή του σχολείου της κοινότητας

1963 η Αγγελική Κολοκοτρώνη (θυγατέρα μας) απαγγέλλει ποίημα για την 28^η Οκτωβρίου 1940

1982 Το απογευματινό σχολείο Glenroy παράρτημα της κοινότητας Μπράνσγουικ με τις δασκάλες αριστερά Μένια Κούμαρου και αριστερά Χριστίνα Κολοκοτρώνη

Δουλειά ως κτηματομεσίτης (Part time)

Κατά τα τέλη του 1959 οι πωλήσεις των οικοπέδων σε όλες τις περιοχές ήταν σε έξαρση .Ο κόσμος αγόραζε με λίγη προκαταβολή οικόπεδα στα προάστια αλλά και έξω στην επαρχία διότι ήταν φθηνά. Ο Φιλώτας ο κουμπάρος ήδη ήταν στη δουλειά αυτή ως πωλητής στην εταιρία Wilmore & Randell και έκανε καλά χρήματα .Με παρότρυνε να πουλάω κι' εγώ μετά την δουλειά μου πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι που έμεναν Έλληνες .Δοκίμασα και είδα ότι ο κόσμος αγόραζε δίχως να τα δει, ακόμα και από τους πολύχρωμους χάρτες .Τις πρώτες μέρες έβγαζα περισσότερα χρήματα σε μία μέρα από ό, τι κέρδιζα σε μία εβδομάδα στο εργοστάσιο Στο κόλπο ήρθε και ο Άγγελος Με τον Άγγελο πηγαίναμε παρέα και γυρίζαμε στα γνωστά σπίτια μέχρι και τα μεσάνυχτα . Πολλές φορές γυρίζαμε μπουκωμένοι από τους καφέδες και μεθυσμένοι από μύρα και τα κεράσματα .

Όταν είδαμε ότι η δουλειά πήγαινε καλά αποφασίσαμε ν' ανοίξουμε και ένα γραφείο. Εγώ όμως δεν ήθελα να αφήσω τη δουλειά μου με κανένα τρόπο διότι εκείνη ήταν σίγουρη .Σκέφτηκα να ζητήσω άδεια για 6 μήνες με το δικαιολογητικό ότι η γυναίκα μου ήταν άρρωστη από αρθριτικά και έπρεπε να τη συνοδεύσω να πάει στα θερμά λουτρά του Κουήνσλαντ. Όταν τους το είπα δεν φέρανε αντίρρηση αλλά ήθελαν πιστοποιητικό γιατρού

Στη γειτονιά μου είχα τον γιατρό μου τον Mr.Davies, ήταν και Δήμαρχος του Κόμπουρκ. Ήταν ηλικιωμένος και έμπειρος γιατρός Μόλις έμπαινα στο ιατρείο του ήξερε αν ήμουν άρρωστος ή όχι ,και σπάνια αρρώσταινα .Όταν μ' έβλεπε στο πρόσωπο αμέσως έλεγε. «Τι είπες στο μπόση σου ότι έχεις και πόσες μέρες θέλεις να είσαι άρρωστος?».Ντρεπόμουν λίγο αλλά τι να έκανα;

Μια μέρα πήγα και ήταν ώρα που έπινε το πρωινό καφέ του . Μου είπε να περιμένω να πάρει τον καφέ του και θα γύριζε . Είχε μεγάλο αρχοντικό σπίτι επί της Bell.St. Έφυγε από το ιατρείο και δεν γύρισε για αρκετή ώρα. Μετά άκουγα να παίζει κάποιος ωραίο πιάνο.(Σίγουρα ήξερα ότι αυτός έπαιζε).

Ήρθαν και καναδυό άλλοι και όλοι τώρα ακούαμε μουσική και περιμέναμε .Ένας ,που κι' αυτός ήξερε ότι αυτός παίζει το πιάνο βγήκε έξω από το ιατρείο και χτύπησε το κουδούνι της πόρτας αρκετές φορές για ν' ακούσει και αμέσως μπήκε πάλι μέσα .Ήρθε αμέσως και όταν μας είδε ζήτησε συγνώμη λέγοντας ότι ξέχασε ότι είχε πελάτες .

Τώρα για την εξάμηνη άδεια που ήθελα πήγα και του είπα την αλήθεια τι ήθελα να κάνω και άφησα σ' αυτόν να αποφασίσει αν ήταν καλή η ιδέα . Το σκέφτηκε και μου λέει είναι ΟΚ. Μου έδωσε ένα πιστοποιητικό λέγοντας ότι θα πρέπει η ασθενής να συνοδεύεται από τον σύζυγο της για έξι μήνες και η δουλειά τελείωσε δίχως φασαρίες. Να πω εδώ ότι η επισκέψεις των γιατρών τότε ήταν ένα πάουντ (μία λίρα),αυτός έπαιρνε μόνο μισή (τεν μποπ) και το παρατσούκλι του μεταξύ μας ήταν (ο γιατρός τεν μποπ)

Το γραφείο που ανοίξαμε ήταν επί της Σίδνεϊ ρόουντ δίπλα από το ψαράδικο του Αποστολάκου και στο χοτέλ του Αντώνη Ρέντζη .

Οι δουλειές στην αρχή πήγαιναν καλά αλλά το 1960 τα πράγματα άρχισαν να μη πήγαιναν τόσο καλά .Είχαμε κρίση στις δουλειές και άρχισε χρηματιστηριακός περιορισμός. Οι τράπεζες περιόρισαν τα δάνεια και ο κόσμος όχι μόνο δεν αγόραζε οικόπεδα και σπίτια αλλά έχανε κι' αυτά που είχε αγοράσει . Τότε αποφασίσαμε και

κλείσαμε το γραφείο. Εγώ ευτυχώς είχα άδεια και επέστρεψα πίσω στην ωραία μου δουλειά και ο Άγγελος βρήκε δουλειά εκεί κοντά μου στα αεροπλάνα..

Γνωριμία με την ξαδέλφη της Χριστίνας (Χριστίνα Σαμόλαδα)

Στις αρχές του 1960 μας επισκέφθηκε η δεύτερη εξαδέλφη της Χριστίνας από τα Άνω Πορρόια η Χριστίνα Σαμόλαδα με τον αρραβωνιαστικό της τον Βενιζέλο Κονάκα που ήταν κι' αυτοί μετανάστες. Είχε έρθει με πρόσκληση του και επρόκειτο να παντρευτούν σύντομα .Με την ευκαιρία που στο σπίτι μας δεν είχαμε ενοικιαστές ήρθαν να μείνουν μαζί μας αλλά και για παρέα .Οι δύο Χριστίνες και εξαδέλφες ταιριάζανε μια χαρά αλλά και γώ με τον Βενιζέλο. Όλοι μας κάναμε καλή παρέα και σαν παλιότεροι στα πρώτα βήματά τους εδώ τους συμπαρασταθήκαμε σε ότι μπορούσαμε

Ο Βενιζέλος είχε υπηρετήσει ως εθελοντής στο Τεχνικό Σώμα Στρατού όπως κι εγώ και είχε την ειδικότητα του οπλουργού και όταν απολύθηκε ήταν εκπαιδευτής .αλλά στην Αυστραλία ήταν δύσκολα να εξασκήσει το επάγγελμα αυτό έτσι στην αρχή έκανε διάφορες δουλειές. Πουλούσε ψάρια με τον συμπατριώτη του Κώστα στα σπίτια των Ελλήνων και στα χοτέλ δούλεψε για ένα διάστημα στο εργοστάσιο ελαστικών και στο εργοστάσιο της μύρα ως οδηγός και διάνεμε βαρέλια μύρας στα χοτέλ που ήταν αρκετά δύσκολη και βαριά δουλειά . Σκέφθηκα και κάναμε μερικά δικαιολογητικά μηχανικού και με σύσταση δική μου έπιασε δουλειά στα Εργοστάσια Αεροπλάνων με καλό μισθό και άνετη δουλειά από όπου και ιδιώτευσε λόγο υγείας στα τέλη του 1994

Μελ.20-12-61.Εδώ συνοδεύω την εξαδέλφη της Χριστίνας στην εκκλησία .Χριστίνα Σαμολαδά που θα παντρευτεί τον Βενιζέλο Κονάκα από την Αριδαία Πέλλης

Εδώ μετά την στέψη ο κύριος και η κυρία Κονάκα.

Σύντομα αποφασίσανε να παντρευτούνε και αυτό ήταν ένα ευχάριστο γεγονός και γι αυτούς και για μας που μας πρότειναν να αντιπροσωπεύσουμε τους γονείς τους που δεν μπορούσαν να είναι μαζί τους. Ιδίως την Χριστίνα την συνόδευσα εγώ στην εκκλησία στη θέση του πατέρα της και αυτό ήταν μεγάλη τιμή για μένα

Ο Βενιζέλος εκτός που είχε δύσκολη δουλειά στο εργοστάσιο της μύρα να κάνει διανομή στις μπουραρίες τα βαρέλια με την μύρα δούλευε πουλώντας τις ελεύθερες ώρες ψάρια και τα Σαββατοκύριακα σαν γκαρσόνι στο κέντρο Κόπα Καμπάνα στο Μπράνσγουικ. Από την δύσκολη δουλειά που έκανε κατόρθωσα να τον πάρω στο εργοστάσιο αεροπλάνων σαν μηχανικό και έτσι από τότε που έπιασε δουλειά εκεί μέχρι και που τελείωσε είχε άνετη δουλειά και καλά χρήματα Μαζί μας έμειναν έως ότου αγόρασαν κι αυτοί αργότερα σπίτι πολύ κοντά σε μας Έτσι εκτός που συγκατοικήσαμε για αρκετό καιρό ήμασταν και γείτονες για αρκετά χρόνια και καλοί φίλοι και συγγενείς

Ένα άλλο ευχάριστο γεγονός για μας ήταν ότι η Χριστίνα έμεινε έγκυος για το δεύτερο παιδί μας και αυτό μας χαροποίησε όσο τίποτα άλλο Έτσι στις 2 Ιουλίου του 1960 είχαμε δεύτερο και χαριτωμένο κοριτσάκι που της δώσαμε το όνομα Άννα (μητέρα της Χριστίνας). Για αρκετούς μήνες τώρα έπρεπε να διακόψει την δουλειά της για τη φροντίδα των παιδιών που ήταν και το πρώτο μέλημα της .

Δεν πέρασαν όμως έξι μήνες που γύρισε πάλι στη δουλειά αλλά μόνο στο απογευματινό σχολείο. Έπαιρνε μαζί την Κική που τώρα ήταν 4 χρονών μέσα στην τάξη και την Άννα την είχε μέσα στο καροτσάκι της που ήταν ήσυχο μωρό και δεν εμπόδιζε την διδασκαλία . Αυτό συνεχίστηκε για αρκετό καιρό και με αρκετή ταλαιπωρία έστω και αν ήταν μόνο για λίγες ώρες .

Η τύχη της Χριστίνας

Η δουλειά της στο σχολείο δεν ήταν και τόσο εύκολη, πολλά παιδιά πολλές σκοτούρες και εκτός από τα παιδιά του σχολείου που σχετικώς τα Ελληνόπουλα ήταν φρόνιμα είχε και την εξωτερική επέμβαση από τα άτακτα παιδιά των Αυστραλών που για κάποιο λόγο δεν συμπαθούσαν τους Έλληνες και τα Ελληνόπουλα που έκαναν σχολείο στη γειτονιά και συχνά πετούσαν πέτρες και κροτίδες. Μία μέρα έσκασε μία κροτίδα μέσα στην τάξη την οποία πέταξε ένα παιδί από το ανοιχτό παράθυρο και κατατρόμαξε όλους. Βγήκε η Χριστίνα έξω και έπιασε το παιδί που νόμισε ότι το πέταξε και του έδωσε με την παλάμη της ένα χτύπημα στον πρισινό του και του είπε να φύγει. Έφυγε το παιδί αλλά έτυχε το παιδί αυτό να είναι γιος του γιατρού που ήταν δίπλα από το σχολείο στην Μπλάηθ στ. Μετά από λίγη ώρα ήρθε ο γιατρός με έναν αστυνομικό για να ανακρίνει την Χριστίνα και να μάθει γιατί το κτύπησε και κακοποίησε το γιο του και τραυμάτισε τα αισθήματά του παιδιού του.

Το παιδί ούτε τραύματα είχε ούτε και κακώσεις και τους είπε ότι του έδωσε ένα ελαφρό χτύπημα μόνο για να μη έρχεται κοντά στη αίθουσα και πετάει μέσα πέτρες και τις κροτίδες του. Τα ρατσιστικά τους όμως αισθήματα ήταν φανερά όταν ο αστυνομικός την απείλησε ότι θα την κλείσει μέσα. Ακόμα και το σχολείο αν το ξανακάνει και αμέσως υπέβαλαν μήνυση εναντίον της για κακοποίηση ανηλίκου .

Το γεγονός αυτό η Χριστίνα το ανέφερε στον πρόεδρο της Κοινότητας κ. Ηλία Ρέντζη, ο οποίος γνώριζε για τα θλιβερά αυτά επεισόδια με τα αυστραλεζάκια. Αμέσως ο Ηλίας Ρέντζης., ο Μιχ. Γιατράκος και ο Γιώργος. Πανουτσόπουλος πήγαν να δουν τον γιατρό

και να του επιστήσουν την προσοχή. Ότι εάν δεν αποσύρει αμέσως την μήνυση και δεν πάει ο γιος του να ζητήσει συγνώμη από την δασκάλα κ Κολοκοτρώνη και από τα παιδιά θα έχει σοβαρές συνέπειες με μοϊκοτάρισμα από τους πελάτες του που οι 95% ήταν Έλληνες και γονείς των παιδιών.

Φαίνεται ότι το σκέφτηκε καλά. Την άλλη μέρα ήρθε ο γιατρός με τον γιο του και ζήτησαν συγνώμη από την Χριστίνα και από τα παιδιά και έδωσαν για δώρο στην Χριστίνα ένα ωραίο στυλό και απέσυρε την μήνυση . Θυμάμαι την άλλη μέρα πήγαμε μαζί με την Χριστίνα στο σπίτι του γιατρού και του πήγαμε ένα δώρο και σοκολάτες για το γιο του και γίνανε οι καλύτεροι φίλοι .

Για το επεισόδιο αυτό η Χριστίνα πήγε και αγόρασε ένα λαχείο Τάταρσαλ της κλήρωσης 1274 και το ονόμασε (όπως επιβαλλόταν τότε , Good Luck). Ο πρώτος λαχνός τότε ήταν δέκα χιλιάδες πάουντς .Όταν κληρώθηκε το λαχείο στις 27-11-1962, που ήταν αιτία να το αγοράσει, έτυχε τον δεύτερο λαχνό που ήταν 2.000 πάουντς (λίρες) . Αρκετά χρήματα για την εποχή να αγοράσει κάποιος ένα σπίτι ξύλινο. Η έκπληξη ήταν όταν την επισκέφθηκε ο διευθυντής της τράπεζας πρωί πρωί στο σπίτι να της πει το νέο ότι ήταν η τυχερή του δεύτερου λαχνού και αν ήθελε να τα καταθέσει στην τράπεζά του .Έπαθε σοκ και δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε τέτοιο λαχείο και που το είχε .Έψαχνε παντού και δεν το έβρισκε και μετά από αρκετά λεπτά το εντόπισε μέσα σε μία τσέπη της ποδιάς..

Το ευχάριστο νέο το μετέφερε ο διευθυντής της τράπεζας τηλεφωνώντας στον διευθυντή του εργοστασίου .Ένας φόρμαν ήρθε και μου είπε ότι με θέλουν στο γραφείο . Άρχισα να τρέμω από φόβο ότι κάτι έκανα πάλι και αυτή την φορά δεν την γλιτώνω .Ε... τώρα θα μου δώσει τον φάκελο με την απόλυση, σκέφθηκα..

Πήγα στο γραφείο του Mr.Taggart.τον χαιρέτησα φοβισμένος. Μου λέει. «Αυτή τη φορά Τομ έχω πάρα πολύ καλά νέα για σένα, μη φοβάσαι .Τώρα μόλις μου τηλεφώνησε ο διευθυντής από τη Κόμμογγουελθ Μπάνκ και μου είπε ότι η γυναίκα σου κέρδισε δύο χιλιάδες πάουντς. Συγχαρητήρια και άμα θέλεις μπορείς να πας στο σπίτι σου να χαρείς το γεγονός με την γυναίκα σου και τα παιδιά σου». Δεν ήξερα ότι είχε αγοράσει τέτοιο λαχείο αλλά για να μου το λέει αυτός θα πει ότι ήταν αλήθεια . Τον ευχαρίστησα για το νέο . Είπα να τον φιλήσω, αλλά κοτζάμ διευθυντής. Ήταν και ψηλός. Ήθελα σκαμνάκι. Άσχημος δε και είπα από μέσα μου ας τ' αφήσω για την άλλη φορά. Τον ευχαρίστησα ξανά και έφυγα. Όταν πήγα στο σπίτι η Χριστίνα κι' εγώ δεν ξέραμε πώς να γιορτάσουμε αυτό το θαύμα με την τύχη της .Θυμάμαι ότι καταναλώσαμε αρκετή σαμπάνια και μπύρες παρέα με τον Βενιζέλο και τις Χριστίνες μας εκείνη την ημέρα .

Με το ποσό αυτό εξοφλήσαμε το χρέος του σπιτιού και η Χριστίνα έκανε σχέδια να επισκεφθεί τους γονείς της και τις τρεις παντρεμένες αδελφές της και την αδελφή μου με την οικογένειά της στην Ελλάδα που τόσο επιθυμούσαν να δουν αυτήν και τις εγγονές τους .Έτσι το καλοκαίρι του 1964 ταξίδεψε με το πλοίο «Ελληνίς». Αυτή την φορά σαν τουρίστρια και έμεινε μαζί τους τέσσερις μήνες και τους χάρηκε και την χαρήκανε .Με την ευκαιρία που ήταν εκεί βάπτισε τον γιο της αδελφής μου και του έδωσε το όνομα Πρόδρομος(Μάκη) το όνομα του πατέρα μου .

Όταν επέστρεψε δίδασκε πάλι τα απογεύματα στο Ελληνικό σχολείο του Αγίου Βασιλείου και εγώ έκανα σχέδια να φύγω από τη δουλειά και να δοκιμάσω δική μου επιχείρηση σε συνεργείο αυτοκινήτων με πρατήριο καυσίμων .Για να αγοραστεί μία τέτοια επιχείρηση βέβαια ήταν αδύνατον γιατί κόστιζε πολλά αλλά για να ενοικιαστεί από μία εταιρεία ήταν κατορθωτό με τα κριτήρια που ικανοποιούσε την εταιρεία.

Για το σκοπό αυτό επέλεξα την εταιρεία Shell. Όταν έγινα δεκτός να με εκπαιδεύσουν για ένα χρονικό διάστημα έξι μηνών έδωσα παραίτηση από την δουλειά μου .

Αυτό δυσαρέστησε κάπως τους αρμόδιους διότι στα δέκα χρόνια σχεδόν που δούλεψα εκεί στο τμήμα κατασκευών κινητήρων jet Rolls Royce και Atar των Mirage ήμουν καλός στη δουλειά μου αποδοτικός αλλά και με αρκετές προτάσεις (εφευρέσεις) που ορισμένες έγιναν αποδεκτές με βραβεία που συνοδεύτηκαν και με χρηματικά ποσά . Την παραίτησή μου την δέχτηκαν, με ευχαρίστησαν, με ευχήθηκαν καλή τύχη στην καινούρια μου δουλειά και μου άφησαν την πόρτα τους ανοιχτή να επιστρέψω όποτε θελήσω.

Η καινούρια δουλειά μου

Η εκπαίδευση στα σχολεία της Shell, που πληρωνόμασταν κανονικά, άρχισε αμέσως και ήταν στο Κιού. Θα διαρκούσε 6 μήνες με θεωρία στη διαχείριση με μερικές μέρες την εβδομάδα πρακτική σε διάφορα πρατήρια .Και αυτό ως που να βρεθεί πρατήριο στην περιοχή που επιθυμούσα.

Στο διάστημα αυτό σκέφτηκα ότι είχα αρκετό χρόνο στη διάθεσή μου. Το σχολείο ήταν από τις 9-4. Έτσι πήγα και έπιασα δουλειά στο κρατικό εργοστάσιο αεροπλάνων που κατασκεύασε το σκάφος των αεροπλάνων Μιράζ στη βραδινή βάρδια 10-6 το πρωί .

Είχαν περάσει σχεδόν 9 μήνες και δεν έβρισκα πρατήριο που να με βολεύει και να είναι κοντά στο σπίτι .Όταν βρήκα ένα στο Κόμπουρκ και επί της Σίδνεϊ ρόντ ήταν της Ampol

Σκέφτηκα και πήγα εκεί οι οποίοι με δέχτηκαν με ευχαρίστηση αλλά έκανα ξανά και την δική τους εκπαίδευση για τρεις μήνες και μετά μου δώσανε το πρατήριο που ήταν καινούριο και ήμουν ο πρώτος που θα το άνοιγα .Για το λόγο αυτό μου δώσανε αρκετές διευκολύνσεις, ένα χρόνο δίχως ενοίκια , διαφημίσεις , στολές κλπ

Το AMPOL βενζινάδικο και συνεργείο επισκευών που είχα στο διάστημα 1963-67 επί της Σίδνεϊ ρόουντ στο Κόμπουρκ κοντά στις φυλακές Πέντριτς

Η δουλειά πήγαινε πολύ καλά και με την πώληση βενζίνης και με τις επισκευές που έκανα, Η Χριστίνα ερχόταν να με βοηθήσει αφού πρώτα έστελνε την Κική στο σχολείο και έφερνε την Άννα μαζί της. Είχα και ένα νεαρό παιδί του γυμνασίου που ερχόταν τα απογεύματα για λίγες ώρες να με βοηθήσει στο σερβίρισμα .Ήταν ήσυχο παιδί, εργατικός αλλά λίγο αφηρημένος

Μια μέρα ήρθε ένας πελάτης ,του έβαλε βενζίνη για δέκα δολάρια, ο οδηγός του είπε να κάνει τσεκ-απ και το λάδι της μηχανής ,Άνοιξε το καπό, έβγαλε το δείκτη του λαδιού, το σκούπισε με το δεκαδόλαρο και του είπε ότι ήταν OK και το δεκαδόλαρο το πέταξε στον ντενεκέ με τα σκουπίδια . Από το γραφείο έβλεπα γιατί ήταν το μόνο αυτοκίνητο έξω, Τον φώναξα και ρώτησα πόσο πετρέλαιο έβαλε και μου είπε ότι δεν θυμόταν .Τον έστειλα να δει μέσα στον τενεκέ των σκουπιδιών .Βρήκε το χαρτονόμισμα αλλά ήταν λαδωμένο .

Ο φουκαράς ντροπιάστηκε και δεν ήξερε τι να κάνει .Του είπα να το καθαρίσει λίγο με την βενζίνη και να το κρατήσει για δικό του σαν χαρτζιλίκι και να προσέχει. Το δέχτηκε με δισταγμό αλλά με κάποιο τρόπο δουλεύοντας λίγες ώρες παραπάνω ξεϋποχρεώθηκε το παιδί..

Η δουλειά στο πρατήριο βενζίνης δεν ήταν εύκολη όπως την υπολόγιζα .Ήταν 7 μέρες την εβδομάδα από τις 6 το πρωί μέχρι τις δέκα το βράδυ και καμία φορά μέχρι τα μεσάνυχτα όταν έπρεπε να επισκευάσω αυτοκίνητο που το ήθελαν να είναι έτοιμο .

Η Χριστίνα βοηθούσε στο σερβίρισμα πετρελαίου, έλεγχε την μηχανή, φούσκωνε τα λάστιχα και πολλές φορές έπλενε και κάρα και όταν ήταν να πάει να πάρει τα παιδιά από το σχολείο ήταν εκεί και στο σπίτι να μαγειρέψει και να πάει στο Ελληνικό σχολείο. Μεγάλη η συμβολή της στη δουλειά και στο σπίτι και παντού. Για να κάνουμε όμως τα πράγματα λίγο ευκολότερα αγοράσαμε δεύτερο αυτοκίνητο, ένα Φορντ Πρίφεκτ για να μάθει να οδηγεί η Χριστίνα. Μετά από μερικά μαθήματα που της έκανα έμαθε και αυτό ήταν που την βόλευε να πηγαίνει τα παιδιά στο σχολείο να έρχεται στο γκαράζ και το απόγευμα να πηγαίνει στο απογευματινό σχολείο, αλλά δίχως να έχει άδεια .

Τότε δεν ήταν και τόσο αυστηρά τα πράγματα αλλά δεν ήταν και νόμιμο να οδηγεί κάποιος δίχως άδεια. Πήραμε τον Γκούμα για δάσκαλο για να μάθει με σύστημα .Και έμαθε καλά αλλά κάθε φορά που πήγαινε η Χριστίνα να δώσει εξετάσεις είχε αποτυχία .Έτσι μετά από πέντε φορές, που θα μπορούσε να πάρει και δίπλωμα πιλότου, τα κατάφερε και το πήρε.

Ένας δρόμος χώριζε εμένα από το αρτοποιείο του συμπάροικου Χρήστου (Chris Bakery) ο οποίος είχε αρκετά φορτηγά που έκαναν διανομή ψωμιού στα Μίλκ Μπαρ. Όταν πήγα και του ζήτησα να μου δώσει και μένα λίγη δουλειά αγοράζοντας για μερικά τρακ βενζίνη, αρνήθηκε . Δεν θα ξεχάσω μια Κυριακή ήρθε βιαστικός με το αμάξι του και από μεγάλη ανάγκη να του κάνω μία μικροεπισκευή και να του βάλω πετρέλαιο και μου είπε να το γράψω. Το έγγραφο και έκανα τρεις μήνες να τα εισπράξω αφού στο τέλος μάλωσα .Κατά τα άλλα τότε το 64-65 έκανε το μεγαλύτερο καλό στο κόσμο της Βικτορίας να τρωει τα Σαββατοκύριακα φρέσκο ψωμί και του χρωστάμε ευγνωμοσύνη .

Αυτός ήταν ο μόνος ψωμάς που παρ όλους τους απαγορευτικούς νόμους της πολιτείας και της τοπικής αυτοδιοίκησης φούρνιζε ψωμιά τα Σαββατοκύριακα και τα έστελνε στα μαγαζιά . Κάθε Σαββατοκύριακα εγώ δεν μπορούσα να πουλήσω ούτε ένα γαλόκι πετρέλαιο διότι ο δρόμος και τα γύρο μαγαζιά ήταν μπλοκαρισμένα από τα εξαγριωμένα μέλη των συντεχνιών που έφερναν αντίρρηση στο φούρνισμα τα Σαββατοκύριακα και

προξενούσαν επεισόδια με του οδηγούς και το προσωπικό του. Όλα αυτά με την υποστήριξη των μεγάλων βιομηχανιών όπως το Tip Top Granny Davies και άλλοι

Αυτό βέβαια ήταν το λιγότερο. Κάθε φορά που φούρνιζε Σάββατο η Κυριακή του επέβαλλαν δέκα χιλιάδες δολάρια πρόστιμο για κάθε ημέρα .Τότε αναγκαζόταν να τα πάει τα ψωμιά σε νοσοκομεία και άλλα ευαγή ιδρύματα και να τα δωρίσει .

Την πρωτοπορία του αυτή την μιμήθηκαν και άλλοι και άρχισαν να βγάζουν ψωμιά κάθε Σαββατοκύριακα διότι ο κόσμος ήθελε φρέσκο ψωμί και το πράγμα εξελίχθηκε σε πολιτικό παιχνίδι και η Κυβέρνηση άφησε ελεύθερα να έχουμε φρέσκο ψωμί τα Σαββατοκύριακα και έκτοτε το απολαμβάνουμε χάρη στις θυσίες του συμπάροικου Κρίς Μπέικερν. Δυστυχώς όμως η επιχείρηση του διέλυσε και αναγκάστηκε να φύγει στην Ελλάδα .Έκανε εκεί την ίδια δουλειά τότε με την δικτατορία αλλά το έκλεισε κι' εκεί και τον έκλεισαν μέσα.

Το συνεργείο το κρατήσαμε για περίπου δυόμισι χρόνια . Ο κυριότερος λόγος που το άφησα ήταν ότι τραυμάτισα τη μέση μου και δεν μπορούσα να σκύβω επάνω στις μηχανές και να σηκώνω βάρη και ο δεύτερος λόγος ήταν ότι για τις ώρες που δούλευα η αμοιβή μου ήταν λιγότερη από την δουλειά μου ως μηχανικός αεροπλάνων . Αλλά στο χρονικό αυτό διάστημα με τις διευκολύνσεις που είχα από την εταιρεία και με τον περιορισμένο χρόνο να βγαίνουμε έξω αποταμιεύσαμε λίγα χρήματα με σκοπό να αγοράσουμε άλλο σπίτι μεγαλύτερο και σε καλύτερη συνοικία και να ζητήσω αυτή τη φορά δουλειά στις αεροπορικές γραμμές όπου ήταν καλύτερη και με το προνόμιο να κάνω και κανένα ταξίδι με μειωμένο εισιτήριο

Προσπάθησα να πάω πάλι πίσω στην δουλειά μου αλλά δεν υπήρχε θέση έτσι πήγα και ζήτησα δουλειά στο εργοστάσιο του Φορντ. Η δουλειά που μου προσφέρανε ήταν καλή και με καλό μισθό .Με διορίσανε στο τμήμα επιθεωρήσεων εξαρτημάτων όπου εργάστηκα σαν επιθεωρητής μόνο για δύο μήνες από τον Σεπτέμβριο μέχρι τον Νοέμβριο του 1966.

Η εταιρεία Ανσεττ με ειδοποίησε να εργαστώ μαζί τους και μου έδωσε δουλειά στο τμήμα επισκευών κινητήρων αεροπλάνων στο εργοστάσιο που ήταν στο Κίλορ ρόντ στη συνοικία Νίντρι κοντά στο αεροδρόμιο του Έσσεντον .Εκεί εργάστηκα σαν μηχανικός-εφαρμοστής μέχρι το Ιούνιο του 1969.

Στο διάστημα αυτό για να είμαι πιο κοντά στη δουλειά μου αποφασίσαμε να αγοράσουμε σπίτι κάπου κοντά στο αεροδρόμιο του Έσσεντον .Έτσι βρήκαμε το σπίτι που μας άρεσε στο 18 Roslyn street Strathmore και το 1968 το αγοράσαμε .Το σπίτι είναι ωραίο και έκτοτε μένουμε σ' αυτό.

1962 Η κυκλή, εγώ, η Άννα και Χριστίνα στην
καστανόφαρμα. At the chestfarm

1960 Η Κυκλή 4 χρ. Angela 4 yearw old

1961 Η Άννα Ένος Έτους Anna One.y.o

1964 Η Κική και η Άννα μπροστά στους καταράκτες της Εδέσσης
Angela and Anna at the Edessa waterfalls

1964 Η Άννα μπροστά στο Ζόρπιο.
Anna in front of Zorion in Athens.

1964 Η Άννα και η Κική στην Αθήνα στο Βασ. κήπο.
Anna and Angela in the Nat. park of Athens .

1989 Strathmore Η Χριστίνα κι εγώ με τα 6 εγγόνια μας τα πρώτα 4 είναι της Κυκίης και του Θανάση, Tom, Jamie, Stacy & Vassie Τα δύο τελευταία, Christopher and Adrienne are Pats and Annas

1960 Με την Άννα και Κυκί Family Photo, Anna & Angela

1963 Η Χριστίνα με τις κόρες Christina with daughters Angela and Anna at old House

Ansett Airlines of Australia Tullamarine base.
My office and inspection section of the constant
speed drives.

Το γραφείο μου και ο χώρος επιθεώρησης των
κιβωτίων συνεχούς ταχύτητας.

Here is the disassembly and repair bench of the
constant speed drives .

Εδώ είναι ο πάγκος αποσυναρμολόγησης και
επισκευής των κιβωτίων συνεχούς κίνησης.

1967 Ansett Engine Repair shop at Keilor Rd Niddrie. myself Tasos Kolokotronis Apprentice Greg, Charlie Farugia working on an Alison Engine for the Electra aircraft

Επισκευή Μηχανής αεροπλάνου Ηλέκτρα στο εργοστάσιο επισκευής του Άνσεττ

1967 Ansett aircraft engine shop repairs Dept at Keilor Rd Niddrie. Charlie Farugia and I do the final inspection on a Dart engine for F 28 Aircraft .

Ο Τσάρλυ από την Μάλτα κι'εγώ κάνουμε την τελική επιθεώρηση στη Μηχανή Ντάρτ των αεροπλάνων Φόκερ 28

1969 Ansetts aircraft engine testing house at the Essendon Airport .A DC 9 engine on the rig ready to be tested.

Ο κινητήρας του DC 9 στο θάλαμο δοκιμών του αεροδρομίου του Έσσεντον έτοιμος προς δοκιμήν

1969 Essendon Airport components repairs at the pressurisation dept. Here I am doing an overhaul repair to the aircrafts constant speed drive for generators 240 V

Εδώ κάνω γενική επισκευή στο ειδικό κιβώτιο συνεχούς ταχύτητας για τις ηλεκτρικές γενήτριες των αεροπλάνων 240 Βολτ

1982 Ansett Airlines of Australia Tullamarine Maintenance base general view of the modern workshop for pressurization and electrical and Hydraulic components .

Γενική άποψη των εργαστηρίων ηλεκτρικών ειδών υδραυλικών και κλιματισμού

In the same workshop with workmates.

Above picture Graham Laukland and I
below picture Tny Issa, myself and Clive Dybol.

Στα ίδια εργαστήρια με τους συνάδελφους.

Ανω. Ο Γκραχαμ Λόκλαντ και ο ίδιος
κάτω. Ο Τόνυ Άϊσσα ο ίδιος και ο Κλάιβ Ντάϊμπολ.

ΑΓΟΡΑ ΕΞΩΧΙΚΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Από μικρός άκουα τον πατέρα μου να μου διηγείται τις περιπέτειές του και ιστορίες όταν ήταν στην Αμερική σαν μετανάστης και πάντα έκανα όνειρα να κάνω και γώ τα ίδια όταν θα μεγάλωνα .Μου άρεσαν οι περιπέτειες, να πηγαίνω ταξίδια και να ανακαλύπτω καινούρια μέρη. Ονειρευόμουν να πάω και γώ στην Αμερική και να γυρίσω εκείνα τα μέρη που είχε πάει κι αυτός .Θυμάμαι καλά που μου έλεγε:

«Παιδί μου η ξενιτιά δεν είναι καλό πράγμα και εύκολο να το καταλάβεις, αλλά αν καμιά φορά αναγκαστείς να πάς, να μη πας για πάντα και αν πας για πάντα, να αγοράζεις γη πάνω σε μεγάλους δρόμους». Αλλά από το 1932 περίπου που μου το είχε πει μέχρι το 1972 είχαν περάσει 40 χρόνια και το είχα ξεχάσει

Από τον πρώτους μήνες που είχα έρθει εδώ στο μυαλό μου είχα πάντα να εξερευνησω την Αυστραλία, την απέραντη αυτή ήπειρο που είναι υπέροχη και έχει αμέτρητες φυσικές ομορφιές . Πριν παντρευτώ μπόρεσα να κάνω με αυτοκίνητο το ταξίδι για το ζαχαροκάλαμο, όπως το περιγράφω και πιο μπροστά και να δω πολλά παραθαλάσσια και άλλα μέρη από την Μελβούρνη μέχρι το Κερνς. Αλλά αργότερα όταν έκανα οικογένεια φρόντιζα κάθε χρόνο να πηγαίνουμε για τέσσερις εβδομάδες διακοπές, όταν είχα την άδειά μου εξοχή, είτε σε κατασκήνωση ή σε σπίτι.

Στη Βικτόρια τα μέρη που προτιμούσαμε ήταν το Λορν, το Φίλιπ Άϊλαντ, το Λέικς Έντρανς, το Ίνβερλοκ και τα πιο κοντινά την Ντρομάνα, Ρόζμπατ, και Σορέντο με τα ήσυχα νερά και τις ωραίες αμμουδιές .

Για πρώτη φορά όταν είχαμε το πρώτο μας κορίτσι την Κική πήγαμε στην Μακ-Ράϊ και κατασκηνώσαμε κάτω από τα μεγάλα δέντρα δίπλα από την παραλία ,Τότε μπορούσε κανείς να κατασκηνώσει όπου ήθελε και ήταν τζάμπα. Είχα όλα τα εξαρτήματα για κατασκήνωση που τα ήξερα από το στρατό στην Ελλάδα. Όλα τα είχα τακτοποιήσει αλλά δεν ήξερα ότι το βράδυ θα είχαμε μέσα και έξω από τη σκηνή χιλιάδες κουνούπια . Κατά τις δέκα το βράδυ όταν είδαμε το μωρό πρησμένο από τα τσιμπήματα των κουνουπιών αποφασίσαμε να φύγουμε .Πήγα να πάρω τρόμπα και φλιτ, γιατί δεν υπήρχαν τότε τα σπρέι, αλλά δεν μπόρεσα να βρω ,όλα ήταν κλειστά .

Βέβαια πήγαμε σπίτι εφοδιαστήκαμε με όλα τα απαραίτητα και πήγαμε κάπου έξω από το Ίνβερλοκ σε ωραία παραλία αλλά και από εκεί μετά από μερικές μέρες φύγαμε όταν ένα πρωί μέσα στο παλτελόني μου βρήκα ένα σκορπιό και μετά απ' αυτό, την ίδια μέρα το μεσημέρι όταν μαγειρεύαμε η γκαζιέρα μας πήρε φωτιά και κάηκε η μισή σκηνή μας που ευτυχώς δεν έπαθε κανένας τίποτα .

Όταν πλέον τα παιδιά μεγάλωσαν λίγο πηγαίναμε σε σπίτια η διαμερίσματα και τελευταία το 1972 όταν πήγαμε στο Τούτκαρούκ είχαμε ένα ωραίο διαμέρισμα αλλά αρκετά μακριά από τη θάλασσα . Εκεί μια μέρα ήρθε ο ατζέντης και μας είπε ότι όλο το κτίριο με τα τέσσερα διαμερίσματα ήταν για πούλημα και ήθελε 18 χιλ. Δολάρια .

Αμέσως τότε θυμήθηκα τα λόγια του μακαρίτη του πατέρα μου και είπα στον ατζέντη: «Αν ήταν επάνω στο κεντρικό δρόμο θα τα αγόραζα» .Αμέσως μου πρόσφερε ένα κτίριο αλλά με τρία διαμερίσματα επάνω στον κεντρικό δρόμο του Ναπίαν στο Ρόζμπατ και απέναντι από την θάλασσα με την ίδια τιμή .Το είδαμε, μας άρεσε και το κλείσαμε για 17.500 δολ. .Εκτοτε και ακόμα το έχουμε .Το μπροστινό διαμέρισμα με θέα το πάρκο και τη θάλασσα το κρατάμε για μας τα παιδιά και τα εγγόνια και τα άλλα δύο ενοικιάζονται για να καλύπτουμε τα έξοδα .Όλα αυτά τα χρόνια τόσο η άμεση οικογένεια όσο και αρκετοί φίλοι και συγγενείς απολαύσανε τις διακοπές τους δίχως καμία επιβάρυνση

.Αμέτρητες δε είναι και οι φορές που κάναμε γλέντια και πρωτοχρονιές και απολαύσαμε την ωραία θάλασσα και την χρυσή αμμουδιά του Ρόσμπατ .Επίσης και τις κρουαζιέρες και το ψάρεμα με το ωραίο 18 ποδιών εσωλέμβιο σκάφος που είχαμε στον κόλπο του Πορτ Φίλιπ

Εδώ είναι το δεύτερο διαμέρισμα

Εδώ το μπροστινό από τα τρία εξοχικά διαμερίσματα στο West Rosebud

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (18 Νοεμβρίου 1967)

Όταν έφευγα από το Λονδίνο σκέφτηκα να μείνω στην Αθήνα για τρεις μέρες για να δω μερικούς φίλους και συγγενείς και μετά να πάω στην Θεσσαλονίκη να δω την αδελφή μου και τις αδελφές της Χριστίνας και να τις γνωρίσω

Στην Αθήνα. Όταν πετούσαμε πάνω από την Αθήνα αισθανόμουν ένα ρίγος από χαρά και συγκίνηση που θα έβλεπα μετά από τόσα χρόνια πάλι τα μέρη που έζησα σε στρατιώτης στη σχολή τεχνιτών εκεί τα χρόνια του εμφυλίου πολέμου.

Όταν βγήκα από το αεροπλάνο και μπήκα στο λεωφορείο για να πάμε στο κτήριο του αεροδρομίου μου έκανε εντύπωση η στρατιωτική και η αστυνομική παρουσία. Παντού οπλισμένοι σαν αστακοί, Ούτε στον εμφύλιο πόλεμο δεν ήταν οπλισμένοι έτσι ο στρατός και η αστυνομία. Αμέσως κατάλαβα ότι η χώρα μας είχε δικτατορία, και ένας κοντά μου, μου είπε να είμαι προσεκτικός τι κάνω και τι λέω

Δεν έλαβα υπ όψιν μου και τόσο. Είπα έχω Βρετανικό διαβατήριο, Αυστραλός υπήκοος είμαι, τι θα με κάνουν; Μετά από τον τυπικό έλεγχο κλπ πήγα με το λεωφορείο του αεροδρομίου στην Πλατεία Συντάγματος και εκεί πήρα ταξί για να πάω στη Ομόνοια σε γνωστό μου ξενοδοχείο. Είχε νυχτώσει έκανε κρύο και έβρεχε και ως που να πάμε εκεί πιάσαμε κουβέντα με τον ταξιτζή. Όταν φτάσαμε έξω από το ξενοδοχείο μου είπε ότι το αγώγι του έκανε 150 Δρ. σκέφτηκα δε να του αφήσω και 50 Δρ. δώρο και του έδωσα 500 Δρ. Πήρε το πεντακοσάριο, κατέβασε τις αποσκευές μου, μπήκε στα γρήγορα μέσα και εξαφανίστηκε. Φώναζα να σταματήσει αλλά έγινε λαγός. Και τα ρέστα μου μαζί

Έμεινα στη πρωτεύουσα δύο μέρες και το πρώτο μέλημά μου ήταν να βρω τον βοηθό που είχα όταν υπηρετούσα στα στρατιωτικά συνεργεία, τον Ανδρέα Τρομάρα. Γρήγορα τον βρήκα στο τηλεφωνικό κατάλογο του Πειραιά. Τον τηλεφώνησα και του έκανα, όπως μου είπε, τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του.

Σε μισή ώρα ήταν στο ξενοδοχείο. Φάγαμε έξω μαζί και λέγαμε όλο το βράδυ μέχρι αργά τις περιπέτειες της στρατιωτικής ζωής μας διότι παρ όλο σαν παιδί που ήταν μαζί μας μαθητευόμενος έκανε πιο σκληρή ζωή και από τους στρατιώτες.

Την άλλη μέρα ήρθε πρωί και με πήρε να πάμε στον Πειραιά για να μου δείξει την επιχείρησή του και πόση πρόοδο έκανε από τον καιρό που τον φέραμε εγώ και ο φίλος μου τότε συνάδελφος Καλλέργης Ανδρέας να δουλέψει σε ένα συνεργείο αυτοκινήτων κάπου στα Καμίνια

Έμεινα έκπληκτος που είδα ένα τεράστιο κτήριο που ήταν το ένα τμήμα συνεργείο επισκευών και το άλλο χώρος στάθμευση κινητών συνεργείων τύπου RACV που περιπολούσαν όλη την Αττική και την Πελοπόννησο και είχε περί τα 50 οχήματα πλήρως εξοπλισμένα με εργαλεία και μηχανικούς. Τρομερό παιδί ο Τρομάρας.

Το μόνο που απέτυχε ήταν ο γάμος του. Είχε χωρίσει με την γυναίκα του και τα δύο παιδιά του τα είχε αυτή και αυτός έμενε μέσα στο ίδιο το κτήριο που είχε και δωμάτιο, τώρα σαν μπεκιάρης. Πάντως περάσαμε λίγες ώρες ευχάριστες και πολύ ευχάριστο που έκανε τέτοια πρόοδο μόνος του μέσα σε λίγα χρόνια

Την άλλη μέρα επισκέφτηκα τα εξαδέλφια μου. Θωμά, Βασίλη και Παναγιώτη Λαφαζάνη (παππούς του Παν Λαφαζάνη που είναι προς το παρόν στο κόμμα του συνασπισμού στην Ελλάδα).

Την ίδια μέρα κατά το βραδάκι αποφάσισα να πάω να δω το σπίτι του στρατιώτη όπου όταν υπηρετούσα πηγαίναμε κάθε βράδυ για φτηνή ψυχαγωγία και ακούγαμε την Νίνου

και άλλες τραγουδίστριες και να θυμηθώ τα παλιά .Όπως βάδιζα στην Σταδίου φορτωμένος με την κινηματογραφική και φωτογραφική μηχανή για να μη μου τις κλέψουν από το χοτέλ, με πλησίασαν δύο νεαρές κοπέλες 16-17 χρόνων με πολύ μίνι (ήταν της μόδας τότε) και στα αγγλικά μου είπαν αν ήθελα να μου κάνουν παρέα

Τις κοίταζα έκπληκτος, από την ηλικία τους, από το ντύσιμο αλλά και από το θράσος που είχαν να κάνουν παρέα έναν σαραντάρη. Βέβαια αμέσως κατάλαβα ότι ήταν νεοβγαλμένες πόρνες που κυνηγούσαν τα δολάρια μέσα στο λαβύρινθο της Αθήνας και σκέφτηκα τι μέλλον θα είχαν άραγε τα κορίτσια αυτά και αν ήξεραν οι γονείς αυτό που έκαναν.

Για να διασκεδάσω την περίπτωση απάντησα κι' εγώ στα Αγγλικά και με λίγη Αμερικάνικη προφορά να νομίσουν ότι ήμουν αμερικάνος τουρίστας , τις λεω.

«Καλά ρε κορίτσια Ελληνικά δεν ξέρετε» ;

«Καλέ... Έλληνας είσαι από την Αμερική; Καταλάβαμε ότι δεν είσαι Αμερικάνος»

«Ναι ,ήρθα για τουρισμό και δεν έχω παρέα .Πόσο χρεώνετε για την παρέα σας»;

«Για τις δύο ένα χιλιάρικο την κάθε μία με φαγητό και ποτό, ή διάλεξε πια από μας θέλεις με 750 δραχμές τη μία μέχρι τις 12 τα μεσάνυχτα».

Σκέφτηκα να κάνω τώρα μία γελοία πρόταση που ήταν αδύνατον να την δεχτούν. Και τις λεω

«Για να μη σας χωρίσω ελάτε και οι δύο, αλλά έχω να σας δώσω μόνο από δύο δολάρια».

Τι ήθελα να ανοίξω κουβέντα με τέτοια πλάσματα της κοινωνίας; .Σαν άνοιξαν αυτές το στόμα τους έμεινα σαν στήλη άλατος .Αφού με σκυλοβρίσανε με όλα τα κοσμικά επίθετα του επαγγέλματός τους, στο τέλος μου είπαν μαλάκα και να τα χώσω τα δολάρια στον πισινό μου και άλλα Έφυγα στα γρήγορα να πάω για καφέ στο κέντρο ψυχαγωγίας οπλιτών και γελούσα με την γκάφα μου.

Στο Σταθμό Λαρίσης

Τώρα για το ταξίδι στη Θεσσαλονίκη προτίμησα να πάω με το τρένο για να μπορέσω να δω με την διαδρομή αυτή τα ωραία μέρη που έχει η πατρίδα μας και που τα είχα κάνει αρκετές φορές όταν υπηρετούσα στο στρατό και μου άρεσαν. Ήθελε να δω τα χιονισμένα βουνά και τους κάμπους της Λαμίας της Θεσσαλίας και της Θεσσαλονίκης που την εποχή αυτή είχαν ένα ιδιαίτερο χρώμα και ομορφιά Έτσι στις 21 Νοεμβρίου 1967 πήρα το τρένο για τη Θεσσαλονίκη. Είχα τη μηχανή και έπαιρνα σε ταινία τα ωραία και χιονισμένα βουνά του Τυμφρηστού. Όλοι εμένα βλέπανε δεν υπήρχε άλλος να βγάζει ταινία η να φωτογραφίζει τοπία και μέχρι τη Λάρισα είχα ξοδέψει δύο με τρεις ταινίες και ένα φιλμ .Ο διπλανός μου είπε ότι απαγορεύεται η φωτογράφιση αλλά δεν το πήρα στα σοβαρά

Στη Λάρισα μας είπαν ότι θα καθυστερήσουμε μία ώρα .Είπα στον διπλανό μου να προσέχει τη βαλίτσα και βγήκα έξω να κάνω μία βόλτα γύρω από το σταθμό και να θυμηθώ λίγο τα μέρη που περπάτησα πολλές φορές όταν υπηρετούσα εκεί .

Την στιγμή που έβγαζα ταινία τον σταθμό και το τρένο, ξαφνικά δύο αστυνομικοί μου αρπάξανε την κάμερα και με πήραν στην άκρη να μου κάνουν παρατήρηση και να με ελέγξουν Έφερα αμέσως αντίρρηση και διαμαρτυρήθηκα αλλά είδα ότι δεν σηκώνανε κουβέντα και με απείλησαν ότι θα με πάνε στο τμήμα να με κλείσουν μέσα. Τότε κατάλαβα ότι η δικτάτορες δεν κάνανε αστεία Τους είπα ότι είμαι Έλληνας και ότι

υπηρετήσα ως εθελοντής πέντε χρόνια και ήρθα για τουρισμό στην πατρίδα μου αλλά αυτά δεν τα λαμβάνανε υπ' όψιν τους .

Τα παλικάριά, μου είπαν να βγάλω τα φιλμ και από τις δύο μηχανές και τα πήρανε .Δεν μπορούσα να καταλάβω τι στρατηγική σπουδαιότητα είχε το κτήριο του σταθμού και τα βουνά που φωτογράφιζα και ποίος ήταν ο εχθρός που ενδιαφερόταν γι' αυτά.

Ήμουν πολύ θυμωμένος και όταν έφτασα κοντά στον Όλυμπο και στα Τέμπη έβαλα καινούρια φιλμ και άρχισα από τον εξώστη του βαγονιού να τραβάω πάλι

Τώρα έπαιρνα τον Όλυμπο από μακριά και τα όμορφα Τέμπη. Αυτή τη φορά με πλησίασε ένας νεαρός ανθυπολοχαγός του στρατού και μου έκανε την παρατήρηση να μη κινηματογραφώ τα μέρη εκείνα διότι απαγορεύεται .Τον καλόπιασα και του είπα. «Ήρθα τόσα μίλια από την Αυστραλία και ήθελα να δείξω στα απιδιά μου τα ωραία μέρη της πατρίδας μας και θα ήταν κρίμα και ντροπή να πάω πίσω δίχως καμία φωτογραφία». Κατάλαβε και συμερίστηκε το παιδί την επιθυμία μου και μου είπε να προσέχω διότι τα πράγματα είναι αυστηρά.

Μετά από την Κατερίνη άρχισα ν' ανησυχώ και ετοιμάζα τα πράγματά μου .Το τρένο αντί να πάει μέσο Σίνδου άλλαξε γραμμή και τώρα θα περνούσε από το χωριό μου και μάλιστα μπροστά από το σπίτι και το καφενείο μας. Όσο πλησίαζε το τρένο τόσο πιο πολύ και γρήγορα χτυπούσε η καρδιά μου και τα μάτια γέμιζαν από δάκρυα από συγκίνηση και από χαρά .Μόλις πέρασε την γέφυρα του Γαλλικού τα μέρη όλα πιθαμή προς πιθαμή ήταν γνωστά μου .Όρθιος μπροστά στο παράθυρό μου έβλεπα ότι όλα είχαν αλλάξει λίγο αλλά όχι και τόσο. Το τρένο έτρεχε γρήγορα και δεν άργησε να περάσει και από μπροστά από το σπίτι μας .Το έβλεπα πλησιάζοντάς, μετά για 5 δευτερόλεπτα και ύστερα τα μάτια μου καρφώθηκαν εκεί καθώς το τρένο έτρεχε με ταχύτητα να φτάσει στην Θεσσαλονίκη ως που χάθηκε. Τα σπίτια ήταν τα ίδια και τα δέντρα είχαν μεγαλώσει .Ο δε σταθμός με τα σταθμευμένα βαγόνια από την κατοχή ήταν ακόμα εκεί και δεν λέγανε να σαπίσουν .

Στη Θεσσαλονίκη (Νοέμβριος 1967)

Όταν φτάσαμε στον κεντρικό σταθμό της Θεσσαλονίκης και το τρένο πήγαινε σιγά έβλεπα από το τζάμι να δω αν θα μπορέσω να δω μέσα στο πλήθος την αδελφή μου .Ήταν η μόνη που θα γνώριζα . Δεν την είδα και δεν προσπάθησα να κατεβώ αμέσως και έμεινα σχεδόν τελευταίος. Ξαφνικά την είδα με αρκετούς άλλους και με παιδιά και υπολόγισα ότι θα είναι οι αδελφές της Χριστίνας και οι συζυγοι τους και αποφάσισα να κατεβώ. Μόλις με είδανε με γνώρισαν και έτρεξαν να με υποδεχτούν και να με καλωσορίσουν. Το τι έγινε εκεί δεν φεύγει ακόμα από το μυαλό μου. Ήταν η πρώτη υποδοχή ,όλοι ήθελαν να με πάρουν αλλά κατάληξα στο σπίτι της αδελφής μου πρώτα με την υπόσχεση να πάω και στους άλλους αργότερα.

Έτσι οι πρώτες μέρες περάσανε με επισκέψεις και τραπεζώματα και με κουβέντες και συζητήσεις .

Η κατάσταση με την δικτατορία, εκτός από τα μικροεπεισόδια που είχα, ήταν καλή και επικρατούσε η τάξη.

Μετά από μερικές μέρες αποφάσισα να πάω στο χωριό να δω το σπίτι εκεί που άφησα φεύγοντας άρρωστη την μητέρα μου και ήξερα ότι δεν θα είναι τώρα εκεί διότι μόλις έφυγα την άλλη μέρα πέθανε .Κατέβηκα από το λεωφορείο στο σταθμό κοντά και

αποφάσισα να περπατήσω δίπλα από τις γραμμές για να περιεργαστώ και τα σπίτια. Δεν είχαν αλλάξει καθόλου, μάλλον είχαν παλιώσει περισσότερο. Έβγαλα την κάμερα και έβγαλα λίγη ταινία από μακριά και μέσα διέκρινα τον φίλο μου τον Κώστα Ραχμανίδη να βαδίζει μπροστά στο καφενείο μας και έναν άλλο φίλο του πατέρα μου

Όταν έφτασα εκεί ήμουν έτοιμος να ξεσπάσω στα κλάματα αλλά δεν ήθελα να επαναλάβω τα ίδια και προσπάθησα να συγκρατηθώ. Είχα κλάψει πολύ πριν από 13 χρόνια όταν έφευγα. Ήθελα να με δουν χαρούμενο που τα κατάφερα να έρθω και να τους δω. Κανένας δεν ήξερε ότι είχα έρθει και από τα παράθυρα είδα αρκετούς πελάτες που ήταν μέσα λόγω της εποχής που παίζανε χαρτιά, τάβλι και άλλοι κουβεντιάζανε.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Αναθυμητικό Σεριάνι)

!

Θεσσαλονίκη μου γλυκειά ωραία μου κοκόνα
για μένα θάσαι πάντοτε βασίλισσας κορώνα

Σαν νύφη καθρεπτίζεσαι μες τον Θερμαϊκό σου
και όλοι τους ζηλεύουνε τον τόπο τον δικό σου .

Εσύ φιλοξένησες τριάντα τρεις αιώνες
τον Κάσσανδρο που σ' έκτισε λαούς και ηγεμώνες .

Εσύ φιλοξένησες παππούδες και γονείς
χιλιάδες άλλους πρόσφυγες που πάντα τους πονείς .

Η Σαλονίκη έγινε γι' αυτούς πατρίδα νεα
γονείς εκεί απέκτησα το εικοσι εννέα .

Σκληρό αγώνα έκαναν εις τη θετή πατρίδα
μαζί κι' εγώ τα έζησα τα άκουσα και είδα .

Εκεί όταν μεγάλωνα στο νου μου όλα μπαίναν
ποτέ δεν το φαντάστηκα πως κάποτε θα βγαίναν.

Να πω όλη την θύμηση γραπτώς να τα μιλήσω
την σκουριασμένη μνήμη μου λίγο να την γυαλίσω .

Η Σαλονίκη ήτανε η μάνα για φτωχούς
φιλοξενούσε με στοργή αστούς και χωρικούς .

Εις το Βαρδάρι σύχναζαν πολλοί επαρχιώτες
ήταν μεγαλοπάζαρο του αλίζ-βερίς οι πόρτες .

Μπακάλικα και Μπιτ Μπαζάρ ,χάνια και πανδοχεία
ταβέρνες ,μικροπωλητές δεκάδες καφενεία
σε μερικά μικρά στενά τα δύσφημα πορνεία .

Παντού κυκλοφορούσαν άνθρωποι,ζώα,κάρτα
της Εγνατίας η αγορά έφτανε στην Καμάρα .

Οι παραλήδες και φτωχοί πριν πουθενά να πάνε
τον (Καθ 'Εκάστην) τους πατσά καθόντουσαν να φάνε .

Στο σινεμά το Αλκαζάρ παίζανε έργα τουρκικά
στο Αττικό και Πάνθεον τα καουμποϊστικά .

Το Ολύμπιο , Πατέ, Παλλάς, Τιάνια και Ηλύσια
ήταν για τους ρομαντικούς με λίγα λεφτά περίσσια

Αυτοί που θέλανε να δουν σεξ γύμνια και τα δύο
προτίμαγαν να παν να μπουν στο σινεμά το Ίλιον

Εις την οδό των Γεννητσών αράδα οι τεχνήτες
τα μαγαζιά τους πρόχειρα όλα με λαμαρίνες

Καροποιεία , σάγματα, ξυλεία, σαμαρτζήδες
οι σιδεράδες,μαραγκοί και οι τενεκετζήδες

Στους δρόμους πάντα άβλεπες τους μικροπωλητάδες
δεν έλειπε να συναντάς και αρκετούς παπάδες

Άλλοι οι παπάδες οι καλοί και άλλο οι παπατζήδες
αυτοί τον κόσμο κλεύανε ήταν και γιαλαντσήδες (ψεύτες)

Προς την Ερμου αν πήγαινες έτσι καμια φορά
Καπάνι και εμπορικά ήταν μεγάλη αγορά

Τα τραμ πούταν στην Τσιμισκή μα και στην Εγνατία
συγκοινωνία άψογη κάναν στην πολιτεία

Στην Τσιμισκή και πίο εκεί στην Άγιας Σοφίας
όλος ο κόσμος θαύμαζε την μόδα της μαγίας

Αν ήθελες την θάλασσα λίγο να απολαύσεις
στην παραλία πήγαινες σε καφενέ να κάτσεις

Ένα καφέ η παγωτό μιά πάστα η ουζάκι
καθώσουν κι απολάμβανες με λίγο μεζεδάκι

Στην προκυμαία εβλεπες καΐκια αραγμένα
άλλα στεκόταν αδειανά και άλλα φορτωμένα

Υπήρχαν και οι βαρκάρηδες εκεί κοντά στις σκάλες
που πέρναν τους πελάτες τους να πάνε για βαρκάδες

Όταν βαρκάδα πήγαινα μεσ' τον Θερμαϊκό
από την βάρκα θαύμαζα τον Πύργο τον Λευκό

Τώρα που ζω στην ξενητειά συχνά αυτά θυμάμαι
τα βλέπω και στα όνειρα τα βράδυα που κοιμάμαι

Τάσος Κολοκοτρώνης 4 Φεβρουαρίου 2003 Strathmore 3041

Στο καφενείο μου

Άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα όπως έμπαινα από τότε που άρχισα να περπατάω μέχρι που έφυγα για την Αυστραλία τον Νοέμβριο του 1954.

Κανένας δεν με γνώρισε και κανένας δεν με περίμενε. Ήταν όλοι φίλοι και πελάτες του πατέρα μου κάπως περασμένης ηλικίας και ίσως να με είχαν και ξεχασμένο. Για μερικά δευτερόλεπτα με κοιτάζανε σαν ύποπτο μπας και ήμουν από την ασφάλεια του Πατακού με τις κάμερες στο λαιμό μου, ντυμένος με κοστούμι και γραβάτα.

Δεν άντεξα να τους βλέπω να με κοιτάζουν έτσι, σήκωσα τα χέρια μου και είπα. «Βρε χωριανοί είμαι ό Τάσος»

Θαρρείς και όλοι είχαν ελατήρια. Σηκώθηκαν όλοι μαζί και ορμήξανε επάνω μου να με αγκαλιάσουν και να με φιλάνε έγινε το σώσε, που λένε, πανδαιμόνιο για αρκετά λεπτά.

Τους παρακάλεσα να κάτσουν και να δεχτούν να τους κεράσω για την ψυχή του πατέρα μου και της μητέρας μου ο, τι ήθελαν αλλά πρότεινα να πιούμε ούζο κάτι που το άρεσε ο πατέρας μου αλλά κι' αυτοί δεν έπεφταν παρακάτω. Στιγμές που δεν θα τις ξεχάσω ποτέ.

Το νέο κυκλοφόρησε αμέσως στο χωριό και το καφενείο γέμισε από φίλους και συγγενείς, Τόσο κόσμος είχα να δω στο καφενείο από την γενική επιστράτευση του 1940. Αυτή τη φορά όμως διασκεδάσαμε νέοι και γέροι για την (επιστροφή του ξενιτεμένου). Από τους περίπου είκοσι ξεντυμένους ήμουν ο πρώτος από το χωριό που επέστρεψα για διακοπές.

Το καφενείο το νοίκιαζε ο Δημητρός Ρήγας και το σπίτι η πρώτη ξαδέλφη μου η Δημητρία (Δελσίζη) με τον σύζυγο της Γιάννη Προδρόμου. Και οι δύο διατηρούσαν το κτήμα σαν δικό τους αλλά ο χρόνος έδειχνε ότι όλο το κτήριο είχε άμεση ανάγκη από γενική επισκευή η κατεδάφιση

Το θέμα το συζήτησα με την αδελφή μου αλλά τα οικονομικά τόσο τα δικά της όσο και τα δικά μου δεν ήταν καλά και έτσι αποφασίσαμε να το πουλήσουμε ώστε ο σύζυγός της ο Τάσος Γιαννάς που ήταν υπάλληλος σε κατάστημα ανταλλακτικών να κάνει δική του δουλειά κι' εγώ να μπορέσω να εξοφλήσω το σπίτι που πρόσφατα είχα αγοράσει και δεν σκόπευα να επιστρέψω ποτέ στην Ελλάδα.

Για την αγορά του κτήματος αυτού υπήρχαν πολλοί αλλά ο χωριανός μας Αριστοτέλης Σγουρίδης που προσέφερε την καλύτερη τιμή και μετρητοίς το αγόρασε, έτσι υπόθεση τελείωσε εντός των χρονικών ορίων της άδειάς μου που ήταν 4 εβδομάδες μόνο.

Ακολουθώντας βέβαια τις συμβουλές του φίλου μου και νεαρού τότε δικηγόρου Βαγγέλη Σαρρή τα χρήματά μου ήταν δεσμευμένα αλλά τα κατάθεσα στην Εθνική Τράπεζα, αφού δεν επιτρεπόταν να τα πάρω στο εξωτερικό, και μερικά κράτησα να τα περάσω μέσα στις τσέπες μου η μέσα στη βαλίτσα αλλά ο κίνδυνος τότε με την δικτατορία ήταν ,εάν με πιάνανε είχα 20 χρόνια φυλακή . Τότε σκέφτηκα να ξηλώσω τις σόλες των παπουτσιών και να βάλω λίγα εκεί, και το έκανα λίγο πριν φύγω.

Εν τω μεταξύ η Τράπεζα ανακάλυψε ότι εγώ ήμουν κάτοικος του εξωτερικού και ειδοποιούν τον δικηγόρο ότι κινδυνεύει να πάει φυλακή διότι δεν αποκάλυψε ότι ο πωλητής (εγώ) του κτήματος και ιδιοκτήτης (από διαθήκη) ήταν κάτοικος του εξωτερικού. Η κατάθεση αυτού του είδους βάσει ενός νόμου του Μεταξά έπρεπε να κατατεθεί σε ειδικό λογαριασμό που δεσμεύονται και είναι άτοκα, (με λίγα λόγια τα κατάσχουν θαρρείς και είναι κλεμμένα) εκτός βέβαια αν αγόραζα άλλο κτήμα, η καθόμουν στην Ελλάδα και τα ξόδευα εκεί κάθε μήνα λίγα λίγα. Με λίγα λόγια η μία δικτατορία το εφάρμοσε και η άλλη το κρατούσε αυστηρά.

Έτσι ο φίλος μου ο Βαγγέλης κόντευε να χάσει την άδειά του αλλά και να πάει στη φυλακή, και γώ μαζί, διότι ή πώληση έγινε με την παλιά μου ταυτότητα ότι δήθεν ήμουν κάτοικος ακόμα του χωριού. Με πολλά μέσα και γνωριμίες που είχε τα κατάφερε και τα καταθέσαμε σε δεσμευμένο λογαριασμό

Τι να κάνουμε έτσι συμπεριφέρεται η πατρίδα μας στα ξενιτεμένα παιδιά της που προσφέρανε τόσα και τόσα και προσφέρουν ακόμα από μακριά που ζουν. Αλήθεια τους τόκους των καταθέσεών μου ποίος άραγε τις έπαιρνε;

Λοιπόν. Παρ' όλες τις περιπέτειες, τις λίγες μέρες που έμεινα στην Θεσσαλονίκη πέρασα πάρα πολύ καλά με όλους του συγγενείς. Δεν πέρασε μέρα που να μη διασκεδάσαμε είτε στα σπίτια και στα κέντρα και με την αδελφή μου αλλά και με τα μπατζανάκια μου και τις κουνιάδες μου .

Επισκέφτηκα και τα Πορρόια που είναι και γενέτειρα της Χριστίνας και όλων των συγγενών της που ακόμα ζουσαν εκεί. Η οικογένειά της έφυγε επί κατοχής όταν ήρθαν οι Βούλγαροι αφήνοντας πίσω σπίτια και χωράφια για να εγκατασταθούν μόνιμα στη Θεσσαλονίκη. Το μόνο που πηγαίνοντας εκεί παρατήρησα που η δικτατορία είχε παντού κάτι μεγάλες απαγορευτικές πινακίδες που μεταξύ άλλων έλεγε ότι απαγορεύεται η φωτογράφιση της περιοχής και άλλες μπουρδες.

Θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν δεν πήγαινα και στην Έδεσσα να δω τον θείο μου Μάρκο που έμενε μόνος του. Δυστυχώς η θεία μου Μαρία δεν ήταν εκεί, είχε μετοικήσει στο νεκροταφείο. Τα είπαμε όμως με τον θείο και θυμηθήκαμε τα τσιμπήματα στον πισινό μου και το τράβηγμα των αφτιών που μου έκανε η συγχωρημένη

Και εκεί είχε απαγορευτικές πινακίδες αλλά εγώ πήρα ταινίες και φωτογραφίες και από τα δύο μέρη.

Το τελευταίο μέρος που επισκέφτηκα ήταν η Αμερικανική Γεωργική Σχολή. Είχα τόσες μαθητικές αναμνήσεις εκεί που έπρεπε να πάω να δω ποιοι ήταν εκεί και τι πρόοδο είχε κάνει όλα αυτά τα χρόνια .Πράγματι πολλά είχαν αλλάξει προς το καλύτερο .Βρήκα αρκετούς συμμαθητές που δούλευαν εκεί και ένας απ αυτούς ο Αρχιμήδης Κουλαουζίδης ήταν και προσωπάρχης του διευθυντή Μπρους Λάνσντεϊλ. Η φιλοξενία τους ήταν ,όπως πάντοτε, πολύ φιλική και ευγενική .Δεν παραλείψαμε να κάνουμε και μία άλλη συνάντηση με μερικούς άλλους που έμεναν στη Θεσσαλονίκη σε κέντρο όπου περάσαμε ένα αξέχαστο συναπάντημα και να θυμηθούμε τα μαθητικά μας χρόνια .

Κάθε τι καλό έχει και τέλος. Από την Αθήνα έπρεπε να αναχωρήσω στις 20 Δεκ. Έτσι κανόνισα να φύγω μία μέρα πιο μπροστά για να έχω περιθώριο. Όλες οι εξωτερικές πτήσεις ήταν με την QANTAS και αυτή τη φορά θα πήγαινα μέσω Ασίας και τα αεροπλάνα ήταν τα Boeing 707. Ήταν ωραία , καλοτάξιδα και δεν είχαν τότε πολλούς επιβάτες και πετούσα σχεδόν μισογεμάτα και είχαμε πολύ ευρυχωρία .

Στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης με συνόδευσαν σχεδόν όλοι οι συγγενείς και αφού κλάψαμε πάλι για τον χωρισμό υποσχέθηκα ότι θα έρχομαι τακτικά μία που έχω φτηνά εισιτήρια από τη δουλειά μου .Τους άφησα χαιρετώντας αδιάκοπα και περπάτησα για αρκετή απόσταση να πάω στο αεροπλάνο που ήταν σταθμευμένο μακριά από το κτίριο . Πάνω από τη σκάλα δίχως να τους βλέπω καθαρά χαιρέτησα ακόμα μια φορά , μπήκα μέσα και έκατσα στο κάθισμά μου που είχε παράθυρο και κοντά στη μηχανή . Μου έκανε εντύπωση που το αεροπλάνο ήταν ελικοφόρο και δικινητήριο σαν DC 6. Έκλεισαν οι πόρτες για να βάλουν μπρος τις μηχανές αλλά οι κερατένιες δεν έπαιρναν μπρος. Προσπαθούσαν για μισή ώρα αλλά τίποτα κοντεύαμε να πάθουμε ασφυξία από έλλειψη οξυγόνου. Από ότι κατάλαβα οι μηχανές έπαθαν υπερχειλίση βενζίνης στα καρμπιλιατέρ τους .Στο τέλος πήραν μπρος η μία μετά την άλλη βγάζοντάς τόσο καπνό που ντουμάνιασε όλος ο τόπος θαρρείς και είχαν πάρει φωτιά .

Όλοι έκαμναν τον σταυρό τους και έλεγαν προσευχές για να έχουμε καλό ταξίδι, Στην Ελλάδα πάντα το κάνουν, και μια άλλη φορά που πετούσα από Αθήνα για Θεσσαλονίκη πριν προσγειωθούμε όλοι έκαναν το σταυρό τους και μετά από μία ανώμαλη προσγειώση όλοι είπαν «Άντε και σήμερα σωθήκαμε» Έκανα γι εγώ για να μη νομίσουν ότι είμαι άθρησκος. Σ' αυτές τις στιγμές αν πάθει κάτι το αεροπλάνο εκεί ψηλά ο μόνος που μπορεί να σε σώσει είναι ο πιλότος, αν δεν μπορέσει αυτός δεν σε σώζει κανένας .

Τέλος, η απογείωση ήταν τέλεια ούτε την κατάλαβα, γιατί εδώ που τα λέμε έχουμε πολύ καλούς πιλότους. Από δεξιά απολάμβανα τον Όλυμπο και αριστερά το Αιγαίο με τα νησιά εδώ κι εκεί και γενικά η πτήση ήταν υπέροχη .Όταν φτάσαμε στην Αττική το αεροπλάνο πήρε ανοιχτή στροφή πάνω από τον Σαρωνικό για να ευθυγραμμιστεί με τον διάδρομο προσγειώσεως στην Αθήνα .Ενώ πλησιάζαμε για προσγείωση το αεροπλάνο ανέπτυξε ταχύτητα και πήρε πάλι ύψος. Υπολόγισα ότι στο διάδρομο θα υπήρχε άλλο αεροπλάνο και είναι κλειστό και θα κάνουμε άλλον ένα γύρο. Αλλά αντί να γυρίσουμε προς την Αθήνα πήραμε κατεύθυνση .προς την Εύβοια δίχως να μας πουν τίποτα γιατί δεν προσγειωθήκαμε .Όταν όμως συνέχιζε την πτήση και κοντεύαμε να φτάσουμε στην Θεσσαλονίκη η αεροσυνοδός πήρε το μικρόφωνο και μας είπε.

«Κυρίες και κύριοι λόγο βλάβης του κινητήρος επιστρέφουμε στην Θεσσαλονίκη». Δεν ξέρω πόσοι την χάψανε την ανακοίνωσή αυτή, αλλά εγώ επειδή είμαι μηχανικός αεροπλάνων ήμουν ο μόνος που σηκώθηκα και της είπα..

«Γιατί δεσποινίς αφού είχαμε μηχανική βλάβη δεν προσγειωθήκαμε στην Αθήνα που σχεδόν ήμασταν πάνω από τον διάδρομο»; Δικαιολογήθηκε ότι δεν ήξερε περισσότερα και σε μισή ώρα θα ήμασταν πίσω στην Θεσσαλονίκη.

Αφουγκραζόμουν τις μηχανές και δεν έβλεπα τίποτα ύποπτο εκτός και αν ήταν τίποτα άλλο σκέφτηκα.

Η προσγείωση ήταν ομαλή. Ξανάκαναν όλοι το σταυρό τους εκτός από μένα διότι εάν έχανα την πτήση από την Αθήνα ίσως να έχανα και τη δουλειά μου αν αργούσα και δεν επρόκειτο να με σώσει καμία προσευχή.

Όταν άνοιξαν οι πόρτες για να βγούμε έξω βλέπω χιλιάδες στρατιώτες οπλισμένους και τα τανκς να έχουν περικυκλώσει όλες τις εγκαταστάσεις και το κτίριο. Μας φώναζαν να κάνουμε γρήγορα να μπούμε μέσα στο κτίριο.

Κόντεψα να πάθω συγκοπή και όλοι οι άλλοι που πριν μια ώρα δεν υπήρχε τίποτα και όλα ήταν ήσυχα τώρα βλέπαμε μία εμπόλεμη κατάσταση. Μερικοί είπαν ότι έχουμε πόλεμο με την Τουρκία. Τότε τα χρειάστηκα και σκέφτηκα ότι δεν θα ξαναδώ την Χριστίνα και τα κοριτσάκια μου πια. Μέσα στο Θάλαμο αναμονής υπήρχε ένας πανικός που όλοι φεύγανε με όποιο μέσο βρίσκανε. Προσπάθησα να τηλεφωνήσω τον γαμπρό μου τον Τάσο στο μαγαζί αλλά το τηλέφωνο δεν δούλευε προσπάθησα να τηλεφωνήσω τον μπατζανάκη μου και εκείνο δεν δούλευε. Κανένας του αεροδρομίου δεν ήξερε γιατί ήταν αυτός ο πανικός.

Στο τέλος είχα μείνει με την βαλίτσα μου μόνος. Ήρθε ένα αχθοφόρος και μου λέει. «Εσύ ρε αγόρι γιατί δεν φεύγεις»; Έξω είναι το τελευταίο λεωφορείο πόρτο και φύγε γρήγορα γιατί γίνεται επανάσταση.»

Έτρεξα και μόλις το πρόλαβα, μέσα άκουα να λένε ο ένας έτσι ο άλλος αλλιώς και κανένας δεν ήξερε τι είδος επανάσταση ήταν.

Όταν φτάσαμε στη πόλη τότε μεταδόθηκε η είδηση από την Αθήνα ότι ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος έκανε πραξικόπημα με σκοπό να ανατρέψει τη χούντα και όλος ο στρατός της χούντας ήταν έτοιμος να εμπλακεί με το στρατό που είχε συγκεντρώσει ο Βασιλιάς εναντίων της χούντας.

Αυτό που έβλεπα το τι γινόταν στην Θεσσαλονίκη μου έφεραν μηνύμες από τη κήρυξη του Ελληνοϊταλικού πολέμου.

Οι μαγαζάτορες κλείνανε τα ρολά τους και βιαστικοί τρέχανε να πάνε στα σπίτια τους και να μείνουν εκεί μέχρι νεωτέρας διαταγής. Διότι αυτό λέγανε από την Αθήνα τα ραδιόφωνα και άλλοι έτρεχαν σε κάθε κατεύθυνση για να κρυφτούν.

Εγώ από την παραλία με τις αποσκευές μου έτρεξα όσο ποτέ στη ζωή μου μέχρι επάνω στην Νεάπολη. Τρεις και τέσσερις φορές έπεσα κάτω από την κούραση και την αγωνία. Στο τέλος όταν χτύπησα την πόρτα της αδελφής μου κόντεψε να πάθει αυτή συγκοπή που πριν από δύο ώρες με χαιρέτησε και ξαφνικά ήμουν μπροστά της σαν φάντασμα. Τσίριξε και ρωτούσε γιατί γύρισα. Οι περισσότεροι δεν ήξεραν ακόμα τι συνέβαινε διότι δεν είχαν ραδιόφωνο. Όταν της είπα γίνεται επανάσταση με πέρασε για τρελό. Σε λίγη ώρα ήρθε και ο Τάσος ο άντρας της. Μόλις με είδε στο σαλόνι έκανε το σταυρό του και ρωτούσε αν είμαι εγώ. «Ναι» του είπα., «εγώ είμαι που να μην ήμουν, στα καλά καθούμενα θ' αφήσω χήρα και ορφανά».

Λοιπόν όπως μάθαμε η επανάσταση του Κωνσταντίνου απέτυχε και μετά δύο μέρες τα πράγματα ησύχασαν, πήγα στο αεροδρόμιο μόνος μου με ταξί δίχως να έχουμε συγκινήσεις και να ξανακλαιίμε. Πήρα το αεροπλάνο που πήρε μπρος αμέσως και έφυγα για την Αθήνα για να συνεχίσω το μακρινό ταξίδι μου στην ωραία Αυστραλία.

Βέβαια για τα ιστορικά αυτά γεγονότα της εποχής εκείνης έχουν γραφτεί αρκετά βιβλία από ειδικούς και μπορούν να διαβαστούν ξεχωριστά διότι εγώ δεν είμαι καλά γνώστης αυτών των πραγμάτων

Όταν πια μπήκα μέσα στο αεροπλάνο της QANTAS τότε μόνο αισθάνθηκα ότι ήμουν ασφαλής και σίγουρος ότι θα φτάσω στο σπίτι.

Το ταξίδι ήταν άνετο δίχως πολλούς επιβάτες και η διαδρομή αρκετά μακρινή διότι πέρασε από το Δελχί, Χονγκ Κονγκ, Σιγκαπούρη, Μανίλα, Ντάρουϊν και έφτασα στην Μελβούρνη, κοντά στην οικογένειά μου και στη δουλειά μου εγκαίρως δίχως φασαρίες..

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η επιστροφή μου κοντά στην οικογένεια ήταν μία ανάσα και μεγάλη ανακούφιση που έφτασα καλά και έγκαιρα στη δουλειά μου .Σε σύγκριση με την μεταναστευτική μου κρουαζιέρα με το υπερωκεάνιο Κυρήνεια μπορώ να πω ότι τα αεροπορικά ταξίδια για μένα και για την οικογένειά μου όλη ήταν (πολυτελείας).

Η δουλειά μου σαν τεχνικός με την αεροπορική εταιρεία Άνσεττ μου έδωσε την ευκαιρία για πρώτη φορά να κάνω το γύρω του κόσμου με άνεση αλλά και με 90% έκπτωση στα εισιτήρια αλλά και μετέπειτα να έχουμε τα ίδια προνόμια μέχρι την ημέρα που ιδιώτευσα για να συνταξιοδοτηθώ .Εκπτώσεις δε είχαμε στα ξενοδοχεία, στις ενοικιάσεις αυτοκινήτων και σε αρκετά εστιατόρια

Θα πρέπει να τονίσω εδώ ότι οι εργοδότες για την επιτυχία τους πάντοτε βασίζονται στο προσωπικό τους που είναι τα εργαλεία τους για να κάνουν τη δουλειά τους αποδοτική για να πετύχουν. Το ίδιο ισχύει και για τους υπαλλήλους. Ο εργοδότης που δεν κάνει κέρδη απολύει τους εργάτες και κλείνει την επιχείρησή του Όταν το προσωπικό τους είναι καλό και εργάζεται ευσυνείδητα αυτό το προσέχουν και το εκτιμούν πολύ και το ανταποδίδουν με κάποιο τρόπο .

Εδώ θα κάνω μία παραδρομή να διηγηθώ ένα περιστατικό που συνέβη σε μένα το 1975. Ένα Σάββατο πρωί παίρνω ένα δυσάρεστο τηλεφώνημα από την Ελλάδα τον υπάλληλο του γαμπρού μου Τάσο Γιαννά ότι είχε πεθάνει και έπρεπε να πάω επειγόντως, διότι το κατάστημά αυτοκινήτων και ανταλλακτικών που είχε έπρεπε να γίνει καταγραφή του εμπορεύματος και επειδή η αδελφή μου και ο δεκατετράχρονος γιος του δεν ήξεραν ήθελαν κάποιον της οικογενείας να είναι παρόν εκεί και να ξέρει από αυτοκίνητα και ανταλλακτικά .Αυτά τα ήξερα αλλά δεν ήξερα πως μπορούσα να φύγω αμέσως που μεσολαβούσε Σαββατοκύριακο ,να περιμένω ν' ανοίξουν οι τράπεζες έπρεπε να πάρω άδεια, να βγάλω διαβατήριο, κλπ, κλπ

Εμείνα για λίγη ώρα απολιθωμένος και σκούπιζα τα δάκρυά μου για το γρήγορό χαμό του από τον καρκίνο στο συκώτι του και να θρηνήσω την όλη κατάσταση που άφησε πίσω του .Μιλήσαμε με την Χριστίνα και η οποία συμφώνησε να πάω και να τους συμπαρασταθώ αλλά πώς όμως τόσο γρήγορα.

Αμέσως σκέφτηκα να πάω να δω τον τμηματάρχη μου Murphy Ladd (τον μπόση) που έμενε κάπου κοντά μου ,στο Νίδρι, Τον βρήκα και έβαφε τα δωμάτια του σπιτιού του .Όταν με είδε παραξενεύτηκε και αμέσως κατάλαβε ότι ήταν κάτι το δυσάρεστο είχα από την εμφάνιση μου φαίνεται ,και μου λέει «Τι συμβαίνει Τομ και είσαι εδώ?».

Του είπα όλη την υπόθεση και στεναχωρήθηκε θαρρείς και ήξερε τον γαμπρό μου .Σκέφτηκε για λίγα λεπτά και μου είπε, κάτι θα κάνει. Άφησε τις βούρτσες και τις μπογιές έβγαλε την φόρμα του με πήρε στο δικό του αυτοκίνητο και μου είπε ότι θα

κάνει κάτι να φύγω με την επόμενη πτήση οποιοδήποτε αεροπλάνο φεύγει για την Αθήνα και πήγαμε αμέσως στο αεροδρόμιο του Ταλλαμαρίν. Εκεί πήγαμε στον διευθυντή του αεροδρομίου στον οποίο μίλησε σχετικά και είπε ότι θέλει οπωσδήποτε να φύγω αμέσως και να μου δώσει εισιτήριο επιστροφής και χίλια δολάρια με ειδικό σημείωμα που ήταν σαν διαβατήριο ,

Όλα αυτά έγιναν μέσα σε δεκαπέντε λεπτά και είχα μόνο δύο ώρες να ετοιμαστώ και να βρίσκομαι στο αεροδρόμιο για να φύγω με την QANTAS για την Αθήνα .Τους ευχαρίστησα πριν φύγω από το γραφείο για την τόσο γρήγορη εξυπηρέτηση.

Φεύγοντας για το σπίτι του μου είπε ο Μέρφ. «Ξέρεις Τομ τέτοιο περιστατικό δεν έχει συμβεί αλλά σε άλλες περιπτώσεις το κάνουν μόνο σε αστυνομικούς ,σε πολιτικούς ,και σε κατασκόπους». Και στο τέλος μου λέει . « Εξυπηρετούμε και βοηθάμε τους καλούς μας εργάτες και τους προσέχουμε σαν τα μάτια μας ». Δεν ήξερα ότι με είχαν για καλό εργάτη διότι κάπου κάπου έκανα λίγη μαλαγάνα, καμιά κοπάνα με χαρτί γιατρού και κάθε πρωί για μισή ώρα διάβαζα την εφημερίδα στο αποχωρητήριο, αλλά στη δουλειά μου ήμουν καλός και πάντα ήμουν μπροστά στην παραγωγή και η δουλειά μου ήταν καθαρή και επιμελημένη .Μάλιστα δε η δική μου δουλειά είχε και κάποια ιδιαιτερότητα που το εξάρτημα αυτό που επισκεύαζα και το δοκίμαζα ήταν το πιο περίπλοκο με περίπου χίλια μικροπράγματα και το ακριβότερο από όλα τα άλλα εξαρτήματα που είχε η μηχανή .

Κάθε μέρα είχαμε επισκέπτες στο τμήμα.. Ανθρώπους από διάφορες εταιρείες και οργανισμούς και το πρώτο μέρος που τους έφερναν ήταν ο δικός μου πάγκος που ήταν ο πιο συμμαζεμένος καθαρός και τα πάντα στη εντέλεια .Ο διευθυντής που τους συνόδευε τόνιζε το λόγο γιατί τα αεροπορικά ταξίδια είναι ακριβά λέγοντας την τιμή μόνο του κιβωτίου σταθερής ταχύτητας να κάνει 300,000 χιλιάδες δολάρια και τις ώρες που ξοδεύαμε για την άρτια συντήρησή τους .

Το ταξίδι βέβαια δεν ήταν ευχάριστο αλλά αυτά έχει η ζωή που απρόβλεπτα τα πράγματα αλλάζουν και τα πάντα έρχονται τα άνω κάτω και η ζωή συνεχίζεται.

Έμεινα εκεί ένα μήνα .Η πείρα μου από το στρατό στα αυτοκίνητα και στα ανταλλακτικά και μετά εδώ με το συνεργείο επισκευών και το πρατήριο βενζίνης που είχα κατάφερα να δώσω κάποιες κατευθύνσεις στην αδελφή μου και στο νεαρό Μάκη να αναλάβουν την δουλειά του πατέρα τους και με την συνεργασία των υπαλλήλων να την διατηρήσουν. Η Νίσαν που ήταν και οι προμηθευτές συνέβαλαν να βοηθήσουν διότι ο Τάσος Γιάννας ήταν ένας από τους καλλίτερους αντιπροσώπους τους. Έτσι το έργο συνεχίστηκε και η επιχείρηση ακόμα είναι εκεί και ευημερεί αλλά την διαχειρίζεται η σύζυγος του Μάκη, η Ντίνα Βουλγαρικής καταγωγής.

Το 1995 ο ανιψιός μου ο Μάκης οδηγώντας μία Κυριακή με την γυναίκα του και τα δύο του αγοράκια 4 και 6 χρονών μέσα στο αυτοκίνητο κοντά στο Διαβατά έκανε ένα ατύχημα με αποτέλεσμα να σκοτωθεί αυτός και το 4 χρόνων αγοράκι του επί τόπου και να τραυματιστούν βαριά και ευτυχώς να επιζήσουν η μητέρα και το άλλο αγοράκι..

Το καλοκαίρι του 1994 που ήμασταν εκεί ήταν η τελευταία φορά που τους είδαμε έκτοτε δεν πήγαμε και δεν επιθυμούμε να ξαναπάμε.

Η ζωή μου εδώ στην Αυστραλία αν και είχε τις δύσκολες μέρες και στιγμές, τώρα μέχρι αυτή την ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές σκέφτομαι και θεωρώ τον εαυτόν μου τυχερό που αποφάσισα να μεταναστεύσω σ' αυτήν την χώρα Να δουλέψω και να δημιουργήσω οικογένεια εδώ. Δεν πεινούσα, δεν ήμουν ρακένδυτος και επί ξύλου κρεμάμενος , είχα λίγη περιουσία και ένα καλό επάγγελμα αλλά η πολιτική αστάθεια και

γενικά η κατάσταση στην πατρίδα ανάγκαζε τους νέους, όπως εμένα και χιλιάδες άλλους, να εγκαταλείψω την πατρίδα με το τίμημα να χρεωθώ τη ξενιτιά και να αποκτήσω δύο πατρίδες. Ευτυχώς όμως η τύχη με ευνόησε αλλά και η χώρα ετούτη με βοήθησε και μου έδωσε τις ευκαιρίες να αποκτήσω δουλειές και ειδικότητες που ίσως δεν θα μου τις έδινε η πατρίδα μου και για όλα αυτά είμαι ευγνώμων. Έτσι κατά κάποιο τρόπο η ξενιτιά ξεπεράστηκε με τα συχνά ταξίδια στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο με τα ελαττωμένα στην τιμή εισιτήρια που έπαιρνα από την εταιρεία μας. Είμαι πάντα ευγνώμων και θα αναφέρω μερικά ταξίδια από τα στοιχεία των διαβατηρίων μας

Το 1964 Η Χριστίνα με τα δύο κοριτσάκια μας στην Ελλάδα με το «Ελληνίς

Το 1967 Ο ίδιος στις ΗΠΑ, Σαν Φρανσίσκο, Ν. Υόρκη, Ντιτρόιτ, Λονδίνο, Αθήνα
Νέο Δελχί, Χονγκ Κονγκ, Μανίλα, Ντάρουην, Μελβούρνη

Το 1974 Ο ίδιος στο Φίτζι.

Το 1975 Η Χριστίνα, η Άννα και εγώ στην Ελλάδα, Ιταλία Γαλλία Βέλγιο,

Γερμανία Ελβετία, Ιταλία, σιδηροδρομικώς. Ελλάδα Σιγκαπούρη, Μελβούρνη

Το 1976 Ο ίδιος στην Ελλάδα.

Το 1975 Ο ίδιος στην Ελλάδα (Για τον θάνατο του Τάσου)

Το 1977 Ο ίδιος στην Ελλάδα. ΗΠΑ, Ν. Υόρκη, Ντιτρόιτ Σαν Φρανσίσκο Χαβάι Μελβ.

Το 1979 Οικογενειακώς στην Σιγκαπούρη

Το 1980 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα.

Το 1981 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα.

Το 1982 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα.

Το 1983 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα και Βουλγαρία με την αδελφή μου παρέα

Το 1985 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα και Τουρκία και Αίγυπτο με το ζεύγος Τάσο και Ειρήνη Παπαδόπουλο και με την θυγατέρα τους Χριστίνα και Σιγκαπούρη

Το 1987 Η Χριστίνα και εγώ στην Ελλάδα και στην Κύπρο με το ζεύγος Στέλιο και Σουλτάνα και με την θυγατέρα τους Μαρία Τσουτσουλίγκα και στη Σιγκαπούρη.

Το 1994 Με την Χριστίνα στην Ελλάδα και ιδιαίτερα μείναμε τον περισσότερο καιρό στο αγαπημένο μου χωριό την Νέα Μαγνησία.

Εσωτερικά αεροπορικά ταξίδια

Ήταν μεγάλο προνόμιο που μπορούσα να ταξιδεύω και εντός της Αυστραλίας μια φορά το χρόνο δωρεά με την ετήσια άδεια μου και τις άλλες φορές πάλι όποτε ήθελα με μειωμένο εισιτήριο και οπουδήποτε ήθελα. Πολλές φορές πηγαίναμε στο Σίδνεϊ, στον κουμπάρο μας τον Θανάση Γαλάνη για καφέ η να μείνουμε κανένα Σαββατοκύριακο αλλά δεν παραλείπαμε να πάμε και σε άλλες πόλεις να δούμε φίλους και να γνωρίσουμε τα μέρη αυτά. Προτιμούσαμε και το Κουήνσλαντ και το Γκολντ Κόουστ. Και ακόμα το προτιμάμε διότι είναι το ωραιότερο μέρος της Αυστραλίας για διακοπές λόγω του κλίματος αλλά και την κοσμοπολίτικης σύνθεσης του τόπου από τον τουρισμό.

Ζωή ρουτίνα

Η δουλειά τόσο η δική μου στην εταιρεία Άνσεττ όσο και της Χριστίνας με το σχολείο στο γυμνάσιο θηλέων του Ρίτςμοντ τώρα είχε γίνει ρουτίνα ,η διαφορά με τα πρώτα χρόνια ήταν ότι τώρα τα βράδια τρώγαμε μαζί σαν οικογένεια ,ενώ τα πρώτα δέκα χρόνια και παραπάνω επειδή από την δουλειά του εργοστασίου πήγαινε κατ' ευθεία στο απογευματινό σχολείο δεν είχαμε κάτσει να φάμε μαζί ποτέ ,εκτός μόνο τα Σαββατοκύριακα .

Τα Σαββατοκύριακα εάν δεν είχαμε καμία κοινωνική υποχρέωση πηγαίναμε εκδρομές παρέα με φίλους ή και μόνοι μας σε διάφορα μέρη της Βικτορίας. Ήταν μέρος και υποχρέωση κατά την δική μας σκέψη τα παιδιά μας να γνωρίσουν διάφορα μέρη αυτοπροσώπως .Ήταν σαν μάθημα γεωγραφίας και ιστορίας συγχρόνως τόσο για τα παιδιά αλλά και για μας .

Βλέπαμε τα κορίτσια μας σιγά σιγά να μεγαλώνουν σε ωραίο περιβάλλον προσφέροντας τους αγάπη στοργή και κατανόηση για τις ανάγκες τους να πάνε στο σχολείο και να αποκτήσουν κάποια μόρφωση .Η στενή παρακολούθηση στα μαθήματά τους από την Χριστίνα ήταν απαραίτητη τουλάχιστον στις πρώτες τάξεις της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης τους τόσο στο αυστραλέζικο σχολείο όσο και στο Ελληνικό που τις έπαιρνε μαζί της εκεί που δίδασκε . Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση δεν μπορούσαμε να συμβάλλουμε και πολύ αλλά βλέπαμε ότι τα κατάφερναν αρκετά καλά και ήμασταν επαναπαυμένοι ότι θα τα καταφέρουν να τα φέρουν εις πέρας μόνες τους .

Η Αγγελική μας η πρώτη, που τελείωσε το γυμνάσιο πέρασε άνετα για το πανεπιστήμιο και διάλεξε να ακολουθήσει το επάγγελμα της μαμάς της και να γίνει δασκάλα .Αυτό μας χαροποίησε διότι ήταν κάτι που το ήθελε η ίδια και το αγαπούσε. Μάλιστα δε πριν τελειώσει το γυμνάσιο για να την ενθαρρύνουμε να περάσει στο πανεπιστήμιο της υποσχθήκαμε να της αγοράσουμε ένα μικρό καλό μεταχειρισμένο αυτοκίνητο εάν περνούσε, για να πηγαίνει στο σχολείο της . Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα και πέρασε με την Χριστίνα ήμασταν παραθέριση στο Ρόσμπατ. Μας τηλεφώνησε να μας πει τα ευχάριστα νέα και συγχρόνως μας είπε να της φέρουμε και το αυτοκίνητο που υποσχθήκαμε διότι είχε περάσει τις εξετάσεις .

Επιστρέψαμε στο σπίτι και αφού πρώτα πανηγυρίσαμε την επιτυχία της με σαμπάνια και άλλα γιορταστικά σε δύο μέρες της πήραμε και ένα ωραίο Μωρής Μείτζορ.

Στο διάστημα αυτό και λίγο πιο μπροστά είχε γνωρίσει τον Αθανάσιο Ανδρόνικο, ένα Ελληνόπουλο που είχε έρθει από την Ελλάδα με τους γονείς του και τον μικρότερό του αδελφό Θωμά από την Συκιά Θεσσαλίας πριν από λίγα χρόνια και ήταν 19 χρονών .

Τον Θανάση και τον Θωμά τους γνωρίσαμε όταν μια μέρα τους έφερε η Κική στο σπίτι για να τους γνωρίσουμε . Ήταν καλά και ήσυχα παιδιά τα αδέρφια . Κουβεντιάσαμε αρκετή ώρα για τα αυτοκίνητα που τα λάτρευαν Είχαν πάει μέχρι την πέμπτη και έκτη τάξη του γυμνασίου και δουλεύανε .Ο Θανάσης είχε καλή δουλειά ως αποθηκάριος στου Μάλεϋς και όλη η οικογένεια έμενε στο Κόμπουρκ

Σχετικά με την γνωριμία τους όπως μας είπε η Κική ήταν απλώς φιλικές έτσι για να γνωριστούν για να δουν αν θα ταιριάζουν ,πήγαινε κάθε βράδυ στο σπίτι τους και κάπου κάπου έβγαιναν έξω παρέα σε καμιά καφετέρια παρέα και το βράδυ μας έλεγε τις απόψεις της και φαινόταν να είναι χαρούμενη από την γνωριμία αυτή .Τους γονείς του δεν τους είχαμε γνωρίσει διότι δεν θεωρούσαμε την γνωριμία τους ακόμη να είναι

σοβαρή και περιμέναμε να δούμε τι εξελίξει θα πάρουν τα πράγματα αλλά ξαφνικά η μοίρα χτύπησε την οικογένεια αυτή με το χειρότερο και ανελέητο τρόπο .

Τηλεφώνημα σοκ

Νομίζω ότι ήταν ένα Σάββατο του 1974 όταν πήγαμε όλοι να κοιμηθούμε και θα ξημέρωνε Κυριακή. Μόλις μας είχε πιάσει ο βαθύ ύπνος όταν το τηλέφωνο δίπλα μου χτύπησε κατά τις 2 τα ξημερώματα και μ' έκανε να πεταχτώ πάνω σαν ελατήριο.

Δεν μ' άρεσε και δίσταζα να το σηκώσω . Θυμήθηκα το τηλεφώνημα που είχα για τον γαμπρό μου και σκέφτηκε μπορεί να είναι κάποιο λάθος .Φώναζε και η Χριστίνα από δίπλα μου να το σηκώσω . Σήκωσα το ακουστικό και άκουσα μία γυναικεία φωνή να μου λέει ότι μιλάει από τοSaint Vincent Hospital. Συνέχισε να μου λέει ότι εκεί μαζί τους έχουνε κάποιον Θανάση Ανδρόνικο σε πολύ άσχημη ψυχική κατάσταση διότι από νωρίς έφεραν εκεί τον αδελφό του τον Θωμά πολύ βαριά τραυματισμένο που χτυπήθηκε από ένα αυτοκίνητο και επειδή δεν έχει άλλους γνωστούς ήθελαν να πάμε να τον συμπαρασταθούμε και να μας μιλήσουν σχετικά για την περίπτωση του παιδιού .

Εγώ έπαθα τέτοιο σοκ που δεν μπορούσα να μιλήσω και έδωσα το ακουστικό στην Χριστίνα να μιλήσει με την νοσοκόμα. Όταν μίλησαν για λίγο μου λέει. «Σήκω γρήγορα ντύσου και πάνε στο νοσοκομείο να δούμε τι συμβαίνει, με τα λεγόμενά της το παιδί νομίζω έχει σκοτωθεί και δεν μπορούν να συγκρατήσουν τον Θανάση» .

Ντύθηκα στα γρήγορα και δεν ξέρω για πότε έφτασα στο νοσοκομείο. Εκεί είδα ένα παιδί καταρρακωμένο που δεν μπορούσαν να τον συγκρατήσουν για το κακό που έπαθε ο μικρός αδελφός του .Ο μεγαλύτερος φόβος ήταν πως θα πήγαινε να πει στους γονείς του ότι ο αδελφός του δεν ζει πια.

Εκεί έμαθα ότι από νωρίς πήγανε παρέα σε ένα Ελληνικό κέντρο στην Lygon St . και για μια στιγμή ο αδελφός του με έναν φίλο του κατέβηκα κάτω να πάρουν κάτι τσιγάρα από το αυτοκίνητο τους φίλους του και όπως διέσχιζαν τον δρόμο διερχόμενο κάρο τον χτύπησε και προξένησε σοβαρά τραύματα στο κεφάλι του και όταν διακομίστηκε στο νοσοκομείο ήταν σχεδόν νεκρός.

Τώρα το μεγάλο πρόβλημα που είχα ήταν πώς θα πήγαινα στους γονείς του που δεν γνώριζα καθόλου να τους πω ότι ο γιος τους είναι νεκρός από ατύχημα ; Έμαθα ότι στο Μπράνσγουϊκ είχε κάποιον συγχωριανό του Αντώνη και σκέφτηκα να πάμε και να πάρουμε αυτόν με την γυναίκα του και να το πουν αυτοί . Πήγαμε κατά τις τρεις και κάτι αλλά αυτός ήταν στο κέντρο Κόπα Καμπάνα πήγαμε όλοι μαζί και τον πήραμε .Όλοι μας ήμασταν σε πολύ άσχημη κατάσταση .Όταν φτάσαμε στο σπίτι ο Θανάσης από τον φόβο του κι' εγώ από την ταραχή που είχα μείναμε στο αυτοκίνητο ,κατέβηκαν ο Αντώνης με την γυναίκα του και χτύπησαν την πόρτα. Όταν τους είπαν τα δυσάρεστα νέα οι ταλαίπωροι γονείς του δεν μπορούσαν να πιστέψουν το κακό που τους βρήκε, Τα κλάματα και ο θρήνος ξεσήκωσαν του γύρω γείτονες που ήσαν Έλληνες .Όλοι ήρθαν για να τους συμπαρασταθούν .

Είναι δύσκολα να περιγράψω το πώς αισθάνθηκα για όλα αυτά τα γεγονότα .Θα μπορούσε να είναι οποιοδήποτε παιδί και καταλάβαινα τη θέση των ανθρώπων αυτών που η μοίρα του χτύπησε τόσο άσχημα,

Έμαθα ότι ο πατέρας του Θανάση ο κυρ Μήτσος η μητέρα του Βασιλική με τον μικρό του αδελφό Θωμά από το χωριό Συκιές της Ελασσόνας μετανάστευσαν στην Αυστραλία το 1968 . Εκεί ασχολούντο με την γεωργία και κτηνοτροφία και ήσαν πολύ εργατικοί και

καλοί νοικοκυραίοι με αρκετά κτήματα και ζωντανά, Στέλνανε τα παιδιά τους στο γυμνάσιο της Ελασσόνας με την ελπίδα να μορφωθούν για ένα καλύτερο μέλλον.

Οι συγκυρίες όμως της εποχής και γενικά οι προηγούμενες καταστάσεις του εμφυλίου πολέμου που υπηρέτησε στο στρατό για πολύ καιρό του άφησαν ψυχικά τραύματα που όπως πολλοί από εμάς έτσι κι' αυτός πήρε το δρόμο της μετανάστευσης για να προσφέρει στα παιδιά του μία καλύτερη ζωή και ένα λαμπρό μέλλον .

Τα όνειρά των όμως γκρεμίστηκαν με το άτυχο αυτό γεγονός που τους συγκλόνησε κυριολεκτικά και ήταν απαρηγόρητοι .

Το γεγονός όμως αυτό συντάραξε και την κόρη μας την Αγγελική που είχε γνωρίσει τον Θανάση και υπήρχε κάποιο αίσθημα μεταξύ τους . Η επίδραση ήταν άμεση όχι μόνο στη ψυχή της αλλά και στα μελλοντικά σχέδια της .

Η δική μας γνωριμία με τους δυστυχείς γονείς του Θανάση έγινε κάτω από θλιβερές συνθήκες και τρέξαμε να του συμπαρασταθούμε και να τους παρηγορήσουμε όπως και πολλοί άλλοι αλλά η Αγγελική μας και αρκετοί φίλοι του Θανάση ήταν στο πλευρό του που έβλεπαν ότι ήταν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση και ήθελε συμπαράσταση .

Το γεγονός αυτό τους συνέδεσε περισσότερο και μετά από αρκετούς μήνες αρραβωνιάστηκαν και έδωσαν υπόσχεση γάμου . Η κίνηση αυτή κατά κάποιο τρόπο απάλυνε τον πόνο των γονιών του και η ζωή άρχισε να παίρνει κάπως τον κανονικό ρυθμό.

Ο Θανάσης επέστρεψε για λίγο στη δουλειά του αλλά αποφάσισε να κάνει δική του δουλειά . Άρχισε να πουλάει στην αγορά Βικτόρια Μάρκετ κορνίζες από τοπία κλπ για έναν συμπαρόικο φίλο του αλλά μετά από διαφωνία μ' αυτόν τον παρότρυνα να αρχίσει δική του δουλειά και να κατασκευάζει ο ίδιος σε ένα σπίτι που είχαν και υπήρχε άδειος χώρος .Έτσι άρχισε μία μικρή επιχείρηση .Με την βοήθεια των γονιών του και με λίγη ηθική συμπαράσταση δική μου αγόρασε άλλο σπίτι με εργαστήριο και μετά κανονικό εργοστάσιο και κατάστημα που παρήγαγε σε μεγάλες ποσότητες και προμήθευε αρκετές αγορές με υλικό και διατηρούσε προσωπικό δέκα και πλέον ατόμων με αρκετή επιτυχία

Την Κική, ο Θανάσης αλλά και οι γονείς του την αγάπησαν σαν κόρη τους την εκτίμησαν με μεγάλη αγάπη και στοργή και ακόμα την αγαπούν περισσότερο .

Ο γάμος της Κικής

Ο Γάμος της Κικής έγινε μετά από ένα χρόνο το (1975) Έγινε περιορισμένα μεταξύ συγγενών λόγω του πένθους, αλλά .Την υπόσχεση δε που μας έδωσε να τελειώσει τις σπουδές της την κράτησε και συνέχισε παντρεμένη φέρνοντας στο κόσμο και δύο αγοράκια., το 1976 τον Θωμά (Tom) ,και το 1976 τον Δημητράκη (Jamie) αποκτώντας και το δίπλωμα της διδασκάλισσας. Το 1981 απέκτησε τον Τάσο (Stacy) και το 1983 την Βασιλική (Vassie).Συνολικά τέσσερα παιδιά .

Το σπίτι γέμισε από παιδιά και εγγόνια έτσι γέμισε χαρά στις ψυχές των δυστυχισμένων ανθρώπων αλλά και στις δικές μας που βλέπαμε την κόρη μας τον γαμπρό μας και τα εγγόνια χαρούμενα .Επίσης και τα συμπεθεριά που δεν χωρίσανε από το μονάκριβο γιο τους ζούσαν όλοι μαζί και δούλευαν γι' αυτούς επτά μέρες την εβδομάδα σκληρά .

Το 1983 αγόρασαν 30 άκρες φάρμα σε μια ωραία βουνοπλαγιά στο Christmas Hill όλο δασωμένο και την ίδια χρονιά χτίσανε εξοχικό σπίτι το οποίο το περισσότερο μέρος το τελειώσαμε οι ίδιοι μας και σαν χόμπι που το μετατρέψαμε το μέρος αυτό σε ένα ωραίο (παράδεισο). Αλλά λόγω της απόστασης και της συχνής απασχόλησης με την δουλειά το

πουλήσανε και αγόρασαν οικόπεδο μίας άκρας στο προάστιο της Μελβούρνης Greenvale που στη συνέχεια έχτισαν ωραίο και μεγαλοπρεπές σπίτι με πισίνα και έκαναν κήπους που είναι όλα αξιολήλυτα.

Από τα τέσσερα παιδιά τους ο Τομ και ο Τζέιμς ακολούθησαν το επάγγελμα της μαμάς αλλά και της γιαγιά τους της Χριστίνας και έγιναν εκπαιδευτικοί ο Τάσος σπούδασε στις τουριστικές επιχειρήσεις και η Βάση τελείωσε το γυμνάσιο και τη σχολή χορού. Μέχρι σήμερα ο Τομ έχει παντρευτεί και τα άλλα τρία είναι αρραβωνιασμένα και έτοιμα να παντρευτούν .

Ο γάμος της Άννας

Ένα από τα σπουδαιότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γονείς με τα παιδιά τους είναι, η καλή ανατροφή ,η μόρφωση και η αποκατάστασή τους. Ως που να φτάσουν όμως στο τελευταίο αυτό σημείο τα παιδιά και οι γονείς ασφαλώς περνούν από διάφορα στάδια εμπειρίας και είναι σπουδαίο .Κατά την γνώμη μου, όταν τα παιδιά διανύουν την εφηβική ηλικία οι γονείς πρέπει να προσαρμόζονται με τις τρέχουσες καταστάσεις και να είναι όσο μπορούν πιο διαλλακτικοί και να χειρίζονται τις καταστάσεις με σύνεση .Άλλωστε να μη ξεχνάμε ότι από το στάδιο αυτό της νεότητας περάσαμε κι' εμείς. Όταν φτάσαμε στο σημείο να επιλέξουμε το σύντροφο της ζωής μας το αναθέσαμε στον εαυτόν μας με όλες τις ευθύνες . Θα ήθελα να καταλήξω ότι στην επιλογή που έκαναν οι θυγατέρες μας σχετικά ποιόν θα κάνουν σύντροφο και σύζυγο ήταν απολύτως επιλογή δική τους.

Ενώ ο γάμος της Κικής ήταν κάπως γρήγορος λόγω των συνθηκών που μεσολάβησαν και παντρεύτηκε σε ηλικία 18 ετών της Άννας ήταν προσχεδιασμένος και καλύτερα οργανωμένος .

Όταν ήταν ακόμα στο πανεπιστήμιο εκεί γνωρίστηκε με μία συμμαθήτριά της την Νοελύν που ταίριαζαν και κάνανε παρέα όχι μόνο στο σχολείο αλλά βγαίνανε και έξω παρέα με τα αδέρφια και αδελφές της .Το αποτέλεσμα ήταν να ερωτευθεί τον μεγάλο αδελφό της το Πάτρικ (Πατ) .Δεν άργησε να μας τον συστήσει για να τον γνωρίσουμε και εμείς . Μάθαμε ότι ήταν τεχνίτης αυτοκινήτων και είχε αρχίσει δική του δουλειά αλλά περισσότερο μας έκανε εντύπωση ότι ήταν καλό παιδί, ευγενικό και προερχόταν από πολυμελή οικογένεια που εκτός από αυτόν οι δύο αδελφές του και τα άλλα δύο του αδέρφια είχαν πανεπιστημιακή μόρφωση .Ο πατέρας του δε ήταν μετανάστης που ήρθε από την Ιρλανδία το 1954 και εργαζόταν σαν ταμίας στην εταιρεία των τραμ και παντρεύτηκε μετά από τρία χρόνια μία Αυστραλέζα.

Αφού έμειναν για αρκετούς μήνες σαν αρραβωνιασμένοι στις 28 Νοεμβρίου του 1980 παντρεύτηκαν στην εκκλησία του Αγίου Δημητρίου του Moonee Ponds .Ακολούθησε ωραία δεξίωση σε πολυτελές Χολ του Strathmore με περίπου 120 άτομα όπου γλεντήσαμε Ελληνικά αλλά και Αυστραλέζικα για να ευχαριστηθούν όλοι .Μετά το γλέντι το ζεύγος πήγε ταξίδι για το μήνα του μέλιτος , μερικές μέρες, και επέστρεψαν χαρούμενοι στις δουλειές τους .

Η Άννα μόλις είχε τελειώσει το πανεπιστήμιο και πήρε το δίπλωμά της, έπιασε δουλειά στο κολέγιο του Αγίου Ιωάννη στο Κάρλτον του Ιερόθεου Κορτέση διότι μιλούσε καλά και τα Ελληνικά. Γρήγορα προβιβάστηκε στη θέση της υποδιευθύντριας και από το πρόχειρο σχολείο που είχαν μετακινηθήκαν στο καινούριο που ήταν στο Πρέστον .

Αφού εργάστηκε εκεί λίγα χρόνια μετακινήθηκε στο Brunswick Grammar School στο ημερήσιο γυμνάσιο και δημοτικό και ανέλαβε την διεύθυνσή του σχολείου .Για αρκετά χρόνια το ημερήσιο αυτό κολέγιο πήγαινα πολύ καλά.

Δυστυχώς όμως το σχολείο αυτό, η εκκλησία το κοινοτικό κτίριο ,το Χολ και όλα τα άλλα περιουσιακά στοιχεία, από κακή διαχείριση του συμβουλίου η κοινότητα έπαθε πτώχευση και οι δάσκαλοι όχι μόνο χάσανε την δουλειά τους αλλά και πολλά χρήματα από μισθούς που δεν εισέπραξαν..

Κάποτε ένας σύμβουλος είπε . Η κυρία Κολοκοτρώνη άνοιξε και ίδρυσε το σχολείο του Μπράνσγουικ πριν από 30 χρόνια δουλεύοντας το πρώτο χρόνο δίχως πληρωμή και η κόρη της το έκλεισε από πτώχευση της κοινότητας και τον τελευταίο χρόνο έχασε ένα χρόνο μισθό. Ίσως να φέρνουμε και εμείς κάποια ευθύνη που παροτρύναμε την κόρη μας να εργαστεί σε Ελληνικά σχολεία αντί σε Αυστραλέζικα. Θέλαμε να προσφέρει κι αυτή κάτι στα Ελληνόπουλα αλλά και σε ξένους μαθητές την Ελληνική κουλτούρα αλλά σ' αυτό δεν φρόντισε ακόμα ούτε και η Αρχιεπισκοπή μας να κρατήσει το σχολείο ανοιχτό τουλάχιστον ως που να τελειώσει η χρονιά .

Ούτε ο Επίσκοπος ή και ο Αρχιεπίσκοπος και η Κυβέρνηση του Κένεττ συγκινήθηκαν από την προσπάθεια της Άννας να μείνει το σχολείο ανοιχτό και να μη διαλυθεί αυτός ο μεγάλος οργανισμός που με τόσο κόπο έδρασε τόσα χρόνια με επιτυχία . Αλλά δυστυχώς δεν τα κατάφερε . Έκτοτε το κορίτσι αυτό δεν θέλει να έχει κανένα δούνε-λαβείν με Ελληνικούς οργανισμούς και οτιδήποτε σχετίζεται μ' αυτό. Το σπουδαίο είναι ότι η Αρχιεπισκοπή οικειοποιήθηκε όλη την περιουσία της κοινότητας δίχως να αποζημιώσει τους φτωχούς δασκάλους που ήταν χρεωμένοι μέχρι το λαιμό .

Βέβαια η ζωή δεν σταμάτησε εκεί αλλά δεν ξαναμπήκε σε τάξη να διδάξει. Βρήκε δουλειά πολύ καλύτερη και έκτοτε είναι διευθύντρια σε μεγάλο εκδοτικό οίκο σχολικών και άλλων βιβλίων .

Απέκτησαν ένα γιο, τον Χρήστο (Κριστοφερ) που είναι τώρα 23 χρονών που είναι δάσκαλος και μία κόρη την Ανδριάννα (Αντριέν) 22 ετών που σπούδασε επιστήμη και εργάζεται στο Οφθαλμολογικό Νοσοκομείο της Μελβούρνης. Ο Πάτρικ, κι αυτός έχει τελειώσει το πανεπιστήμιο ως μηχανολόγος και εργάζεται στο τμήμα έρευνας στο εργοστάσιο του Φορντ.

Έχουμε άριστες σχέσεις τόσο με τα παιδιά και τα εγγόνια μας όσο και με τους γαμπρούς και τα συμπεθεριά.

Αξίζει εδώ να διηγηθώ μια σπάνια περίπτωση .

Στην αρχή του βιβλίου αυτού γράφω. Όταν πρωτοήρθαμε στην Μελβούρνη και μέναμε στο σπίτι του Κυρ Σταμούλη, στο Μπράνσγουικ πηγαίναμε και ψωνίζαμε από το διπλανό Μιλκ Μπαρ που ήταν επί της Μορελαντ Ρόουντ δίπλα από τις σιδ. γραμμές .Εκεί μας σέρβιρε μια νεαρή και ωραία αυστραλεζούλα με ξανθιά και γαλανά μάτια .

Ε αυτή η κοπελίτσα του Μιλκ Μπαρ τώρα είναι η μητέρα του Πάτρικ του γαμπρού μου και συμπεθέρα μας .Ο πατέρας του Πάτρικ, ο Τζίμ, που ήρθε από την Ιρλανδία το 1954 παντρεύτηκε αυτή την κοπελίτσα και απέκτησαν τρία αγόρια και δύο κορίτσια ,

Αυτό το έμαθα όταν τους κάλεσα μια μέρα για BBQ και από συζήτηση ο Τζίμ ο συμπέθερος μας έλεγε πως γνώρισε την γυναίκα του .Έλεγε ότι έμενε κοντά σ' αυτό το Μιλκ Μπαρ και δούλευε στο τραμ ντεπό του Μπράνσγουικ που ήταν κοντά και πήγαινε και την φλερτάρizε πρωί, μεσημέρι και βράδυ ως που την κατάφερε να παντρευτούν .

Όταν είπε ότι παντρεύτηκε το κορίτσι εκείνο που δούλευε εκεί στο Μιλκ Μπαρ δεν το πίστευα .Και λεω στον συμπέθερο. « Ρε Τζίμ και εμείς ήμασταν πέντε έξι νεαροί εκεί

που την φλερτάραμε την Τζοάνν, ιδίως δε ο Λεωνίδας που ήταν και νεώτερός μας και ερωτευόταν εύκολα όποια έβλεπε . Αλλά αυτή δεν έδινε σημασία τότε σε μας τους γουόκς γιατί δεν ξέραμε τη γλώσσα και δεν ήμασταν ξανθοί σαν κι εσένα». Γελώντας λέει «I couldn't speak English either because I have the Irish accent, but I was smarter and younger than you.

Απίστευτο πράγμα, μετά από τόσα χρόνια να μάθω ότι το κορίτσι αυτό να γίνει τώρα συμπεθέρα μου , Πόσο μικρός είναι ο κόσμος τέλος πάντων.

Από το 1980 που παντρεύτηκαν τόσο με την κόρη το γαμπρό και τα εγγόνια όσο και με τα συμπεθεριά έχουμε καλές και αρμονικές σχέσεις και αυτό χάρη στην κατανόηση και στον αλληλοσεβασμό που δείχνει ο ένας στον άλλον .

Κάθε χρόνο το Πάσχα, μέχρι τώρα, συγκεντρωνόμαστε εδώ στο σπίτι μας να γιορτάσουμε σύμφωνα με τα έθιμα μας το ορθόδοξο Πάσχα αλλά δεν παραλείπουμε να εορτάσουμε και το καθολικό Πάσχα που είναι γιορτή για το ίδιο συμβάν και δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν συμφωνούν οι ιεράρχες των δύο εκκλησιών να συνεορτάζουν την Χριστιανική αυτή γιορτή την ίδια μέρα .

Ίσως μια μέρα να τους φωτίσει η λογική και τα βρούνε .Μέχρι τότε... βλέπουμε.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ (1983)

Κόντευαν σχεδόν 28 χρόνια συνεχούς δουλειάς στην Αυστραλία από τότε που άρχισα την πρώτη μου δουλειά .Αν και ήμουν πενήντα τεσσάρων χρονών νέος πάντοτε είχα στο μυαλό μου να σταματήσω από την καλή μου δουλειά που είχα στο αεροδρόμιο ως μηχανικός αεροπλάνων πριν φτάσω στα συντάξιμα χρόνια των 65.

Ήθελα να έχω και λίγα χρόνια στη διάθεσή μου και να κάνω ορισμένα πράγματα που δεν μπόρεσα να τα κάνω όταν ήμουν νέος διότι είχαν μεσολαβήσει, ο Ελληνοϊταλικός πόλεμος, η κατοχή, ο εμφύλιος πόλεμος, το στρατιωτικό, η μετανάστευση και στη συνέχεια η παντρεία και η οικογένεια . Ποτέ μου δεν απέβλεπα να σκοτώσω τον εαυτόν μου για να κάνω χρήματα .Πάντα μου αρκούσαν αυτά που χρειαζόμουν, να κάνω μια άνετη ζωή και να έχω τα απαραίτητα πράγματα .

Ήμουν σε πολύ ευνοϊκή θέση να κάνω κάτι τέτοιο διότι ήδη οι θυγατέρες μας είχαν σπουδάσει είχαν παντρευτεί και αποκατασταθεί με τα σπίτια τους, με τις οικογένειές τους και με καλές δουλειές . Η Χριστίνα είχε πλέον σταματήσει να διδάσκει στα σχολεία και αφοσιώθηκε να μεγαλώνει τα εγγόνια μας. Τα τέσσερα της μεγάλης μας κόρης, της Κικής που μας έδιναν τόση χαρά να τα έχουμε αρκετές ώρες την ημέρα μαζί μας και να δίνουμε λίγη ανάσα και ξεκούραση στη μαμά τους.. Και τα δύο της Άννας μας που και αυτά μεγάλωσαν μαζί μας

Η κατάσταση στις αεροπορικές εταιρείες άρχισε ν' αλλάζει ραγδαία . Με την πρόοδο της τεχνολογίας οι ώρες λειτουργίας των εξαρτημάτων και των μηχανών αυξήθηκαν στο διπλάσιο για να γίνονται οι επισκευές πιο αραιά για να εξοικονομούν εργάσιμες ώρες. Αυτό λοιπόν έδινε το δικαίωμα στις εταιρείες να προσφέρουν πακέτα για πρόωρη έξοδο στους τεχνικούς και μη για να ελαττώσουν το προσωπικό τους και για εξοικονόμηση χρήματος .

Οι προσφορές τους ήταν τόσο ρεαλιστικές που κατά χιλιάδες έτρεξαν να υποβάλουν αιτήσεις για πρόωρη ιδιώτευση. Την ευκαιρία βέβαια αυτή δεν την άφησα κι εγώ

ανεκμετάλλευτη και στις 23 του Απρίλη του 1983 αποφάσισα και σταμάτησα να εργάζομαι πλέον ως μηχανικός για την εταιρεία ΑΝΣΕΤΤ.

Το επιπρόσθετο ευεργέτημα ήταν. επειδή είχα προΐστορία τραυματισμού στη μέση μου αμέσως και δίχως καμία διαδικασία μου χορήγησαν σύνταξη αναπηρίας και με κάποια αποζημίωση. Έτσι με το εφάπαξ και το πακέτο που πήρα μου έδωσε οικονομική άνεση να βοηθήσω λίγο ακόμα τα κορίτσια μας αλλά και να έχουμε άνεση ζωής και να κάνουμε λίγα ταξίδια ακόμα στο εξωτερικό και εντός της Αυστραλίας.

Αυτή η ελευθερία και η απαλλαγή από το άγχος της δουλειάς, μας έδωσε καινούρια ζωή και όρεξη να ξανασχεδιάσουμε τα προγράμματά μας. Με το δικαίωμα ακόμα που είχα να ταξιδεύω με ελαττωμένη τιμή στα αεροπορικά εισιτήρια αποφασίσαμε με την Χριστίνα να κάνουμε ένα ακόμα ταξίδι στις ΗΠΑ. Να δούμε καλά το Σαν Φρανσίσκο, το Ντίσνεϊ Λάντ, το Χόλιγουντ και άλλα ενδιαφέροντα μέρη και συνάμα να παραβρεθούμε στο γάμο του γιου του αγαπητού μου φίλου Νίκου Χατζημάρκου που θα γινόταν στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν.

Όλα ήρθαν βολικά και το ταξίδι μας με μία στάση στη Χονολουλού για το Σαν Φρανσίσκο ήταν υπέροχο και φτάσαμε εκεί αργά το βράδυ.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΚΑΦΕΣ

Θα διηγηθώ καναδυό περιστατικά που είναι αστεία και περιπετειώδη. Κάτι που δεν είναι καλά εκείνη τη στιγμή αλλά αργότερα όταν τα θυμάσαι γελάς με τις γκάφες σου και τα σφάλματά σου, Έτσι λοιπό συνέβησαν και σε μας μερικά που μετά από τόσα χρόνια τα θυμόμαστε και γελάμε. Αλλά θα αναφέρω και τις γκάφες των φίλων μου που έκαναν νομίζοντας ότι τα ξέρουν όλα και δεν κάνουν λάθη.

Γκάφα πρώτη. Όταν φτάσαμε στο αεροδρόμιο του Σαν Φρανσίσκο ήταν αργά το βράδυ. Πήγαμε να πάρουμε το κάρο που είχαμε νοικιάσει και ήταν ένα Μάστανγκ ολοκαίνουριο ακόμα με τα πλαστικά που προστάτευαν τα καθίσματα. Ο νέγρος που μας το παράδωσε μας έδωσε και τις απαραίτητες οδηγίες πώς να βγούμε από το αεροδρόμιο για να πάμε στη πόλη. Με αριστερό τιμόνι και καινούριο αυτοκίνητο έπρεπε να κάτσω και να δω τα όργανα και τα κουμπιά και τα φώτα που ήταν. Όταν τα συνήθισα λίγο τον χαιρετήσαμε, φύγαμε και μπήκαμε σε ένα μεγάλο φρήγουέυ με χιλιάδες αυτοκίνητα.

Αφού οδηγήσαμε καμιά δεκαριά χιλιόμετρα και ακολουθήσαμε τη γραμμή μας βγήκαμε σε ένα άλλο φρήγουέυ. Και μετά από καμιά δεκαριά χιλιόμετρα ακόμα από τον δρόμο αυτό βρεθήκαμε ξαφνικά πάλι μέσα στο μέρος εκεί που είχαμε νοικιάσει το αυτοκίνητο και μπροστά στο γραφείο του νέγρου. Βγήκε ο άνθρωπος από το γραφείο του και ρωτούσε γιατί δεν φύγαμε ακόμα. Του είπαμε ότι φύγαμε αλλά ο δρόμος μας έβγαλε πάλι εδώ.

Ο Άνθρωπος γελούσε με όλη την καρδιά του αλλά ζήτησε και συγνώμη που δεν μας έδωσε σωστή κατεύθυνση. Μετά μας έδωσε και ένα χάρτη με τα νούμερα των δρόμων και βρήκαμε το μοτέλ μας αλλά ήταν πια μετά τα μεσάνυχτα.

Γκάφα δεύτερη (του Νίκου) Αύγουστος 1982 Μετά από λίγες μέρες όταν προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο του Ντιτρόιτ, τηλεφώνησα στον φίλο μου τον Νίκο να έρθει να μας πάρει. Την Χριστίνα δεν την ήξερε καθόλου γιατί πήγαινε για πρώτη φορά. Μας είπε να βγούμε έξω και να περιμένουμε εκεί που κάνουν πικ-απ του επιβάτες και είπε ότι θα ερχόταν σε καμιά ώρα περίπου. Βγήκαμε έξω με τις αποσκευές μας και κάτσαμε μπροστά σε ένα κατάστημα. Επειδή θα αργούσε να έρθει ο Νίκος η Χριστίνα

πήγε εκεί κοντά να δει τις βιτρίνες και γω έκατσα να προσέχω τις αποσκευές . Συμπτωματικά ήρθε μία γυναίκα με μία τσάντα και στάθηκε δίπλα μου που θα περίμενε κάποιον να την πάρει .

Ο Νίκος όμως αντί να έρθει σε μία ώρα περίπου, όπως είχε πει, ήρθε γρηγορότερα .Εμένα με γνώρισε αλλά την ξένη γυναίκα που στεκόταν δίπλα μου την πέρασε ότι ήταν η Χριστίνα και για να μου κάνει έκπληξη και πλάκα πήγε δίπλα της την αγκάλιασε, κτύπησε την ωμοπλάτη της και της έκανε νόημα με το δάκτυλό του στο στόμα να κάνει σους.

Η γυναίκα άρπαξε την τσάντα της και όπου φύγει φύγει .Ε αμέσως τον είδα αγκαλιαστήκαμε χαιρετηθήκαμε αλλά το πρώτο πράγμα που ρώτησε ήταν αν αυτή η γυναίκα που έφυγε τρομαγμένη ήταν η Χριστίνα . Του είπα ότι η Χριστίνα είναι εκεί δίπλα και βλέπει τις βιτρίνες .Γελούσε σαν χαζός και δεν έλεγε γιατί γελούσε .Ηρθε και η Χριστίνα αμέσως και την σύστησα και ακόμα γελούσε , και μας λέει .

«Άστα ρε συ έγινε ρεζίλι των γαϊδάρων .Νόμισα ότι η γυναίκα που στεκόταν δίπλα σου ήταν η Χριστίνα που θα με γνώριζε από τις φωτογραφίες και με το θάρρος την αγκάλιασα λίγο και την έκανα νόημα να μη μιλήσει για να σου κάνω έκπληξη αλλά αυτή κατατρόμαξε και έτρεξε να φύγει .Καλά που δεν φώναξε και την αστυνομία να έχω και φασαρίες».Φύγαμε αμέσως για το σπίτι και την γκάφα του την έλεγε στη γυναίκα του και γελούσαμε .Και δεν την έχει ξεχάσει .

Γκάφα Τρίτη του φίλου μου Θανάση . Ο γάμος του γιου του Νίκου Τομ που έπαιρνε μία Γαλομερικανίδα θα γινόταν σε Ελληνική εκκλησία και η δεξίωση σε ένα μεγάλο Χολ και είχε πολλούς καλεσμένους ,όχι μόνο από το Ντιτρόιτ αλλά και από άλλες πολιτείες κι' εμάς από την Αυστραλία .

Με την Χριστίνα μείναμε σε ένα Ελληνικό μοτέλ κοντά στο σπίτι τους γιατί το δικό τους ήταν γεμάτο με άλλους συγγενείς και για τις μετακινήσεις μας ,μας ανάλαβε ο πρώην συμμαθητής μας από την Αμερικανική Γεωργική Σχολή Αθανάσιος Δάφτσιος που έμενε στο Ανν Άρμπορ .Στην πανεπιστημιούπολη του Μίσιγκαν που ήταν και λέκτορας αιματολογίας και έμενε εκεί αλλά δεν ήξερε καλά τους δρόμους του Ντιτρόιτ .

Μετά από την τελετή στην εκκλησία η παρέα της νύφης και του γαμπρού πήγαν για φωτογράφιση κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι ως που να έρθουν κι' αυτοί για να πάμε όλοι μαζί στο Χολ .

Ξεκινώντας ακολουθήσαμε τον Νίκο και τα άλλα κάρα γιατί δεν ξέραμε που είναι το Χολ αλλά σε μία διασταύρωση μας έκοψαν τα φώτα .Ως που να ανάψουν τα πράσινα ξανά όλοι εξαφανίστηκαν . Ψάξαμε όλο τον δρόμο και πουθενά δεν ήταν. Γυρίσαμε πίσω στο σπίτι να πάρουμε την διεύθυνση από τους γείτονές του. Δεν ήξεραν ακριβώς που είναι αλλά περίπου είπαν στον Θανάση και έκανε πως κατάλαβε. Ξεκινήσαμε λίγο βιαστικά διότι είχαμε αργήσει καμία ώρα .Λίγη γρίνια η γυναίκα του λίγο εμείς και με τη βιασύνη που οδηγούσε έκανε λάθος στροφή. Τον είδε η αστυνομία και λίγο παρακάτω τον σταμάτησε ..

Κατέβηκε ένας μαύρος σερίφης δύο μέτρα και κάτι οπλισμένος σαν αστακός και ευγενικά ζητάει την άδεια οδήγησης και τον ρωτούσε γιατί έκανε παράνομη στροφή και ετοιμάζε να του δώσει πρόστιμο 75 δολαρίων . Πήγε να δικαιολογηθεί αλλά δεν υπήρχε χάρη .

Πριν ν' αρχίσει να γράφει βγήκα έξω για να τον καλοπιάσω και του λεω. «Κύριε σερίφη .Συγγνώμη αλλά ο κύριος δεν φταιει .Είχαμε να ειδοθούμε 40 χρόνια και είναι λίγο αναστατωμένος, για μένα οδηγάει, και τώρα βιαζόμαστε να πάμε σε ένα γάμο .

Μήπως ξέρεις να μας πεις πού γίνεται ένας Ελληνικός γάμος ; Εδώ γύρω πρέπει να είναι . Και ξέρεις ότι ήρθα 15.000 χιλιάδες μίλια από την Αυστραλία για τον γάμο αυτόν και συ θέλεις να μας γράψεις . Πως θέλεις να φαμε και να γλεντήσουμε και να χορέψουμε ; Θέλεις να πω σε όλους εκεί ότι μας έγραψες πλίζ, πλίζ μη το κάνεις ».

Έβαλε το τεφτέρι στην τσέπη του και τα χέρια στη μέση του και είπε . «Πρώτα πρώτα δεν ξέρω που είναι η Αυστραλία και δεν σε κάλεσα εδώ να έρθεις .Και μετά .Εσύ θα μου πεις τι να κάνω ; Όχι μόνο αυτό αλλά θέλεις να ξέρω που γίνεται και Ελληνικός γάμος» .

Με κοίταξε για αρκετά δευτερόλεπτα με ένα ύφος παράξενο. Τον έκανα και συγκινήθηκε. Πήρε τηλέφωνο κάπου και βρήκε αμέσως που ήταν το Χολ και ο Ελληνικός γάμος και μας είπε πώς να πάμε και δεν μας έγραψε .

Όταν πήγαμε εκεί όλοι οι καλεσμένοι είχαν κάτσει στις θέσεις τους. . Μας είδε ο Νίκος και η Στέμμα και ήρθαν να δουν αν πάθαμε τίποτα .Είπαμε ότι χαθήκαμε και την περιπέτεια με την αστυνομία. Έβαλε αμέσως τον τελετάρχη να ανακοινώσει ότι τώρα εισέρχονται στο Χολ ο κύριος και η κυρία Κολοκοτρώνη από την Μελβούρνη Αυστραλίας και ο καθηγητής Αθανάσιος Δάφτσιο με την γυναίκα του κλπ. Τους φάνηκε παράξενο που άκουαν ότι και από την μακρινή Αυστραλία είχαν καλεσμένους και σηκώθηκαν όλοι να μας δουν και χειροκροτούσαν.

Πάντως η επέμβασή μου γλίτωσε τον Δάφτσιο από το πρόστιμο των 75 δολαρίων .Καλά είναι καμιά φορά να κάνει κανείς τον χαζό όταν χρειαστεί .

Φάρσα σε μένα τον Νοέμβριο του 1977. Αυτή η χρονιά ήταν η δεύτερη φορά που πήγα να στην Αμερική να δω πάλι τους χωριανούς στο Σαν Φρανσίσκο αλλά και τον συμμαθητή και χωριανό Νίκο Χατζημάρκο στο Ντιτρόιτ και μετά στην Ελλάδα .Ήμουν μόνος γιατί η Χριστίνα είχε τα παιδιά και δεν μπόρεσε να έρθει μαζί μου και το ταξίδι θα ήταν μόνο για τέσσερες εβδομάδες . Και ο άλλος λόγος ήταν να πάρω την αποζημίωση από την κατάσχεση του χωραφιού που έκανε το κράτος και που τελικά όπως ανέφερα δέσμευσε και αυτό το κεφάλαιο διότι ήμουν κάτοικος εξωτερικού

Κανόνισα να πάω στον Νίκο Σαββατοκύριακο για να μη χάσει ώρες από τη δουλειά του ..Από το 1967 που είχα πάει για πρώτη φορά είχαμε να ειπωθούμε σχεδόν δέκα χρόνια και ήταν ετοιμασμένος όχι μόνο με τα ωραία φαγητά που είχε ετοιμάσει η Στέμμα η γυναίκα του αλλά είχε στρώσει και μία πετυχημένη φάρσα σε βάρος μου με τον φίλο και συμμαθητή μου τον Δάφτσιο . Ας πω λίγα για τον Θανάση Δαφτσιο.

Ο Θανάση από την Νιγρίτα Σερρών ήταν ένας από του καλύτερους μαθητές στη σχολή μας .Τραγουδούσε και έψελνε ωραία και ήμασταν στη χορωδία της σχολής .Ήταν πολύ ζωηρός και το παρατσούκλι του ήταν «Ο τρελός».Μαζί κάναμε πολλές τρέλες και ζαβολιές και ήμασταν καλοί φίλοι ,αλλά από την χρονιά που έφυγα, το1948 δεν τον ξαναείδα και είχαν περάσει σχεδόν 30 χρόνια .

Το Σάββατο το περάσαμε με βόλτες και κουβέντα και το βράδυ πήγαμε σ' ένα Ελληνικό εστιατόριο στο κέντρο της πόλης με μουσική και φάγαμε ωραία και νόστιμα φαγητά . Για την Κυριακή η Στέμμα θα είχε τραπέζι και ο Νίκος μου είπε ότι θα είχε καλεσμένο και τον κουμπάρο του που είναι Γιουγκοσλάβος γεννημένος στην Αμερική και παντρεμένος με Ελληνίδα που μιλάει πολύ λίγα Ελληνικά .Αυτός όμως δεν ξέρει τα Ελληνικά και έτσι θα μιλάμε μόνο Αγγλικά .

Συμφώνησα και χάρηκα που θα τους γνώριζα και θα είχαμε παρέα για κουβέντα . Έτσι κατά το μεσημέρι ήρθαν οι «Ιβάνοβιτς». Συστηθήκαμε, κάτσαμε στο τραπέζι και ο «Ιβάνοβιτς» άρχισε να μου κάνει ερωτήσεις με γνήσια Αμερικάνικη προφορά για την Αυστραλία, για τη δουλειά μου, για την οικογένειά μου, για την Ελλάδα και πως

ήμασταν φίλοι με τον Νίκο τον κουμπάρο του κλπ. Ζήτησε δε ο «Ιβάνοβιτς» από τον Νίκο να περιγράψει πως ήταν η ζωή στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή . Άρχισε ο Νίκος να διηγείται πολλά και με κόλπο άρχισε να λέει και για τον Θανάση τον Δάφτσιο που τραγουδούσε ωραία, έψελνε καλά ήταν και στη χορωδία και άριστος μαθητής αλλά λίγο τρελάκιας . Συμφώνησα μαζί του για όλα και πρόσθεσα . «Όχι μόνο ήταν τρελάκιας αλλά και παλαβός αλλά και καλό παιδί. Συνέχισε ο Νίκος να λέει για τον Δάφτσιο πως πλάκωνε τους συμμαθητές του και προσπαθούσε με ένα σουγιά δήθεν να τους σφάζει και τους στραγγάλιζε ;

Ε.. συμφωνούσα μαζί του αλλά ήθελα να πω και για άλλους που ήταν χαρακτήρες και είχαν αφήσει εποχή τότε στα μαθητικά μας χρόνια αλλά με διέκοψε και είπε !.....

«Ξέρεις ρε Τάσο, έμαθα ότι αυτόν τον Δάφτσιο τον τρελό η σχολή τον έστειλε στην Αμερική με υποτροφία και σπούδασε και έγινε και καθηγητής του πανεπιστημίου τώρα εδώ στο Μίσιγκαν .Παντρεύτηκε μία Ελληνίδα δασκάλα από την Πελοπόννησο και έχουν και τρία παιδιά και ζουν σε ένα μεγάλο σπίτι στο Ανν Άρμπορ μέσα στην πανεπιστημιούπολη και είναι πολύ καλά». Χαιρόμουν που άκουα τόσα καλά για τον φίλο μας τον Δάφτσιο και έλεγα Μπράβο, Μπράβο.και Τρώγοντας και πίνοντας όλοι μαζί ο Νίκος συνέχιζε !.....και οι Ιβάνοβιτς ακούγανε . «Ξέρει ρε Τάσο κάθε φορά που βλέπω τον κουμπάρο νομίζω ότι βλέπω τον Δάφτσιο γιατί μοιάζει λίγο. Για κοίταξε τον να δεις ρε και πες μου αν δεν μοιάζει» ;

Τον κοίταξα λίγο προσεκτικά και διέκρινα ένα σημάδι στο πρόσωπο και τα μάτια αλλά τα άλλα χαρακτηριστικά είχαν αλλάξει μέσα στα 30 σχεδόν χρόνια . Είχε λίγη φαλάκρα με άσπρα μαλλιά και η προφορά του διαφορετική διότι δεν μίλησε καθόλου Ελληνικά για να μην τον καταλάβω και τον γνωρίσω . Ήταν στα σχέδια του Νίκου .

Ο Νίκος επέμενε να τον ξανακοιτάξω και να πω κάτι για τον Δάφτσιο . Άρχισα να λεω αλλά έλεγα καλά πράγματα διότι στο τραπέζι ήταν και τα παιδιά του Νίκου και δεν ήταν ευγενικό να λεω κακά πράγματα για τον άνθρωπο .Μετά ο Νίκος φοβήθηκε μη πω τίποτα κακό και αποφάσισε να φανερώσει τη φάρσα και μου λέει !...

«Έλα ρε για κοίταξε τον ξανά τον Ιβάνοβιτς , μοιάζει με τον Δάφτσιο η δεν μοιάζει» ; Τον κοίταξα και του λεω . Ε μοιάζει αλλά και τι μ' αυτό ρε δεν το παράκανες» ;

«Ρε βλάκα την πάτησες αυτός είναι ο πραγματικός ο Θανάσης Δάφτσιος ο συμμαθητής μας και όλοι εδώ στήσαμε την φάρσα για να γελάσουμε» . Σηκώθηκα, τον κοίταξα ξανά και του λεω ρε τρελέ μυαλό δεν έβαλες ακόμα; .Αμέσως μίλησε Ελληνικά και μου λέει. «Παχύδερμε ο Γυφτοπρόξενος φταιει σε όλα».Ούτε οι γυναίκες αλλά και τα παιδιά, δεν είπαν τίποτα .Σηκώθηκα αγκαλιαστήκαμε φιληθήκαμε και δεν πίστευα πως τα κατάφεραν να με κοροϊδεύουν τόση ώρα . Ο Γιος του Νίκου κρυφά τραβούσε ταινία και η κόρη του φωτογράφιζε όλο αυτό το ρεζιλίκι .Αλλά άξιζε . Όπως είπε και πιο πάνω ο Νίκος. Ο Θανάσης ήταν άριστος μαθητής και φτωχό παιδί και η σχολή τον έστειλε με υποτροφία σε ένα πανεπιστήμιο της Αμερικής να σπουδάσει και να επιστρέψει στη σχολή και να εργαστεί εκεί . Με τα λίγα Αγγλικά που ήξερε μπήκε σε ένα πανεπιστήμιο και απομονωμένος από το ελληνικό στοιχείο επιδόθηκε στη μελέτη, σπούδασε χημικός και αιματολόγος και εργάστηκε εκεί και κόντευε να ξεχάσει και τα ελληνικά του .Παντρεύτηκε όμως αργότερα ελληνίδα εκπαιδευτικό από την Πελοπόννησο και εγκαταστάθηκε μόνιμα στη πανεπιστημιούπολη του Ανν Άρμπορ στο Μίσιγκαν και εργάστηκε εκεί ως καθηγητής αιματολογίας. Το σπίτι του ήταν κτισμένο σε οικόπεδο δέκα άκρων με ωραία δένδρα και κήπους .Μας φιλοξένησε δε με πολύ αγάπη για μερικές μέρες .

21-9-82 Ανν Άρμπορ του Μίτσιγκαν. Φιλοξε-
νούμενοι από τον συμμαθητή μου και καθηγη-
τή πανεπιστημίου Θανάση και τη σύζυγό
του διδασκάλισσα των Ελληνικών Φωτεινή
Δάφτσιου στο ράντζο τους.

21-9-82 Ανν Άρμπορ του Μίτσιγκαν μπροσ-
τά στην αυλή του σπιτιού του Θανάση και
της Φωτεινής .
Θανάσης, Φωτεινη, Χριστίνα και Τάσος

Ο Νίκος με τη σύζυγο του Στέμια Χατζημάρκου, στο κέντρο οίδιος και η Φωτεινή με τον σύζυγο της Αθανάσιο Δάφτσιο που παρουσιάστηκε σαν Ιβάνοβιτς.
Στο σπίτι του Νίκου στο Ντιτρόιτ το 1977

Ο Νίκος Χατσημάρκος ο Αθανάσιος(τρελός) Δάφτσιος και ο ίδιος .Τρεις συμμαθητές της Αμερικανικής γεωργικής Σχολής σε μία συνάντηση στο σπίτι του Νίκου στο Ντιτρόιτ. μετά από 30 χρόνια.Ο Νίκος μου τον σύστησε σαν κουμπάρο του ήταν Γιουγκοσλάβος με το όνομα Ιβάνοβιτς και με μπλόβαρην .

Αυγ. 1982. Στο Λος Άντζελες και επίσκεψη στο Ντισνεϋλαντ. Αριστερα. Η Χριστίνα στο Γιουνιβέρσαλ Στούντιο του Χόλιγουντ και δεξια με τον Σνούπυ.

Κάτω. Η κεντρική είσοδος του Ντισνεϋλαντ (Λος Άντζελες)

Συνάντηση με τον πρώην συμμαθητή μου Χοφνατάν Τσακεριάν με την σύζυγό του Ανδριάννα στο σπίτι τους στο Ridley Calif. μετα από 34 χρόνια. Αν και του είπα ότι είμαι ένας συμμαθητής του και του έδωσα φωτογραφία της ποδοσφαιρικής μας ομάδας δεν με γνώρισε. Φωτογραφία 14-8 1982 στη πίσω αυλή.

1982 Ridley Calif. Μπροστά στο σπίτι του συμμαθητή μου Χοφνατάν Τσακεριάν με την σύζυγό του Ανδριέν με την Χριστίνα . Η φιλοξενία τους ήταν θερμή και φιλική μετά από 32 χρόνια. Ταξιδεύσανε 60 χιλ. για να έρθουν να συναντηθούμε στο μοτέλ που μέναμε .

Το κέρινο ομοίωμα της Μερilyn Μόνροε.

Το πεζοδρόμιο του Χόλλγουντ με τους αστέρες.

Αύγουστος 1982. Από το ταξίδι μας στο Λος Άντζελες στο Χόλλγουντ και στο Ντισνευλαντ

Αυγ.1982 Στο Γιουσέμιτ Νάσιοναλ Πάρκ της Καλιφόρνιας .
 Το υπέροχο αυτό πάρκο έχει παραχωρηθεί στους ιθαγενείς
 ερυθρόθερμους και με τα ωραία βουνά,καταρράχτες και τα
 πανύψηλα δένδρα αποτελούν μεγάλο τουριστικό κέντρο προ-
 σελκύνοντας χιλιάδες τουρίστες όλες τις εποχέςτου χρόνου.

Η Χριστίνα με το νοικιασμένο αυτοκίνητο Μασταγκ κοντα
 στο ποτάμι.

Χριστούγεννα στην Ελλάδα 1982-83.

Ήταν η πρώτη φορά που πηγαίναμε με την Χριστίνα στην Ελλάδα χειμώνα και ιδιαίτερα να κάνουμε Χριστούγεννα με τους δικούς μας .Ακόμα είχα την ευκαιρία να παίρνω φτηνά εισιτήρια και πριν παραιτηθώ κάναμε το ταξίδι αυτό .Είναι αλήθεια ότι περάσαμε καλά με όλους και η φιλοξενία τους ήταν θερμή και αξέχαστη ,

. Η Αδελφή μου πήγαινε τακτικά τότε στην κομμουνιστική Βουλγαρία να επισκεφτεί γνωστούς της γιατρούς . Τον Κυριάκο και την Νίκη Κύρο ή (Ντέλεφ) στην πόλη Ασσένοφγκράντ που εργαζόντουσαν στο νοσοκομείο της πόλης και να προμηθευτεί φάρμακα για τις παθήσεις που είχε ,τελείως δωρεά.

Μια μέρα μας πρότεινε να πάμε μια βόλτα για μερικές μέρες με το αυτοκίνητο του γιου της ,του Μάκη που θα μου το έδινε με ευχαρίστηση διότι ήταν αντιπρόσωπος της Νισσάν και είχε στη διάθεσή του άλλο.Το μόνο που έπρεπε να βγάλουμε βίζα από το βουλγαρικό προξενείο της Θεσσαλονίκης

Διπλή γκάφα στο Βουλγαρικό προξενείο

Τηλεφώνησα στο προξενείο και μου είπαν ότι εάν πάω πρωί στις 9 με τα διαβατήριά μας στις 3μμ που κλείνει το γραφείο οι βίζες θα είναι έτοιμες . Φόρεσα κοστούμι και γραβάτα και την τσάντα μου που είχα κάτι χαρτιά και παλιές φωτογραφία από τη σχολή, δανείστηκα το κάρτο του ανιψιού μου και βρήκα το προξενείο.. Ήταν ένα παλιό διώροφο αρχοντικό σπίτι της Θεσσαλονίκης κοντά στην Βαζ. Σοφίας προς το Ντεπό . Στο ισόγειο ήταν τα γραφεία και επάνω υπολόγισα θα ήταν η κατοικία του προξένου .Αφησα τα διαβατήρια και μία υπάλληλος μου είπε να έρθω πριν από τις τρεις..

Σκέφτηκα ότι είχα αρκετές ώρες στη διάθεσή μου και είπα να πεταχτώ μέχρι την Αμερικανική Γεωργική Σχολή να δω μερικούς συμμαθητές που δούλευαν εκεί και περισσότερο τον κύριο Bruce Lansdale τον διευθυντή και τον φίλο μου τον Αρχιμήδη Κουλαουζίδη που ήταν προσωπάρχης της σχολής και πολύ καλός μου φίλος . Εκεί πέρασα καλά που τους ξαναείδα και θυμήθηκα και τα μαθητικά μου χρόνια αλλά άργησα λίγο και όταν πήγα στο προξενείο το γραφείο ήταν κλειστό .

Χτύπησα την πόρτα μερικές φορές και μου την άνοιξε μία νεαρή κοπέλα με ποδίτσα που θα ήταν σίγουρα της υπηρεσίας . Ως που να πω συγνώμη κλπ. αυτή μου είπε στα βουλγάρικα να περάσω επάνω . Εκεί αντίκρισα ένα τεράστιο σαλόνι με ωραία έπιπλα και στο βάθος μία τραπεζαρία για σαράντα περίπου άτομα και όλα τα δωμάτια ήταν γύρω γύρω από το σαλόνι .

Έφυγε η υπηρέτρια και ήρθε η γυναίκα του προξένου και μου είπε ευγενικά με αρκετά καλά Ελληνικά να περιμένω λιγάκι διότι ήρθα νωρίτερα από ότι περίμενε αυτή.(κι εγώ ήμουν σίγουρος ότι είχα αργήσει) Με ρώτησε δε αν ήθελα να πάρω ένα καφεδάκι ως που να ετοιμαστεί . Δέχτηκα για να μη την προσβάλλω και σε λίγο η κοπελίτσα μου έφερε τον καφέ με μπισκότα και ένα κονιάκ .

Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί αφού άργησα μου είπε ότι ήρθα νωρίς και γιατί να ετοιμαστεί και τόση περιποίηση για να πάρω την βίζα και τα διαβατήρια ; Και σκέφτηκα!....

«Λες επειδή είμαι από την Αυστραλία να μου κάνουν ειδικές ανακρίσεις για να μάθουν κάτι, ή δεν θα μου δώσουν βίζα»

Όταν τελείωσα το καφεδάκι μου ήρθε η γυναίκα του προξένου με μία νεαρή κοπέλα κάπου 18 χρονών και μου είπε ότι είναι η κόρη της και μου την σύστησε και είπε..

«Ξέρεις ήρθε από την Σόφια για λίγες μέρες που έχει σχολικές διακοπές και έπιασε άσχημο κρυολόγημα και οι αμυγδαλές της είναι χάλια και βήχει. Μου φαίνεται ότι έχει και λίγο πυρετό . Κοιτάξτε την να δείτε!....Τι πρέπει να κάνουμε πριν φύγει να γίνει καλά»;

Ε... Η κοπέλα ήρθε μπροστά μου άνοιξε το στόμα της κι εγώ από ευγένεια είδα μέσα και πράγματι ήταν πρησμένες οι αμυγδαλές ,έβαλα και την παλάμη μου στο μέτωπό της για να δω αν είχε πυρετό και της είπα . «Μάλιστα έχει λίγο πρήξιμο και λίγο πυρετό αλλά αυτά δεν είναι και τόσο σοβαρά . Να μη πάρει αντιβιοτικά παρά μόνο ασπιρίνες και θα γίνει καλά, πολύ σύντομα πριν φύγει για την Σόφια .(Έκανα και τον γιατρό) . Έφυγαν κι εγώ έκασα πάλι να δω τι θα γίνει.

Σε λίγο ήρθε ο πρόξενος συστήθηκε και με πήρε να κάτσουμε στο γραφείο του . Πριν κάτσουμε του είπα πόσο ωραία και χαριτωμένη κόρη έχει και να μην ανησυχεί για το κρύωμά της θα γίνει γρήγορα καλά και ζήτησα συγγνώμη που άργησα να έρθω να πάρω το διαβατήριό μου . Με κοίταξε παράξενα και είπε . Καλά έχεις και διαβατήριο εδώ» ; Του λεω.«Ναι, τα άφησα εδώ το πρωί και αύριο νωρίς νωρίς φεύγουμε για τη Βουλγαρία».

Με κοίταξε λίγο παράξενα σα να κατάλαβε κάτι και μετά με ένα χαμόγελο με ρώτησε. «Εσύ δεν είσαι ο γιατρός που έχουμε καλέσει»; Του είπα . «Εγώ γιατρός δεν είμαι μηχανικός είμαι, γεννήθηκα εδώ στη Θεσσαλονίκη αλλά μένω χρόνια μόνιμα στην Αυστραλία».Είπε στη συνέχεια. «Δηλαδή γιατρός δεν έκανες ποτέ». Του είπα . «Όχι»

Γελούσε με τη Γκάφα του και γω με την δική μου. Με πήρε κατεβήκαμε στο γραφείο έψαξε βρήκε τα διαβατήριά μας ,κάναμε χειραψία και μου ευχήθηκε καλό ταξίδι στη Βουλγαρία και να περάσουμε καλά .

Βγαίνοντας έξω να πάω προς το κάρο μου ένας με ένα Βολκς Βάγκεν πάρκαρε πίσω μου και πάνω στο πεζοδρόμιο. Είδα πάνω στο μπαμπρίζ το σήμα του γιατρού . «Α» είπα «αυτός θα είναι ο γιατρός που περιμένανε» . Κατέβηκε με το τσαντάκι του . Ρώτησα αν είναι γιατρός και αν πάει στο Βουλγαρικό προξενείο .Μου είπε. «Ναι». Και του λεω... «Άντε γιατρέ εγώ πήγα να πάρω τα διαβατήριά μας και επειδή κρατούσα τσάντα με περάσανε για γιατρό και ως που να έρθεις εσύ πήρα τη δουλειά σου . Με κοίταζε παράξενα και έφυγε .

Το ταξίδι στη Βουλγαρία

Πρώτη φορά ταξίδευα στη Βουλγαρία, σε ένα κράτος με κομμουνιστικό καθεστώς και ήμουν περίεργος να δω πως ζούσαν οι άνθρωποι αυτοί με το σύστημα αυτό. Σύμφωνα με την αδελφή μου που πήγαινε εκεί κάθε 4 μήνες για θεραπεία και φάρμακα έλεγε ότι ήταν πολύ πιο καλύτερα σε πολλά πράγματα, εκτός από ορισμένα που δεν τα έβρισκες εκεί σε αφθονία ,όπως στην Ελλάδα

Με ωραίο κάρο Νίσσαν και με κασέτες του Στράτου Διονυσίου σε λίγη ώρα ήμασταν στο τελωνείο της Κούλας , Θυμήθηκα τα χρόνια του 1950 όταν υπηρετούσα στο Σιδηρόκαστρο και πήγαινα συχνά στα μέρη αυτά . Τότε βλέπαμε τα απέναντι φυλάκια και τους στρατιώτες με το χέρι στη σκανδάλη . Τώρα είχαν και από τις δύο πλευρές ωραία κτίρια και μαγαζιά και κόσμο να πηγαίνει και να έρχεται..

Περάσαμε γρήγορα από το τελωνείο, ξεκουραστήκαμε λίγο ψωνίσαμε και κάτι δώρα για τους φίλους που θα γνωρίζαμε και συνεχίσαμε το δρόμο μας για τη Φιλιππούπολη .

Φεύγοντας από το τελωνείο από πίσω μας ακολουθούσαν όχι κατάσκοποι αλλά οι κυνηγοί των δολαρίων. Έμπαιναν μπροστά μας, έμπαιναν στα πλάγια και από πίσω και πολλές φορές επικίνδυνα και δείχνοντας επιγραφές που έδιναν τιμή για ν' αγοράσουν δολάρια. Η συναλλαγή αυτή ξέραμε ότι ήταν παράνομη και επικίνδυνη και δεν σταματούσαμε .

Κατά το μεσημέρι φτάσαμε στη Φιλιππούπολη. Μια πόλη με λίγα μοντέρνα κτίρια και πολλά με παλιά αρχοντικά σπίτια που θύμιζε Ελλάδα . Από περιέργεια για καμιά ώρα και παραπάνω οδήγησα σε διάφορους δρόμους και είδα ότι ήταν πεντακάθαρη πόλη με λίγα αυτοκίνητα στους δρόμους και αρκετά καταστήματα αλλά λιγοστά πράγματα στις βιτρίνες. Όλες οι δενδροστοιχίες στους δρόμους, οι κορμοί των δένδρων, ήταν ασβεστωμένοι. Σε οδικά έργα είδαμε να δουλεύουν γυναίκες που έκαναν την ίδια δουλειά με τους άνδρες .

Ξεκουραστήκαμε σε ένα ωραίο πάρκο και ξεκινήσαμε για το Ασένοβγκραντ αλλά αντί να πάρουμε τον κεντρικό δρόμο πήραμε κατά λάθος άλλον που πήγαινε εκεί αλλά από διάφορα μικρά χωριά και ήταν χωματόδρομος .Ήταν πιο μακριά αλλά ήταν και μία ευκαιρία να δούμε και τα μικρά χωριά που ήταν ωραία .

Τελικά φτάσαμε στη πόλη του Εσσένοβγκράντ και σε όλη τη διαδρομή παρατήρησα ότι όλες οι δουλειές γινόντουσαν ομαδικά με το σύστημα του κολχόζ .Δεν είδαμε μικρά κτήματα και τα πάντα άνηκαν στο κράτος .

Το βράδυ φιλοξενηθήκαμε σε ένα μοναστήρι. Η αδελφή μου γνώριζε τον Γιάννη που ήταν λογιστής του μοναστηριού και τη γυναίκα του την Αντζελίνα (παιδιά Ελλήνων φυγάδων) αλλά με ελληνική συνείδηση και άπταιστα Ελληνικά .

Η φιλοξενία και η περιποίηση ήταν άπογη αλλά μόνο για ένα βράδυ. Μάθαμε ότι το έκαναν κρυφά από το κόμμα δίχως να πάρουν την άδειά τους . Την άλλη μέρα θα είχαν υψηλά στελέχη του κόμματος εκεί και δεν ήθελαν να μάθουν ότι φιλοξενούσαν ανθρώπους από την Ελλάδα και Αυστραλία και έτσι φύγαμε .

Πριν φύγουμε από το μοναστήρι πήγαμε με τον Γιάννη να γνωρίσω και τον Δεσπότη του μοναστηριού και να τον ευχαριστήσω για την φιλοξενία . Κουβεντιάσαμε αρκετή ώρα και ρωτούσε πως διατηρούμε την ορθοδοξία στην Αυστραλία κλπ. Φεύγοντας του έδωσα ένα μικρό αυστραλέζικο δωράκι και άφησα δέκα δολάρια για το μοναστήρι .Επίσης αφήσαμε και κάτι για τον Γιάννη και την Αντζελίνα .

Η πόλη του Ασένοβγκράντ είναι ωραιότατη .Περιστοιχίζεται από δασωμένα βουνά και ένα ποτάμι με πολύ νερό που διασχίζει την πόλη . Εκτός από ένα μοντέρνο κτίριο που είναι ένα μεγάλο ξενοδοχείο για τους τουρίστες μόνο και για τα μέλη του κόμματος ,τα άλλα σπίτια μέχρι και τριώροφα είναι παλιάς αρχιτεκτονικής και είναι ωραίο το κάθε ένα με δικό του χαρακτήρα ..

Το μοναστήρι από τη πόλη απέχει περί τα δέκα χιλιόμετρα με ωραίο δρόμο και πολλές στροφές και παράλληλα ένα ποτάμι με γάργαρα νερά .

Η πρώτη μας δουλειά ήταν να πάμε στο σπίτι των γιατρών Κύρου και Νίκης Δέλιου που είναι κι αυτοί παιδιά Ελλήνων φυγάδων από την Ξάνθη που έφυγαν οι γονείς του επί Γερμανικής κατοχής όταν ήταν σε εφηβική ηλικία και είχαν σχεδόν τελειώσει το ελληνικό γυμνάσιο. Σπούδασαν όμως εκεί και ήταν τώρα υπάλληλοι στο κεντρικό νοσοκομείο της πόλης .

Η υποδοχή που μας έκαναν ήταν εξαιρετική και έκαναν το παν να μας ευχαριστήσουν .το μόνο που το σπίτι τους είχε μόνο ένα υπνοδωμάτιο αλλά είχαμε κανονίσει εγώ με την Χριστίνα να μείνουμε στο ωραίο ξενοδοχείο που ήταν εκεί κοντά και η αδελφή μου θα βολευόταν να κοιμάται στο καναπέ τους όπως και άλλες φορές .

Πήγαμε με τον Κύρο (Κυριάκο) στο χοτέλ και μας έδωσαν ωραίο δωμάτιο διότι ήταν και άνθρωπος του κόμματος . Μας είπε δε εμπιστευτικά. . Τάσο πρέπει να είμαστε στο κόμμα αλλιώς δεν σε αφήνουν να ζήσεις . Και μας διηγήθηκε ένα τρομερό γεγονός..

Όταν ο μεγάλος γιος του υπηρετούσε στον βουλγαρικό στρατό, αλλά και πριν ,είχε το θράσος και την παλικάριά να εκφράζεται κάπως ελεύθερα και να κριτικάρει καταστάσεις και γεγονότα που το κόμμα και οι μυστικές υπηρεσίες δεν συμφωνούσαν και δε τους άρεσε και ήταν υπό παρακολούθηση όλη η οικογένεια .

Μία μέρα, όπως μας έλεγε ο Κύρος , του έστειλαν ένα γράμμα από τη μονάδα του γιου του και του έγραφαν ότι ο γιος τους ξαφνικά αρρώστησε και πέθανε και την κηδεία του την έκανε ο στρατός με τις δέουσες τιμές . Μας είχε πει η αδελφή μου σχετικά μ' αυτό το συμβάν αλλά μας συγκλόνησε η ιστορία όταν την ακούσαμε από τον δυστυχημένο πατέρα ..

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, ένα τριώροφο ωραίο κτίριο, μας είπε ότι το είχε αγοράσει ο πατέρας του επί κατοχής αλλά όταν η χώρα άλλαξε σε κομμουνιστικό καθεστώς, το κόμμα κρατικοποίησε όλη την περιουσία τους και του άφησε να έχουν τον τρίτο όροφο του ενός υπνοδωματίου και για το οποίο πληρώνανε ενοίκιο. Όσο για το δεύτερο πάτωμα που ήταν μεγαλύτερο έμενε ένας αξιωματικός και στο ισόγειο που ήταν ένα κουρείο ήταν κρατικό και το νοίκιαζαν και τα λεφτά όλα τα έπαιρνε το κράτος .

Το βράδυ όταν φεύγαμε για το ξενοδοχείο ο Κύρος μας συνέστησε έστω και στο δωμάτιό μας μέσα να προσέχουμε τι είδος συζήτηση θα κάνουμε και μας είπε ότι και τα ντουβάρια εδώ ακούνε .

Το ξενοδοχείο δεν είχε τουρίστες αλλά είχε πολλές εργατικές, γεωργικές και άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις που έκαναν εκεί τις συνεδριάσεις τους. Επίσης είχε και μαθητές των γυμνασίων που πήγαιναν για χιονοδρομικούς αγώνες .

Κάτι που μας έκανε εντύπωση και το παρατηρήσαμε με τη Χριστίνα ήταν ότι κάθε πρωί που πηγαίναμε για το πρωινό μας πάντα στο διπλανό τραπέζι καθόντουσαν δύο άτομα που μάλλον θα ήταν της μυστικής υπηρεσίας και μας παρακολουθούσαν, Κάθε φορά που ετοιμαζόμασταν ν' ανάψουμε τσιγάρο μας πρόσφεραν τη φωτιά τους .

Στο μπαρ του χοτέλ είχαν κάθε βράδυ μουσική και χορό και συγκέντρωνε πολλούς κάθε ηλικίας αλλά το γλέντι παντού τελείωνε στις 11 το βράδυ και έκλεινε το μπαρ. Δουλεύανε και μερικοί που ήταν Έλληνες στην καταγωγή που μιλούσαν τα Ελληνικά που έβαζαν Ελληνικά τραγούδια και χορεύανε ελληνικούς χορούς .

Μία φορά τα μέλη του κόμματος της περιφέρειας, φίλοι και συγγενείς του Κύρου, που οι περισσότεροι ήταν Έλληνες οργάνωσαν ένα γλέντι για μας στο κτίριο (λέσχη) του κόμματος .Ήταν ένα ωραίο κτίριο καλά διακοσμημένο . Στο μπαρ υπήρχαν όλων των ειδών τα ποιά ,από ούισκι, ούζο 12κάρι, κονιάκ και κρασιά σε μεγάλη ποικιλία. Τα τραπέζια ήταν στολισμένα με φρέσκα λουλούδια και για να μας σερβίρουν είχαν νεαρές σερβιτόρες ντυμένες με μίνι πολύχρωμα φουστανάκια. Και τι δεν είχαν. Όσο για τη μουσική είχαν όλα τα καλύτερα Ελληνικά τραγούδια που μπορούσαν να κάνουν ένα γλέντι τέλειο με δίχως περιορισμένη ώρα γι' αυτούς . Ενώ γλεντούσαμε σκεπτόμουν !....Τι είδος κομμουνιστική δικαιοσύνη είχαν αυτοί εκεί στη χώρα τους;. Πάντως εμείς

περάσαμε πολύ καλά .(Αλλά κομμουνιστικά).Είχαμε μέχρι μαύρο χαβιάρι και άλλα σπάνια πράγματα..

Με τα ιατρικά μέσα που διαθέταμε εκεί κάναμε στο νοσοκομείο που δούλευε η Νίκη και ο Κύρο και γενικές εξετάσεις τελείως δωρεά και επί πλέον μου δώσανε και γυαλιά για διάβασμα που ακόμα τα μεταχειρίζομαι .

Όσο για τη φιλοξενία του Κύρο και της Νίκης και των συγγενών τους ήταν άψογη και θα την θυμόμαστε για πάντα .

Η πόλη είχε ένα κατάστημα γυναικείων ειδών κάπως καλή ποιότητας, επίσης και μεσαίας με μία μικρή βιτρίνα αλλά όλα ήταν πανάκριβα .ιδίως οι νάιλον κάλτσες .

Για να αγοράσει κάποιος εφημερίδα έπρεπε να περιμένει στη σειρά για μισή ώρα περίπου, επίσης και για ψωμί. Τα κουρέια και τα εστιατόρια και άλλα καταστήματα ήταν κρατικά πρώτα πλήρως και μετά έπαιρνες ότι ήθελες πάντα με απόδειξη. Η βενζίνη ήταν με κουπόνια τα αγοράζες από το τελωνείο προκαταβολικώς και δεν μπορούσες να βάλεις περισσότερη βενζίνη από τα κουπόνια .

Το ταξίδι μας στη Βουλγαρία ήταν μια καλή εμπειρία για να εκτιμήσουμε πόσο πολύτιμη είναι η ελευθερία, η σκέψη η έκφραση και τα πολύτιμα αγαθά που απολαμβάνουμε στις χώρες που ζούμε .

Η δεκαήμερη παραμονή μας εκεί ήταν ωραία αλλά και η επιθυμία της επιστροφής ήταν αβάσταχτη..

Φύγαμε μετά το μεσημέρι και όταν νύχτωσε ήμασταν στο τελωνείο της Κούλας . Όταν φτάσαμε στο Πετρίτσι αισθανθήκαμε ότι βρισκόμασταν σε διαφορετικό περιβάλλον . Κάτι που μας είχε λείψει για λίγες μέρες. Όπως η κίνηση στους δρόμους, οι ταβέρνες και τα καφενεία γεμάτα με κόσμο και η ατμόσφαιρα γενικά διαφορετική . Ε μύριζε λίγο το καυσαέριο...Με όλα αυτά η πρώτη μας δουλειά ήταν να μπούμε στην πρώτη ταβέρνα και να απολαύσουμε λίγο τα ψαρικά και την γευστική ρετσίνα μαλαματίνα .

Όταν φάγαμε καλά και ξεκουραστήκαμε το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού μας τελείωσε στην ωραία μας Θεσσαλονίκη λίγο πριν από τα μεσάνυχτα .

1983 Ασένοβγκραντ Βουλγαρίας. Αριστερά το σπίτι του Κύρου και Νίκης Δέλλιου. Επὶ κομμουνισμού ἦταν δεσμευμένο και νοικιαζόταν για το κράτος. Το τελευταίο πάτωμα ενός υπνοδωματίου ἦταν παραχωρημένο σ'αυτούς και πληρώναν ενοίκιο στο κράτος.

Το ξενοδοχείο Ασσενοβγκράντ(δεν πέφτει) ἦταν για τα κομματικά στελέχη και για τους τουρίστες σ'αυτό μείναμε περίπου μία εβδομάδα και ἦταν ωραίο με όλες τις ανέσεις

Η Χριστίνα στη κολόνα

1983 Ασένοβγκραντ Βουλγαρίας
Πρώτη εξ αρ. Νίκη Δέλλιου
Τέταρτη η Αδελφή μου Βασιλική Γιαννά
Πέμπτη η Χριστίνα με τις φίλες όλες Ελληνικής
καταγωγής

1983 Ασένοβγκραντ Βουλγαρίας σε ένα σι-
κογενειακό πάρτι στο σπίτι της αδελφής του
Κύρου Δέλλιου

1983 Ιανουάριος Ταξιδεύοντας στη Βουλγαρία
α λίγη ξεκούραση με καφέ πριν από τη Φίλιπ-
πούπολη .
Αρ.Η αδελφή μου Βασούλα ,η Χριστίνα και
εγώ

Ιαν,1983 Ασσένοβγκραντ Βουλγαρίας με
τον Ιατρό Κύρο Δέλλιο και την σύζυγό του
Ιατρώ Νίκη στο μικρό τους διαμέρισμα.

Ο Σύλλογος Θεσσαλονικέων «Ο Λευκός Πύργος» Έτος επανίδρυσης 1983

Η ιδιότητα μου, όπως και προείπα, ήταν το καλύτερό δώρο της ζωής μου Δίχως να έχω πια την έννοια της δουλειάς και με λίγη οικονομική άνεση που είχα μπορούσα να πηγαίνω σε ταξίδια με την Χριστίνα και να μένουμε όσο καιρό θέλαμε .

Όταν γυρίσαμε από την Ελλάδα ,Βουλγαρία και άλλα μέρη πίσω στη Μεμβούρνη .Τον Σεπτέμβριο διάβασα στον «Νέο Κόσμο»που ότι με πρωτοβουλία του Γεώργου Παπαϊωάννου, Πασχάλη Νασιάγκα και Μαίρης Δημητρίου καλούσαν όλα τα παλιά μέλη να συγκεντρωθούν για να ανασυγκροτήσουν τον σύλλογο που ήταν για πέντε και πλέον χρόνια σε μαρασμό ..

Θυμάμαι αρκετοί Θεσσαλονικείς παλιά και καινούρια μέλη συγκεντρωθήκαμε στο οίκημα της Λημνιακής Αδελφότητας . Είχαμε πολύ καιρό να ιδωθούμε . Σχεδόν από τότε που κάναμε τους ωραίου χορούς στο Southern Cross Hotel με δύο ορχήστρες .

Συνδύασαμε το τερπνόν μετά του ωφελίμου, Αφού συμφωνήσαμε και κάναμε την γενική συνέλευση στη συνέχεια το ρίξαμε στο φαγοπότι με του νόστιμους μεζέδες που μας ετοίμασε ο υπεύθυνος της ταβέρνας . Ο δε αείμνηστος πρόεδρος τότε της Λημνιακής αδελφότητας κύριος Αλέκος Αγγελίδης μας παραχώρησε το Χολ και την αίθουσα συνεδριάσεων τελείως δωρεά για τις συνεδριάσεις μας λέγοντας ότι οι δύο σύλλογοι από σήμερα έχουν κάνει ένα ιστορικό «αρραβώνα» για καλή συνεργασία ..

Όταν έγινε η γενική συνέλευση στις 23 Οκτωβρίου οι παρευρισκόμενοι εκεί εκλέξαν το πρώτο διοικητικό συμβούλιο που ήταν από τους:

Πρόεδρος Χρίστος Κοσμίδης
Αντιπρόεδρος Κώστας Ευστρατιάδης
Γραμματέας Μαίρη Δημητρίου
Ταμίας Γεώργος Παπαϊωάννου
Υπεύθυνος Εκδ. Πασχάλης Νασιάγκας και

Μέλη;
Τάσος Κολοκοτρώνης (ό ίδιος)

Θρασίβουλος Γιαννός
Χάρης Γιαννουλόπουλος
Μαρία Ηρακλείδου
Δανάη Χάνου
Δημήτριος Τσιγαρίδας
Γεράσιμος Κασνακτσής
Κώστας Χατζησταύρου
Πάυλος Μαυρουδής και
Γιάννης Μουδούρης

Αποφασίσαμε να κάνουμε τον πρώτο μας χορό στις 11 Νοεμβρίου του 1983 στο Χόθορν Ρεσέπσιον που είχε μεγάλη επιτυχία

Δυστυχώς όμως μετά από λίγους μήνες χάσαμε τον αντιπρόεδρο μας Κώστα Ευστρατιάδη από την επάρατο ασθένεια. Αμέσως αντιπρόεδρος ανάλαβα εγώ και πριν τελειώσει την θητεία του ο Χρίστος Κοσμίδης παραιτήθηκε για προσωπικούς λόγους και την προεδρία της ένωσης την ανάλαβα εγώ. Όταν έγιναν οι εκλογές εκλέχτηκα για μία άλλη διετία και μετά δεν υπέβαλα άλλη υποψηφιότητα. .

Όταν η Θεσσαλονίκη αδελφοποιήθηκε με την πόλη της Μελβούρνης το 1984 ο Σύλλογος μας έπαιξε τον πρωτεύοντα ρόλο στην αδελφοποίηση και στις τελετές με την επίσκεψη του δημάρχου Μαναβή κλπ . Εκλέχτηκε μία πολυμελής επιτροπή που αντιπροσώπευε και τις δύο πόλεις και από την Ένωση ήμασταν: ..ο Χρήστος Κοσμίδης και εγώ που συνεδριάζαμε στη Δημαρχία της Μελβούρνη μια φορά τον μήνα . Στην επιτροπή υπηρέτησα για περίπου πέντε χρόνια όποτε παραχώρησα τη θέση μου στο τότε πρόεδρο Ν. Γιανγκιόζη

Στη συνέχεια θα παραθέσω μερικά ιστορικά της Ένωσης μας από την αδελφοποίηση και την επέτειο των 21 χρόνων που γιορτάστηκε στο FEDERATION SQUARE in 2005.

Μελβούρνη - Θεσσαλονίκη

Μία κόρη από το Βορρά τη λένε Θεσσαλονικιά
κι' άλλη απ' το Νότο Μελβουρνιώτισα ξανθιά γλυκιά.

Γίνανε αδελφές οι δυο ένωσαν δυο πολιτισμούς
τους Μελβουρνιώτες Αυστραλούς κι Έλληνες Θεσσαλονικιούς.

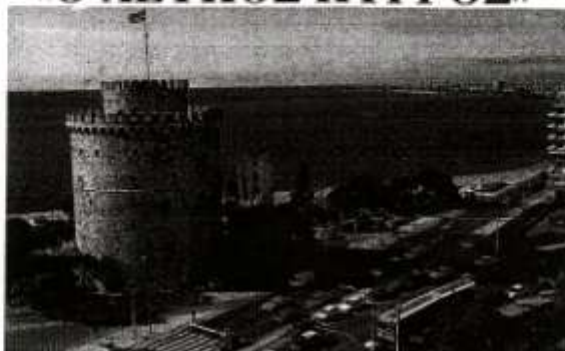
Εικοσιένα χρόνια τώρα ζούνε μαζί αγαπημένες
οι δίδυμές μας πόλεις στον κόσμο ξακουσμένες.

Εύχομαι καλή πρόοδο και χρόνια σας πολλά
καλή συνεργασία κι όλα να πάν καλά.

Τάσος Κολοκοτρώνης 2005 Μελβούρνη
Πρώην Πρόεδρος της Ένωσης Θεσσαλονικέων και μέλος της
Επιτροπής Αδελφοποίησης Μελβούρνης Θεσσαλονίκης 1984-1999.

Στοιχεία της Ιστορίας του Συλλόγου της «Ένωσης» Θεσσαλονικέων «Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ»

Στις παρακάτω σελίδες παραθέτονται από προφορικές εξιστορήσεις ορισμένες πτυχές της ιστορίας του συλλόγου, καθώς η συλλογή αυτού του υλικού και η διασταύρωση των πληροφοριών έπρεπε να γίνει με τον καλύτερο τρόπο.

Η Ένωση Θεσσαλονικέων «Ο Λευκός Πύργος» ιδρύθηκε το 1961, το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο αποτελείται από τους εξής: Πρόεδρος Ζαχαρίας Βογιατζόπουλος, Αντιπρόεδρος Ιωάννης Νίκη-τάκης, Γεν. Γραμματέας Νικόλαος Καραγεωργίου, Ταμίας Μπάμπης Μπουρανίδης, Ειδ. Γραμματέας Δις Ανθούλα Γεωργίου, Βοηθ. Ταμία Δημήτρης Περμανθούλης και σύμβουλοι οι κ.κ. Αντ. Δασκαλόπουλος, Κωνστ. Κώνστας, Δημ. Καπου-λάτος, Γεώργιος Αθανασίου, Νικόλαος Οικονόμου, Γεώργιος Παπαδόπουλος.

Συνοπτικά η Ένωση Θεσσαλονικέων έχει ήδη παρουσιάσει τα δείγματα εκείνα δραστηριότητας που αναγκάζουν και τους δύσκολους να ελπίζουν ότι και το μέλλον της θα είναι το ίδιο ολοζώντανο με το αξιοπρέσεκτό της παρόν. Το γεγονός της χρονιάς έκλεψαν τις καρδιές της παροικίας οι ετήσιοι χοροί στο κοσμοπολίτικο SOUTHERN CROSS.

Από πολύ νωρίς η τεράστια και πολυτελέστατη αίθουσα του SOUTHERN CROSS ήταν γεμάτη από ό,τι εκλεκτό έχει να παρουσιάσει η παροικία μας. Μια απέραντη θάλασσα θαυμάσιων νυκτερινών φορεμάτων που βρήκαν την ευκαρία να παρουσιάσουν οι κομψές και πάντοτε καλόγυστες Σαλονικιές μας και το ανάλογο ντύσιμο

των καβαλιέρων των μαζί με το πηγαίο και αυθόρμητο Σαλονικιό κέφι, θύμισαν αξέχαστες βραδιές του «Λουξεμβούργου», της «Ρέμβης», του «Πικαντίλλυ», των «Αστεριών» και τόσων άλλων γνωστών –στεκιών– της φτωχομάνας και πλανεύ-τρας «νύφης του Θερμαϊκού» της χλιοτρα-γουδισμένης Θεσσαλονίκης. Τα μόνο που έλειψαν από την τόσο χαρούμενη αυτήν εκδήλωση ήταν το ιώδιο του Θερμαϊκού, ο παφλασμός του κύματος που σκάει στην παραλία, ο πατσάς, ή η φέτα του καρπουζιού στα γνωστά στέκια μετά τα ξεφαντώματα, ή το παγωτό στο «Ελληνικό» και ο καφές στο «Ντορέ».

Στην πορεία ο σύλλογος αναπτύσσει πολλαπλές δραστηριότητες κοινωνικού περιεχομένου.

Συnergάζεται με την ΕΠΙΟ και το 1969 πραγματοποιεί το πρώτο «ΤΣΑΡΤΕΡ» για την Θεσσαλονίκη και είναι το πρώτο αεροπλάνο που προσγειώνεται στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης από την Αυστραλία.

Ο Δήμος της Θεσσαλονίκης τους υποδέχεται με την μπάντα της πόλης και εκπροσώπους της Δημοτικής Αρχής. Σ' αυτήν την αποστολή οι Θεσσαλονικείς με εκπρόσωπο τον κ. Μιχάλη Βλάχο, έδωσαν υπόσχεση στον Δήμαρχο για την αποστολή πλήρους εξοπλισμένου ασθενοφόρου. Μετά την αποστολή του ασθενοφόρου το γεγονός πήρε διαστάσεις στον τοπικό τύπο. Εις ένδειξη ευγνωμοσύνης ο Δήμος Θεσσαλονίκης μας ανταπέδωσε, στέλνοντας (24) εθνικές στολές.

Το 1971 ιδρύεται η Π.Ε.Μ.Β. και η Ένωση Θεσσαλονικέων γίνεται καταστατικό μέλος της

Στοιχεία της Ιστορίας του Συλλόγου της «Ένωσης» Θεσσαλονικέων «Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ»

με πρόεδρο τον Πέτρο Χατζημωϊσή, ο οποίος ήταν και αντιπρόεδρος της Ένωσης. Το συμβούλιο του 1971 αποτελούνταν από τους κάτωθι: Πρόεδρος Ζ/ Βογιατζόπουλος, Αντιπρόεδρος Π. Χατζημωϊσή, Β- Αντιπρόεδρος Γ. Λικιαρό-πουλος και μέλη Ν. Οικονόμου, Γ. Ιακωβίδης, Σ. Κοροσίδης, Μ. Βλάχος, Γ. Σαρησταύρος.

Το έτος 1974 έγινε η ανασυγκρότηση της Ένωσης με πρόεδρο τον Νίκο Οικονόμου και στο συμβούλιο ήταν οι: Γ. Μπαρμπατούρας, Κ. & Δ. Τετράδης, Π. Μαυρουδής, Μ. Βλάχος και Γ. Παπαϊωάννου.

Η Ένωση λειτουργεί μέχρι και το 1977 με τελευταίο πρόεδρο τον κ. Νίκο Οικονόμου.

Το 1983 μετά από αδρανεί πέντε ετών ο σύλλογος ανασυγκροτείται, με πρωτοβουλία του κ. Γιώργου Παπαϊωάννου, Πασχάλη Νασιάγκα και κ. Μαίρη Δημητρίου, δημοσιεύεται η πρώτη αγγελία στην εφημερίδα «Νέος Κόσμος». Στις 15 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους γίνεται η πρώτη συνάντηση γνωριμίας στο κτήριο της Αθηνιακής αδελφότητας, με παλιά μέλη του συλλόγου. Παρόντες ήταν: Γ. Παπαϊωάννου, Π. Νασιάγκα, Θρασύβουλος Γιαννός, Χάρης Γιαννουλόπουλος, Μαίρη & Παύλος Δημητρίου, Κ. Ευστρατιάδης, Τάσος Κολοκοτρώνης, Δημ. Τσιγαρίδας, Βίκυ Παπαϊωάννου, Ιωάννης Μοδούρης, Π. Μαυρουδής.

Στην πρώτη Γενική Συνέλευση η οποία ορίσθη στις 23 Οκτωβρίου, παρόντες ήταν εκτός των άνωθεν και πολλά πρώην μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου των Θεσσαλονικέων, ο κ. Παύλος Μαυρουδής, Χρήστος Κοσμίδης. Την ίδια μέρα έγινε και η ανάδειξη του Διοικητικού Συμβουλίου - Πρόεδρος Χρήστος Κοσμίδης, Αντιπρόεδρος Κώστας Ευστρατιάδης, Γραμματέα Μαίρη Δημητρίου, ταμίας Γεώργιος Παπαϊωάννου, Υπεύθυνος Εκδηλώσεων Πασχάλης Νασιάγκα. Μέλη Θρασ. Γιαννός, Χάρης Γιαννουλόπουλος, Μαρία Ερεκλείδου, Δανάη Χάνου, Δημ. Τσιγαρίδας, Ιωάννης Μοδούρης, **Αναστάσιος Κολοκοτρώνης**, Γεράσιμος Κασναζής, Κώστας Χατζησταύρου, Παύλος Μαυρουδής. Απεφασίσθη να γίνει ο πρώτος ετήσιος χορός στις 11 Νοεμβρίου 1983, στο Hawthorn Reception.

Η αίθουσα κατάμεστη γύρω στα 400 άτομα από μέλη και φίλους. Είχε μεγάλη επιτυχία.

Από την χρονολογία αυτή και μετέπειτα ο σύλλογος πήρε σάρκα και οστά, βρήκε ξανά την αίσγλη του. Συνεχίζει τις δραστηριότητες σ' όλους τους τομείς, κοινωνικές, πολιτιστικές, εθνικές, φιλανθρωπικές και θρησκευτικές.

Διατηρούμε στενούς δεσμούς και άριστες σχέσεις με τις Ελληνικές και Αυστραλιανές αρχές.

Το 1996 με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου και επί προεδρίας του κ. Γιώργου Σαρησταύρου το όνειρο όλων των Θεσσαλο-νικέων έγινε πραγματικότητα, αγοράστηκε ιδιόκτητο οίκημα στην καρδιά της Μελβούρνης και του Ελληνισμού. Τα εγκαίνια έγιναν στις 8 Νοεμβρίου 1998 από τον υπουργό πολιτισμού Ευάγγελο Βενιζέλο. Σ' αυτό το κτήριο εργάστηκεκαν αφιλοκερδώς πολλά μέλη με προσωπική εργασία, αλλά και χρηματικές συνεισφορές για να γίνει ένα λειτουργικό κτήριο που να εξυπηρετεί τις ανάγκες του συλλόγου. Αίθουσα συνεδριάσεων, εξοπ-λισμένη κουζίνα, χώρος διασκέδασης κ.τλ.

Σκοπός της Ένωσής μας είναι η διατήρηση της ελληνικής ταυτότητας, τόσο στον Αυστραλιανό λαό, όσο και στην νέα γενιά, τα παιδιά μας, εγγόνια, με πολλές και ποικίλες εκδηλώσεις. Για να διατηρήσουμε πιο στενούς δεσμούς με την γενέτειρα και με την θετή πατρίδα μας, κατορθώσαμε ν' αδελφοποιηθούν οι δυο πόλεις «Μελβούρνης και Θεσσαλονίκης» το 1985, επί προεδρίας του κ. Χρήστου Κοσμίδη και έτσι ενισχύσαμε την κοινωνική, πνευματική, πολιτιστική μας ταυτότητα, ως επίσης γεφυρώσαμε και τις εμπορικές σχέσεις.

Η αδελφοποίηση των δυο μεγάλων πόλεων βοηθά τις καλές σχέσεις αλληλοεκτίμησης και αλληλεγγύης που υπάρχουν ανάμεσά μας. Ζωντανή απόδειξη είναι η μεγάλη εκτίμηση της Δημαρχίας Μελβούρνης να μας παραχωρήσει το FEDERATION SQUARE αφιλοκερδώς για να γιορτάσουμε μαζί τα 21 χρόνια της αδελφοποίησης. Η εκδήλωση έχει προγραμματιστεί στις 23 Οκτωβρίου ημέρα Κυριακή και ώρα 12.00 το μεσημέρι μέχρι τις 9 το βράδυ.

Σήμερα ο σύλλογος έχει 300 οικογένειες μέλη.

Στοιχεία της Ιστορίας του Συλλόγου της «Ένωσης» Θεσσαλονικέων «Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ»

αλλά δυστυχώς το ενδιαφέρον δεν είναι το ίδιο αφού οι καιροί έχουν αλλάξει. Αλλάστε η ανάγκη συσπείρωσης γύρω από έναν οργανισμό, δεν υφίσταται όπως πρώτα. Παρ' όλα αυτά εμμένουμε και επιμένουμε να συνεχίζουμε το έργο και το όραμα των πρώτων ιδρυτών.

Κλείνοντας 44 χρόνια από την ίδρυση του συλλόγου με αυτό το Λεύκαμα αποτείνουμε ένα μικρό φόρο τιμής γι' αυτούς που εργάστηκαν όλα αυτά τα χρόνια για τον σύλλογο, γι' αυτούς που αγαπούν και τραγουδούν τις γειτονιές της Θεσσαλονίκης κρατώντας μια ανάμνηση και εικόνα της πόλης, και πιστεύουμε ότι δίνουμε ένα ακόμη παρόν στην παροικιακή μας ζωή στην Μελβούρνη.

Κάπως έτσι οι δρόμοι μας φίλε αναγνώστη συναντιούνται. Συμπορευόμαστε στο σήμερα, με σημείο αναφοράς το χτες και ένα διαρκές παρόν, που όλοι μας ζούμε. Δρομολόγιο ψυχής, σε αγνάρια χωρίς ημερομηνία λήξης.

Το παρόν Διοικητικό Συμβούλιο αποτελείται

από τους: Πρόεδρος Παύλος Μαυρουδής, Αντιπρόεδρος Πασχάλης Νασιάγκας, Γραμματέας Γεωργία Μαργαρίτη, Β- Γραμματέας Γιώργος Παπαϊωάννου, ταμίας Μαίρη Δημητρίου, Β- Ταμίας Μιχάλης Παπατόλης, Εκδηλώσεων Κώστας & Μαίρη Παξμαδά και Μέλη Δημήτρης Δαβιώτης, Στέλιος Μάγιατζης, Γιώργος Βλαχόπουλος, Κώστας Πάνος, Ευριπίδης Γαβριηλίδης.

Η Βιογραφία της ίδρυσης του συλλόγου (Ένωση) έγινε κατόπιν πρότασης του προέδρου και ομόφωνης απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου, συντάχτηκε από τον κ. Πασχάλη Νασιάγκα και Γιώργο Παπαϊωάννου.

Οι πρόεδροι που έχουν υπηρετήσει την θητεία τους στην Ένωση και πρόσφεραν πολλά από το 1983 μέχρι και σήμερα είναι:

Οι κ.κ. Χρήστος Κοσμίδης, Αναστάσιος Κολοκοτρώνης, Κώστας Χατζησταύρου, Νίκος Γιαγκότζης, Άγγελος Χαρίτου, Γιώργος Σαρησταύρος και η κ. Αίσα Καλαϊτζόγλου.

1984 Στο χώρο της Παμμακεδονικής Ένωσης Μελ. & Βικτ. από την δεξίωση προς τιμήν της επίσκεψης του Δημάρχου Θεσσαλονίκης και του Διοικητικού συμβουλίου του για την αδελφοποίηση των πόλεων Μελβούρνης - Θεσσαλονίκης. Μπροστά στη σημαία διακρίνεται ο Δήμαρχος Θεσσαλονίκης .κ. Μαναβής με μέλη των συλλόγων Ένωσης Θεσσαλονικέων και Παμμακεδονικής. Φωτο Τάσος Κ.

1984.Στιγμότυπο από την αναχώρηση του κλιμακίου του Διοικητικού Συμβουλίου Δήμου Θεσσαλονίκης που έλαβε μέρος στις εκδηλώσεις αδελφοποίησης. Διακρίνονται ο Πρόεδρος της Ένωσης Θεσ.Χρ. Κοσμίδης κυρία Χρ.Κολοκοτρώνη με τα εγγόνια της Θωμά και Δημήτρη, την κυρία Μαναβή και κυρία προξένου, Βύκη και Χάρη Γιαννουλόπουλο Φωτο. Τάσο.Κ.

Στιγμιότυπο από την αδελφοποίηση των πόλεων Μελβούρνης
Θεσσαλονίκης στο χώρο της Παμμακεδονικής .Διακρίνονται
Ο κ.Λούης,ένα μέλος της Παμ.οδήμαρχος κ.Μαναβής με έναν
Σύμβουλό του οΠρόεδρος της Παμ.Εν.Γεώργιος Καραμτζαλής ο
Τάσος Κολοκοτρώνης και ο τέως πρόεδρος της Παμ.κ.Στέλιος.
Φωτ. Τάσος Κ

Από τη δεξίωση στο χώρο της Παμακ.Εν.Μελ.& Βικτ.
Η κυρία Βύκη Γιαννουλοπούλου,Χριστίνα Κολοκοτρώνη
Χάρης Γιαννουλόπουλος ,η σύζυγος του Δημάρχου κυρία
Μαναβή,η κυρία Γιάννος,η κυρία Ρένα Φραγκουδάκη και
Θρασίβουλος Γιάννος.

Φωτ. Τάσος Κ

ΕΚΤΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΤΑΞΙΔΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Εκμεταλλεύτηκα όσο μπορούσα το δικαίωμά μου να ταξιδεύω με φτηνά αεροπορικά εισιτήρια, και άλλα ευεργετήματα που είχα από τη δουλειά μου με τις αεροπορικές γραμμές που δούλευα ως μηχανικός. Θα ήθελα να περιγράψω μερικά πράγματα που μου έκαναν λίγο παραπάνω εντύπωση από άλλα. Κατάλαβα ότι όλα τα ταξίδια έχουν την ιδιαιτερότητά τους, ακόμα και εκείνα που είναι αποτυχημένα με περιπέτειες και δυσκολίες αργότερα τα βρίσκουμε να είναι ωραία.

Στη Τουρκία

Το ταξίδι στην Τουρκία το κάναμε με πρακτορείο και ήταν οργανωμένο καλά και με άνετο λεωφορείο. Ξεκινήσαμε από τη Θεσσαλονίκη τέλη Αυγούστου του 1985 για δύο εβδομάδες. Η διαδρομή μέχρι τα σύνορα στους Κήπους ήταν εξαιρετικά καλή και ήταν μία ευκαιρία να ξαναδώ όλες τις ωραίες πόλεις που υπηρέτησα στο στρατό στις αρχές του 1950 ξανά αλλά κατά πολύ αλλαγμένες. Από τότε όλα είχαν αλλάξει, οι δρόμοι τα κτίρια στις πόλεις και τα χωριά και η αγροτική καλλιέργεια να είναι πιο συστηματική με αμέτρητα τρακτέρ στον κάμπο των Σερρών, Δράμας, Κομοτηνής και Αλεξανδρούπολης.

Κάναμε αρκετές στάσεις για ξεκούραση και στο κάθε μέρος που σταματούσαμε υπήρχαν διάφορα μαγαζιά να φάμε και να ψωνίσουμε διάφορα είδη.

Όταν έγινε ο απαιτούμενος έλεγχος στο τελωνείο και μπήκαμε στην τουρκική Θράκη το τοπίο ήταν τελείως διαφορετικό. Τα χωριά και τα χωράφια δεν ήταν τόσο περιποιημένα όσο στο Ελληνικό έδαφος. Παρ' όλο που οι Τούρκοι κατέχουν εκεί απέραντες πεδιάδες και καλλιεργούν ως επί το πλείστον βαμβάκι και τον ηλιόσπορο όπως στο Ελληνικό μέρος, τα φυτά τους δεν ήταν μεγαλύτερα από μισό μέτρο στο ύψος. Ενώ στην Ελλάδα οι ηλιόσποροι περνούσαν τα δύο μέτρα φορτωμένα με καρπό. Τα χωριά δε που περνούσαμε ήταν πριν από το 1922 όλα Ελληνικά. Οι πρόσφυγες που ήρθαν στην Ελλάδα έδωσαν στα καινούρια χωριά τους τα ίδια ονόματα και στη Χαλκιδική και στο κάμπο της Θεσσαλονίκης όπου εγκαταστάθηκαν. Όπως: Νέα Μουδανιά, Νέα Καλικράτεια, Νέα Τρίγλια, Νέα Μάλγαρα, Νέα Αγκιάλος, Νέα Χαλκηδόνα, Νέα Μαγνησία κλπ.

Η μεγαλύτερη διαδρομή και απόσταση του ταξιδιού μας ήταν στην Ανατολική Θράκη που ήταν πανέμορφη. Κοντεύοντας στη Κωνσταντινούπολη άρχισε να νυχτώνει αλλά μπορέσαμε να απολαύσουμε το μεγαλείο αυτής της πόλης με το ηλιοβασίλεμα. Από μεγάλη απόσταση ακόμα μπορούσαμε να διακρίνουμε την Αγία Σοφία τώρα με τους μιναρέδες.

Μετά από το κυκλοφοριακό άγχος που έχει κι αυτή η πόλη και το απέραντο μέρος που καλύπτει με δύο ώρες και πλέον οδήγημα στις πυκνοκατοικημένα προάστια φτάσαμε στο ξενοδοχείο μας που ήταν σε κεντρικό μέρος με μεγάλη κίνηση και θόρυβο.

Τακτοποιηθήκαμε, φάγαμε και αποσυρθήκαμε στα δωμάτιά μας για ξεκούραση που σχετικά ήταν αναπαικτικά.

Μετά τα μεσάνυχτα ξυπνήσαμε από διαδοχικά σφυρίγματα αστυνομικών κάτω στο δρόμο. Βγήκα να δω τι συνέβαινε. Είδα εκατοντάδες αστυνομικούς που είχαν μπλοκάρει τους δρόμους. Σταματούσαν τα αυτοκίνητα, έλεγχαν τους επιβάτες και έκαμναν επιλεκτικές συλλήψεις και τους έβαζαν στις κλούβες. Το πρωί μάθαμε ότι αυτούς που πιάνανε ήταν σεσημασμένοι κομμουνιστές και κακοποιοί.

Κάτι που αισθανόμουν άνετα εκεί ήταν ότι καταλάβαινα τη γλώσσα τους. Τα Τουρκικά ήταν η πρώτη γλώσσα που έμαθα. Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε προσφυγικό περιβάλλον.

Ιδιαίτερα τις περισσότερες ώρες ήμουν στο καφενείο μας που μιλούσαν όλοι την μητρική τους γλώσσα που ήταν η Τουρκική .Μιλούσαν και τα Ελληνικά αλλά «σπασμένα».Όπως μιλάνε εδώ στην Αυστραλία τα εγγόνια μας τα Ελληνικά. Αλλά ήσαν οι πιο γνήσιοι Έλληνες .Ίωνες στην καταγωγή που δεν είχαν ξεχάσει για χιλιάδες χρόνια τις ρίζες τους και τη γλώσσα τους.

Ο σκοπός βέβαια που πηγαίναμε στην Τουρκία ήταν να δούμε από κοντά το μεγαλείο αυτής της πόλης με την Αγία Σοφία ,το Πατριαρχείο, Πριγκιπόννησοι και άλλα μέρη που κάποτε η ακμή της Βυζαντινής αυτής πόλης έλαμψε ανά τον κόσμο που ακόμα ζει με την παλιά δόξα της .

Η επίσκεψη μας στην Αγία Σοφία κράτησε σχεδόν όλη την ημέρα .Δεν χόρταιναν τα μάτια μας να βλέπουν αυτό το μεγαλούργημα, που, παρ' όλο που μετατράπηκε σε τζαμί ακτινοβολούσε ιερότητα και σεβασμό με την αριστουργηματική της εμφάνιση, άσχετα αν την αλλοίωσαν και κατέστρεψαν τις εικονογραφίες με τσιμεντώματα .

Μία άλλη επίσκεψη που κάναμε ήταν στο Τοπ Καπί.(Υψηλή πύλη) Ένα αρχαιολογικό μουσείο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, πλούσιο σε εκθέματα χρυσών ,αργυρών και άλλων αντικειμένων που κλάπηκαν από τα κατεχόμενα κράτη στο διάστημα των τετρακοσίων χρόνων σκλαβιάς των λαών .Στα τετρακόσια αυτά χρόνια χτίσανε πολλά τζαμιά και χαμάμια αλλά κανένα άλλο αξιοπρεπές κτίριο η έργο.

Εντύπωση μου έκανε το Καπαλί Τσαρσί.(σκεπαστή αγορά).Σε συζήτηση που έκανα εκεί με τούρκους καταστηματάρχες μου είπαν ότι η αγορά αυτή είναι Βυζαντινή και είναι η μεγαλύτερη ίσως και από τις σύγχρονες αγορές όπως τα Shopping centres της δύσης .

Το ταξίδι μας στο Πριγκιπονήσσι με το πλοιάριο ήταν ευχάριστο. Βλέπαμε από τα ανοιχτά τη πόλη και τη μεγάλη γέφυρα πάνω από το Βόσπορο να ενώνει την Ευρώπη με την Ασιατική Τουρκία .Στο πλοίο μέσα καθόμασταν παρέα και συζητούσαμε κάνοντας κριτική για την Τουρκία. Απέναντι μου καθόταν ένας κύριος ντυμένος με γραβάτα και διάβαζε την' εφημερίδα Χουριέτ. Δίπλα του είχε και ένα βάζο με κάτι σαν νερό και κάπου κάπου πάνω από την εφημερίδα έριχνε και μια ματιά προς τα εμάς .

Ξαφνικά σηκώθηκε και έκατσε κοντά μου και με ρώτησε από πού είμαι ,Του είπα ότι είμαι από την Αυστραλία αλλά είμαι σε εκδρομή με ένα γκρουπ από τη Θεσσαλονίκη .Έβαλε την εφημερίδα μπροστά να κρύψει τα πρόσωπά μας και με σιγανή φωνή μου είπε στα Ελληνικά .

«Συγγνώμη πατριώτη θέλω να σου πω για το καλό σας, μη μιλάτε φωναχτά και λετε κατά της Τουρκίας τίποτα διότι μπορεί να σας συλλάβουν και να σας εξαφανίσουν δίχως να δώσουν λογαριασμό σε κανέναν» .και συνέχισε λέγοντας . «Εγώ είμαι Έλληνας και σήμερα πήγα στο Πατριαρχείο που είχε λειτουργία και πήρα μέσα σ' αυτό το βάζο λίγο αγιασμό και πάω στο Πριγκιπόννησο, εκεί μένω και έχω εστιατόριο με τον αδελφό μου το οποίο είναι και το μοναδικό στην αγορά ,πιστεύω να περάσετε απ' εκεί να φάτε».

Αφού γυρίσαμε τα αξιοθέατα του νησιού καταλήξαμε οι περισσότεροι να φαμε τα νόστιμα θαλασσινά και κρεατικά από το εστιατόριο του Έλληνα που μας περιποιήθηκε και μας είπε να κρατάμε το στόμα μας κλειστό όταν δεν τρωμε .

Η περιοδεία δεν σταμάτησε εκεί .Επισκεφτήκαμε την Προύσα που πριν από το 1922 ζούσαν εκεί και στη γύρω περιοχή χιλιάδες Έλληνες .Στο χωριό μας μόνο, την Νέα Μαγνησία, εγκαταστάθηκαν περί τις διακόσιες οικογένειες και ήταν άριστοι κηπουροί σηροτρόφοι και κτηνοτρόφοι .

Η πόλη αυτή είναι ωραία με τα θεραπευτικά χαμάμ και εστιατόρια που φημίζονται για τα νόστιμα φαγητά και το καλό γιαούρτι .Επίσης λένε ότι είναι και η πόλη του

Καραγκιόζη που προς τιμήν του έστησαν και το άγαλμά του σε ένα πάρκο που προσελκύει πολλούς τουρίστες .

Τα βράδια δεν παραλείπαμε να πηγαίνουμε σε κέντρα διασκέδασεων που για μας τους Έλληνες έκαναν ειδικές παραστάσεις και με Ελληνικά ακόμα τραγούδια και χορεύτριες να χορεύουν επάνω στα τραπέζια τους ανατολίτικους χορούς της κοιλίας και άλλα .

Βέβαια αφού για δέκα και πλέον μέρες γυρίζαμε δεν παραλείψαμε να επισκεφτούμε και το Πατριαρχείο μας και την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου όπου περιηγηθήκαμε ανάψαμε κερί και προσευχηθήκαμε ώστε πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας νάσαι.

Σε μία αγορά έπιασα κουβέντα με έναν Τούρκο και με τα πολλά που είπαμε μου λέει, -«Ξέρεις ότι αυτή η πόλη ήταν κάποτε δικιά σας και σας την πήραμε με πόλεμο αλλά εμείς έχουμε μέσα μας τον φόβο ότι κάποτε πάλι θα την πάρετε αλλά δεν ξέρω πότε .Εάν όμως σας την δώσουν τώρα όπως είναι και φύγουν δίχως πόλεμο τα 15 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν εδώ δεν θα μπορέσετε να βρείτε τόσους Έλληνες να έρθουν να την κατοικήσουν». Συμφώνησα και του είπα .. «Βέβαια όπως την κάνετε ποιος την θέλει;»

Ξεναγηθήκαμε σε αρκετά μέρη της Τουρκίας .Οι μεγάλες πόλεις είναι κάπως εντυπωσιακές αλλά τα χωριά και ο κόσμος είναι ακόμα και ζουν σε πρωτόγονη κατάσταση, ενώ τα παραλιακά μέρη είναι γεμάτα από παραθεριστικά διαμερίσματα που δίνουν άλλη όψη.

Όταν τελείωσε το τουριστικό μας πρόγραμμα η επιστροφή για την Θεσσαλονίκη ήταν ωραία και ομαλή. Σταματήσαμε στην Αλεξανδρούπολη να ξεκουραστούμε και να φάμε και να ψωνίσουμε τα απαραίτητα ,αναψυκτικά κλπ γιατί έκανε ζέστη.

Πριν φτάσουμε στις Σάπες ένας άμυαλος συνεπιβάτης, αφού ήπια ένα μεγάλο μπουκάλι λεμονάδας άνοιξε το παράθυρο και πέταξε το μπουκάλι έξω δίχως να σκεφτεί που θα καταλήξει .Ατυχώς όμως πίσω από το λεωφορείο μας ακολουθούσαν μικρά αυτοκίνητα ΙΧ και το μπουκάλι κτύπησε πάνω στο μπαμπριζ και το έκανε κομμάτια αλλά δίχως να το αντιληφτούμε τι έγινε . Μετά από λίγα λεπτά μας προσπέρασαν μερικά αυτοκίνητα ΙΧ και έξω από το χωριό μας μπλόκαραν το δρόμο και μας σταμάτησαν .Μόλις άνοιξε ο οδηγός μας την πόρτα ορμήζανε μέσα οργισμένοι άνθρωποι και κόντεψαν να λιντσάρουν τον οδηγό και τον κατέβασαν κάτω να δει το καταστραμμένο αυτοκίνητο από το μπουκάλι που το εκσφενδόνισε ένας απερίσκεπτος επιβάτης .Εκεί περίμενε και η αστυνομία και αμέσως βρήκαν ποιος πέταξε το μπουκάλι αλλά τον είδαμε κι εμείς που καθόμασταν δίπλα και πίσω απ' αυτόν . Η αστυνομία πήρε τον οδηγό και τον δράστη για ανακρίσεις και υπέβαλαν αμέσως μήνυση εναντίον τους . Αυτό βέβαια ήταν το λιγότερο και όλοι απορούσαν πως δεν έπαθαν μεγαλύτερο κακό να θρηνήσουμε και θύματα ..

Η καθυστέρηση ήταν μεγάλη και η οργή των κατοίκων μεγαλύτερη είχαν μαζευτεί καμιά τριακοσαριά, έτοιμοι να μας ρίξουν ξύλο, αλλά ήρθε ο παπάς του χωριού για να τους καθησυχάσει . Ο κυρ μπάρμπας με το μπουκάλι δέχτηκε να πληρώσει όλη τη ζημιά και κάτι παραπάνω στα θύματα και να ζητήσει συγνώμη από όλους τους επιβάτες του λεωφορείου και του ΙΧ για την απερίσκεψιά του . Έτσι μετά από περίπου τρεις ώρες αναχωρήσαμε αλλά όλοι αναστατωμένοι από το περιστατικό και φτάσαμε αισίως αργά στα σπίτια μας . Ηταν ένα καλό μάθημα για όλους.

1985 Κωνσταντινούπολη .Με το γκρουπ των εκδρομέων του Δημήτρη γλεντούμε σε ένα από τα κέντρα διασκέδασης με ελληνικά και τούρκικα τραγούδια

Κωνσταντινούπολη Αυγούστος 1985.
Στο Πριγκιπωνήσι με την άμαξα για περιή-
γηση στα αξιοθέατα.

Πριγκιπόνησος, Αύγουστος 1985
Το τουρκόπουλο ξεναγεί τους τουρίστες με
το γαϊδουράκι του και τη Χριστίνα.

Αύγουστος 1985. Η Χριστίνα μπροστά στο Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως

Κωνσταντινούπολη Αύγουστος 1985 στο βάθος η Αγία Σοφία και δεξιά το Τζαμί

Στην Αίγυπτο (1985)

Μετά από το ταξίδι στην Τουρκία το αεροπορικό μου εισιτήριο συμπεριλάμβανε και μία πτήση στην Αίγυπτο δωρεά .Την χρονιά εκείνη συνταξιδεύαμε με τον φίλο Τάσο Παπαδόπουλο την σύζυγο του Ειρήνη και την κόρη τους τότε 12 χρονών Χριστίνα και κανονίσαμε να πάμε μαζί στο Κάιρο παρέα . Συναντηθήκαμε στην Αθήνα και με την Αιγυπτιακή αεροπορία πετάξαμε στο Κάιρο .Από το αεροδρόμιο κλείσαμε ξενοδοχείο καλής κατηγορίας και με λιμουζίνα μας πήγαν στο κέντρο της πόλης . Πολύ εντυπωσιακή πόλη με πληθυσμό 18 εκατομμυρίων ανθρώπων και κίνηση οχημάτων σαν τα μυρμήγκια.

Στο ξενοδοχείο μας υποδέχθηκαν με τον δέοντα τρόπο και μας έβαλαν στα δωμάτια μας. Σχετικά καλά αλλά όχι όπως τα περιμέναμε να είναι .Αφήσαμε τα πράγματα μας και πήγαμε βόλτα να δούμε την πόλη το βράδυ όταν πέσαμε να κοιμηθούμε για μεγάλη μας έκπληξη είδαμε γύρω στα περβάζια να τρέχουν κατσαρίδες μεγάλες σαν τα ποντίκια . Αμέσως πήγαμε και παραπονεθήκαμε. Ήρθε κάποιος να πει ότι δεν είναι επικίνδυνες και δεν δαγκώνουν. Έκανε ένα σπρέι. Αυτά ήξεραν και φύγανε για να μη ψοφήσουν αλλά μετά από λίγη ώρα ξανατρέχανε γύρω γύρω στα περβάζια με τα παιδιά τους

Το πρωί όταν πήγαμε για πρέκφαστ όλα τα φλιτζάνια και τα πιατάκια ήταν ραγισμένα. Φωνάξαμε την σερβιτόρα και μας έφερε άλλα τα οποία και αυτά ήταν όλα ραγισμένα. Σε ένα τραπέζι πιο πέρα καθόντουσαν τέσσερις κύριοι. Όταν άκουσαν να μιλάμε Ελληνικά και να λέμε άσχημα λόγια για το ξενοδοχείο ,ένας απ' αυτούς μας μίλησε Ελληνικά και είπε «Παιδιά μη ψάχνετε να βρείτε σωστά πιάτα και φλιτζάνια όλα το ίδιο είναι, εμείς είμαστε εδώ ένα μήνα και μέχρι τώρα δεν βρήκαμε κανένα καλό».

Μας έκανε εντύπωση πως έμεναν σ' αυτό το ξενοδοχείο αφού δεν ήταν καλό. Και τους ρωτήσαμε να μας πουν. Ήρθαν και έκατσαν κοντά μας και μας είπαν ότι όλοι ήταν πιλότοι σε ψεκαστικά αεροπλάνα που μία εταιρεία ψέκαζε τις φυτείες στο Σουδάν. Τους έφερε στην Αίγυπτο με την υπόσχεση να τους δώσει δουλειά αλλά για κάποιο λόγο τους καθυστέρησε, Ξόδεψαν όλα τα λεφτά τους και έμεναν σ' αυτό το ξενοδοχείο με πίστωση της εταιρείας αλλά δίχως πληρωμή και ήταν όλοι σπασμένοι .Ο ένας μάλιστα μας παρακάλεσε μόλις πάμε στην Αθήνα να τηλεφωνήσουμε στη γυναίκα του και να της πούμε ότι είναι καλά και να μη στεναχωριέται ,και το κάναμε

Την άλλη μέρα αλλάξαμε ξενοδοχείο το οποίο ήταν το ίδιο και χειρότερα .αλλά πριν φύγουμε μας είπαν οι πιλότοι ότι το μόνο ξενοδοχείο που ήταν καλό ήταν το Σέρετον και το Χίλτον αλλά αυτά δεν ήταν για τη τσέπη μας .Εκεί πηγαίναμε μόνο να πάρουμε κανένα καφέ, σάντουιτς, χάμπουργκερ και να πιούμε κάτι που ήταν καθαρά διότι ήδη είχαμε πάθει διάρροια.

Κατά τα άλλα είναι μέρος που έχει μεγάλη ιστορία με τις πυραμίδες ,πλούσιο μουσείο με εκθέματα και άλλα .Για να τα δούμε όλα νοικιάσαμε ένα ταξί και μας πήγε μέχρι την Γκίζα και σε άλλα μέρη που είναι αξιοθαύμαστα όλα τα αρχαία έργα των Αιγυπτίων

Παρ όλη την περιπέτειά μας με το ξενοδοχείο μας άρεσε η πόλη και ιδιαίτερα θαυμάσαμε τις πυραμίδες και όλα τα αρχαία τους .

Αίγηπτος Ιούλιος 1985. Στη Γκίζα μπροστά σε έναν αρχαίο ναό.

Αίγηπτος Ιούλιος 1985. Η Χριστίνα προτίμησε να βαδίζει δίπλα με την καμήλα παρά την καβάλα που της φάνηκε ψυλή .

Ιούλιος 1985 στην Αίγυπτο. Πάνω αριστ. μπροστά στη Σφίγγα. Η Χριστίνα σαν Αιγύπτια και κάτω μπροστά στο αρχαιολογικό μουσείο του Καΐρου

Στην Κύπρο

Πάντοτε ήθελα να πάω στην Κύπρο και ιδιαίτερα να δω πως είναι αυτή η διαχωριστική γραμμή (πράσινη γραμμή) .

Συμφωνήσαμε με τους συμπατριώτες και λίγο συγγενείς της Χριστίνα τον Στέλιο και Σουλτάνα Τσουτσουλίγκα ή (Στίβενς) και με την μικρή κόρη τους Μαρία που είχαμε συνταξιδέψει μαζί από την Μελβούρνη για την Ελλάδα με την Ολυμπιακή και με δωρεά εισιτήριο για την Κύπρο .

Η πτήση ήταν ωραία. Απολαύσαμε πετώντας το Αιγαίο με τα αμέτρητα και διάσπαρτα νησιά του καταπράσινα και γυμνά αλλά όμορφα σαν μαργαριτάρια και προσγειωθήκαμε στη Λάρνακα το ζεστό καλοκαίρι του 1987. Και εδώ δεν ήμασταν βιαστικοί, είχαμε τελειώσει από το άγχος της δουλειάς και είχαμε όλο το χρόνο να απολαύσουμε τις διακοπές μας. Στη Λάρνακα μείναμε σε καλό παραλιακό ξενοδοχείο με όλες τις ανέσεις και απολαύσαμε τη ζεστή θάλασσα με την κατάμαυρη αμμουδιά .

Η πόλη με τα παλιά σπίτια και την αρχιτεκτονική τους ήταν τελείως διαφορετική από τα σπίτια της ηπειρωτικής Ελλάδας έμοιαζαν όπως όλα τα νησιώτικα αλλά τα καινούρια ήταν όλα με μοντέρνα αρχιτεκτονική γεύση και γούστο .Οι κάτοικοι ,που γνωρίσαμε στην αγορά ,στα καφεενεία , εστιατόρια και ήταν πολύ φιλικοί. Με όσους μιλήσαμε όλοι είχαν και κάποιον στην Αυστραλία .

Στην Λευκωσία μείναμε απέναντι από το μεγάλο πάρκο και σε ωραίο ξενοδοχείο . Επισκεφτήκαμε την διαχωριστική γραμμή με τα συρματοπλέγματα που έχουν βάλει οι Τούρκοι που ακόμα χωρίζουν τους πολιτισμένους από τους βάρβαρους και απολίτιστους. Όχι μόνο ράγιζε η ψυχή μας να βλέπουμε τα άδεια μαγαζιά με τα ποτήρια και τα μπουκάλια ακόμα να είναι πάνω στα τραπέζια δίχως ανθρώπους και σπίτια ερημωμένα αλλά νιώσαμε και ντροπή πως τα πολιτισμένα κράτη (αν είναι πολιτισμένα) ανέχονται μια τέτοια κατάσταση στο χώρο της Ευρώπης .

Ζητήσαμε την άδεια από τους φρουρούς να δούμε από κοντά και την απέναντι πλευρά και ήταν να τους κλαις .Καμία σύγκριση με τη ζωή από την ελεύθερη πλευρά που η κίνηση με τα καταστήματα γεμάτα από κόσμο και αγαθά και μία ανοικοδόμηση να την θαυμάζεις .με τα ωραία κτίρια και μοντέρνα σπίτια στα προάστια .

Φύγαμε από την ωραία Λευκωσία με σφιγμένη την καρδιά και με την ελπίδα κάποτε να ξηλώσουν του φράχτες της ντροπής και να ζήσουν όλοι μαζί αγαπημένοι και να προοδεύουν ιδίως οι τουρκοκύπριοι θύματα κι αυτοί του Αττίλα.

Η επόμενη πόλη που πήγαμε ήταν η Λεμεσός .Κι αυτή ωραία και παλιά πόλη αλλά τα ωραία κτήρια κατά μήκος της παραλίας με το φαρδύ πάρκο το δεσπόζουν και δίνουν έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα μιας μοντέρνας πόλης..

Με την Ολυμπιακή πάλι πετάξαμε στην Αθήνα και μείναμε λίγες μέρες εκεί για να ξαναδούμε τα αξιοθέατα της πρωτεύουσας και μετά πήραμε το δρόμο της επιστροφής για τη Μελβούρνη με μια τριήμερη στάση στην Σιγκαπούρη .

15-9-1987 Lemesos Cyprus at the beach

15-9-1987 Lemesos Cyprus

16-9-1987.Λευκωσία Κύπρου με τους φίλους Στέλιο και Σουλτάνα Τσουτσουλίγκα και κόρη τους Μαρία κοντα στη διαχωριστική γραμμή . αριστερά η Χριστίνα .

16-9-1987.Λευκωσία Κύπρου με το Στέλιο, Σουλτάνα,Μαρία και Χριστίνα στη αγορά.

Στη Σιγκαπούρη

Στη Σιγκαπούρη αν και είχα πάει αρκετές φορές ξαναπήγα παρέα και για ξεκούραση αλλά και να ψωνίσω μερικά πράγματα, βιντιοκάμερα κλπ. Με την ευκαιρία που ήμασταν εκεί πήγαμε και μέχρι την Μαλαισία με λεωφορείο και περάσαμε πολύ ωραία .Θαυμάσια χώρα και καταπράσινη με φιλόξενο κόσμο .Το ταξίδι από την Σιγκαπούρη στη

Μελβούρνη ήταν λίγο πιο άνετο διότι η σκέψη μόνο που επιστρέφαμε στα σπίτια μας και κοντά στα παιδιά και στα εγγόνια μας έκανε να νιώθουμε καλύτερα .

Οι πτήση για την Ελλάδα αλλά και για άλλα κράτη της Ευρώπης με στάση σε ενδιάμεσους σταθμούς όπως η Σιγκαπούρη, Μπανγκόκ, Κουάλα Λούμπα Ντουμπάη κλπ είναι απαραίτητη. Εκτός που δίνουν στους επιβάτες την ευκαιρία να ξεκουραστούν ψωνίζουν και είδη αφορολόγητα .Εκτός όμως τούτου είναι και ωραία μέρη για διακοπές .

Singapore Oct. 1979. Christina and I at the National park.

Singapore Oct. 1979 Christina with her daughter Anna at Jurong Falls Aviary.

Orchard Rd

Singapore

Άνω .Συγκαλούρη Οκτ.1979 σε διακοπές με την Άννα και Χριστίνα.

Κάτω. Με την Χριστίνα στη γέφυρα της αιωνιότητας.

Σγκαπούρη Ιούλιος 1985 με τους φίλους που γνωρίσαμε εκεί Τζένη και Μιχάλη εξ Αιγύπτου. Στην παλιά αγορά για ψώνια.

Σγκαπούρη Ιούλιος 1985. Η Χριστίνα κι'εγώ σε ένα λόφο με άποψη τη θάλασσα.

Στην Ελλάδα

Το τελευταίο ταξίδι στην Ελλάδα το κάναμε στις 24 Απριλίου του 1994. Όλες τις προηγούμενες φορές πηγαίναμε στην αδελφή μου η στην αδελφή της Χριστίνας που έμεναν μέσα στη πόλη της Θεσσαλονίκης . Αυτή τη φορά ήθελα να μείνω όλο τον καιρό μέσα στο χωριό μου την Νέα Μαγνησία και να χορτάσω από κοντά τους φίλους συμπατριώτες και τα μέρη που έζησα και μεγάλωσα . Εδώ στάθηκα τυχερός διότι η ξαδέλφη μου, η Ταξιαρχούλα Δημητρίου που είναι κάτοικοι Μελβούρνη και ήταν εκεί για ένα χρονικό διάστημα όταν πηγαίναμε εμείς εκεί αυτοί επέστρεφαν στην Μελβούρνη και το σπίτι τους το διαθέσανε σε μας για όλο το διάστημα που θα μέναμε εκεί και ήταν 4 μήνες με όλα την επίπλωση και έτσι βουλευτήκαμε μια χαρά .

Αυτό που χάρηκα περισσότερο ήταν που είχαμε κανονίσει με τον συμμαθητή και συμπατριώτη Νίκο Χατζημάρκο που μένει στο Λος Άντζελες να βρεθούμε για τελευταία ίσως φορά στο χωριό και να ξαναζήσουμε τα παιδικά μας χρόνια ακόμη μια φορά .Επίσης δε και με τον συμμαθητή μας Θανάση Δάφτσιο από το Σικάγο ώστε όλοι μαζί να παραβρεθούμε στη μεγάλη συνάντηση (Reunion) που γινόταν στην Αμερικανική Σχολή με τους επιζώντες συμμαθητές μας, καθηγητές και το προσωπικό μετά από 46 χρόνια για τα 90 χρόνια από την ίδρυση της Σχολής που θα γιόρταζαν με μεγάλη επισημότητα τον Ιούνιο του 1994.

Ως που να έρθει όμως η μέρα αυτή με την άφιξη μας στο χωριό η υποδοχή από τους συγγενείς και φίλους ήταν συγκινητική .Το παλιό προσφυγικό σπίτι του μπαμπά της Χούλας Αναστάση Τσουλιώτη που μέναμε κάθε μέρα ήταν γεμάτο από επισκέπτες που ερχόντουσαν να με δουν και να γνωρίσουν τη Χριστίνα και να μάθουν για τη ζωή μας στην Αυστραλία

Από τις πρώτες μέρες κιόλας ο αγαπητός και πρώτος μου εξάδελφος Γεώργιος Δελσίζης και η γυναίκα του Νούλα μας έδωσε αυτοκίνητο να το έχουμε ως που να φύγουμε και καθημερινώς μας προμηθεύανε φρέσκα λαχανικά από το μπαξέ τους. Ειδικά ο γιος τους ο Μανόλης είχε εργοστάσιο εκεί στο κτήμα συσκευασίας και εξαγωγής σπαραγγιών, μας έδινε τα πιο τρυφερά. Κάθε μεσημέρι πηγαίναμε στο κτήμα και τρώγαμε κάτω από τις μεγάλες κληματαριές και τις ακακίες και φέρναμε στο νου μας τα παιδικά μας χρόνια .Ένα μεγάλο καραγάτσι που ήταν εκεί που επί γερμανικής κατοχής είχαμε κάνει με τον Γιώργο ένα τσαρδάκι στη κορυφή του δένδρου και μας το χάλασαν οι γερμανοί στρατιώτες , δεν ήταν εκεί πια. Το ξερίζωσαν για να καλλιεργήσουν τα σπαράγγια. και άλλα λαχανικά .

Κάθε πρωί έξω από την πόρτα μας βρίσκαμε διάφορα ζαρζαβατικά και φρούτα και δεν ξέραμε ποίοι τα άφηναν .Η γειτόνισσα μας κυρία Μπατζελή μας έδωσε έγχρωμη τηλεόραση γιατί αυτή που είχαμε ήταν ακόμα ασπρόμαυρη. Από την άλλη πλευρά οι γείτονες Γιάννης και Ελένη Καγιαλή, πρώτος εξάδελφος του Νίκου Χατζημάρκου, μας είχαν καπαρωμένους και ήμασταν κάθε βράδυ εκεί για τσίπουρο με νόστιμους μεξέδες και κουβέντα .

Τα απογεύματα βγαίναμε παρέα με τον Νίκο και την Στέμμα για περίπατο στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους του χωριού. Δεν είχε πια λάσπη και σκόνη και κοπριές από τα ζώα όπως ήταν όταν είχαμε φύγει. Δεν υπήρχαν πια κάρρα άλογα και αγελάδες στους δρόμους. Από τα προσφυγικά σπίτια είχαν μείνει καμιά δεκαριά .Όλα τα άλλα έγιναν πολυκατοικίες ,διώροφα και τριώροφα σπίτια που στις αυλές μέσα τώρα είχαν ωραία αυτοκίνητα .

Σε κάθε περίπατο που βγαίναμε μας τραβούσαν οι χωριανοί και φίλοι μας με το ζόρι να μας κεράσουνε καφέ, ούζο, μπύρα και να κουβεντιάσουν μαζί μας .

Μια μέρα περνώντας έξω από το σπίτι του φίλου μου Νίκου Μπερμπέρογλου είδα στην αυλή του σπιτιού του ένα παλιό αλογόκαρο (τη σούστα) με του τροχούς βγαλμένους και σχεδόν καταστραμμένο. Ήταν και ένα άροτρο, μια σβάρνα και κάτι άλλα γεωργικά εργαλεία που θύμιζαν παλιά εποχή .Αλλά και ένα καινούριο τρακτέρ ,και του είπα:

«Ρε Νίκο γιατί δεν τα διατηρείτε αυτά τα πράγματα εδώ σε ένα κατάλληλα διαμορφωμένο μέρος σαν μουσείο για να τα βλέπουν οι επόμενες γενιές πως οι πρόσφυγες παππούδες τους καλλιεργούσαν τη γη κλπ» .Και μου λέει:

«Ρε Τάσο εσύ ζεις σε άλλο κόσμο .Κι' αυτά σε λίγο θα τα πετάξουμε σε κανένα χαντάκι μέσα διότι μας χρειάζεται ο χώρος .Αν ήταν στη Αυστραλία σίγουρα θα τα έπαιρνε κανένα μουσείο να τα διατηρήσει».

Φεύγοντας τα είδα καλά και σκέφτηκα όταν θα γύριζα στη Μελβούρνη να τα ανακατασκευάσω αλλά σε μικρά μοντέλα όπως ακριβώς ήταν κάποτε καινούρια..

Ο σκοπός που είχαμε πάει στην Ελλάδα λίγο νωρίς ήταν να κάνουμε και Πάσχα εκεί και ήμασταν ειδικά καλεσμένοι να πάμε στον κουμπάρο μας τον Θανάση και Ελένη Γαλάνη που έμεναν στο χωριό Οιχαλία Τρικάλων (Νεοχώρι) και να γιορτάσουμε εκεί που φημιζόταν για τα Πασχαλινά γλέντια μαζί τους

Η Ελένη που ήρθε με τους γονείς της μικρή στο Σίδνεϊ από το Δρυμό Θεσσαλονίκης και μεγάλωσε εκεί ,γνώρισε τον Θανάση στη Μελβούρνη που δούλευε στο ABC TV ως ηλεκτρονικός, αγαπήθηκαν παντρεύτηκαν στο Σίδνεϊ και κουμπάροι γίναμε εμείς .Αφού έκαναν δύο αγοράκια αποφάσισαν τελικά στις αρχές του 80 να επιστρέψουν στην Ελλάδα, στο Νεοχώρι όπου άνοιξαν φροντιστήρια αγγλικής γλώσσας και δούλευαν καλά εκεί και σε άλλα χωριά.

Ο κόπος να πάμε εκεί δεν πήγε χαμένος .Ο Θανάσης με πήρε και πήγαμε να πάρουμε το αρνί από ένα ορεινό χωριό το Διάσελο που φημιζόταν για τα καλά αρνιά που τρέφονταν με χόρτο αμόλυντο από φυτοφάρμακα ,όπως μου είπε. και ήταν νοστιμότερα.

Αφού γιορτάσαμε τις προηγούμενες μέρες τον επιτάφιο και μετά την ανάσταση με τα έθιμα του τόπου, ετοιμάσαμε το αρνί και το κοκορέτσι για να το ψήσαμε την ημέρα του Πάσχα στην μεγάλη αυλή με το ωραίο σπίτι που είχαν κτίσει εκεί και το καμάρωναν .

Ο ωραίος καιρός ,η συνάντηση μας πάλι μετά από πολλά χρόνια που δεν χορταίναμε να τα λέμε και με μεγάλη διάθεση να απολαύσουμε το αρνάκι του γάλακτος .Για πότε ψήθηκε το αρνί δεν το καταλάβαμε . Με τα δύο παιδιά τους κι εμείς δεν αφήσαμε ούτε κοκαλάκι πάνω στη σούβλα ,το ίδιο και το κοκορέτσι..

Το απόγευμα, που είναι και έθιμο ,πήγαμε περίπατο στον κεντρικό δρόμο που είναι αρκετά μεγάλος ,όλοι οι νοικοκυραίοι εκεί κλείνουν τον δρόμο και ψήνουν τα αρνιά τους στη μέση του δρόμου . Εκεί πάνε αυτοί που δεν μπόρεσαν να ψήσουν, ή δεν είχαν και περνούσαν να πάρουν ψητά και μεζεδάκια με άφθονο ούζο και κρασί .Είχε και μουσική. . Σ' αυτό το δρόμο πηγαίνουν όλοι με τα ποτά τους και γίνεται μία μεγάλη συνάντηση όλων των κατοίκων .Συνδιασκεδάζουν και οι μαλωμένοι μονιάζουν και γίνεται ένα μεγάλο πανηγύρι. Έτσι το Πάσχα αλά-Θεσσαλικά μας έκανε μεγάλη εντύπωση.

Πριν φύγουμε πήγαμε στα Τρίκαλα να δούμε και τα στενά του Σαρκαφλιά και μετά στο ορεινό χωριό Ελάτη .Η ομορφιά του χωριού αυτού και του τοπίου είναι απaráμιλλη με τοπίο της Ελβετίας .Δεν παραλείψαμε όμως να επισκεφτούμε και τα Μετέωρα για άλλη μια φορά διότι μας άρεσε .Όλα τα κράτη έχουν ωραία μέρη αλλά της Ελλάδας τα

επέλεξαν οι πρόγονοί μας λίγο πιο μπροστά από του άλλους. Γι' αυτό είναι και καλύτερα.

Είναι αλήθεια ότι ,όταν έχεις αυτοκίνητο και δικό σου σπίτι και λίγο χαρτζιλίκι παραπάνω στη τσέπη δεν είναι άσχημα να πηγαίνει κανείς στην Ελλάδα. Αυτή τη φορά τα είχαμε και (δόξα το θεό) . Πηγαίναμε παντού, που, αν τα γράψω όλα, θα γεμίσω πολλές σελίδες αλλά θα πάω τώρα στην επέτειο των 90 χρόνων που γιόρτασε η Αμερικανική Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκη από την ίδρυσή της το 1904.

Η τύχη με ευνόησε να πάω στην Ελλάδα αρκετές φορές και κάθε φορά που πήγαινα η επίσκεψή μου στη ΑΓΣ ήταν απαραίτητη .Πήγαινα να δω τον καλό μας διευθυντή Bruce Lansdale, τον φίλο μου Αρχιμήδη Κουλαουζίδη που έγινε και προσωπάρχης, και μερικούς άλλους συμμαθητές που δουλεύανε εκεί και άλλους από το προσωπικό.

Αυτή τη φορά ήταν κάτι το διαφορετικό διότι όλοι οι απόφοιτοι μετά τον πόλεμο όσοι ζούσαν και μπορούσαν είχαν πρόσκληση να παραβρεθούν και να γιορτάσουν την επέτειο αυτή των 90 χρόνων. Προσκεκλημένοι ήταν προσωπικότητες από διάφορες πρεσβείες κυβερνητικά και πολιτειακά στελέχη και πολλοί άλλοι ήταν παρόντες..

Στο μεγάλο γήπεδο και μπροστά από κάθε χρονολογία λειτουργίας της σχολής (εκτός της κατοχής) στεκόταν και μία νέα κοπέλα ντυμένη με αρχαία άσπρη ενδυμασία. Οι ίδιες κοπέλες τραγούδησαν τον Εθνικό μας ύμνο και τον ύμνο της Σχολής και άλλα τραγούδια για την αγροτιά. Με ένα πλούσιο πρόγραμμα και κάτω από τα πολύφωτα στο γιορταστικό χώρο τελείωσε η γιορτή με μεγάλη επιτυχία. Οι απόφοιτοι κάθε τάξης καθόντουσαν μαζί. Η δική μας τάξη που ήταν και η πρώτη μετά τον πόλεμο ήταν η μικρότερη σε αριθμό Από τους 54, παρόντες είμαστε περίπου 20.

Οι μισοί είχαν πεθάνει και μερικοί δεν μπόρεσαν να παραβρεθούν για κάποιο λόγο που είχαν περάσει σχεδόν 50 χρόνια .

Για την τάξη μας η συνάντηση αυτή ή (το Reunion) δεν σταμάτησε εκεί . Την άλλη μέρα οργανώσαμε να συναντηθούμε όλοι πάλι, αλλά με τις γυναίκες μας σε ένα εξοχικό κέντρο στο Σέδες για να διασκεδάσουμε. Μία εβδομάδα αργότερα ξανά σε ένα άλλο κέντρο .Και στις δύο φορές περάσαμε καλά και τα ξαναείπαμε .Τώρα μα αυτούς που έχω επαφή με το ίντερνετ είναι ο Νίκος Χατζημάρκος στο Λος Άντζελες ο Αρχιμήδης Κουλαουζίδης στη Θεσσαλονίκη και με την Σύδνεη Μαραγκού (White) στο Λονδίνο .

Με τον Νίκο ήμασταν κάθε μέρα μαζί στο χωριό. Πηγαίναμε στο κτήμα τους να ξαναθυμηθούμε τα παιδικά μας χρόνια, αλλά δεν ήταν όπως όταν ζούσε ο πατέρας του και το καλλιεργούσε αυτός ,όλα είχαν αλλάξει ,οι νέοι δεν δούλευαν όπως οι γονείς τους οι πρόσφυγες .

Πριν τελειώσει το καλοκαίρι κανονίσαμε και πήγαμε για καμιά δεκαριά μέρες στην Τορώνη της Χαλκιδικής. Μία αρχαία πόλη ακόμα με σημάδια και κτίσματα που φανερώνουν την ναυτική σημασία του τόπου του τότε πολιτισμού .Τώρα είναι ένα εξαιρετικό θέρετρο που την πλημμυρίζουν τουρίστες από όλα τα μέρη του κόσμου .

Εκεί χορτάσαμε φρέσκα ψάρια που τα προμηθευότανε ο γαμπρός του Νίκου, ο Θανάσης που γνώριζε τους ψαράδες , Αλλιώς ψάρια γιόκ γιατί ήταν όλα προπουλημένα στα εστιατόρια .Πριν πάμε στη Τορώνη δε ένας φίλος μας που θα ξήλωνε όλες τις μελιτζανιές στο κτήμα του για να βάλει άλλα φυτά μας είπα να πάμε να μαζέψουμε όσες θέλαμε . Είδαμε ότι είχε 5 στρέμματα φορτωμένες με ωραίες μελιτζάνες και τις λυπηθήκαμε .Μαζέψαμε δύο τσουβάλια και μερικές χύμα στο πισινό κάθισμα του αυτοκινήτου για να τα πάρουμε μαζί μας .

Μόλις το έμαθε η αδελφή του Νίκου η Σοφία ότι ήθελε να τις πάρει όλες μαζί του ο Νίκος, κοντέψανε να σκοτωθούν, γιατί οι διακοπές ήταν να χορτάσουμε ψάρι και όχι μελιτζάνες.

Κάτι που σκέφτηκα να κάνω που δεν το είχε κάνει κανένας ,ήταν στο διάστημα που ήμασταν εκεί ,έκανα ένα χάρτη της Νέας Μαγνησίας με όλα τα σπίτια των προσφύγων που είχαν εγκατασταθεί εκεί το 1922 και έκανα απογραφή κάθε οικογένειας. Τους περισσότερους τους ήξερα από τότε που δούλευα σαν μαθητευόμενος στο Κοινοτικό γραφείο αλλά γύριζα από σπίτι σε σπίτι για να κάνω σωστή δουλειά . Επίσης κατέγραφα όλους τους επαγγελματίες, υπαλλήλους, προέδρους και με ότι ασχολία είχε ο κάθε ένας. όλα σε πρόχειρα χαρτιά και όταν ήρθα στη Μελβούρνη τα καταχώρισα με τάξη σε κανονικό βιβλίο έτσι για να θυμάμαι του χωριανούς μου.

Χρόνια μετά, η τρίτη γενεά των προσφύγων ίδρυσε ένα Σύλλογο Προσφύγων. Μ. Ασίας και χρειάστηκαν να μάθουν για τους παππούδες τους λίγα πράγματα παραπάνω .Δυστυχώς δεν ήξεραν πολλά διότι δεν είχαν κανέναν πολιτιστικό σύλλογο πριν και ποτέ κανένας δεν είπε στα παιδιά τους για τη ζωή τους πως ήταν στη Τουρκία .Όλα τα λέγανε και τα συζητούσανε στα καφενεία και όχι στα σπίτια. Αυτές τις ιστορίες και πολλά γεγονότα που συνέβησαν τότε τα άκουα στο καφενείο μας ,τα έμαθα και ήξερα αρκετά πράγματα .

Πριν από λίγο καιρό μου γράψανε και ζήτησαν να τους στείλω στοιχεία ιστορικά από την εγκατάστασή των προσφύγων στο χωριό και ότι άλλο ήξερα.

Πράγματι έστειλα όλο το αρχείο μου (Ληξιαρχείο) σε αντίγραφο με ιστορικά γεγονότα με παλιές φωτογραφίες ,ζωγραφίες από σπίτια και τοπία του χωριού και φωτογραφίες από μικροτεχνήματα .(μοντέλα) από παλιά σπίτια ,μαγκανοπήγαδα και άλλα βιοποριστικά εργαλεία του παλιού καιρού και άλλα. Την προσφορά μου την εκτίμησαν δεόντως .Όπως έμαθα όλα τα έργα μου είναι εκτεθειμένα στο χώρο του συλλόγου τους.

Κάποτε όλα τα πράγματα έχουν το τέλος τους. Όταν κόντευε ο καιρός να φύγουμε είχαμε πολλούς επισκέπτες .Φίλοι ,γνωστοί και συγγενείς περνούσαν να μας δουν και να μας χαιρετήσουν που τους λέγαμε ότι ίσως να μη ξανασυναντηθούμε διότι τα ταξίδια είναι και ακριβά αλλά και λόγω ηλικίας πιο δύσκολα. Επιστρέψαμε πίσω στη Μελβούρνη κοντά στα παιδιά μας και στα εγγόνια πολύ χαρούμενοι και έκτοτε (1994) δεν πήγαμε .Αλλά.

Το θλιβερό είναι ότι στο διάστημα αυτό έφυγαν από τη ζωή μερικά αγαπημένα μου πρόσωπα .

Σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα σκοτώθηκε ο ανιψιός μου Πρόδρομος Γιαννάς με το τετράχρονο γιο του.

Πέθανε ο πρώτος μου εξάδελφος Γεώργιος Δελσίζης ,ο γαμπρός του Γιάννης Προδρόμου και η κουμπάρα μας Ελένη Γαλάνη.

Η ζωή καταλάβαμε ότι είναι πολύ σύντομη και απρόβλεπτη που αλλάζει όπως ο καιρός. Εκεί που είναι γελαστός μεταβάλλεται σε κυκλώνα και καταστρέφει τα πάντα .

Αμερικανική Γεωργ. Σχολή Θεσ. Από τον εορτασμό των 90 χρόνων από την ίδρυση της .Απόφοιτοι της ταξης του 1945. Παπανικολάου,μαθήτρια. Τερζης,μαθητρ. Ρήζος, Σμαρώ, Τασος Κολοκοτρώνης ,Κούλα, Διευθ. Bruce Lansdale και Θανάσης.

Απόφοιτοι παρακολουθούν τις μαθητικές εκδηλώσεις των 90 χρόνων της Σχολής Μαθήτρ. της Οικοκυρικής Σχολής. Παπανικολάου,Κολοκοτρώνης,Κούλα,μαθήτρια και ο Νίκος Χατζημάρκος, παρακολουθούν τις επιδείξεις.

*Από την εορταστική τελετή των ενενήντα χρόνων από την ίδρυση της σχολής
Μπροστά η συμμαθήτρια μας Κούλα και πίσω η κυρία και κύριος Λάνσδεηλ*

Αυγ,1994 Λυτή Θεσ/ν'υλης Ανάμεσα σ'εμένα και στο Νίκο είναι ο Αστέριος Κουρλιούνης καταστηματάρχης σούπερμάρ-
 μάρκετ στη Λυτή και πρώην συμμαθητής μας από την Αμερ.
 Γεωργ.Σχολή. Είχαμε να τον δούμε από το 1948 (46) χρόνια
 Για να τον κάνουμε φάρσα πήγαμε με τις γυναίκες μας μέσα
 στο κατάστημα ,ψωνίσαμε μερικά πράγματα, ήπιαμε μερι-
 κα αναψυκτικά ,φάγαμε και από ένα παγωτό και βγήκαμε
 έξω για να φύγουμε δίχως να πληρώσουμε .
 Πάτησε τις φωνές (με το δίκαιο του) που δεν εισέπραξε τα
 λεφτά του.Γύρισε ο Νίκος και τον λέει. (Κοίταξε είμαστε
 από την εφορεία και αυτές τις μέρες κάνουμε έλεγχο το
 κατάστημα αυτό,άμα θέλεις τα πληρώνουμε αλλά θα σου
 στοιχίσει περισσότερο).Ο Αστέριος που δεν μας γνώρισε
 κατατρόμαξε και μας είπε να πάρουμε ότι θέλουμε . Πήγαμε
 μέσα ξανά και όταν του είπαμε ποιοί είμαστε δεν ήξερε
 πως να μας περιποιηθεί .Όχι σαν εφοριακούς αλλά σαν φί-
 λους και συμμαθητές του .Μας κράτησε για φαγητό αλλά τα
 πράγματα τα πληρώσαμε και είπαμε πολλά για τα περασμένα
 μαθητικά μας χρόνια .
 Η φάρσα όμως ήταν πετοχημένη με πολλά γέλια.

July 1994 AFS of Saionica The celebration of the 90th year of establishment. Some ex students with the director Mr Bruce Lansdale Rizos, Smaro, Tasos Kolokotronis, Koula, Bruce and Thanasis. Απόφοιτοι με τον Διευθυντή παρακολουθούν την παρέλαση και τις επιδείξεις για τα 90 χρόνια της Σχολής.

27-1-89 Μελβούρνη. Από την επίσκεψη του Mr Bruce Lansdale με τους απόφοιτ. Τ.Κολοκοτρώνη & Β. Παπαϊωάννου

5 B

1994. Ξενοδοχείο "Ο Πλαταμών" Η Χριστίνα κ' εγώ με τον συμμαθητή μου και ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου Γεώργιο Πετρίδη (Σουρής) Συναντηθήκαμε μετά από 46 χρόνια. Όταν του είπα γειάσου Γεώργιε Σουρή, κοντοστάθηκε, με κοίταζε καλά και με γνώρισε, μας φιλοξένησε δύο μέρες στο ξενοδοχείο του.

28η Οκτωβρ. 1988 Με τον φίλο και συμμαθητή μου Γιάννη Στοϊδη που μας επισκεύθηκε από τις ΗΠΑ. Ήταν πρόεδρος της αποθεματικής τράπεζας στη Βιρτζίνια και σχεδιαστής και υπεύθυνος για την κοπή των Αυστραλέζικων χαρτονομισμάτων στο προάστιο Graikieburn of Melbourne

1994 AFSchool students reunion with their wives for the 90 th year anniversary of establishment. First in kneeling pos. Behind on the left is mysister Vasoula and Christina

The main building of AFSchool Assy hall, dormitories ,Church, restaurant. I am pictured at the voley ball ground in 1945

A group of students of class 1945 on the steps of the main building in 1947, I am fourth in the second row from top

Άνω Πορρόϊα Σερρών με τα στενά δρομάκια και τα παραδοσιακά σπίτια. Τουριστικό και καπνοπαραγωγικό μέρος. Αρις. στο βάθος είναι το σπίτι που γνήθηκε η Χριστίνα δεξιά αρμάδα καπνών στο τοίχο για αποξήρανση. Κάτω, άλλη μιá γειτονιά με αυλές καταπράσινες από οπωροφόρα δένδρα και στενα δρομάκια.

Το σπίτι του παπού της Χριστίνας Αστέριου και Αμαλίας Γκίνη στα Κάτω Πορρόια Σερρών . Ο κάτω όροφος χρησιμοποιήθηκε σαν Ιατρείο και Φαρμακείο και ο άνω κατοικία και ξενώνας . Κληρονομήθηκε από τα παιδιά του Γεώργιο και Άννα (Τζέγκα)και στη συνέχεια κληρονομήθηκε από την πρώτη της θυγατέρα Ευθυμία (η δεξιά πλευρά του κτηρίου) με ένα στρέμμα οικόπεδο. Το κτιριο υπολογίζεται να κτίσθηκε περίπου το 1880 Φώτο Τάσος 1980

Οι αδελφές , Χριστίνα Κολοκοτρώνη με την Ευθυμία Τζέγκα μπροστά στο σπίτι του παπού τους Αστέριου και Αμαλίας(Μουλιώ) στα Κάτω Πορρόια

Φώτο Τάσος 1985

Στο Άγιο Όρος Ιούλιος 1985

Μία επιθυμία που είχα από μικρός ήταν μία μέρα να επισκεφτώ το Άγιο Όρος και να δω τα μοναστήρια από κοντά . Η επιθυμία μου αυτή εκπληρώθηκε μετά από πολλά χρόνια και ίσως έπρεπε να έρθω σαν τουρίστας στην Ελλάδα από την Αυστραλία για να δω τα αξιοθέατα της πατρίδας μου αλλά και άλλα μέρη του κόσμου .

Η ιδέα να πάω στο Άγιο Όρος ήταν πρόταση του φίλου μου και συμμαθητή Θανάση Δάφτσιου που είχε έρθει κι' αυτός από την Αμερική στην Ελλάδα για διακοπές .

Ο αδελφός του με άλλους συγγενείς που πηγαίνανε κάθε χρόνο εκεί είχαν οργανώσει ήδη και μας πρότειναν να τους κάνουμε παρέα . Μετά από μικρές διαδικασίες να βγάλουμε άδεια εισόδου στη μοναστική πολιτεία, πήραμε το λεωφορείο και πήγαμε στην Ουρανούπολη από όπου αναχωρούν τα πλοία για τη Δάφνη που είναι η αποβάθρα και αποβιβάζονται οι επιβάτες για να επισκεφτούν τις Καρυές που είναι και η πρωτεύουσα του Αγίου Όρους

. Η διαδρομή είναι ωραία και απολαυστική με την πλούσια βλάστηση όλης της χερσονήσου με τα διάσπαρτα μοναστήρια κοντά στις αμμουδερές παραλίες της ,όπως η μονή του Δοχειαρίου, του Ξενεφώντα και Αγίου. Παντελεήμονος.

Από την Δάφνη για τις Καρυές πήγαμε με ένα λεωφορείο .Εκεί περάσαμε λίγη ώρα για να πληρώσουμε ένα μικρό ποσό παραμονής και να δούμε τον χώρο με τα διάφορα εκθέματα αγιογραφίας και άλλα είδη που κατασκευάζουν οι μοναχοί και τα πουλάνε για να συντηρούνται . Από την Δάφνη μέχρι τις Καρυές που είναι κάπου δέκα χιλιόμετρα και ανηφόρα πήγαμε με λεωφορείο αλλά από τις Καρυές μέχρι τη Μονή του Σταυρονικίτα είναι κάπου δέκα χιλιόμετρα αλλά δεν πάει το λεωφορείο .Ευτυχώς όμως είναι όλο κατηφόρα και όλο το γκρουπ παρ όλη τη ζέστη κουβεντιάζοντας και απολαμβάνοντας την ομορφιά του τόπου βαδίσαμε μέχρι το μοναστήρι .

Εκεί αφού μας τακτοποίησαν σε κοιτώνες μας ξενάγησαν σε διάφορα μέρη του μοναστηριού και το βράδυ δειπνήσαμε όλοι με τους μοναχούς σύμφωνα με τους κανονισμούς της μονής και το βράδυ πήγαμε στα κρεβάτια μας κατά τις δέκα το βράδυ αλλά εκεί οι μονές έχουν διαφορετική ώρα και όσο μείναμε εκεί ακολουθήσαμε τη δική τους ώρα .

Μετά δύο μέρες επισκεφτήκαμε την μονή του Βατοπαιδίου όπου κι' εκεί μας υποδέχτηκαν με μεγάλη αγάπη και ευγένεια .Είναι αρκετά μεγάλο μοναστήρι κι αυτό με προβλήματα που έρχονται καΐκια και φορτώνουν ξυλεία και άλλα είδη και προϊόντα που παράγουν στα μοναστήρια . Έχει δε και ωραία παραλία για μπάνιο αλλά λίγο πετρώδη .Αυτό δεν μας εμπόδισε να κάνουμε και το μπάνιο μας για να δροσιστούμε γιατί η ζέστη ήταν ανυπόφορη . Το κακό ήταν ότι κανένας μας δεν είχε μαγιό να φορέσει και αποφασίσαμε να κάνουμε μπάνιο με τα σάβρακά που φορούσαμε ,αφού δεν ήταν κανένας εκεί εκτός από μας .

Αργά όμως το απόγευμα ήρθε ένας καλόγερος και μας είπε ότι σε λίγη ώρα θα έρθουν άλλοι καλόγεροι να κάνουν μπάνιο και να κολυμπήσουν και μας παρακάλεσε να φύγουμε από εκεί διότι ο κανονισμός είναι ότι όταν κάνουν μπάνιο οι καλόγεροι δεν πρέπει να τους βλέπει κανόνας και αυτοί άλλους .

Σεβαστήκαμε την επιθυμία τους και αφού ήμασταν και επισκέπτες κάτσαμε λίγο να ξεραθούν τα βρακιά μας ντυθήκαμε και πήγαμε πίσω στο μοναστήρι.

Εντύπωση μας έκανε το καθαρό νερό της θάλασσας και τα άφθονα ψάρια που έπιαναν οι καλόγεροι από τις βάρκες τους και τα φρέσκα λαχανικά που καλλιεργούσαν.

Μετά από δύο μέρες πάλι επισκεφτήκαμε το μοναστήρι του Εσφιγμένου .Αυτό είναι κτισμένο πολύ κοντά στη θάλασσα και τα νερά εκεί είναι πολύ βαθιά αλλά το περιεργό είναι ότι εύκολα μπορούσαμε να διακρίνουμε τον πυθμένα καθαρά, ακόμα και όλα τα ψάρια σε όλο το βάθος .Στο μοναστήρι αυτό μείναμε λίγες ώρες να το δούμε και μετά πήραμε το δρόμο με τα πόδια και επισκεφτήκαμε τη Μονή Χιλανδαρίου που είναι κάπου δέκα χιλιόμετρα μακριά από την θάλασσα . Το έδαφος εκεί είναι πεδινό και καλλιεργούν σιτάρι καλαμπόκι και άλλα είδη αλλά το μοναστήρι είναι σε ύψωμα και στη μία πλευρά έχει έναν λαχανόκηπο περίπου είκοσι στρεμμάτων με όλα τα μέσα καλλιέργειας που τα προϊόντα τα στέλνουν σε άλλα μοναστήρια αλλά και μέχρι την Ιερισσό που είναι έξω από τα μοναστήρια..

Η ανατολική πλευρά της χερσονήσου είναι απότομη με βράχια και όπως ξέρουμε εκεί ήταν που οι Πέρσες έχασαν πολλά πλοία όταν ήρθαν να καταλάβουν την Ελλάδα.

Στο μοναστήρι αυτό είχαμε αρκετά καλή περιποίηση όπως και στα άλλα .Είναι συνήθεια, στους επισκέπτες οι γέροντες να σερβίρουν καφέ ,λουκούμι και τσίπουρο . Εκεί γνώρισα έναν καλόγηρο κάπου 90 χρονών που καταγόταν από την Κύπρο και όπως μας έλεγε ήρθε εκεί όταν ήταν 22 χρόνων και ποτέ δεν πήγε στην Κύπρο και ούτε βγήκε έξω από την μονή όλα αυτά τα χρόνια και μου έκανε εντύπωση .Δεν ήξερε τίποτα για τους δικούς του αλλά ούτε κι εκείνοι γι' αυτόν, με τα λεγόμενά του .Αυτή ήταν η επιλογή του για τη ζωή του .

Μετά από δύο μέρες πάλι περπατήσαμε για τη μονή του Εσφιγμένου για να πάρουμε το πλοιάριο και να επιστρέψουμε στον «πολιτισμένο κόσμο» στη ζούγκλα

Αφού απολαύσαμε το ταξίδι της επιστροφής θαυμάζοντας την ωραία φύση του τόπου φτάσαμε στη Ιερισσό. Ικανοποιημένοι από όσα είδαμε και μάθαμε πήραμε το λεωφορείο για την Θεσσαλονίκη για να βρεθούμε πάλι κοντά στις γυναίκες μας που τόσο μας έλειψαν .Θεωρώ λάθος να απαγορεύουν τις γυναίκες να επισκέπτονται αυτό το μέρος της Ελλάδας που ανήκει σε όλους μας. Αν οι καλόγεροι των μονών μπορούν να έρχονται στις πόλεις να ψωνίζουν να τρών στα καλύτερα εστιατόρια και να θεραπεύονται στα νοσοκομεία από νοσοκόμες και γυναίκες γιατρούς γιατί να μη μπορούν οι γυναίκες να πηγαίνουν τουλάχιστον σε ένα ή δύο μονές να δουν πως λειτουργούν . Αυτό βέβαια είναι θέμα της πολιτείας και της μοναστικής διοίκησης που είναι ένα ανεξάρτητο κράτος εντός Ελλάδος.

Ιούλιος 1985 από την επίσκεψη στο Άγιο Όρος με τη παρέα του Θανάση Δάφτσιο. Από αριστερά τρίτο εγώ και τέταρτος ο Θανάσης

Ιούλιος 1985 στη πετρώδη παραλία της Μονής Βατοπαιδίου. Όρθιοι ο Θανάσης εγώ με το σώβρακο μου και ο αδελφός του Θανάση

Αριστερά εγώ στο κέντρο τα αδέρφια Δάφτσου και ο θείος τους

Εδώ στα σκαλοπάτια της διοίκησης των μοναστηριών στη Δάφνη

ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΜΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΟΜΠΙ

Όταν ήμασταν στην εργάσιμη ζωή δουλεύαμε διότι είχαμε υποχρεώσεις να εξοφλήσουμε τα χρέη μας να μεγαλώσουμε τα παιδιά, να τα μορφώσουμε και τελικά να τα αποκαταστήσουμε. Είναι μία περίοδος που γίνονται στερήσεις για να κατορθώσουμε να πετύχουμε το στόχο που βάλουμε στη ζωή μας . Αυτό λίγο πολύ το καταφέραμε και κάποτε ήρθε ο καιρός και η μέρα να σταματήσουμε το ξυπνητήρι να μας ξυπνάει για τη δουλειά .Η επιθυμία που είχαμε και λέγαμε: «Αχ πότε να σταματήσουμε να δουλεύουμε» Κάποτε ήρθε .

Τις πρώτες μέρες το ρίξαμε στο ραχατλίκι και σηκωνόμασταν κατά τις δέκα το πρωί αλλά κι' αυτό έγινε βαρετό .Αρχίσαμε το περπάτημα κι αυτό το βαρεθήκαμε να βλέπουμε όλο τις ίδιες αυλές. Πηγαίναμε για κολύμπι στις δημόσιες πισίνες που πάντα ήταν γεμάτα από παιδιά του σχολείου και δεν ανεχόμασταν τις φωνές .Κάναμε μερικά ταξίδια στην Ελλάδα αλλά μας βαρέθηκαν εκεί μερικοί δικοί μας και το σταματήσαμε. Η προσαρμογή λοιπόν στο χουζουρλούκι είδαμε ότι δεν ήταν και εύκολο πράγμα .

Η Χριστίνα δεν είχε τα ίδια ενδιαφέροντα μ' εμένα. Αυτής της άρεσε να πλέκει, να διαβάσει βιβλία, τηλεόραση να μαγειρεύει, να βλέπει τις βιτρίνες και προπαντός να φροντίζει και να μεγαλώνει τα εγγόνια . Το τελευταίο μ άρεσε και μένα, να ασχολούμαι κάπου κάπου με τα εγγόνια μου που μας έδιναν μεγάλη χαρά .

Από τα νεανικά μου χρόνια είχα πάντοτε κάποιες επιθυμίες αλλά διάφορα γεγονότα των εποχών εμπόδισαν να τα πραγματοποιήσω και πάντα τα ανέβαλλα λέγοντας: «Θα τα κάνω του χρόνου». Και ποτέ δεν τα έκανα.

Να όμως που μετά από 40 και 50 χρόνια ήρθε ο καιρός και η ευκαιρία να γίνουν ορισμένοι πόθοι μου πραγματικότητα αλλά σαν χόμπι και όχι για επαγγελματική χρήση .

Εκτός από το κανονικό επάγγελμα που είχα ως μηχανικός αυτοκινήτων, και εδώ στην Αυστραλία μετά, ως μηχανικός αεροπλάνων και εφαρμοστής πάντοτε ήθελα να μάθω και άλλες τέχνες και επαγγέλματα .

Χειριστής μικρού σκάφους (βαρκάρης) (Ήταν χειμώνας του 1973 όταν περνούσα από μία μάνδρα αυτοκινήτων είδα για πούλημα μία μεγάλη βάρκα 18 ποδιών με καμπίνα και με μηχανή Ford V8.Η τιμή μου φάνηκε πολύ χαμηλή και ο λόγος ήταν ότι την είχαν κατασχέσει και ήθελαν να πάρουν τα υπόλοιπα, αλλά την πουλούσαν δίχως εγγύηση. Την αγόρασα με την ελπίδα ότι δεν θα είχε καμία βλάβη και ήμουν τυχερός βγήκε καλή .Τώρα.

Επειδή δεν είχα ιδέα από ναυσιπλοΐα πήγαμε η κόρη μου Αγγελική και εγώ σε ειδική σχολή των Australian Volunteer Coast Guard και μάθαμε τον σωστό χειρισμό του σκάφους και τους κανονισμούς και πήραμε πιστοποιητικά χειρισμού μικρών σκαφών .

Ζωγράφος . Η ζωγραφική μου άρεσε πολύ .Όταν ήμουν στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή η Αμερικανίδα καθηγήτρια των καλών τεχνών Ms Marion E Miller εμένα και τον Νίκο Χατζημάρκο μας ξεχώρισε από την τάξη και μας δίδασκε πώς να ζωγραφίζουμε ιδίως με λαδομπογιές .

Το 1973 πήγα και γράφτηκα σε ένα σχολείο που είναι απέναντι από τον σιδ, σταθμό του Φλίντερς για να βελτιώσω περισσότερο τις γνώσεις μου να ζωγραφίζω με λαδομπογιές .

Εδώ πάλι οι μαθητές ήταν οι περισσότεροι γριές και γέροι και καναδού χίπηδες αλλά όλοι καλοί άνθρωποι που ήθελαν να μάθουν κάτι . Τα πρώτα μαθήματα ήταν τα βασικά με τις γραμμές και μετά τα χρώματα κλπ και στο τέλος μας έφεραν ζωντανά μοντέλα. Πρώτα ένα γέρο ηλικιωμένο με πρόσωπο γεμάτος ρυτίδες για να κάνουμε προσωπογραφία . Ήταν κάπως εύκολο

Μια άλλη μέρα μας έφεραν μία νεαρή κοπέλα μοντέλο και ποζάρισε μπροστά στη τάξη τελείως γυμνή αλλά κάλυπτε τα απόκρυφα της και ήταν μόνο για μισή ώρα. Αυτήν την άρεσαν όλοι και τα μαθήματα διήρκησαν για τρεις μήνες μόνο .Όμοια μ' αυτήν αργότερα ζωγράφισα και τον πίνακα τον δώρισα στο EKEME

Μαθητής Ελ. Γυμνασίου 1974. Την χρονιά αυτή η κόρη μου η Αγγελική είχε τελειώσει το γυμνάσιο και θα έδινε εξετάσεις για το πανεπιστήμιο . Στα θέματα που είχε πρόσθεσε και τα Ελληνικά αλλά για να τα βελτιώσει την πήγαινα κάθε Σάββατο στο Princes Hill High School . Εκεί υπήρχε ένα τμήμα Ελληνικών που δίδασκε τρεις ώρες το πρωί ο κ. Πλούταρχος Δεληγιάννης . Τον Πλούταρχο τον είχα γνωρίσει στο σπίτι της πατριώτισσας μου Μαρίκας και Διογένη Μουρατιδίη που ήταν και κουμπάροι.

Για να μη πηγαينόερχομαι στο σπίτι καθόμουν εκεί έξω στο κάρο και καμιά φορά μέσα στο Χολ και διάβαζα εφημερίδα για να περάσει η ώρα ως που να τελειώσει το μάθημα .Στα διαλείμματα κουβεντιάζαμε λίγο με τον Πλούταρχο.

Μία μέρα με ρώτησε ο Πλούταρχος αν είχα τελειώσει το γυμνάσιο .και του είπα: «Όχι, δεν πρόλαβα να τελειώσω ούτε και το δημοτικό αλλά πήγα μετά τον πόλεμο στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή που δεν είναι σαν το γυμνάσιο». Σκέφτηκε και μου έκανε την πρόταση να κάτσω με τα παιδιά εκεί και να παρακολουθήσω τα μαθήματα και στο τέλος του χρόνου να δώσω εξετάσεις και να πάρω το απολυτήριο . Σκέφτηκα ότι δεν θα μου έκανε καμία χρήση αλλά έτσι για χόμπι δέχτηκα να παρακολουθήσω για να περνάει και η ώρα αλλά και να φρεσκάρω λίγο την περίπλοκη γραμματική μας .

Για να με ενθαρρύνει ο Πλούταρχος μου είπε ότι κι 'αυτός δεν είχε τελειώσει το γυμνάσιο και θα έδινε εξετάσεις τον Δεκέμβριο για να το πάρει το απολυτήριο και να πάει στη συνέχεια στο πανεπιστήμιο .Επίσης θα έδινε εξετάσεις και σε ένα μάθημα Ρωσικών .

Όταν ήρθε η μέρα να δώσουμε εξετάσει πήγαμε πρώτα για τα προφορικά . Δεν μπορώ να θυμηθώ τον καθηγητή που μας εξέτασε στα προφορικά στο πανεπιστήμιο της Μελβούρνης . Κάλεσε την κόρη μου και μένα μαζί στο γραφείο του και πρώτα άρχισε από την κόρη μου Αγγελική και την ρώτησε: « Πες μου Άντζελα πού κάθεσαι;» Το κορίτσι σκέφτηκε για λίγο σαν να μη κατάλαβε την ερώτηση και σηκώνοντας τους ώμους της με τα μάτια πιο ανοιχτά λέει: «Εδώ, στο γραφείο, στην καρέκλα» .

Δεν πρόλαβα να της πω τι εννοούσε ο καθηγητής . Πρόλαβε εκείνος ζήτησε συγνώμη για τη λανθασμένη ερώτηση και γελάσαμε αρκετά όλοι με την γλώσσα μας ,Ηθελε να μάθη πού έμενε .

Όσο για τις γραπτές . Αυτές έγιναν στο Exhibition Building όπου έκατσαν για τα Ελληνικά μόνο πάνω από χίλια παιδιά .Εγώ, όπως είδα γύρω ήμουν ο γεροντότερος όλων . Όταν ανοίξαμε το φάκελο με τις ερωτήσεις για μεγάλη μου έκπληξη είδα ότι όλες οι ερωτήσεις των Ελληνικών ήταν στα Αγγλικά και λεω : «Τι σόι Ελληνικές εξετάσεις είναι αυτές γραμμένες οι ερωτήσεις στα Αγγλικά;» Και δεν θα γράφαμε τίποτα μόνο που θα κάναμε τικ ποια ήταν η μία και σωστή ερώτηση από τις τρεις. Είχαν εκατό ερωτήσεις και έγραφε στα Αγγλικά.You may answer twenty.

Η κόρη μου που δεν ήξερα καλά τα Ελληνικά αλλά καλά τα Αγγλικά τελείωσε ,αντί σε δύο ώρες σε είκοσι λεπτά .

Εγώ που ήξερα καλά Ελληνικά και όχι καλά τα Αγγλικά για να καταλάβω τις ερωτήσεις τελείωσα σε δύο ώρες. Γιατί απάντησα και τις εκατό Τα αποτελέσματα.;

Η κόρη μου πήρε άριστα και πέρασε στο πανεπιστήμιο και έγινε δασκάλα εγώ δεν πέρασα στις εξετάσεις και πήρα 49% . Αυτό θα πει Ελληνική παιδεία όταν είσαι μπουμπουνοκέφαλος και δεν ξέρεις καλά τα Αγγλικά να απαντήσεις Ελληνικά

Όσο για τον φίλο μου τον Πλούταρχο αυτός έμαθα ότι πήγε στο πανεπιστήμιο έγινε και καθηγητής Ελληνικών αργότερα και προσέφερε στην Ελληνική παιδεία τα μέγιστα και ακόμα που γράφω αυτές τις γραμμές είναι πρωτόπορος στα γράμματα και άλλες εκδηλώσεις.

Ταξιτζής. Το 1975 ήθελα να μάθω το επάγγελμα του ταξιτζή με σκοπό να αγοράσω αργότερα ταξί .Πήγα στην εταιρία Yellow Cab και πήρα αρκετά μαθήματα . Στις εξετάσεις για να πάρω την άδεια πέρασα άνετα και με καλό βαθμό (98) . Τα Σάββατα και τις Κυριακές έπαιρνα δουλειά για λίγες ώρες πάρτ τάιμ και οδηγούσα για να βγάλω έξτρα εισόδημα .

Τη δουλειά αυτή δεν την βρήκα εύκολη όσο την νόμιζα διότι οι πελάτες έχουν τις παραξενιές τους και μερικοί είναι και επικίνδunami .Μία φορά πήρα κάτι μεθυσμένους από το Κόμπουρκ για να του πάω στο Σάουθ Μελβούρνη σε ένα χοτέλ. Όταν φτάσαμε εκεί κατέβηκαν, πλήρωσαν τα μισά και έκλεισαν τις πόρτες τόσο δυνατά που κόντεψαν να μπουνε οι πόρτες μέσα και μου είπαν να φύγω για να μη με δείρουν Το περιστατικό το ανέφερα στον προϊστάμενό μου αλλά δεν έκαναν τίποτα . Αυτή ήταν η πρώτη απογοήτευση .

Ένα Σάββατο απόγευμα πάλι βγήκα για δουλειά, έκανε ζέστη και ο ήλιος χτυπούσε στα μάτια μου και κατέβασα το αλεξήλιο (sun visor) το οποίο όταν το κατεβάζει από την άλλη πλευρά γράφει με μεγάλα γράμματα NOT FOR HIRE..

Από το μεσημέρι μέχρι το βραδάκι γύριζα και κανένας δεν με σταματούσε αλλά σταματούσαν τα ταξί που ήταν πίσω μου και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί δεν έπαιρνα κι' εγώ κανένα αγώγι. Κατά τις 6 πείνασα σταμάτησα στην Μέλβιλ Ρόουντ και πήγα να αγοράσω μία χάμπουργκερ και να την φάω μέσα στο ταξί. Γυρίζοντας βλέπω την ταμπέλα NOT FOR HIRE . Αμέσως έχασα την όρεξη να φάω δεν είχα βγάλει λεφτά ούτε να αγοράσω την χάμπουργκερ. Βάζω μπρος πάω στο ντεπό παραδίω το ταξί τους χαιρέτησα και έφυγα και δεν ξαναοδήγησα .Την άδεια μου όμως την κράτησα για πολλά χρόνια για κάθε ενδεχόμενο .

Μαθητής για το VCE . Το 1991 εκτός από λίγη ζωγραφική που έκανα για να περάσω την ώρα μου δεν είχα να κάνω τίποτα άλλο αξιόλογο. Διάβασα στην εφημερίδα ότι το Swinburne College of TAFE είχε τάξεις Αγγλικών που δίδασκαν στους προχωρημένους Αγγλικά .Στο τεστ που έκανα με κατάταξαν στην πέμπτη τάξη του γυμνασίου . Όταν αρχίσαμε τα μαθήματα στη τάξη ήμασταν περίπου είκοσι άτομα κυρίως Έλληνες και νεαρά κορίτσια που για κάποιο λόγο διέκοψαν τις σπουδές τους και δεν μπόρεσαν να συνεχίσουν δύο ή τρεις νεαρές γυναίκες και άλλοι τόσοι άντρες και εγώ που ήμουν τότε 62 χρόνων και πάππους .

Δασκάλα είχαμε μία καλή κυρία την Vicky Singleton που προσπαθούσε να μας μάθει τα σωστά Αγγλικά και έκανε το παν να τα καταλάβουμε . Προσωπικά, που είχα και το

χρόνο και την όρεξη να μάθω δεν είχα πρόβλημα αλλά κατά τα μέσα του χρόνου είχαμε μείνει μόνο δέκα μαθητές . Στις τελικές εξετάσεις όλοι πήγαμε καλά και περάσαμε .

Σχολικό έτος 1992. Η καθηγήτρια με τηλεφώνησε και με ενθάρρυνε να συνεχίσω και την έκτη τάξη και με συμβούλεψε να πάω στο Broadmeadows TAFE.

Πάλι σκέφτηκα ότι δεν είχα να κάνω τίποτα, έτσι. Πήγα γράφτηκα και σαν συνταξιούχος που ήμουν δεν θα μου κόστιζε και τίποτα .

Στην έκτη τάξη, που ήταν και για το Victorian Certificate of Education ήταν αρκετοί υποψήφιοι, όλων των εθνικοτήτων , κυρίως νεαρές που έγιναν μητέρες και δεν προλάβανε να τελειώσουν το γυμνάσιο και μερικοί νέοι που παράτησαν το σχολείο και έβαλαν μυαλό αργότερα να ξανακάτσουν στα θρανία για να καλυτερεύσουν τις δουλειές τους . Για μένα δεν συνέτρεχε λόγος να στενοχωρεθώ γιατί πήγαινα να μάθω ότι μπορούσα. και όσα έπαιρνε η γκλάβα μου .

Στην τάξη μας ήταν και δύο νεαρές κοπέλες Ελληνίδες γεννημένες στη Μελβούρνη που πρώτα παντρεύτηκαν και μετά επέστρεψαν να τελειώσουν το γυμνάσιο .

Μια μέρα στο διάλειμμα ήρθαν και έπιασαν κουβέντα μαζί μου και το πρώτο πράγμα που ρώτησαν ήταν να μάθουν πόσο χρόνων ήμουν . Τις είπα 63 και απορούσαν για το κουράγιο που είχα να κάθομαι με νέους και νέες στη ίδια τάξη και να προσπαθώ να μάθω τα Αγγλικά.

Μου είπαν δε ότι με τη παρουσία μου εκεί τις έδωσα θάρρος και μου είπαν: «Αφού κυρ Τάσο εσύ που είσαι 63 χρονών κάθεται μαζί μας εμείς πρέπει να βάλουμε τα δυνατά μας να περάσουμε αυτή τη φορά. Οι μπαμπάδες μας σίγουρα δεν θα το κάνανε».

Μια μέρα το μεσημέρι που κάναμε παύση για φαγητό και άλλοι που βγήκαν έξω να καπνίσουν έμεινα μόνος στη τάξη μέσα να γράψω κάτι και έκατσα στο τραπέζι της καθηγήτριας.

Ξαφνικά μπαίνει ο διευθυντής της σχολής και μου λέει. «Στις 12.30 θα έχουμε όλοι οι δάσκαλοι συνεδρίαση στο μεγάλο Χολ και μη ξεχάσεις να είσαι εκεί στην ώρα σου». Ως που να καταλάβω τι γίνεται έφυγε . Βγήκα αμέσως έξω και τον σταμάτησα λέγοντας : «Συγγνώμη αλλά εγώ δεν είμαι δάσκαλος είμαι μαθητής ».Μου λέει: «Τι μαθητής?» Του είπα τι μαθητής και ο άνθρωπος έμεινε με ανοιχτό το στόμα . Ζήτησε να μάθει το όνομά μου και έφυγε κουνώντας το κεφάλι του παράξενα ζητώντας και συγγνώμη .

Όταν τελείωσε η χρονιά και δώσαμε εξετάσεις πέρασα άνετα και πήρα το αναμενόμενο From the Victorian Curriculum and Assessment Board the Victorian Certificate of Education .Ο κόπος μου δεν πήγε χαμένος .Όχι μόνο ικανοποιήθηκα ο ίδιος αλλά και όλη η οικογένειά μου

Θυμάμαι ήρθε ο ίδιος ο διευθυντής να με συγχαρεί για την υπομονή που είχα να παρακολουθήσω τα μαθήματα και μου είπε ότι ήμουν ο γεροντότερος στο σχολείο ως μαθητής .

University of Cambridge La Trobe Uni.Bandoora Campus

1992. Το πανεπιστήμιο Κέμπριτζ είχε ένα παράρτημα μέσα στο πανεπιστήμιο του Λα Τρομπ που παρέδιδε μαθήματα Αγγλικών για άτομα που είχαν σκοπό να διδάξουν τα Αγγλικά σε άλλες χώρες, όπως η Ελλάδα κλπ, και τα μαθήματα ήταν ειδικά για να πάρουν οι μαθητές πιστοποιητικό προχωρημένων στα Αγγλικά, για διδασκαλία (Certificate of Proficiency).

Εδώ είχαν δίδακτρα αλλά χαμηλά για τους συνταξιούχους. Σκέφτηκα να παρακολουθήσω και αυτά τα μαθήματα συγχρόνως που ήταν σε διαφορετικές μέρες και ώρες για να με βοηθήσουν να περάσω στα Αγγλικά το γυμνάσιο.

Και εδώ οι περισσότεροι μαθητές ήταν νεαρές Ελληνίδες και δύο-τρεις νέοι που δεν είχαν περάσει στο πανεπιστήμιο και προσπαθούσαν να πάρουν το πιστοποιητικό αυτό και να πάνε στην Ελλάδα να εργαστούν στα Φροντιστήρια Αγγλικών.

Εδώ στις τελικές εξετάσεις πέρασα μόνο στα γραπτά και απέτυχα στο δύσκολο τεστ. Το (οπτικοακουστικό-προφορικό) που ήταν το βασικό και δυσκολότερο που βασίζεται στην ταχύτητα και καλή απόδοση.

Και εδώ ήμουν ο παππούς της τάξης, αλλά κάτι έμαθα όχι όμως να γίνω καθηγητής.

PC Personal Computers (Προσωπικοί Υπολογιστές) 1997

Αν και οι υπολογιστές κυκλοφόρησαν λίγα χρόνια πιο μπροστά στα εργοστάσια, γραφεία και σε κρατικές υπηρεσίες, σαν οικιακές συσκευές για προσωπική χρήση άρχισαν να χρησιμοποιούνται στις αρχές του 90 για να είναι σήμερα το πιο απαραίτητο πράγμα σε κάθε σπίτι για τους μαθητές αλλά και για τους γονείς και ηλικιωμένους να μπορούν να έχουν πρόσβαση μέσω του διαδικτύου σε χιλιάδες πράγματα και στην πληροφορική.

Στη γειτονιά μου, σ' ένα σχολείο με την επωνυμία **Computers for Dummies** διαφήμιζε ότι παραδίδει μαθήματα τα Σάββατα 4 ώρες για 8 εβδομάδες αντί 60 δολαρίων για όλη τη σειρά μαθημάτων. Η τάξη μας με είκοσι μαθητές συμπληρώθηκε αμέσως και για να εξυπηρετήσει και άλλους έκανε και απογευματινά μαθήματα.

Οι μαθητές εδώ ήταν όλοι ηλικιωμένοι που ήθελαν κάπως να μη αποσπαστούν από την σύγχρονη τεχνολογία που τρέχει με αλματώδη ταχύτητα και να μάθουν έστω και τον απλό χειρισμό του υπολογιστή να παίζουν διάφορα παιχνίδια και να μεταχειρίζονται το διαδίκτυο.

Ήμουν από τους πρώτους που γράφτηκα. Ήξερα και χρησιμοποιούσα στη δουλειά μου για ανταλλακτικά και άλλες πληροφορίες αλλά δεν ήταν ίδιες με τους προσωπικούς που κυκλοφορούσαν στην αγορά.

Σε οκτώ εβδομάδες έμαθα αρκετά πράγματα αλλά δεν είχα δικό μου υπολογιστή και τότε ήταν πανάκριβα να τους αγοράσεις. Ευτυχώς μετά από λίγα χρόνια η κόρη μου μου έδωσε τον παλιό που είχε και αγόρασε ένα σύγχρονο. Αλλά και αυτοί οι σύγχρονοι όπως κατάλαβα είναι μόνο για δύο ή τρία χρόνια διότι βγαίνουν πιο σύγχρονα και τα αντικαταστούν. Ευτυχώς πέφτουν και οι τιμές τους.

Λοιπόν αυτό που εξακρίβωσα είναι ότι όλοι όσοι έχουν λίγη γνώση της Αγγλικής και της Ελληνικής μπορούν εύκολα να χρησιμοποιήσουν έναν υπολογιστή.

Χρειάζεται υπομονή και επιμονή διότι είναι ένα από τα πιο σύγχρονα εργαλεία της εποχής στο σπίτι μέσα για μικρούς αλλά και για μεγάλους .

Εδώ και αρκετά χρόνια τώρα χρησιμοποιώ αυτόν τον σύγχρονο υπολογιστή και γράφω αυτά που γράφω εδώ και ελπίζω να το κάνω όσο θα μου το επιτρέπει η υγεία μου και η μνήμη μου.

Broadmeadows College of Technical and Further Education 1993-94

Αφού τελείωσα στο ίδιο κολέγιο, το Αυστραλέζικο Γυμνάσιο, σκέφτηκα να πάω για δύο χρόνια και να κάνω τη βασική ηλεκτρονική εκπαίδευση .Ήθελα να γνωρίζω λίγα πράγματα βασικά για την τεχνολογία αυτή .Ήταν σχετικά δύσκολο μάθημα και έπιανα λίγο πάνω από τη βάση αλλά στις τελικές εξετάσεις δεν πέρασα για ένα βαθμό .Αυτό δεν με πείραξε διότι δεν ήθελα να πάρω πιστοποιητικό για να εργαστώ αλλά έμαθα αρκετά.για μένα Κατασκεύασα, όπως και όλοι οι μαθητές, από ένα όργανο μετρήσεων ηλεκτρικών μονάδων και φορτωτή μπαταριών το οποίο έχω για ενθύμιο στο σπίτι . Και εδώ ήμουν ο γεροντότερος της τάξης και ο πιο σεβάσιμος .

Μελβούρνη-Ντάρουιν

Melbourne-Adelaide May 27- 1998

Τα ταξίδια είναι κατ' εξοχήν ευχάριστα όταν γίνονται με άνεση χρόνου και χρήματος και πάνε το ένα με το άλλο μαζί. Η ηλικία παίζει σπουδαίο ρόλο, διότι αλλιώς χαίρεσαι τα ταξίδια έχοντας μαζί σου παιδιά και αλλιώς όταν είσαι μόνο με την γυναίκα σου.

Το όνειρό μου πάντα ήταν να πάω στην κεντρική Αυστραλία και στο βόρειο τμήμα στη πόλη Ντάρουιν .Ήταν το μόνο μέρος που δεν είχα πάει και προσπαθούσα να βρω την ευκαιρία για να πραγματοποιήσω αυτήν την επιθυμία μου .

Καλά είναι βέβαια να πηγαίνει κανείς ταξίδια μόνος με την γυναίκα του αλλά καλά είναι και τα ταξίδια όταν έχεις καλή παρέα. Όχι μόνο μοιράζεσαι τα έξοδα των καυσίμων αλλά το σπουδαιότερο είναι η παρέα ,η συντροφιά και για λόγους ακόμα ασφάλειας και για να βρεις τέτοια παρέα να ταιριάζεις δεν είναι και εύκολο πράγμα .

Όσο γι' αυτό δεν είχα πρόβλημα διότι σχετικά με εκδρομές και με ταξίδια αλλά και σε κοινωνικές συναναστροφές είχαμε ταιριάζει και συμφωνούσαμε απόλυτα με τον Βενιζέλο Κονάκα και την γυναίκα του Χριστίνα . Όπως έχω γράψει και πιο μπροστά η γυναίκες μας είναι δεύτερες εξαδέλφες, (οι γιαγιάδες τους είναι αδελφές).Συγκατοίκησαν μαζί μας πριν παντρευτούν, και παντρεύτηκαν όταν έμεναν μ' εμάς και εγώ την είχα συνοδεύσει στην εκκλησία διότι δεν είχε πατέρα εδώ και αργότερα ήμασταν και γείτονες.

Αφού είχαμε πάει σχεδόν σε όλα τα μέρη της Βικτορίας, στη Νέα Νότιο Ουαλία ,και στη Νότια Αυστραλία αποφασίσαμε να πάμε μαζί και στη Βόρεια Επικράτεια να δούμε την κεντρική Αυστραλία το Ντάρουιν και τις γύρω περιοχές με το αυτοκίνητο και κανονίσαμε να πάρουμε το δικό του ,ένα NISSAN αλλά σε καλή κατάσταση και καλοσυντηρημένο.

Εκμεταλλευτήκαμε μια γνωριμία που είχε η κόρη του Βενιζέλου με έναν οικογενειακό τους φίλο που δούλευε ως σιδηροδρομικός στα γραφεία που μπορούσε να μας πάρει εισιτήρια τρένου με αρκετά ελαττωμένη τιμή .Έτσι κάναμε τα σχέδια να πάμε πρώτη θέση με υποδωμάτιο μέχρι το Alice Springs, και με το κάρο μαζί μας, φορτωμένο στα

τελευταία βαγόνια . Αυτή την εμπειρία την είχε ο Βενιζέλος που λίγους μήνες πριν το έκανε με τον ίδιο τρόπο για το Πέρθ όταν πήγε να δει εκεί τον αδελφό του τον Σπύρο.

Αφού ετοιμάσαμε τα πάντα πήγαμε στον κεντρικό σταθμό του Σπένσερ. Παραδώσαμε το κάρο και μας έδωσαν τις πρώτες θέσεις που είχαν όλες τις ανέσεις . Μετά από ένα ολονύχτιο ταξίδι φτάσαμε στην Αδελαΐδα. Όταν ξημέρωνε , από τα υψώματα η πόλη φαινόταν πολύχρωμη με χειμωνιάτικο φόντο που έδιναν τα φύλλα των δένδρων και άλλαζαν χρώμα πριν πέσουν κάτω .

Στην Αδελαΐδα θα αλλάζαμε τρένο που θα έφευγε πάλι κατά το βραδάκι και έτσι είχαμε σχεδόν όλη την ημέρα να περάσουμε την ώρα μας στην πόλη. Πήραμε το λεωφορείο και περάσαμε όλη την ημέρα στην ωραία αυτή πόλη .

Το βραδάκι αναχωρήσαμε με την ειδική αμαξοστοιχία The Legendary Ghan που έκανε δρομολόγια αποκλειστικά από την Αδελαΐδα μέχρι το Alice Springs. Το τρένο αυτό λόγω της μεγάλης απόστασης που θα ταξίδευε διέθετε καλύτερα βαγόνια, μπαρ, σαλόνια, εστιατόρια , ειδικό μέρος για τους καπνιστές, ακόμα και καζίνο οι δε καμπίνες του ύπνου ήταν πολυτελείας που το πρωινό το σερβίριανε στην καμπίνα την ώρα που ήθελες.

Adelaide-Alice Springs 28/29 May 1988

Το ταξίδι από την Αδελαΐδα άρχισε το απόγευμα .Το αυτοκίνητο ήταν στα τελευταία βαγόνια με αρκετά άλλα που οι επιβάτες προτιμούσαν να πάνε με το τρένο μέχρι το Άλις Σπρίνκς παρά να οδηγήσουν χιλιάδες χιλιόμετρα. Αφού τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας στις καμπίνες μας πήγαμε στο σαλόνι να απολαύσουμε από μια κρύα μπίρα και από τα μεγάλα παράθυρα του τρένου τη θέα που σπάνια βλέπει κανείς σε άλλα μέρη . Απέραντες εκτάσεις με καλλιέργειες σιτηρών που θα νόμιζε κανείς ότι τα ισοπέδωσε με μεγάλη ακρίβεια ανθρώπινο χέρι .Ωρες ολόκληρες δεν βλέπαμε ούτε ένα λοφίσκο ούτε και υψωματάκι να σπάσει την μονοτονία .Αυτό διήρκησε μέχρι σχεδόν το Port Pirie.

Εδώ θα κάνω μία παραβολή να περιγράψω πως και γιατί ήρθα στο Πορτ Πιρί πριν από μερικά χρόνια.

Το ταξίδι από την Αδελαΐδα μέχρι το Πορτ Πιρί το είχα ξανακάνει το 1977 με τρένο πάλι αλλά με το τοπικό της πολιτείας. Ο σκοπός που πήγα εκεί ήταν να δω μία ντοματοφάρμα που ο ιδιοκτήτης ήταν Έλληνας και ενδιαφερόταν να την αγοράσει ο γαμπρός μου Τάσος Γιαννάς από την Ελλάδα που σκεπτόταν να έρθει στην Αυστραλία.

Η πόλη αυτή είναι βιομηχανική και παράγει χαλκό και άλλα μεταλλεύματα και ο τόπος είναι ελώδης με πολλά κουνούπια . Στο ξενοδοχείο που πήγα ο ιδιοκτήτης ήταν Έλληνας που δίπλα είχε και καφενείο .Μου είπε ότι εκεί ζούσαν καμιά πενηνταριά οικογένειες Ελλήνων που καλλιεργούσαν ντομάτα και μερικοί δούλευαν στα εργοστάσια και η ζωή τους ήταν μονότονη και αποκομμένη από τον ελληνισμό δίχως εκκλησία και σχολείο .Αργά το βράδυ βρήκα τον πωλητή στο σπίτι του. Αμέσως μου είπε ότι δεν μπορούσε να με φιλοξενήσει διότι είχε τη γυναίκα του άρρωστη .Του είπα ότι ήδη μένω στο Ελληνικό ξενοδοχείο και να μην ανησυχεί . Πήγαμε μαζί να πιούμε μπίρα και κανονίσαμε την άλλη μέρα να πάμε να μου δείξει τη φάρμα του.

Ήρθε το πρωί και σε μισή ώρα ήμασταν εκεί. Είχε κάπου είκοσι άκρες ντομάτες ποτιστικές και ένα μικρό σπιτάκι εκεί που παρήγαγε δύο φορές το χρόνο ντομάτες και τις έστελνε στην Αδελαΐδα και την δουλειά αυτή την έκανε για πολλά χρόνια .

Τον ευχαρίστησα για τον κόπο του και πήρα το δρόμο της επιστροφής αλλά προς έκπληξή μου δεν είχε τρένο εκείνη την ημέρα . Περπάτησα με το σακάκι στον ώμο με 40

βαθμούς θερμοκρασία για αρκετά χιλιόμετρα μέχρι που σταμάτησε ένας Αυστραλός φαρμαδόρος που πήγαιναν με την γυναίκα του την μικρή κορούλα τους στο νοσοκομείο της Αδελαΐδας και με πήραν μαζί τους. Ίσως να βάνω όλη την ημέρα και να βράδιαζα να κοιμηθώ το βράδυ κάτω από ένα δένδρο στην άκρη του δρόμου διότι δεν περνούσαν και πολλά αυτοκίνητα που πήγαιναν για την Αδελαΐδα. Σταμάτησαν αρκετοί αλλά πήγαιναν σε φάρμες και σε χωριά που ήταν άλλου κι' άλλου.

Νωρίς το απόγευμα φτάσαμε στη πόλη και κατέβηκα μαζί τους στο νοσοκομείο. Έβγαλα να πληρώσω κάτι αλλά αρνήθηκαν να πάρουν λεφτά. Τους ευχαρίστησα για την ευκολία που μου έκαναν. Έδειξαν όμως ότι και αυτοί χαρήκανε από την παρέα μου διότι με τις ιστορίες μου τους έκανα να ξεχάσουν για λίγες ώρες τις στεναχώριες τους.

Από την Αδελαΐδα πήρα πάλι το αεροπλάνο της εταιρείας μας Άνσεττ και επέστρεψα στη Μελβούρνη για να πάω εγκαίρως την άλλη μέρα στη δουλειά .

Alice Springs Στο Άλις Σπρίνκς φτάσαμε την άλλη μέρα στις 29 Μαΐου κατά τις δέκα το πρωί. Το τρένο αλλά και η οδική αρτηρία μπαίνουν στη πόλη από ένα στενό άνοιγμα δύο βουνών και η πόλη βρίσκεται μέσα σε ένα λεκανοπέδιο τριγυρισμένο από βουνά . Σίγουρα μετά από δύο μέρες που αφήσαμε χειμώνα στη Μελβούρνη εδώ νιώθαμε τη ζέστη της κεντρικής Αυστραλίας .

Το αυτοκίνητό μας το κατέβασαν γρήγορα ,μας έδωσαν δε και ειδικό υγρό, όπως ορίζει ο κανονισμός τους να πλύνουμε το κάρο αμέσως που ίσως να είχε λερωθεί από τα καυσαέρια της μηχανής ντίζελ του τρένου. Όταν τελειώσαμε πήγαμε στο ξενοδοχείο μας που είχαμε κλείσει από πρώτα .Ήταν μέσα στη πόλη, με πισίνα κλπ δεν ήταν πολυτελείας, αλλά είχαμε όλα τα μέσα και να μαγειρεύουμε οι ίδιοι μας ο. τι θέλαμε .Ήταν Backpackers Motel.. Και σχετικά φθηνά.

Αυτό το επιδιώξαμε για να δούμε πως είναι η ζωή σ' αυτά τα Χόστελ και είδαμε ότι το περιβάλλον είναι πολύ διαφορετικό από τα Μοτέλ που δεν ξέρεις ποιος μένει δίπλα σου και τι άνθρωπος είναι ενώ εκεί όλοι γνωρίζονται στα μαγειρεία όταν ετοιμάζουν το φαγητό τους και μετά που τρώνε στη τραπεζαρία παρέες παρέες. Γνωρίζονται και γίνονται φίλοι διότι όλοι είναι ταξιδιώτες και είναι εκεί για τον ίδιο σκοπό. Να δουν τα μέρη που είναι σπάνια .

Στη πόλη αυτή κάτσαμε πέντε μέρες και γυρίσαμε όλη την περιοχή. Μάθαμε αρκετά ιστορικά τοπία όπως: The Telegraph Station .The Simpson Gap. The John Flynn's Grave. Standley Chasm, και Redbank Gorge. Μία άλλη μέρα πήγαμε καπού 80 χιλιόμετρα σε μία φάρμα αλλά περάσαμε πρώτα από το χώρο που τα παλιά χρόνια οι ιθαγενείς έκαναν γιορταστικές συγκεντρώσεις ,στο Corroboree Rock και στη συνέχεια για το Ross River Homestead .

Αυτή η φάρμα κάποτε τα παλιά χρόνια είχε πολλά ζώα αγελάδες, μοσχάρια άλογα κλπ αλλά τώρα χρησιμοποιείται σαν τουριστικό μέρος και έχει ξενώνα, κάραβαν παρκ, εστιατόριο, βενζινάδικο και γήπεδο για αθλητικά παιχνίδια και πολλές καμήλες που τις νοικιάζουν και πηγαίνουν στα γύρω βουνά και ποτάμια . Σε όλη δε αυτή την περιοχή υπάρχουν και χιλιάδες άλλες καμήλες που ζουν μέσα στα δάση αδέσποτες .

Συγκεκριμένα πηγαίνοντας στη φάρμα αυτή λίγα χιλιόμετρα πριν φτάσουμε ο κεντρικός δρόμος ήταν γεμάτος από καμήλες που ήταν αδύνατον να περάσουμε .

Σταματήσαμε σε κάποια απόσταση μπας και φύγουν αλλά αυτές ερχόντουσαν προς τα πάνω μας . Κάναμε όπισθεν αλλά συνέχιζαν να έρχονται ακόμα και φοβηθήκαμε μήπως μας κάνουν καμιά ζημιά στο κάρο. Ο Βενιζέλος άρχισε να κορνάρει κατέβηκα εγώ και πετούσα πέτρες και στο τέλος έφυγαν και μας άφησαν να περάσουμε. .

Μείναμε εκεί σχεδόν όλη την ημέρα, περπατήσαμε μέχρι το ποτάμι αλλά η ζέστη ήταν ανυπόφορη .Γυρίσαμε και κάτσαμε κάτω από τα δένδρα να απολαύσουμε την ωραία φύση και την απόλυτη ησυχία που κάπου κάπου την διέκοπτε κανένα πουλί με το κελάηδημά του και κανένας επισκέπτης με το αυτοκίνητό του .

Ο δρόμος για το φαρμόσπιτο αυτό είναι φαρδύς και ασφαλτοστρωμένος, Δεν υπάρχει άλλο σπίτι ή χωριό για εκατοντάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα .Το μέρος είναι δασωμένο με θάμνους και δένδρα .Η απομάκρυνση από τον κεντρικό δρόμο με τα πόδια είναι επικίνδυνο εγχείρημα διότι εύκολα μπορεί κανείς να αποπροσανατολισθεί και να χαθεί μέσα στο δάσος.

Ayers Rock Πολύ εντυπωσιακό ήταν το ταξίδι μας στο φαρμόσπιτο Ροζ Ρίβερ και γενικά το τοπίο της περιοχής αυτής

Την άλλη μέρα Τετάρτη 3 Ιουνίου 1998 ετοιμαστήκαμε να κάνουμε το μεγάλο ταξίδι με το αυτοκίνητό μας Νοτιοδυτικά προς το Κόκκινο βράχο(το Άηερς Ροκ). Ο δρόμος είναι καλός , η απόσταση περίπου τα 400 χιλ που την καλύψαμε σε 5 ώρες.

Το τοπίο εδώ αλλάζει τελείως και το έδαφος είναι όλο κατακόκκινο .Λέγεται ότι περιέχει πολύ σίδηρο και το χρώμα είναι η σκουριά. Βλέποντας αυτήν την απεραντοσύνη όσο μπορεί να διακρίνει το μάτι έχεις την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε έναν άλλο πλανήτη. Όλα είναι διαφορετικά ακόμα και η βλάστηση γύρω εκεί είναι αλλιώςτικη.

Από πολλά χιλιόμετρα ο βράχος είναι ορατός και φαίνεται μικρός αλλά όσο πλησιάζαμε γινόταν και μεγαλύτερος .Η περιοχή αυτή τώρα έχει παραχωρηθεί στους αυτόχθονες (Αμπορίτζινις) αλλά όπως είδα, την διαχείριση την έχουν οι αρχές της πολιτείας και για να μπούμε στο χώρο αυτό πληρώσαμε κάτι.(\$ 15.00)

Πράγματι ο μονόλιθος αυτός βράχος είναι τεράστιος και ήταν χώρος λατρείας για τους ιθαγενείς και ακόμα αυτοί που ζουν εκεί τον θεωρούν ιερό μέρος και συμβουλεύουν στους επισκέπτες να μην ανεβαίνουν επάνω . Αλλά ο κόσμος από περιέργεια ανεβαίνει μέχρι την κορυφή για να απολαύσει το θέαμα που είναι καταπληκτικό .Εγώ προσπάθησα να τον ανεβώ αλλά πήγα μέχρι τα μισά διότι τότε ήμουν 70 και τα πόδια μου δεν με ανέβαζαν τόσο ψηλά. Πήγαμε γύρω γύρω τον φωτογραφίσαμε τον βιντεοσκοπήσαμε και φωτογραφηθήκαμε μαζί διότι δεν θα ξαναπηγαίναμε άλλο εκεί. Πριν φύγουμε είδαμε και τους αμπορίτζινις κάτω από μία τέντα πως ετοιμάζανε το φαγητό τους το (Tucker) όπως τα παλιά χρόνια.

Σε κοντινή απόσταση από τον βράχο και μέσα στην έρημο υπάρχει και ένα τεράστιο σύμπλεγμα ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων με καταστήματα και αγορές που δεν τα βρίσκεις σε πολλές πόλεις .Γι' αυτούς που ταξιδεύουν με τροχόσπιτα, με σκηνές και σακιδιοφόρους έχουν ειδικές εγκαταστάσεις που είναι σαν πολιτεία που χάνεται μέσα εκεί .Εμείς δεν πήγαμε εκεί αλλά προτιμήσαμε λίγη πολυτέλεια και κλείσαμε εγκαίρως στο ξενοδοχείο **PIONEER LODGE** μεσαίας κατηγορίας με όλες τις ευκολίες και με δικαίωμα να χρησιμοποιούμε τις πισίνες των πολυτελών ξενοδοχείων **SAIL IN THE DESERT and DESERT GARDEN HOTELS.and SPINIPHEX**

Την δεύτερη μέρα κατά το βραδάκι ετοιμάζαμε με τον Βενιζέλο και τις Χριστίνες μας να κάνουμε στη ψησταριά λίγα μεζεδάκια με 12κάρι ούζο. Ξαφνικά έφτασε ένα μεγάλο αμφίβιο λεωφορείο με τουρίστες από ένα σαφάρι που θα έμεναν εκεί Κατέβασαν οι οργανωτές τα μπαρμπεκιού τους και τα τρόφιμά τους για να ταΐσουν τους πελάτες τους . Αμέσως γίναμε φίλοι με όλους .Μας κάλεσαν να φάμε να πιούμε και να χορέψουμε όλοι μαζί και περάσαμε τόσο ωραία που δεν θα το ξεχάσουμε .

Την Τρίτη μέρα επισκεφτήκαμε το **MOUNT OLGA** που είναι κάπου μία ώρα από το Άηερς Ροκ. Τα βουνά αυτά είναι παράξενα ειδικά στη σύνθεση της πέτρας . Ανεβήκαμε σε μερικά μέρη αλλά χρειάζονται πολλές μέρες για να τα δει κανείς όλα . Εκεί υπάρχει ένα υπόστεγο για τον ήλιο αλλά και για να αναπαύονται . Κάτσαμε να πιούμε τον καφέ μας αλλά είχαμε μαζική επίθεση από τις μύγες όλων των ειδών .Έτσι τα μαζέψαμε και φύγαμε πίσω . Για καλό και για κακό μετά αγοράσαμε τα ειδικά καπέλα με το δίχτυ που προστατεύει το πρόσωπο από τα κουνούπια και τις μύγες

Την τέταρτη μέρα επιστρέψαμε πάλι στο Άλις Σπρινκς να ετοιμαστούμε για το μακρινό ταξίδι προς το Ντάρουην που ήταν περίπου 1500 χιλιόμετρα .

Ο Δρόμος από το Άλις Σπρίνκς για το Ντάρουην και γενικά για τα γύρω χωριά είναι πολύ καλός. Οι οδηγίες που είχαμε ήταν να προσέχουμε τα μεγάλα (road trains) . Τα οδικά τρένα που είναι σέμι τρέϊλερς(Νταλίκες) που έχουν άλλες 4-6 καρότσες πίσω και το προσπέρασμα πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και μόνο όταν ο οδηγός του σου δώσει το σήμα του OK .Οι δρόμοι είναι ευθείς δίχως στροφές και δεν υπάρχει όριο ταχύτητας και είναι δύσκολα αν δεις ένα αυτοκίνητο που έρχεται από το αντίθετο ρεύμα να υπολογίσεις σε πόσα δευτερόλεπτα θα κάνει να έρθει κοντά σου διότι δεν ξέρεις με πόση ταχύτητα τρέχει .Άλλη προσοχή είναι τα ζώα, όπως τα καγκουρό, τα βόδια και τα άλογα.

Η πόλη του Άλις Σπρινκς με 23.000 πληθυσμό έχει αρκετή τουριστική κίνηση και έχει αξιόλογα μέρη γύρω στα MacDonnell Ranges.

Φύγαμε νωρίς διότι ο επόμενος σταθμός ήταν το Tennant Creek καπου 500 χιλιόμετρα αλλά κάθε εκατό χιλιόμετρα περίπου κάναμε μία στάση για καφέ άλλαζε και ο οδηγός.

Το τοπίο παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον που είναι δασωμένο με μεγάλα δένδρα και με θάμνους με χιλιάδες μυρμηγκοφωλιές σαν πυραμίδες που μερικές έχουν ύψος 6 μέτρα η όσο ένα διώροφο σπίτι και η είσοδος είναι στην κορυφή . Μάθαμε ότι οι φωλιές αυτές είναι αντιπλημμυρικές και το μείγμα της λάσπης όπως τις είδαμε είναι σαν τσιμέντο και πολύ έξυπνα κατασκευασμένες από τα έντομα αυτά .

Η διαδρομή είναι ευχάριστη. Παρ' όλο που δεν υπάρχουν χωριά και πόλεις για μεγάλα διαστήματα υπάρχουν χώροι αναπαύσεως και βενζινάδικα που έχουν απ' όλα τα απαραίτητα .

Tennant Creek Εδώ φτάσαμε λίγο μετά το μεσημέρι και πήγαμε κατ' ευθεία στο μοτέλ που ήταν σχετικά καλό και άνετο

Η πόλη αυτή έχει περίπου 3.500 χιλ κατοίκους και εξυπηρετεί τους φαρμαδόρους μιας πολύ μεγάλης περιοχής και του περαστικούς.

Ο εξερευνητής Stuart έδωσε στο χωριό αυτό το όνομα του John Tennant ο οποίος ήταν ο πρώτος κάτοικος στο Πορτ Λίνκολν στη Νότια Αυστραλία .Το μέρος αυτό είναι πλούσιο σε μεταλλεύματα και παράγει χρυσό, χαλκό, μίκα και κασσίτερο αλλά από το 1958 τα ορυχεία δεν είναι σε λειτουργία .

Όλη η αγορά είναι στον κεντρικό δρόμο και ο πληθυσμός από τις γύρω περιοχές και οικισμούς υπερτερεί με τους αυτόχθονες που δημιουργούν μεγάλα προβλήματα με το ποτό και άλλες παρανομίες και βανδαλισμούς . Μόλις νυχτώσει η αστυνομία μαζεύει τους μεθυσμένους αμπορίτζινις στις κλούβες και τους πηγαίνει στους καταυλισμούς τους η στα κρατητήρια και η κυκλοφορία μετά τη δύση του ηλίου είναι μετρημένη .Τα περισσότερα καταστήματα έχουν στα παράθυρα σιδερένια κάγκελα για να μη τα κλέβουν .

Ένα φαγάδικο Fish & Chips που είναι και το πιο φημισμένο ήταν ενός Κινέζου από ένα караβάνι στην αυλή του σπιτιού του στον κεντρικό δρόμο ,που πρέπει να περιμένεις στη σειρά για να σερβιριστείς. Τα γευθήκαμε και ήταν υπέροχα .

Το βράδυ πήγαμε στο RSL που ήταν κοντά στο μοτέλ. Όταν μπήκαμε μέσα οι ντόπιοι μας έβλεπαν σα να είχαμε έρθει από άλλο πλανήτη. Κάτσαμε να πάρουμε από μία μπύρα να δροσιστούμε γιατί είχε ζέστη. Ο υπεύθυνος μας πλησίασε και μας μίλησε ευγενικά και ρώτησε από πού είμαστε κλπ και για πού πάμε και πιάσαμε κουβέντα .

Όταν τους είπαμε ότι είμαστε Έλληνες έδειξε ενδιαφέρον .Μας είπε ότι ο πατέρας του είχε υπηρετήσει στην Ελλάδα στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο .Τότε άρχισα να του λεω τις ιστορίες με τους Αυστραλούς αιχμαλώτους που είχαν οι Γερμανοί στο χωριό μας και με αυτούς που έκρυβε ο πατέρας μου για μερικές μέρες έως που τους φυγάδεψε στην Τουρκία κλπ Τότε ενθουσιάστηκε και φώναξε μερικούς που είχαν υπηρετήσει στον πόλεμο και κουβεντιάσαμε .Μας κέρασαν μπύρα και πριν φύγουμε μας έδωσαν από μία σημαϊούλα του με το έμβλημα του RSL of Tennant Creek για ενθύμιο.

Το πρωί φύγαμε πάλι νωρίς με προορισμό για τη πόλη Κάθεριν που απέχει κάπου 650 χιλ. Μετά το ELLIOT σταματήσαμε σε ένα χώρο να αναπαυτούμε και να πιούμε καφέ. Εκεί απέναντι παρατήρησα και μου έκανε εντύπωση που είχε μία πύλη Ήταν η είσοδος για τη φάρμα με ένα βαρέλι για ταχυδρομικό κουτί που έγραφε ότι το φαρμόσπιτο ήταν 67 χιλ. μακριά από την είσοδο. «Κλείνετε την πόρτα ,gate» (δεν ξέρω αν κάθε μέρα πάει να δει ο φαρμαδόρος αν έχει γράμματα) .

Το τοπίο όσο πηγαίναμε πιο βόρεια γινόταν πιο τροπικό και τα σημάδια από τις μεγάλες και καταστροφικές πλημμύρες του 1998 στην περιοχή Κάθεριν γινόταν πιο φανερά .Πολλοί θα θυμούνται που εκατομμύρια εκτάρια σε όλη εκείνη την περιοχή ήταν κάτω από πολλά μέτρα νερού για πολλές μέρες και οι ζημιές ήταν ανυπολόγιστες.

Katherine. Όταν φτάσαμε στη πόλη η ζωή συνεχιζόταν κανονικά αλλά ακόμα προσπαθούσαν να συνέλθουν από τις τρομερές ζημιές που είχαν όλοι οι κάτοικοι.

Στο ξενοδοχείο που πήγαμε είχαν βάλει καινούρια κρεβάτια αλλά η μυρωδιά της μούχλας ήταν έντονη και η στάθμη του νερού είχε αφήσει σημάδια εκεί που έφτασε και ήταν μέχρι το μισό δωμάτιο στο δεύτερο πάτωμα .

Η πόλη έχει περί του 6000 χιλ κατοίκους και είναι μεγάλο εμπορικό κέντρο με αεροδρόμιο και αρκετές πειραματικές φάρμες. Εξυπηρετεί μεγάλη κτηνοτροφική περιοχή και άλλες γεωργικές καλλιέργειες .Μέσα από την πόλη ρέει ο ομώνυμος ποταμός(Κάθεριν) με τα κρυστάλλινα νερά και πλούσια βλάστηση. Πηγάζει δε από απόσταση αρκετών χιλιομέτρων ανατολικά της πόλης και τα τριάντα χιλιόμετρα μέσα από πανέμορφα φαράγγια γνωστό ως (Katherine Gorge) που προσελκύει χιλιάδες τουρίστες που διασχίζουν τον ποταμό με ποταμόπλοια. Τα ταξίδια είναι πανοραμικά και

τα τοπία φανταστικά που αξίζει τον κόπο να τα επισκεφτεί κανείς .Εκεί γυρίστηκε και η κινηματογραφική ταινία Jeda με πρωταγωνίστρια Αμπορίτσινι ηθοποιό.

Το ποτάμι είναι περί τα 10-15 μέτρα χαμηλά από την επιφάνεια της πόλης έχει αμμουδερές όχθες κατάλληλες για μπάνιο που σε πολλά σημεία έρχεται ζεστό νερό από θερμές πηγές και είναι γεμάτο με κόσμο . Εκμεταλλευτήκαμε κι' εμείς την ευκαιρία και κάναμε τα μπάνια μας πριν φύγουμε από το ωραίο αυτό μέρος .

Και αυτό το μέρος έχει αρκετό πληθυσμό με αυτόχθονες που οι περισσότεροι ζουν σε δικούς τους οικισμούς που βρίσκονται στα προάστια αλλά η κατάσταση δεν ήταν όπως στο Τένναντ Κρίκ. Είδαμε μερικά παρέκτροπα που σημειώθηκαν μεταξύ τους αλλά η αστυνομία έχει σ' αυτά τα μέρη στη δύναμή τους και Αμπορίτζινις αστυνομικούς που τους περιποιούνται κατάλληλα και είναι πιο αυστηροί μαζί τους.

Το βράδυ περάσαμε την ώρα μας στο τοπικό RSL με τα νόστιμα φαγητά που είχαν και δροσερή μύρα. Φύγαμε αργά διότι το τελευταίο σκέλος για το Ντάρουην ήταν μόνο 300 χιλιόμετρα και κανονίσαμε να είμαστε εκεί κατά το μεσημέρι.

Darwin.10-13/6/98 Από το Κάθεριν φύγαμε δίχως βιασύνη και η διαδρομή ήταν υπέροχη και ο δρόμος πολύ καλός .Μόλις κάναμε εκατό χιλιόμετρα σταματήσαμε σε ένα μικρό γραφικό χωριό, στο Pine Creek για καφέ που έχει περίπου 390 κατοίκους που ασχολούνται μέχρι το 1985 με την εξόρυξη χρυσού και ουρανίου αλλά μετά ανοίξαν σε άλλες περιοχές καινούρια ορυχεία που ασχολούνται τώρα εκεί.

Η επόμενη μας στάση ήταν μία μικρή πόλη η Adelaide River Μέσα από τη πόλη ρέει και ο ομώνυμος ποταμός ο οποίος είναι αρκετά μεγάλος και βαθύς με ωραία πάρκα κατά μήκος στις όχθες του. Κτίστηκε από τους πρωτοπόρους του HSM Beagle το 1839 και έδωσαν το όνομα αυτό στη πόλη προς τιμήν της βασίλισσας της Αγγλίας Αντελαϊντ. Και αυτή η πόλη δεν γλίτωσε από τις καταστροφικές πλημμύρες του 1998 αλλά όταν περάσαμε εμείς όλα είχαν γυρίσει στο κανονικό τους ρυθμό.

Από την πόλη αυτή το Ντάρουην απέχει μόνο 113 χιλιόμετρα και είναι περίπου 90 λεπτά.

Στο ξενοδοχείο μας φτάσαμε νωρίς , τακτοποιηθήκαμε στα δωμάτιά μας και η πρώτη μας δουλειά ήταν να κάνουμε μπάνιο στη πισίνα για να ξεκουραστούμε από το τριήμερο οδήγημα των 1500 χιλιομέτρων .

Η πόλη του Ντάρουην μετά από το κυκλώνα Tracy το 1974 που υπέστη τελική καταστροφή ξαναχτίστηκε εκ θεμελίων και βλέπαμε ότι ήταν πολύ εντυπωσιακή με καινούρια σπίτια και μεγαλοπρεπή κτίρια μέσα στη πόλη και ωραία καταστήματα . Οι τουρίστες καταφτάνουν με τα αυτοκίνητα, αεροπλάνα και με τα πλοία ακόμα .

Και αυτή η πόλη ανακαλύφτηκε το 1839 από τον καπετάνιο του ιδίου πλοίου Beagle και έδωσε το όνομα του επιστήμονα Charles Darwin.

Στο Ντάρουην μέيناμε τέσσερις μέρες και δεν σταματήσαμε να γυρίζουμε όλα τα περίχωρά της. Ιδιαίτερη εντύπωση μας έκαναν τα αμυντικά οχυρά του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου που ακόμα είναι εκτεθειμένα στο κοινό να τα βλέπουν και να μαθαίνουν την ιστορική καταστροφή που υπέστη η πόλη από τους βομβαρδισμούς των Γιαπωνέζων.

Εκεί επισκεφτήκαμε την Ελληνική Κοινότητα και την εκκλησία, Την Κυπριακή Λέσχη και τις μεγάλες αγορές και καταστήματα μαργαριταριών του συμπατριώτη μας Πασπάλη αλλά μόνο για να τα δούμε .Επίσης δεν παραλείψαμε να επισκεφτούμε και το καζίνο της

πόλης και να δοκιμάσουμε την τύχη μας στα μηχανάκια .Παίξαμε λίγα κερδίσαμε λίγα φάγαμε ήπιαμε από ένα ποτό και αποχωρίσαμε ευχαριστημένοι.

Το Ντάρουνιν είναι ένα μέρος που ο επισκέπτης δεν πλήττει εύκολα .Υπάρχουν πολλά αξιόλογα μέρη να δει κανείς και να απολαύσει όταν έχει στη διάθεσή του χρόνο και λίγα χρήματα ασφαλώς . Θα θέλαμε να μείνουμε εκεί λίγες μέρες ακόμα αλλά το πρόγραμμά μας δεν μας το επέτρεπε .

Ένα άλλο μέρος που είχαμε στόχο να επισκεφτούμε ήταν το πολύ ξακουσμένο Εθνικό Πάρκο της Βόρειας Επικράτειας το Kakadu National Park .

Εκεί θα τελειώνει το πολυπόθητο ταξίδι μας που τόσο θέλαμε να το δούμε . Προμηθευτήκαμε τους κατάλληλους χάρτες και τα πληροφοριακά φυλλάδια και στις 14 Ιουνίου αφήσαμε το Ντάρουνιν νωρίς το πρωί και πήραμε το Arnhem Highway για το μικρό οικισμό Jabiru που βρίσκεται μέσα στο πάρκο. Η περιοχή αυτή παράγει και πολύ ουράνιο αλλά δεν είναι κοντά στο υδροβιότοπο . Προσελκύει τους τουρίστες να δουν τους κροκόδειλους και τα διάφορα πουλιά που ζουν αποκλειστικά σ' αυτά τα μέρη .

Kakadu National Park.14/15 June 98 Λίγα χιλιόμετρα νοτιότερα από το χωριό Τζαμπιρού βρίσκεται μια μεγάλη ξενοδοχειακή μονάδα, Gagudju Lodge Cooinda at Yellow Waters.

Εδώ μείναμε δύο βραδιές και σχεδόν τρεις μέρες . Μας δόθηκε η ευκαιρία να δούμε τα πιο αξιοθέατα μέρη του Εθνικού Πάρκου και με το αυτοκίνητο αλλά και με τα πλοίαρια μέσα στον τεράστιο υδροβιότοπο με σπάνια λουλούδια, δένδρα μέσα στις λίμνες με κροκόδειλους και άλλα ζώα . Μία εμπειρία που δεν θα την ξεχάσω ποτέ .

Ικανοποιημένοι από την επίσκεψή μας εκεί πήραμε τώρα το δρόμο της επιστροφής για το Άλις Σπρίνκς και κανονίσαμε να μένουμε σε διαφορετικά μέρη με πρώτο σταθμό το χωριό Mataranka.

Mataranka 16 June 98 Από το μοτέλ για τη Ματαράνκα είναι περί τα 400 χιλιόμετρα και την απόσταση αυτή την κάναμε σε περίπου 6 ώρες αλλά δεν μείναμε μέσα στο χωριό διότι δεν είναι σπουδαίο και δεν έχει καμία τουριστική αξία Το μόνο θέρετρο είναι τα θερμά λουτρά που απέχουν περί τα 8 χιλιόμετρα ανατολικά του χωριού .

Είχαμε κλεισμένα δωμάτια στο χοτέλ αλλά όταν πήγαμε εκεί είδαμε ότι μόλις και τα είχαν ανακαινίσει από τις πλημμύρες , τα πάντα ήταν καθαρά και έτυχε αυτός που έκανε τις ανακαινίσεις να είναι Έλληνας από τη Χαλκιδική και μας περιποιήθηκε κάπως καλύτερα .

Οι θερμές πηγές εκεί προσελκύουν πολλούς τουρίστες γι' αυτό υπάρχουν κάραβαν πάρκς, γιούνιτς, θέατρο, ντίσκο, εστιατόρια και άλλες ευκολίες .

Για τις θερμές πηγές που είναι στο παρακείμενο δάσος έχουν διαμορφώσει το μέρος με πεζόδρομους κλπ και οι πηγές είναι για μεγάλους και για μικρούς . Το μειονέκτημα είναι ότι το δάσος φιλοξενεί χιλιάδες νυχτερίδες που κρέμονται ανάποδα από τα κλαδιά των δένδρων με τα φύλλα τους φαγωμένα και ο θόρυβος που κάνουν είναι ανυπόφορος. Εάν μείνεις εκεί για πολύ ώρα!... , Το χειρότερο είναι ενώ είσαι κάτω από τα δένδρα να σε χέσουν από πάνω μέχρι κάτω. Καλά είναι να το κάνουν πριν μπεις στο ζεστό νερό αλλά αν το κάνουν μετά αφού έχεις ντυθεί θα πρέπει να ξαναμπείς μέσα να πλυθείς . Αυτό συνέβη σε μένα . Αυτοί που ξέρουν παίρνουν μαζί τους και μία ομπρέλα .

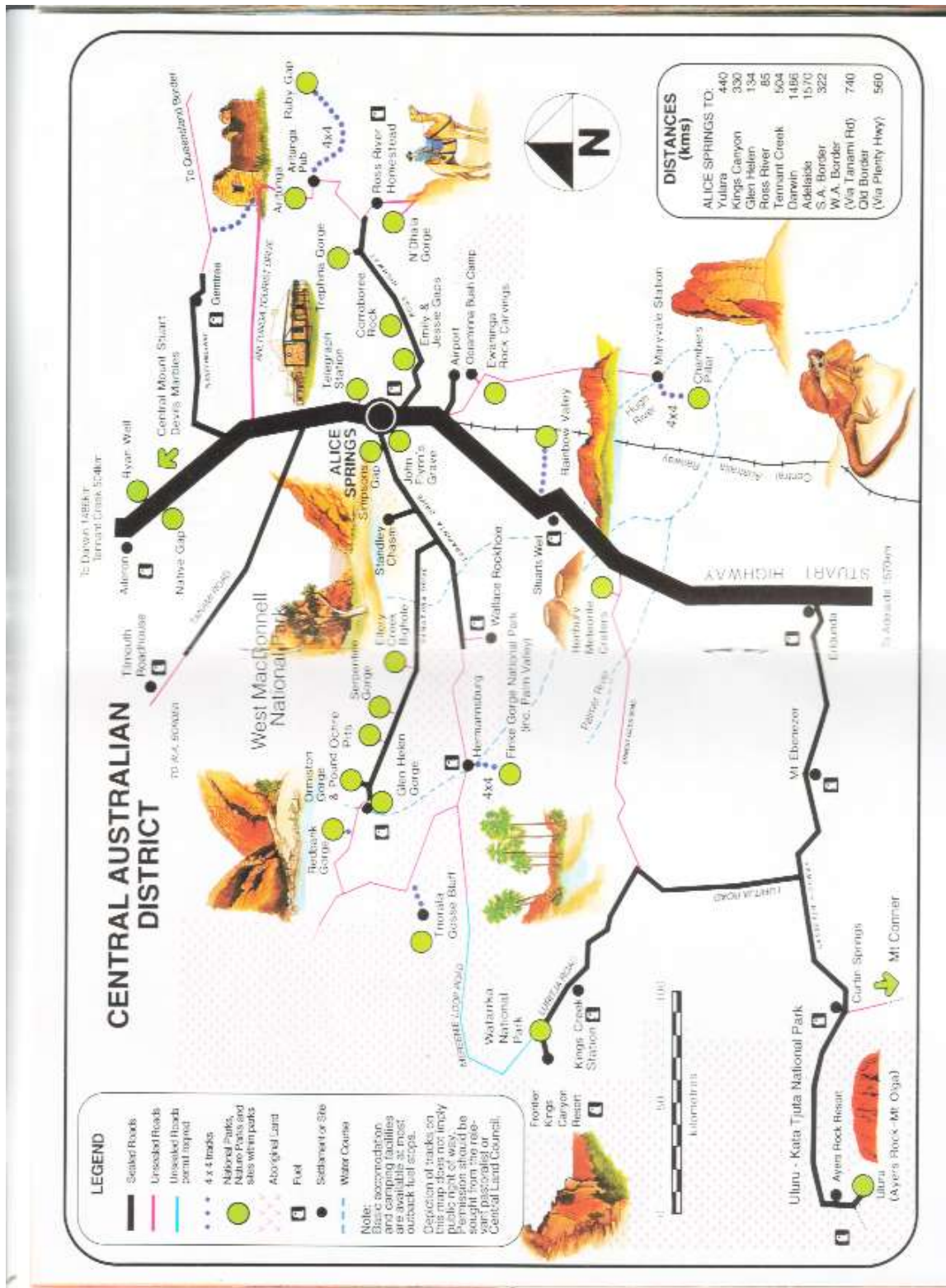
Πάντως περάσαμε πολύ ωραία και την άλλη μέρα 17 του Ιούνη πήραμε το δρόμο για το Τένναντ Κρίκ ,μία απόσταση 540 χιλ που την καλύψαμε σε 8 ώρες . Πήγαμε δε στο ίδιο το μοτέλ και το βράδυ περάσαμε να χαιρετήσουμε τους φίλους μας στο RSL που γνωρίσαμε πηγαίνοντας προς τα επάνω . Χάρηκαν όταν μας είδαν μας κέρασαν να πιούμε μπύρα και κουβεντιάσαμε μαζί τους μέχρι αργά .

Devils Marbles Ένα αξιόλογο μέρος που δεν έπρεπε να χάσουμε ήταν να πάμε να δούμε τα πιο παράξενα πράγματα της φύσης .Περί τα δύο χιλιόμετρα έξω από τον κεντρικό δρόμο υπάρχουν τεράστιες στρόγγυλε πέτρες κατά παράξενο τρόπο βαλμένες η μία επάνω στην άλλη που δεν μπορούν να εξηγήσουν πως τοποθετήθηκαν έτσι .Διότι ούτε οι πιο σύγχρονοι γερανοί μπορούν να τις σηκώσουν και να τις βάλουν έτσι .Δικαίως λοιπόν τις ονομάζουν (του διαβόλου πέτρες).

Alice Springs 18-6-98. Τα ξημερώματα αναχωρήσαμε για να κάνουμε τα τελευταία 530 χιλιόμετρα για το Άλις Σπρίνκς από όπου θα φορτώναμε πάλι το αυτοκίνητο στο τρένο και να συνεχίσουμε το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού μας σιδηροδρομικώς για την Αδελαΐδα και μετά για τη Μελβούρνη .

Το απόγευμα φτάσαμε στο Άλις Σπρίνκς και πήγαμε στο ίδιο το μοτέλ και το πρωί φύγαμε για να φορτώσουν το κάρο στο τρένο και το απόγευμα αποχαιρετήσαμε το Άλις Σπρίνκς με προορισμό την Αδελαΐδα .

Adelaide 20-6-98 Στην Αδελαΐδα φτάσαμε με το πολυτελές τρένο Χαν και εκεί αλλάξαμε τρένο για να μας μεταφέρει στην Μελβούρνη. Φτάσαμε δε στις 21-6 ολοκληρώνοντας το ωραίο αυτό ταξίδι σε 27 ημέρες που συνολικά διανύσαμε 8682 χιλιόμετρα αποκομίζοντας τις πιο καλές αναμνήσεις. Κάναμε δε σχέδια το επόμενο μας μεγάλο ταξίδι να είναι με το δικό μου αυτοκίνητο για το CAIRNS.

Την περιοχή αυτή επισκεφθήκαμε το 1998 με τον Βενιζέλο και Χριστίνα Κονάκα και εγώ με την Χριστίνα τη σύζυγό μου με αυτοκίνητο

To visit the Ayers Rock there is a fee of \$ 15.00
Below. The camping area and the hotel and shops
complex which provides first class accommodation
in the middle of the desert.

*Ένα μεγάλο ξενοδοχειακό συγκρότημα και κάραβαν πάρκ στη μέση της έρημου κοντά
στο κόκκινο βράχο*

Παρέα με τον Βενιζέλο και Χριστίνα και εγώ με τη σύζυγό μου στα ιστορικά μέρη της κεντρικής Αυστραλίας

10-6-98.Κεντρική αγορά του Ντάρουην και το
μοτέλ επάνω από τα μαγαζιά όπου μέναμε

Όπως φαίνεται η πισίνα από το εστιατόριο

Οι Χριστίνες
οι ξαδέλφες

8-6-98. Αριστ.Μπροστά σε μία τεράστια μυρμηγκοφωλιά με την Χριστίνα ,χιλιάδες υπάρχουν τέτοιες σε όλη την περιοχή Κάθεριν.Η Χριστίνα στο φαράγγι του ποταμού Κάθεριν στη Βορ. Επικράτεια

Τασος,Χριστίνα,Χριστίνα και Βενιζέλος

Ο ποταμός Κάθεριν κοντα στη πόλη μετά τη γνωστή πλημμύρα του 1998 με τις πολλές καταστροφές.

14-6-98 Η Χριστίνα και εγώ στην είσοδο του Εθνικού Κήπου της Β. Επικράτειας Kakadu.

15-6-98 Η Χριστίνα στο πλοiάριο ταξιδεύοντας στις λίμνες με τους κροκοδειλους στο Κακαντού Παρκ.

3-6-98 Christina Konaka and Christina Kolokotroni
at Ayers Rock

Christina Konaka and Christina Kolokotroni in
front of the devil's marbles in Northern Territory

8-6-98 Ρέννερ Σπρινκς. Νερό πηγής που σχηματίζει τη λίμνη με τα κατακάθαρα νερά. Παραπλεύρως υπάρχει κάραβαν παρκ και χώρος για κατασκίνωση. Βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα ανατ. του Στιούαρτ Χάιγουέι στη Βόρεια Επικράτεια.

5-6-98 Παραπλεύρως του Ρος Χάιγουέι ιερός χώρος των αμπορίτζινς για Κορρόμπορν και Τζάμπορν. Βενιζέλος και Χριστίνα Κονάκα και η Χριστίνα με (εμένα) τον Τάσο Κολοκοτρώνη μπροστα στους παράξενους και πανέμορφους βράχους.

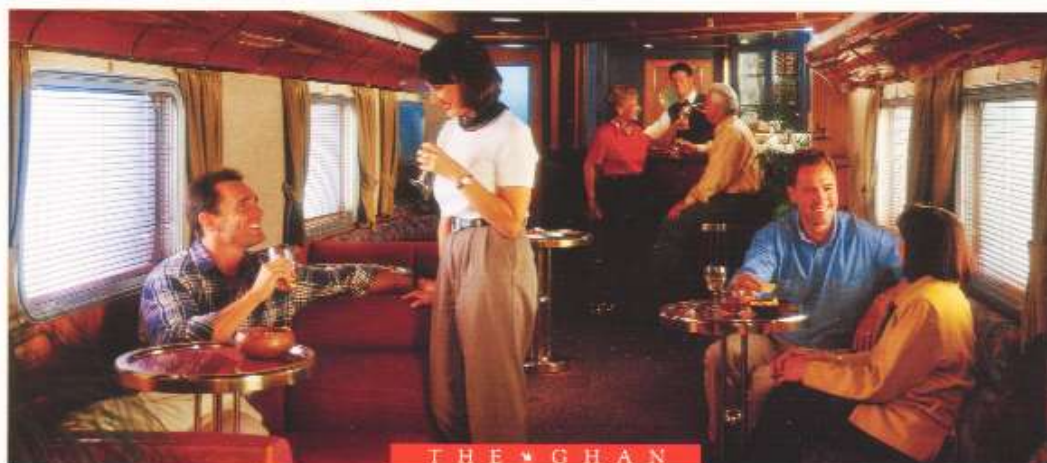

15-6-98.Λιμνες Κακαντού

15-6-98.Περιήγηση στις λίμνες Κακαντού

(Μελβούρνη- Κερνς)

Melbourne- Cairns 3-10-98. Δεν πέρασαν ούτε τέσσερις μήνες από τότε που γυρίσαμε σπο το Ντάρονιν και την κεντρική Αυστραλία, καταστρώσαμε ήδη να κάνουμε άλλο ένα ταξίδι εξ ίσου μακρινό. Αυτή τη φορά οδηγώντας με το δικό μου κάρο το VK Commodore για το Κερνς και Πορτ Ντάγκλας.

Ετοιμάσαμε πάλι τα μαγαζιά μας και όλα τα απαραίτητα και το Σάββατο 3 Οκτωβρίου. Φύγαμε νωρίς ακολουθώντας το Χιουμ Χάϊγουέι και μετά από αρκετές στάσεις σε κεντρικά σημεία φτάσαμε στο Σίδνεϊ. Κατά τις 5μμ Εκεί στο Έρλγουντ μας περίμεναν ο Σπύρος και η Άννα με το γιο και τη νύφη τους οι οποίοι θα μας φιλοξενούσαν για δύο βράδια .

Φιλόξενοι όπως πάντα ετοίμασαν νόστιμους μεζέδες με ουζάκι και μετά είχαμε ψητό αρνί και ένα σορό άλλα πράγματα. .

Το βραδάκι περπατήσαμε στο γειτονικό RSL για μπύρα και για λίγο μηχανάκια που έχουν την συνήθεια οι γυναίκες να δοκιμάζουν τη τύχη τους .Τώρα αν κερδίζουν ή χάνουν αυτό δεν το μαθαίνουμε και τόσο εύκολα διότι γίνονται εντός των ορίων της λογικής.

Έτυχε εκείνο το Σάββατο να έχουμε ομοσπονδιακές εκλογές και κάτσαμε μέχρι αργά να παρακολουθήσουμε τα αποτελέσματα αλλά για μεγάλη μας απογοήτευση που όλοι μας είχαμε ψηφίσει εργατικό βγήκε ξανά ο Χάουαρντ με τα τσαρούχια. Αλλά όποιος και να έβγαινε δεν θα είχαμε επιπτώσεις στο ταξίδι μας .Περπατήσαμε πίσω στο σπίτι κάναμε το καφεδάκι μας κουβεντιάσαμε και αποσυρθήκαμε για ύπνο .

Την άλλη μέρα Κυριακή σαν καλοί σόγαμπροι πήραμε τις γυναίκες μας που είναι πατριώτισσες και συγγενείς από τα Πορρόια Σερρών ,ανεβήκαμε στο τρένο κατεβήκαμε στη πόλη και απ' εκεί πιάσαμε το βαποράκι να πάμε στο Μάνλυ για βόλτα και για φαγητό .Η διαδρομή αυτή είναι υπέροχη διότι από το πλοίο το θέαμα με τα ωραία σπίτια στο βόρειο Σίδνεϊ αλλά και στο νότιο μέρος της πόλης είναι σκέτη απόλαυση .

Αργά το απόγευμα επιστρέψαμε σπίτι γιατί την άλλη μέρα θα αναχωρούσαμε νωρίς και θέλαμε να είμαστε ξεκούραστοι αλλά ξαφνικά αποφασίσαμε να πάμε στο Workers Club που είναι πολύ μεγάλο, αρκετά μακριά αλλά σερβίρουν καλά φαγητά με καλή ψυχαγωγία. με μουσική χορό και λίγο μηχανάκια .

Port Macquarie 5-10-98 Δευτέρα πρωί στις 7 αναχωρήσαμε για το Πορτ Μακουάρι Ήταν αργία και σε πολλά μέρη επισκευάζανε τους δρόμους και κάπου στη πόλη μέσα μπερδευτήκαμε, χαθήκαμε αλλά τελικά βρήκαμε το δρόμο για τη γέφυρα και μετά δεν είχαμε πρόβλημα .Όταν μπήκαμε στο δρόμο για το Νιού Κάστλ το οδήγημα και τα τοπία είναι απόλαυση.

Βέβαια τα μέρη αυτά μας είναι γνωστά από προηγούμενα ταξίδια που κάναμε στο Μπρίσμπαν. Γκόλντ Κόουστ και δεν είχαμε δυσκολίες. Κατά τις 4 το απόγευμα ήμασταν στο προορισμό μας στο Central View Motel κοντά στη θάλασσα και σε ωραία αγορά . Κανονίσαμε να μείνουμε δύο βράδια για να μη κουραζόμαστε. Την άλλη μέρα βγήκαμε στην αγορά και δοκιμάσαμε για μεσημεριανό τα ντόπια πιάς (κρεατόπιτες).Ήταν τόσο νόστιμες που φάγαμε από δύο ο καθ' ένας.

Δυστυχώς τα βράδια όταν κλείνει η αγορά τα πάντα ερημώνουν . Έτσι πήγαμε στο RSL Club που είναι μεγάλο με καταστήματα και εστιατόρια που όλος ο κόσμος της πόλης είναι εκεί για να περάσει την ώρα του .

Το κλαμπ είναι κτισμένο κοντά στον ποταμό Χάστινκ και η περιοχή είναι κοντά σε καινούριο οικισμό με υπέροχη θέα . Το μέρος αυτό προσελκύει πολλούς τουρίστες και δεν βρίσκει κανείς εύκολα μοτέλ αν δεν κλείσει δωμάτιο εγκαίρως .

Gold Coast.7-8-9-98 Μέχρι το Gold Coast, Brisbane, Noosa Heads και στα περίχωρα όπως προείπα είχαμε πάει αρκετές φορές και με τον Βενιζέλο παρέα και ξεχωριστά αλλά αυτή τη φορά που πήγαινα μέχρι το Κερνς, Μπαμπίντα και περίχωρα μετά από 43 χρόνια ήταν να πάω και να δω τα μέρη όπου περιπλανήθηκα, υπόφερα, πείνασα και γεύθηκα τη ζωή του μετανάστη όπως και χιλιάδες σαν εμένα .

Αυτή τη φορά όμως δεν πήγαινα για να βρω δουλειά και να καζαντίσω λεφτά . Πήγαινα σαν τουρίστας με λίγα λεφτά στη τσέπη, με τη γυναίκα μου κοντά και με παρέα για αναψυχή και με το πάσο μας .

Αυτή τη φορά δεν θα κατέβαινα από το τρένο να τρέχω σε κάθε καλαμοχώρι να ψάξω να βρω δουλειά και να μου λένε (δεν έχει, νο τζόπ) και το βράδυ να κοιμάμαι στο παγκάκι του σταθμού και να με διώχνει ο σταθμάρχης λέγοντας : « Come on piss off this is not a hotel bed» και να με στέλνει να κοιμηθώ πίσω από το σταθμό μέσα στα βρεμένα χόρτα .

Αυτή τη φορά διαλέγαμε τα καλύτερα τουριστικά μέρη και τα καλύτερα χοτέλ-μοτέλ.Περάσανε πολλά χρόνια να το πετύχουμε αλλά τα καταφέραμε μια χαρά με τη σκληρή δουλειά σ' αυτή την ωραία χώρα .

Όσο για τα ρατσιστικά αισθήματα ορισμένων ανθρώπων προς εμάς τους ξένους δεν με ξάφνιαζε και δεν ήταν καινούριο καθόλου για μένα. Στην πατρίδα μου την Ελλάδα μεγάλωσα βλέποντας τέτοιες συμπεριφορές από του δικούς μας .

Λοιπόν. Στο Γκολντ Κοστ μείναμε τρία βράδια στο Μαγιάμι μοτέλ για ξεκούραση και αναψυχή και περάσαμε ωραία . Ήταν άνετο μοτέλ, κάναμε τα μπάνια μας στη πισίνα και μπαρμπεκιού κάναμε καινούριους φίλους .

Στις 10 Οκτωβρίου το πρωί αναχωρήσαμε, όπως συνήθως, νωρίς για να μπορέσουμε να καλύψουμε τα 633 χιλιόμετρα και να φτάσουμε στο Ρόκχάμπτον .

Rockhampton Από το Μπρίσμπαν μέχρι το Ρόκχάμπτον περνάμε μερικά αξιόλογα και ωραία μέρη όπως το Gympie, Maryborough, Gin Gin Σε όλες αυτές τις πόλεις σταματούσαμε για ξεκούραση για καφέ και φαγητό

Στο Ρόκχάμπτον φτάσαμε κατά τις τρεις το απόγευμα και μείναμε στο Σίμπσονς Μοτελ που είναι μέσα στη πόλη και στον κεντρικό δρόμο .Όταν βγήκαμε το βραδάκι για βόλτα είδαμε ένα φαγάδικο που έγραφε με μεγάλα γράμματα και Ελληνικά «ΚΑΦΕΝΕΙΟ».

Στρίψαμε με σκοπό να πάμε για καφέ και να κουβεντιάσουμε Ελληνικά αλλά απογοητευτήκαμε διότι οι ιδιοκτήτες ήταν Αυστραλοί και κανένας δεν μιλούσε Ελληνικά. Μας είπαν ότι τα παλιά χρόνια ήταν Ελληνικό, οι Έλληνες φύγανε αλλά το όνομα έμεινε έτσι όπως ήταν γνωστό γιατί κάνει καλές δουλειές. Παρ όλο που δεν ήταν Ελληνικό μας έκαναν Ελληνικό καφέ να πιούμε .

Το Ρόκχαμπτον είναι από τις πρώτες πόλεις που κτίστηκαν κοντά στις όχθες του ποταμού Φίτζροϋ. Είναι πλωτό και εξυπηρετούσε τη μεταφορά μαλλιού και ξυλίας.

Το βράδυ πήγαμε για φαγητό στο League Club και φάγαμε ωραίο ψητό αρνάκι ντόπιας παραγωγής αλλά και το βοδινό κρέας όπως λένε είναι το νοστιμότερο στο Κουήνσλάντ. Ο τόπος έχει αξιόλογα παλιά κτίρια τα οποία ακόμα διατηρούνται σε καλή κατάσταση. Μάθαμε ότι η πόλη έχει και ένα πολύ φημισμένο πάρκο αλλά ο χρόνος δεν μας έπαιρνε να το επισκεφτούμε και αφήσαμε να το δούμε κατά την επιστροφή μας.

Ο επόμενος σταθμός μας ήταν το Τάουνσβιλ που απέχει από το Ρόκχάμπτον 717 χιλ.

Townsville 11-10-98. Αυτό το πρωί φύγαμε νωρίς πάλι γιατί είχαμε αρκετά χιλιόμετρα να διανύσουμε. Οι δρόμοι είναι καλοί αλλά δεν είναι μονόδρομοι και χρειάζεται προσοχή γιατί έχει μεγάλη κίνηση, δεν είναι όπως στην κεντρική Αυστραλία. Κάτι που είχα προσέξει ήταν ότι το κάρο παρουσίαζε σε ορισμένες ταχύτητες 80-100 τρεμούλιασμα (vibration) και έτρεχα όλο με 80 και λιγότερο. Η πρώτη υποψία ήταν στους τροχούς και η άλλη στον άξονα αλλά επειδή απέφευγα να τρεμουλιάζει συνέχιζα να οδηγώ όταν δεν τρεμούλιαζε.

Πριν φτάσουμε στο Τάουνσβιλ περνάμε το Marlborough, Mackay, Proserpine, Bowen, Ayr και φτάνουμε στο Τάουνσβιλ που είναι πολύ ωραία πόλη όπως και οι άλλες με ωραία παραλία και ωραία κτίρια

Εδώ ο κεντρικός δρόμος παρακάμπτει την πόλη αλλά εμείς μπήκαμε μέσα να την δούμε να κάνουμε και μία βόλτα. Μπαίνοντας στην συνοικία Χιουμ Χιλ είδαμε μία Ελληνική εκκλησία σταματήσαμε να την δούμε αλλά ήταν κλειστή. Υπολογίσαμε ότι ακόμα θα υπάρχουν αρκετοί έλληνες εκεί για να έχει και εκκλησία. Η πόλη αυτή έχει αρκετή κίνηση για να μη μπερδευτούμε το πρωί βγήκαμε έξω από την πόλη και μείναμε σε ένα κάραβαν παρκ σε γιούνιτς που ήταν επάνω στο κεντρικό δρόμο και άνετο.

Απ' εδώ το Κερνς τώρα ήταν μόνο 344 χιλιόμετρα. Ζήτημα ολίγων ωρών, αλλά εγώ ήθελα να έχω λίγη ώρα στη διάθεσή μου να δω την Μπαμπίντα. Το μέρος όπου εργάστηκα μαζί με την παρέα μου το 1955. όπως γράφω στις πρώτες μου σελίδες. Να δω να περπατήσω και να φωτογραφίσω τα ίδια μέρη που δεν μπόρεσα να το κάνω τότε.

Cairns 12-10-98. Όταν φύγαμε από το Τάουνσβιλ με προορισμό τώρα για τη Μπαμπίντα πρώτα, και μετά για το Κερνς, αισθανόμουν ότι πήγαινα στο χωριό μου. Εκεί βέβαια έζησα για λίγο καιρό δουλέψαμε παρέα με τους φίλους μου στις σιδ. γραμμές και όλες οι αναμνήσεις ήρθαν στη σκέψη μου και ήμουν ανυπόμονος να δω πως είναι τώρα μετά από 43 χρόνια.

Λίγο πριν από το μεσημέρι ήμασταν στη Μπαμπίντα.

Babinda Σχεδόν η περιοχές μετά από το Μπρίσμπαν μέχρι το Κερνς για δύο χιλιάδες χιλιόμετρα καλύπτεται από ζαχαροκαλαμόφαρμες μεγάλα ποτάμια και δάση με το ωραίο τροπικό κλίμα. Στην Μπαμπίντα φτάσαμε πριν από το μεσημέρι και μείναμε για καναδυό ώρες για να μπορέσω να δω ορισμένα μέρη και να φωτογραφίσω. Η μόνη αλλαγή που έγινε ήταν που έκαναν στον φαρδύ κεντρικό δρόμο στη μέση ένα διαχωριστικό πάρκο. Τα μαγαζιά ανακαινίσθηκαν και μερικά καινούρια σπίτια εδώ κι' εκεί. Ο δε σταθμός ήταν όπως και τότε. Πήγα και μίλησα στον σταθμάρχη και όταν του είπα ότι δούλευα εκεί το 1955. Μου είπε ότι δεν ήταν γεννημένος τότε ακόμα. Κουβεντιάσαμε λίγα λεπτά, με φωτογράφησε και μετά πήγα να δω το General Store του Έλληνα μπακάλη που μας είχε βοηθήσει και οικονομικά αλλά και με τρόφιμα, αλλά δεν ήταν κανένας εκεί ούτε

ήξεραν οι γείτονες αν υπήρχε εκεί. Έλληνας μπακάλης. Κάθε βράδυ πηγαίναμε για κουβέντα, τώρα μέσα έμεναν κάτι χίπηδες που δεν τους μίλησα και έφυγα με τη σκέψη ότι τίποτα δεν μένει το ίδιο με τους ανθρώπους. Θυμήθηκα. Εκεί στο σταθμό ήταν και ένας μέσης ηλικίας Έλληνας. ο Τόνης που είχε έρθει από την Ιθάκη πριν τον πόλεμο και έπασχε από ψυχικά προβλήματα και γυρόφερνε στο σταθμό φορώντας πάντα ένα παλτό και έμενε έξω στα παγκάκια του σταθμού. Ρώτησα και γι' αυτόν αλλά κανείς δεν ήξερε .

Τέλος αφού φάγαμε κάτσαμε αρκετά εκεί τραβήξαμε για το Κερνς που απέχει περίπου μία ώρα από την Μπαμπίνα .

Cairns 12-13-14-15-10/98 Μπαίνοντας είναι αλήθεια ότι δυσκολεύτηκα να προσανατολιστώ διότι τα πάντα είχαν αλλάξει και ο σιδ σταθμός δεν ήταν εκεί που ήξερα . Όταν μπήκαμε στη πόλη γνώρισα όλα τα παλιά κτίρια που ήταν όπως και τότε και οι δρόμοι καλύτεροι αλλά παρατήρησα ότι είχαν κτισθεί και πολλά καινούρια στις γύρω περιοχές .

Στο μοτέλ που πήγαμε ήταν απέναντι από το πάρκο όπου καθόμασταν και κλαίγαμε τη μοίρα μας διότι δεν είχαμε δουλειά . Τα δέντρα είχαν μεγαλώσει και ήταν τώρα καλύτερο αλλά το μοτέλ δεν ήταν και τόσο καλό . Έτσι πήγαμε απέναντι από το μεγάλη αγορά του συμπλέγματος Coles-Myers. Για μεγάλη μου έκπληξη όταν μπήκαμε μέσα εκεί είδα και τον σιδηροδρομικό σταθμό . Μέσα στα μαγαζιά συμπεριλάβανε τον σταθμό και το μοναδικό ίσως στην Αυστραλία που τον διατηρούν όπως ήταν και πρώτα . Εκείνος ο σταθμός που κοιμόμασταν στα παγκάκια και πίσω μέσα στα χόρτα τώρα είναι ένα τεράστιο Shopping Centre με σιδ. σταθμό και πολλά καταστήματα.

Fitzroy Island

Στις 13-10-98 πήραμε το πλοίο και επισκεφτήκαμε το Fitzroy Island που απέχει 45 λεπτά με το κάταμαραν. Στη τιμή του εισιτηρίου συμπεριλαμβανόταν και το φαγητό .Το νησί δεν κατοικείται αλλά έχει εστιατόριο που εξυπηρετεί τους τουρίστες και ένα σκάφος με διαφανές πάτωμα για να βλέπουμε τα ψάρια που πληρώνεις για να πιάς να δεις τα κοράλλια και τα τροπικά ψάρια . Αυτή την ημέρα την περάσαμε στο νησί και ήταν ωραία .

***Kuranda**

Στις 14 Πέμπτη αποφασίσαμε να κάνουμε ένα ταξίδι με το τρένο στο μαγευτικό και ωραίο χωριό Κουράντα καπου 35 χιλιόμετρα .Είναι χτισμένο σε ένα σπάνιο τροπικό οροπέδιο. Με την ειδική αμαξοστοιχία που έχει ακόμα την παλιά ατμομηχανή που σε πάει στην παλιά εποχή και χρόνο με τα παλιά βαγόνια. Μου θύμισαν τα μαθητικά μου προπολεμικά χρόνια που πήγα μια φορά εκδρομή από την Θεσσαλονίκη στο Μεταλλικό του Κιλκίς .Ευτυχώς υπάρχουν αυτά και τα διατηρούν για να μη ξεχνάμε το παρελθόν .

Το ταξίδι που διαρκεί πάνω από μία ώρα είναι φανταστικό .το τρένο σκαρφαλώνει σε αρκετό υψόμετρο και το θέαμα είναι κάτι που δεν περιγράφεται. Οι καταρράκτες,οι χαράδρες, οι γέφυρες με τον τρόπο που κατασκευάστηκαν είναι να θαυμάζει κανείς αυτούς του πρωτοπόρους που ανοίξανε δρόμο και κατασκεύασαν

την σιδηροδρομική γραμμή τα χρόνια που δεν υπήρχαν τα μέσα που έχουμε σήμερα .

Το χωριό είναι γραφικό με πολλά εστιατόρια και καταστήματα με σουβενίρ . Μείναμε όλη την ημέρα απολαύσαμε τα ωραία φαγητά. Συνέπεσε δε να έχει τα γενέθλια της η Χριστίνα Κονάκα και όλα τα κέρασε αυτή. Όλοι προτιμήσαμε τα ωραία στέκια. Αφού

πρωτίστως κάναμε και μπάνιο στη πισίνα του χοτέλ. Το κακό ήταν που η άλλη Χριστίνα στραμπούλιξε το χέρι της που πονούσε για αρκετούς μήνες.

Φεύγοντας αγοράσαμε μικρά δωράκια και το απόγευμα πήραμε πάλι το τρένο για την επιστροφή που ήταν ευκολότερη λόγω κατηφόρας .

Επιστρέψαμε, ξεκουραστήκαμε και το βράδυ επισκεφτήκαμε το ωραίο τους καζίνο που είναι κοντά στη παραλία .Είχε αρκετό κόσμο ίσως διότι έχει καλό κλιματισμό .Παίξανε οι γυναίκες λίγα για να δοκιμάσουν την τύχη τους και κέρδισαν λίγα δολάρια για να κεράσουν τη μπύρα .

Port Douglas.15-10-98. Παραμονή πριν την αναχώρηση .Θα ήταν μεγάλη παράλειψη εάν δεν πηγαίναμε να δούμε το παραθεριστικό αυτό μέρος που τόσος λόγος έγινε τόσο για την τοποθεσία του αλλά και για το μεγάλο έργο του **Christopher Skase** με τις μοντέρνες αγορές τις ξενοδοχειακές μονάδες και τα ειδικά μουράγια για τους πλουσίους να αράζουν τα γιοτ τους και μεγάλα επιβλητικά κλαμπ για τους γκόλφερς κλπ.

Η απόσταση είναι κάπου 65 χιλ από το Κέρνς με ωραίο δρόμο .Μπαίνοντας ο δρόμος είναι δεξιά και αριστερά με φοινικόδενδρα και στη μέση με λουλούδια .Το χωριό δεν είναι μεγάλο έχει ακόμα τα παλιά σπίτια με το δικό του χαρακτήρα και μια μικρή αγορά με διάφορα μαγαζιά φαγάδικα και άλλα. .

Παρκάραμε κοντά σε ένα πάρκο που είναι και ο ναυτικός όμιλος . Το πάρκο αυτό είχε ένα αρκετά μεγάλο δένδρο φορτωμένο με μάγκο και πάνω στα χόρτα εκατοντάδες που δεν τα μάζευε κανένας . Εκεί ήμασταν μόνοι κάτσαμε φάγαμε κάτι που φέραμε μαζί μας και μετά το ρίξαμε στη μαγκοφαγία μέχρι που κοντεύαμε να σκάσουμε . Μετά μαζέψαμε καμιά δεκαριά να τα πάρουμε μαζί μας .Μετά τα κάναμε είκοσι και στο τέλος γεμίσαμε το Φορντ μπαγάζ για να έχουμε να τρωμε φεύγοντας πίσω. Στη επιστροφή παρατηρήσαμε ότι όλα τα δένδρα μέσα στο δάσος ήταν από μάγκος. Σταματήσαμε και βάλουμε μερικά ακόμα στο μπουτ μέχρι που δεν έπαιρνε άλλο . Έλα που το βράδυ όταν αρχίσαμε να βάζουμε τις βαλίτσες πίσω δεν έμεινε μέρος για τα μάγκος . Φάγαμε μερικά ακόμα και μερικά δώσαμε στους συγκάτοικους στο μοτέλ. Κρατήσαμε και για το δρόμο

16-10-98.Παρασκευή.

Πήραμε το δρόμο της επιστροφής ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο . Πέρασαμε πάλι από την Μπαμπίντα .Έριξα άλλη μια τελευταία ματιά στα μέρη εκείνα που δεν πρόκειται να τα επισκεφθώ ξανά αλλά θα τα θυμάμαι .Κάπου 450 χιλιόμετρα είναι μία παραλιακή μικρή πόλη και ο επόμενος σταθμός θα ήταν εκεί στο

Bowen

Πηγαίνοντας η και γυρίζοντας ποτέ δεν κλείναμε μοτέλ διότι υπάρχουν πολλά και διαλέγαμε τα καλά και τα φθηνά.

Σ' αυτά μοναδικός ήταν ο Βενιζέλος .Τρομερός διαπραγματευτής και παζαρτζής, περνάει και τους Εβραίους .Είμαι κι' εγώ αλλά τον Βενιζέλο δεν τον φτάνω. Κάποτε που πήγα στο Φίτζι, αγόρασα φωτογραφική μηχανή, κασετόφωνο, πέντε ρολόγια και μερικά άλλα πράγματα . Τα αγόραζα ένα ένα και ζητούσα έκπτωση για το κάθε ένα χωριστά .Ο καταστηματάρχης που ήταν Ινδός με βαρέθηκε και μου λει : «Συγνώμη μήπως είσαι Εβραίος;» Του λειω: «Όχι δα, είμαι Έλληνας» Γελώντας μου λει :»Εσείς οι Έλληνες είστε χειρότεροι από τους Εβραίους .Άντε πάρτα και φύγε να ησυχάσω».

Στο Μπόουεν πάμε σε δύο μοτέλ ,το ένα δίπλα από το άλλο. Το ένα που ήταν παλιό είχε έξω τιμή 50 δολάρια Το καινούριο δεν είχε τιμή και νομίσαμε ότι θα είναι ακριβό .

Πάει ο Βεν και βγαίνει ένας γέρος και λέει ο Βεν να του δίνουμε από 45 δολ. Θύμωσε ο γέρος και το έστειλε στο διάολο . Πάει στο καινούριο και ζητούσαν 45 και προσφέρει ο Βεν 40 και μας το έδωσε με χαρά. Ήταν το Castle Motor Inn. Και κάτι δωμάτια με καινούρια έπιπλα και μεγάλα . Το παζάρι έπιασε .

Το χωριό αυτό είναι περισσότερο ψαροχώρι και λιγότερο τουριστικό . Έχει μία μπυραρία και ένα σουπερμάρκετ το οποίο κλείνει νωρίς διότι δεν υπάρχει κίνηση μεγάλη

Την άλλη μέρα φύγαμε για το Ροκχάμπτον και πήγαμε στο ίδιο το μοτέλ. Αυτή τη φορά όμως πήγαμε το απόγευμα στο Βοτανικό κήπο που είναι υπέροχο με σπάνια δένδρα λουλούδια και θάμνους και ξεκουραστήκαμε

Το επόμενο σκέλος τώρα ήταν να φτάσουμε πάλι στο Μπρίσμπακ και στη συνέχεια στο Γκολντ Κόουστ

Gold Coast 18-19-20/98

Εδώ μείναμε άλλες τρεις μέρες στο ίδιο μοτέλ και με την ευκαιρία αυτή πήγα και διόρθωσα το τρεμούλιασμα που είχε το κάρο μου και η αιτία ήταν ο άξονας που είχε φθαρμένο ρουλεμάν. Το αντικατέστησα και η δόνηση έφυγε τελείως . Αυτά τα τρία βράδια περάσαμε ωραία και πριν αναχωρήσουμε για το Coffs Harbour ο ιδιοκτήτης του μοτέλ Ρον μας έδωσε τα κλειδιά του διαμερίσματός του που είχε σ' αυτή την πόλη να πάμε και να ποτίσουμε τα χόρτα και τα λουλούδια του και να πάρουμε μέσα τα γράμματά του και να μείνουμε δύο βράδια για 60 δολάρια ο κάθε ένας .

Coffs Harbour 21-22/10/98

Το διαμέρισμα του Ρον και της Δάφνης ήταν υπέροχο πολυτελείας μας έδωσε την άδεια να πιούμε ότι θέλαμε από το κελάρι που είχε στο υπόγειο και να φάμε ότι είχε στο ψυγείο αλλά προτιμήσαμε το RSL.

Ο Ρον και η Δάφνη ήταν Νεοζηλανδοί επενδυτές από το Κράϊστσερτς της ΝΖ οι οποίοι μας κάλεσαν να πάμε να τους επισκεφτούμε κι' εκεί όταν θα μπορούσαμε .

Από το Κοφς Χάρβορ ξεκινήσαμε την Παρασκευή 23-10-98 με προορισμό το Goulburn. Παρακάμψαμε το Σίδνεϊ από το φρίγουεϊ 7 για να αποφύγουμε την κίνηση και νωρίς ήμασταν στο μοτέλ για ξεκούραση. Το τελευταίο σκέλος ήταν να έρθουμε στη Μελβούρνη αλλά αποφασίσαμε να μείνουμε ένα βράδυ ακόμα στο ALBURY.

Αυτή τη πόλη την επισκεπτόμαστε συχνά, τουλάχιστον μια φορά το χρόνο με τα δωρεά εισιτήρια, Έχουμε γνωστό ξενοδόχο που μας εξυπηρετεί και είναι κοντά στο σιδ, σταθμό. Έτσι αποφασίσαμε να διανυχτερεύσουμε ακόμα ένα βράδυ ώστε να πάμε σπίτι ξεκούραστοι . Εδώ πάντα πηγαίνουμε στο Commercial Club για τα ωραία φαγητά και το άνετο περιβάλλον .

Στις 25-10-98 το πολυπόθητο ταξίδι τελείωσε. Φύγαμε από το Άλβουρν πρωί και το μεσημέρι ήμασταν στα σπίτια μας .

Γενικά το ταξίδι ήταν υπέροχο ,το χαρήκαμε και άξιζε το κόπο

Διανύσαμε 7.629 χιλ .πάνε- έλα

Καταναλώσαμε 915 λίτρα . βενζίνη που κόστισε \$631.80 δολ.= \$315.90 για το ζευγάρι Ξενοδοχειακά \$ 740.00 το ζευγάρι.

Κερκς 15-10-98. Στο ξενοδοχείο δεξιά μείναμε τον ίδιο μήνα το 1955 με δύο σελλίνια την βραδιά αλλά στο μπαλκόνι στρωματσάδα. Ήταν όταν ήρθαμε να κόψουμε καλάμι παρέα πέντε νέοι φίλοι. Αριστερά ήταν τότε ο σιδ. σταθμός και άδειος χώρος με θάμνους και χόρτα όπου κοιμηθήκαμε κάτω από τα άστρα δίχως πληρωμή. Τώρα είναι υπεραγορά του Myers-Coles και ο σιδ. σταθμός είναι ενσωματωμένος μέσα στην αγορά με πολλά καταστήματα.

Κερνς 6-2000 Κεντρική αγορά Myers-Coles, άλλοτε ήταν ανοιχτός χώρος του σταθμού με χόρτα και θάμνους. Ο παλιός σταθμός τώρα είναι μέσα στα καταστήματα και διατηρείται όπως ήταν πρώτα.

Το μοτέλ που μείναμε είναι απέναντι από την αγορά του κεντρικού σταθμού. που και αυτό το μέρος το 1955 που ήρθαμε να κόψουμε καλάμι ήταν άδειος χώρος.

Cairns-Kuranda Railway

1882-1891

History in the making.

An incredible engineering feat.

Construction of the Cairns-Kuranda Railway was, and still is, an engineering feat of tremendous magnitude. This enthralling chapter in the history of North Queensland, stands as testimony to the splendid ambitions, fortitude and suffering of the hundreds of men engaged in its construction. It also stands as a monument to the many men who lost their lives on this amazing project.

On May 10th 1886, the then Premier of Queensland Sir Samuel Griffith, used a silver spade to turn the first sod. Celebrations involving almost the entire population of Cairns lasted all that day and long into the night.

Construction was by three separate contracts for lengths of 13.2 km, 24.5 km, 37.4 km. The line was to total 75.1 km and surmount the vast Atherton Tablelands leading to Mareeba. Sections One and Three were relatively easy to locate and construct. But the ascent of Section Two was extremely arduous and dangerous due to steep grades, dense jungle and aboriginals defending their territory.

The climb began near Redlynch 5.5 m above sea level, and continued to the summit at Myola with an altitude of 327.1 m. In all, this section included 15 tunnels, 93 curves and dozens of difficult bridges mounted many metres above ravines and waterfalls.

Οκτ. 1998. Με το τρένο αυτό που είναι πάνω από εκατό χρόνων κάναμε το θαυματικό ταξίδι στο πανέμορφο χωριό Κουράντα. Είναι διατηρηταίο και εκτελεί καθημερινά ταξίδια από το Κερνς και πίσω και πάντα είναι κατάμεστο από τουρίστες. Σταματάει σε επιλεγμένα μέρη για φωτογράφιση και για καφέ. Καλύπτει μία απόσταση 75 χιλ. με πανοραμική θέα.

Η Χρυσή Ακτή στην Κουηνσλάνδη όπου συχνά παραθερίζουμε για το ωραίο κλίμα που έχει τις ωραίες παραλίες και τα πολλά αξιοθέατα.

PORT DOUGLAS NORTH QUEENSLAND AUSTRALIA

1998. Πορτ Ντάγκλας και το περίφημο Sheraton Mirage που έκτισε ο Κρίστοφερ Σκέις που αργότερα διώχθηκε από τις αρχές για κατάχρηση της εταιρείας του. Δεξιά τα κρυστάλλινα νερά του Ειρηνικού 7ml.beach

Κρουαζιέρα στον Ειρηνικό (8-17/3.2000)

Εκτός από το μεγάλο ταξίδι που έκανα το 1954 με το πλοίο Κυρήνεια να έρθω στην Αυστραλία σαν μετανάστης στριμωγμένος στους στρατιωτικούς κοιτώνες του πλοίου δεν ξαναβέβηκα σε πλοίο. Πάντα ονειρευόμουν μία κρουαζιέρα με ένα μεγάλο κρουαζιερόπλοιο με λίγη πολυτέλεια και άνεση σε ωραία τροπικά νησιά και ιδιαίτερα κάπου στον Ειρηνικό .

Αυτό σήμερα είναι κατορθωτό και προσφέρεται ακόμα και στους εργαζόμενους αλλά και στους συνταξιούχους που είναι κάπως απαλλαγμένοι από τις οικογενειακές τους υποχρεώσεις και τα έξοδα είναι (υποφερτά)και για τους φτωχούς

Όταν ξεκουραστήκαμε από τα δύο μεγάλα ταξίδια μας στην ενδοχώρα, Ντάρουην και Κερνς, αποφασίσαμε πάλι με τον Βενιζέλο, μια και συμφωνούσαμε στην παρέα, να κάνουμε και μία κρουαζιέρα που συχνά πυκνά βλέπαμε στον τύπο και στις τηλεοράσεις και σε πολύ καλές τιμές.

Μιλήσαμε στο προσωπικό του RACV όπου είμαστε μέλη και μας εξυπηρέτησαν δίχως πολλές διαδικασίες να πάρουμε μία κρουαζιέρα εννέα ημερών με το **Fair Princes** της εταιρείας P&O αντί \$ 2058.00 το ζευγάρι όλα πληρωμένα και με ωραίες καμπίνες.

Η αναχώρηση θα γινόταν από το Σίδνεϊ και κανονίσαμε να πάμε αυτή τη φορά με το αυτοκίνητο του Βενιζέλου . Και πάλι θα ήμασταν φιλοξενούμενοι του φίλου μας Σπύρου και Άννας που για πολλές φορές μας φιλοξένησαν στο σπίτι τους με πολύ αγάπη και ευγένεια. Αυτή τη φορά θα φιλοξενούσαν για όλες τις μέρες που θα λείπαμε και το αυτοκίνητό μας μέσα στην αυλή τους .Όσο γι' αυτό δεν υπήρχε πρόβλημα .

Στις 7 Μαρτίου του 2000 Μαρτίου φύγαμε νωρίς και το απογευματάκι είμαστε στο σπίτι του Σπύρου και Άννας Σεμιτέκολου αλλά με λίγη περιπέτεια και κίνδυνο να πάθουμε μεγάλη ζημιά στο αυτοκίνητο. Όπως έτρεχε ο Βενιζέλος με εκατό χτύπησε ένα αντικείμενο που ήταν πάνω στο δρόμο (πιθανώς πέτρα) ακούστηκε ένα χτύπημα τόσο δυνατό που κοντέψαμε να βγούμε έξω από το δρόμο. Συνεχίσαμε το οδήγημα και αφού δεν παρουσίαζε καμία ανωμαλία δεν σταματήσαμε, γιατί ήμασταν σχεδόν κοντά στα προάστια της πόλης του Σίδνεϊ. Σε λίγη ώρα φτάσαμε ήπιαμε το καφεδάκι μας και το βράδυ πήγαμε όλοι μαζί να φαμε στο κλαμπ.

Το πλοίο ήταν να σαλπάρει το απόγευμα στις 5 αλλά στο λιμάνι έπρεπε να ήμασταν δύο ώρες πιο μπροστά..

Ο καιρός ήταν χάλια έβρεχε και φυσούσε .Πήραμε ταξί και μας πήγε στο λιμάνι όπου και μας τακτοποίησαν στις καμπίνες μας .Το πλοίο ήταν μεγάλο και επιβλητικό με όλες τις ανέσεις μόνο που ο καιρός δεν μας βοηθούσε και η θάλασσα ήταν τρικυμισμένη με περιορισμένη όραση .

Όταν αναχώρησε και περάσαμε κάτω από την γέφυρα και την όπερα το πλοίο κουνούσε τόσο άσχημα σαν να ήταν σε φουρτουνιασμένο ωκεανό . Έως που να βγούμε έξω από το λιμάνι οι μισοί επιβάτες ήταν ήδη άρρωστοι από ναυτία και έκαναν εμετό. Μεταξύ δε αυτών η Χριστίνα με τον Βενιζέλου που αναγκάστηκαν να πάνε στο ιατρείο και να κάνουν ένεση όπως και πολλοί άλλοι .

Όπως μας ανακοίνωσε ο καπετάνιος ήταν κάτι το σπάνιο που δεν είχε συμβεί ποτέ και ζήτησε συγγνώμη γι' αυτό το απροσδόκητο συμβάν .

Όταν βγήκαμε όμως έξω από το λιμάνι προς τον ωκεανό η θάλασσα κάλμαρε και το πλοίο έσχιζε τα νερά με όλη τη ταχύτητα του. Μαζί μας συνόδευαν και αρκετά δελφίνια από εμπρός και τα πλάγια .

Το βράδυ πήγαμε σ' ένα από τα πολυτελή εστιατόρια του πλοίου να φαμε .Η Χριστίνα και ο Βενιζέλος δεν ήρθαν γιατί τους πείραξε η θάλασσα ,Εμείς κάναμε παρέα με άλλους που έτυχε να είναι από το Τζιλόνγκ και το Κόλακ . Η ποικιλία των φαγητών και η περιποίηση ήταν κάτι που δεν γίνεται αλλού. Μετά το φαγητό πήγαμε σε ένα από τα πολλά σαλόνια ν' ακούσουμε τραγούδια με συνοδεία πιάνου και να χορέψουμε .

Η θάλασσα είχε καλμάρει τώρα και το πλοίο δεν κουνούσε καθόλου θαρρείς και ήταν στάσιμο .Την άλλη μέρα το πρωί ο Βεν και η Χριστίνα που ήταν καλύτερα πήγαμε για πρωινό που είχε και του (πουλιού το γάλα) και το διασκεδάσαμε .Μετά πήγαμε βόλτα για αναγνώριση του πλοίου, που θέλει αρκετή ώρα να τα εξερευνήσει κανείς όλα.. Μας πήρε σχεδόν μισή μέρα .Έτσι μάθαμε τι υπήρχαν απ' αυτά που μας ευχαριστούσαν .

Μετά το μεσημεριανό ανεβήκαμε στο κατάστρωμα και ξαπλώσαμε στις ωραίες ξαπλωτούρες και απολαμβάναμε τον Ειρηνικό ωκεανό με το δροσερό αεράκι .

Το βράδυ πήγαμε ντυμένοι σε επίσημο γεύμα γιατί είχε και μία θεατρική παράσταση και μετά χορό και η βραδιά πέρασε πολύ ευχάριστα .

Το Σάββατο 11-3-2000 το πλοίο πλησίασε σε ένα σύμπλεγμα νησιών .Εκεί χρειάστηκε να το πάρει το πλοίο ντόπιος πιλότος για να μας περάσει ανάμεσα από τα νησιά που ήταν όλα καταπράσινα και ακατοίκητα .

Την άλλη μέρα Κυριακή 12-3-00 νωρίς το πρωί πιάσαμε λιμάνι στο ωραίο νησί Villa που η είσοδος προς το λιμάνι είναι πολύ εντυπωσιακή με ωραίες ξενοδοχειακές μονάδες και σπίτια με αυλές προς την θάλασσα .

Στο νησί θα μέναμε μέχρι το βράδυ έτσι αποφασίσαμε να πάμε να δούμε και την πόλη που ήταν σε αρκετή απόσταση .Στο νησί αυτό οι περισσότεροι ομιλούν τα Γαλλικά .Καταφέραμε να βρούμε έναν να μιλάει Αγγλικά και τον πήραμε να μας ξεναγήσει αλλά το ταξί του ήταν ίσως το χειρότερο απ' όλα αλλά τα κατάφερε ο άνθρωπος να μας γυρίσει όλη την πόλη και τα περίχωρα και να μας τα εξηγήσει.. Μας πήγε και στην αγορά όπου ψωνίσαμε λίγα δωράκια για τα εγγόνια .Φάγαμε κάτι όλοι μαζί και το απόγευμα μας πήγε πάλι στο πλοίο και ήταν ευχαριστημένος με το αγωγή του .

Το βράδυ κατά τις 7 φύγαμε με προορισμό για το νησί Lifou. Το βράδυ μετά το φαγητό είχαμε μεγάλο ροκ πάρτι στο πίσω μέρος του πλοίου με μουσική ροκ και με αφθονία ποτών , φαγητών και γλυκισμάτων . Παρά την προχωρημένη μας ηλικία πήραμε μέρος με την νεολαία στους χορούς ροκ και ότι άλλο χορεύανε και διασκεδάσαμε όλοι μαζί μέχρι τις πρωινές ώρες και το αποθανάτισαμε σε βίντεο.

Την Δευτέρα 13-3-00 το πλοίο έφτασε έξω από το νησί Λιφού και τελικά άραξε μακριά από την προβλήτα γιατί ήταν ρηγά και δεν μπορούσε να την πλησιάσει ,αλλά μας κατέβασαν όλους μέσα στις σωστικές βάρκες και μας πήγαν σε ειδικό καταυλισμό εφοδιασμένο με όλα τα μέσα και μας έκαναν εκεί μπαρμπεκιού με όλα τα απαραίτητα, σαλάτες γλυκίσματα φρούτα ποτά κλπ . Οι ντόπιοι μας χόρεψαν τους τοπικούς χορούς τους και έκαναν και επιδείξεις μόδας με τις τοπικές τους ενδυμασίες που ήταν

καταπληκτικοί σε όλα τους . Εκεί αγοράσαμε μερικά σουβενίρ αλλά κάναμε και μπάνιο στις ωραίες παραλίες μέσα τα ζεστά νερά..

Το απογευματάκι μας μετέφεραν πάλι με τον ίδιο τρόπο στο πλοίο και κατά τις 7 πάλι αναχωρήσαμε τώρα με προορισμό την Νέα Καληδονία που θα ήταν και ο τελευταίος μας σταθμός

Νέα Καληδονία 14-3-00

Με το ξημέρωμα το πλοίο πλησίαζε την Νέα Καληδονία .Ένα νησί της Γαλλικής αποικίας που οι κάτοικοι μιλούν περισσότερο τα Γαλλικά παρά τα Αγγλικά . Για να μπορούμε μέσα στο φυσικό της λιμάνι περνάμε αρκετά διάσπαρτα νησάκια .Από αρκετά χιλιόμετρα διακρίνεται η πόλη με τα ωραία της κτίρια και όσο πλησιάζαμε τόσο πιο ωραία ήταν .

Στη προκυμαία ήταν και άλλα εμπορικά πλοία που ήταν αυστραλέζικα διότι όλα τα τρόφιμα και άλλα είδη τα προμηθεύονται από την Αυστραλία ή την Ν. Ζηλανδία .Το δικό μας πλοίο άραξε στο επιβατικό τμήμα και για να βγούμε έξω δείξαμε και τα διαβατήριά μας . Η αγορά είναι ακριβώς απέναντι με ωραία καταστήματα και λαϊκές αγορές. Κάναμε έναν περίπατο να δούμε τις τιμές και εξακριβώσαμε ότι όλα τα είδη ήταν ακριβότερα αλλά τελικά η Χριστίνα μου αγόρασε ένα καλό πουκάμισο για να έχουμε κάτι και από την Νέα Καληδονία .

Μετά κατά το μεσημέρι πήγαμε σε μία στοά να φαμε. Εκεί χρειάστηκε η Χριστίνα να πάει στον καμπινέ που ήταν έξω από την στοά. Βρήκε την κεντρική πόρτα ανοιχτή και μπήκε σε ένα καμπινέ αλλά όταν τελείωσε και πήγε να βγει η κεντρική πόρτα ήταν κλειδωμένη και δεν μπορούσε να βγει έξω . Μία κυρία που ήταν από ένα κατάστημα μπήκε μέσα ξεκλειδώνοντας γιατί ήταν για τους καταστηματάρχες και το προσωπικό μόνο και έφυγε για το μαγαζί της κλειδώνοντας μέσα την Χριστίνα. Μέσα εκεί έμεινε περίπου μισή ώρα και παραπάνω, και αρχίσαμε να ανησυχούμε .Πήγε η άλλη Χριστίνα να δει και άκουε τις φωνές της Χριστίνας για βοήθεια Ήρθε πίσω πανικόβλητη η Χριστίνα του Βενιζέλου και μας το είπε .Πήγαμε να δούμε και προσπαθήσαμε ν' ανοίξουμε την πόρτα αλλά ήταν αδύνατον .Γυρίσαμε στα μαγαζιά και προσπαθήσαμε να βρούμε ποιος κρατούσε τα κλειδιά για να βγάλουμε έξω την Χριστίνα .Τελικά βρήκαμε τα κλειδιά και την απελευθερώσαμε από το αποχωρητήριο.

Μάθαμε ότι τα αποχωρητήρια ήταν μόνο για τους καταστηματάρχες και το προσωπικό τους ,αλλά η Χριστίνα δεν το ήξερε αυτό, μπήκε μέσα αφού είδε την πόρτα ανοιχτή. Επίσης είδαμε μετά ότι όλα τα δημόσια αποχωρητήρια ήταν με πληρωμή .

Πριν αναχωρήσουμε, για μία ώρα και παραπάνω, στην προκυμαία ήρθαν ντόπιοι καλλιτέχνες μας τραγούδησαν και χόρεψαν τους τοπικούς χορούς τους για να μας ευχαριστήσουν που τους επισκεφθήκαμε και ξοδέψαμε τα τουριστικά μας δολάρια .

Στις 3.30 μ.μ αναχωρήσαμε με προορισμό πια το Σίδνεϊ .Το βράδυ είχαμε θαλασσινά και ο Έντι ο σερβιτόρος από τις Φιλιπίνες με ένα μικρό φιλοδώρημα μας περιποιήθηκε με το παραπάνω με γαρίδες και αστακούς και άλλα μεζεδάκια. όλο το τραπέζι μας, μέχρι που φτάσαμε στο Σίδνεϊ

!5-3-00 Ο καιρός ήταν κατακάθαρος και η θάλασσα ήρεμη και το πλοίο ταξίδευε με άνεση. Όλοι μας ήμασταν ευχαριστημένοι από την κρουαζιέρα ,από τα φαγητά την περιποίηση και το προσωπικό που όλοι τους ήταν με το χαμόγελο να εξυπηρετήσουν

όλους .Την τελευταία μέρα ο καπετάνιος οργάνωσε για όλους τους επιβάτες να πάρουν μέρος στο κοκτέιλ πάρτι με άφθονα ποτά και μεζεδάκια ..

16-3-00 Σήμερα είναι η τελευταία μέρα. Τα καταστήματα μέσα στο πλοίο για αφορολόγητα άνοιξαν και οι επιβάτες κάνουν τα ψώνια τους και ετοιμάζονται πακετάροντας τις βαλίτσες τους για να ξεμπαρκάρουν νωρίς το πρωί .

17-3-00 Ξυπνήσαμε νωρίς περισσότερο για να δούμε το Σίδνεϊ φωταγωγημένο και τα Heads που θα έμπαινε το πλοίο μέσα στο λιμάνι .Από μακριά μας παρέλαβε πάλι ο πιλότος για να οδηγήσει το πλοίο μέχρι την αποβάθρα . Το θέαμα ήταν υπέροχο με την γέφυρα στο βάθος και την όπερα μπροστά ,επίσης και οι ωραίες παραλίες με τα ωραία σπίτια που κάνουν το Σίδνεϊ μία σπάνια πόλη στο κόσμο σε ομορφιά

Στις 7πμ έδεσε το πλοίο και κατεβήκαμε .Αμέσως πήραμε ταξί και πήγαμε στον Σπύρο και στην Άννα και πίνοντας καφέ διηγηθήκαμε την ωραία κρουαζιέρα που κάναμε .

Το Σάββατο 18-3 μείναμε μαζί τους και την Κυριακή πρωί στις 19-3-00 φύγαμε για να επιστρέψουμε πίσω στα σπίτια μας . Το ταξίδι από το Σίδνεϊ για την Μελβούρνη ήταν άνετο Ένα ακόμα όνειρο πραγματοποιήθηκε έστω και αργά αλλά όπως λέμε(καλύτερα αργά παρά ποτέ).

Το κρουαζιερόπλοιο στο λιμάνι της Ν.Καλιδνίας

Κάτω .Στην τραπεζαρία του πλοίου με τους φίλους
μας από το Τζιλόνγκ και το Κόλακ στη Βικτώρια

Εδώ παρέα με δύο ζευγάρια Αυστραλών από το Τζιλόνγκ και Κόλακ

Το κρουαζιερόπλοιο Fair Princess

Βεν. Τάσος, Εντι ο σερβιτόρος, Χριστινα, Χριστινα πριν από το πρωινό μας στ Fair Princess

Ντόπιοι καλλιτένες του νησιού Villa του Ειρηνικού

Ανω. Ο χώρος όπου είχαμε το μπαρμπεκιού

Κατω. Φωτογραφία με τους ντόπιους καλλιτέχνες

Εδώ στο νησί Λεβού με τους ιθαγενείς καλλιτέχνες του χορού

ΣΤΗ ΤΑΣΜΑΝΙΑ

Η Τασμάνια ένα από τα μεγαλύτερα νησιά της Αυστραλίας βρίσκεται στο Νότιο μέρος της Αυστραλίας και είναι το μεγαλύτερο και ωραιότερο. Έχει φυσικές ομορφιές παρθένα δάση και ποτάμια μεγάλα και μερικά είναι πλωτά με άφθονα ψάρια . Έχει ωραίες παραλίες αλλά και δύσβατες με απότομους βράχους και επικίνδυνες που βρέχονται από ωκεανούς που είναι πάντοτε τρικυμισμένες .

Ο πληθυσμός της είναι μικρός και οι κάτοικοι στην επαρχία ασχολούνται με τη γεωργία δενδροκομία κηπουρική μελισσοκομία αμπελουργία όπου εξάγουν τα προϊόντα τους ή τα κονσερβοποιούν. Επίσης το νησί είναι πλούσιο σε ορυκτά και υπάρχουν εκεί αρκετά μεταλλεία . Η ξυλεία βέβαια είναι η κυρίως βιομηχανία για οικιστικούς σκοπούς αλλά και για τη χαρτοβιομηχανία. Μία άλλη σπουδαία βιομηχανία είναι και η αλιεία που είναι φημισμένη για τα οστρακοειδή και άλλα ψάρια .

Ο τουρισμός ασφαλώς παίζει σπουδαίο ρόλο για την οικονομία του νησιού γι αυτό υπάρχουν πλοία που μεταφέρουν τους τουρίστες και τα αυτοκίνητα τους με μειωμένα εισιτήρια. Ακόμα πολλά ταξιδιωτικά γραφεία και λεωφορεία οργανώνουν εκδρομές όλες τις εποχές του χρόνου και ξεναγούν τους εκδρομείς σε όλο το νησί.

Το νησί το επισκεφτήκαμε για πρώτη φορά το 1981 αεροπορικώς όταν ακόμα δούλευα στην αεροπορική εταιρεία ΑΝΣΕΤΤ. Μείναμε στο ξενοδοχείο του Wrest Point Casino που ήταν το ωραιότερο μέσα στο Χόμπαρτ και το πρώτο καζίνο στην Αυστραλία.. Το μισό αεροπλάνο ήταν με ασιάτες από το Χονγκ Κονγκ και άλλα μέρη .

Για να μπορέσουμε να έχουμε άνεση κινήσεως νοικιάσαμε αυτοκίνητο και περιοδεύσαμε σε λίγες μέρες που ήμασταν εκεί αρκετά μέρη αλλά όχι όλο το νησί και οι εντυπώσεις μας ήταν εξαιρετικές από την ομορφιά του τόπου αυτού και αποφασίσαμε να έρθουμε πάλι όταν το επέτρεπαν οι συνθήκες. .

Κατά καλή μας τύχη μια που η υγεία μας το επέτρεπε αλλά και τα οικονομικά μας αποφασίσαμε να κάνουμε το δεύτερο ταξίδι με λεωφορείο και επιλέξαμε τον οδηγό Χρήστο Ρέκαλη που τότε δούλευε για τον Σάββα και το λεωφορείο βρισκόταν στην Τασμάνια. Αναχωρήσαμε το βραδάκι με το πλοίο δίχως να υπάρχει κανένας αντιπρόσωπος του Σάββα αλλά μία γυναίκα που είχε ξανάπαιε μας είπε τι να κάνουμε και όλοι πήγαμε στις καμπίνες μας κανονικά και αργότερα απολαύσαμε το βραδινό μας ταξίδι με άφθονα φαγητά και διασκέδαση.

Το πρωί μας ανέλαβε ο Χρήστος από το λιμάνι από όπου και αρχίσαμε την περιοδεία με καλά οργανωμένο πρόγραμμα και για μία εβδομάδα είχαμε γυρίσει όλα τα αξιοθέατα του νησιού που μας τα εξηγούσε καθώς οδηγούσε.

Τα βράδια μέναμε σε ωραία Μοτέλ που πολλές φορές μας διασκέδαζε ο ίδιος με το ακορντεόν του να χορεύουμε και να τραγουδήσουμε.

Η επιστροφή βέβαια δεν ήταν και τόσο ευχάριστη διότι όταν μας άφησε στο λιμάνι να πάρουμε το πλοίο κανένας από τους επιβάτες δεν είχε εξασφαλισμένη καμπίνα . Εκεί φοβήθηκα όταν είδα τους εξαγριωμένους επιβάτες να απειλούν να δείρουν τον Χρήστο για την ανωμαλία αυτή που μάταια προσπαθούσε να πείσει το θυμωμένο κόσμο ότι το σφάλμα ήταν του Σάββα και όχι δικό του . Όταν οι υπεύθυνοι του λιμενικού είδαν τα επεισόδια αυτά ήρθαν και είπαν ότι ο Σάββα δεν έκλεισε θέσεις και καμπίνες για την επιστροφή και τις θέσεις τις δώσανε σε άλλα γκρουπ αλλά υπήρχαν μερικές καλές κενές και αρκετές κάτω στα αμπάρια σε κοιτώνες Έτσι αυτοί που πλήρωσαν ξανά πήραν καμπίνες οι υπόλοιποι πήγαν ανά δέκα σε κοιτώνες. Αυτά με τον Σάββα

1981 Ένα από τα γνωστά κοντά στο Χόμπαρτ είναι αυτός ο παλιός φάρος

1981 Εδώ με τη Χριστίνα επάνω στο μπαλκόνι του φάρου με τον ωκεανό στο βάθος

1981 Η Χριστίνα πίσω από ένα ξύλινο οινοποιείο σε ένα χωριό της Τασμάνιας

2001 Μία στάση στο χωριό Ρος μας έδωσε την ευκαιρία για καφέ και για ψώνια

2001 Εδώ η Χριστίνα κρουαζιέρα στο ποταμό Γκόρντον που είναι κοντά στο χωριό Στολ

2001 Εδώ στο χωριό Στολ που είναι χτισμένο στις όχθες του ποταμού Γκόρντον

1981 Εδώ βρίσκομαι σε ένα βουναλάκι με θέα το λιμάνι του Χόμπαρτ με τις συνοικίες

Το Πορτ Άρθα της Τασμάνιας που τα χρόνια της αποικιοκρατίας χρησιμοποιήθηκαν σαν φυλακές αλλά και σαν στρατώνες. Το μέρος αυτό το επισκέπτονται πολλοί για να δουν το τόπο του πολλαπλού εγκλήματος που διαπράχθηκε από έναν νεαρό με περίπου 40 θύματα την δεκαετία του 90

Θα μπορούσα να γεμίσω πολλές σελίδες με φωτογραφίες από τα πολλά ταξίδια που έχουμε κάνει και ακόμα κάνουμε από τότε που ήρθαμε στην Αυστραλία αλλά εδώ θα σταματήσω για λίγη ανάπαυση.

Σίγουρα όλοι οι μετανάστες που ήρθαν εδώ και εμείς συναντήσαμε πολλές δυσκολίες και απογοητεύσεις τα πρώτα χρόνια αλλά με τη σκληρή δουλειά την υπομονή και την επιμονή κατορθώσαμε να αποκτήσουμε μόνο τα απαραίτητα για μία άνετη ζωή και για εμάς και τα παιδιά μας και τίποτα άλλο περιττό

Τόσο εγώ όσο και η σύζυγός μου Χριστίνα είμαστε ευγνώμονες για τη χώρα αυτή που μας φιλοξένησε και μας έδωσε την ευκαιρία να την κάνουμε δεύτερη πατρίδα μας αλλά και μόνιμη δική μας . Άλλο τόσο είναι και πατρίδα των δύο θυγατέρων μας των έξι εγγονών μας και δύο δισέγγονων μας, μέχρι τώρα που μας δίνουν απεριόριστη χαρά.

Το βιβλίο αυτό το έχω γράψει και εκδώσει ο ίδιος μέσο υπολογιστή , όπως είπα και στην αρχή είναι σαν διήγημα με το δικό μου τρόπο για τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου και για άλλους για να έχουν μία ιδέα της ζωής μας εδώ στην Αυστραλία από το 1954-2009

ΠΟΛΛΑ ΦΙΛΙΑ

Τ Ε Λ Ο Σ

